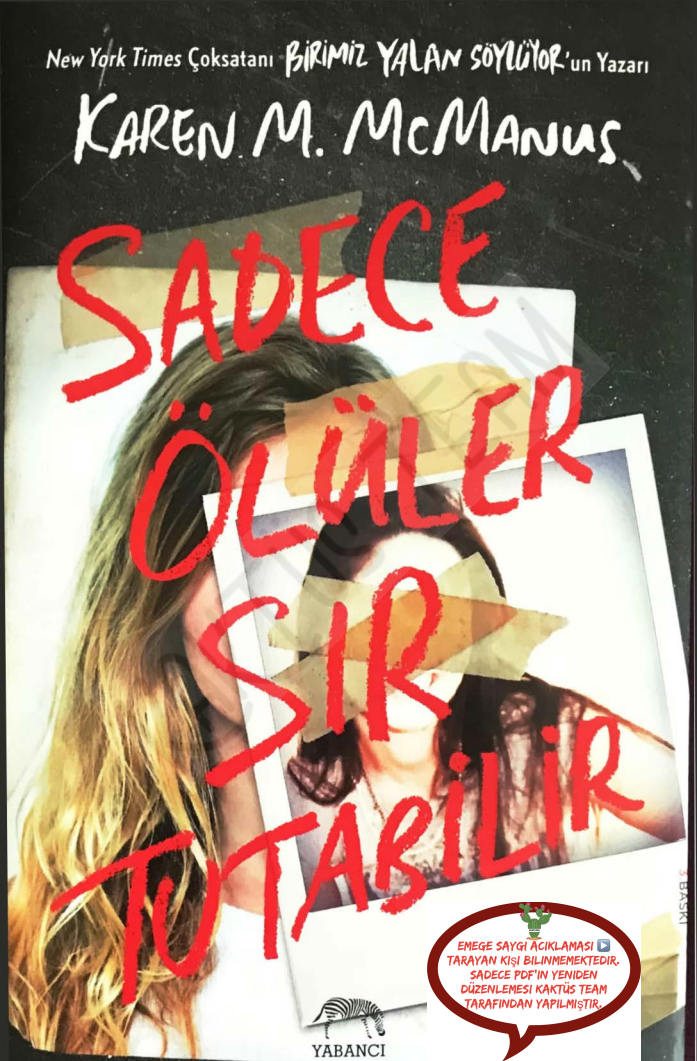
New York Times Çoksatanı BİRİMİZ YALAN SÖYLÜYOR'un Yazarı

KAREN M. McMANUS

SADECE ÖLÜLER SIR TUTABİLİR

EMEGE SAYGI AÇIKLAMASI
TARAYAN KIŞI BILINMEMEKTEDIR.
SADECE PDF'IN YENIDEN
DÜZENLEMESI KAKTÜS TEAM
TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.

YABANCI

SADECE
ÖLÜLER
SIR
TUTABİLİR

EMEGE SAYGI AÇIKLAMASI
TARAYAN KIŞI BİLİNMEMEKTEDİR.
SADECE PDF'İN YENİDEN
DÜZENLEMESİ KAKTÜS TEAM
TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.

Sadece Ölüler Sır Tutabilir
Özgün Adı | *Two Can Keep A Secret*
Karen M. McManus

Yabancı Yayınları | 314

YABANCI

Yayım Sorumlusu | Ece Çavuşlu
Yayına Hazırlayan | Ece Çavuşlu
Düzelti | Elif Nihan Akbaş
Kapak ve Grafik Uygulama | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Haziran 2020, İstanbul
3. Baskı, Eylül 2021, İstanbul
ISBN: 978-625-7973-28-1

Türkçe Çeviri © Aslı Dağlı, 2020
© Yabancı Yayınları, 2020
© Karen M. McManus, 2019

Sertifika No: 46603

Bu eserin tüm hakları Intercontinental Literary Agency aracılığıyla satın alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – info@yabanciyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06
Sertifika No: 48625

SADECE ÖLÜLER SIR TUTABİLİR

KAREN M. McMANUS

Çeviren
Aslı Dağlı

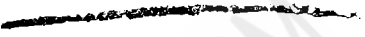

KAKTÜS TEAM

Gabriela, Carolina ve Erik için

KAKTÜS TEAM

KAKTÜS TEAM

BÖLÜM BİR

ELLERY

30 AĞUSTOS, CUMA

Eğer alametlere inanan bir insan olsaydım, bu seferkini kesin kötüye yorardım.

Bagaj teslim alanındaki hareketli bandın üzerinde yalnızca bir valiz kalmıştı. Parlak pembeydi, üzeri Hello Kitty çıkartmalarıyla kaplıydı ve kesinlikle bana ait değildi.

Erkek kardeşim Ezra büyük valizinin sapına yaslanmış, pembe valizin önümüzden dördüncü kez geçişini izliyordu. Bandın etrafındaki kalabalık, kiralık araba rezervasyonlarını kimin takip etmesi gerektiği konusunda tartışıp duran bir çift dışında neredeyse dağılmıştı. "Belki de onu almalısın," diye önerdi Ezra. "Bu valizin sahibi her kimse bizim uçakta değilmiş gibi görünüyor ve ilgi çekici bir gardırobu olduğuna bahse girerim. Muhtemelen puantiyelidirler. Ve simli." Telefonu ötünce cebinden çıkardı. "Nana dışarıda bekliyor."

"Buna inanamıyorum," diye homurdandım, spor ayakkabımın burnuyla hareketli bandın metal kenarını tekmelerken. "Bütün hayatım o valizin içindeydi."

Bu biraz abartıydı. *Asıl* hayatım sekiz saat öncesine dek La Puente, California'daydı. Geçtiğimiz hafta Vermont'a kargoyla gönderilen birkaç kutudan geriye ne kaldıysa o valizin içindeydi.

"Sanırım bunu bildirmeliyiz." Ezra bir elini kısacık kesilmiş saçlarından geçirirken bagaj alanını gözleriyle taradı. Eskiden benimkiler gibi, gözlerine giren, gür, koyu renkli bukleleri vardı ve geçtiğimiz yaz kestirdiği modele hâlâ alışamamıştım. Valizini eğip danışmaya doğru yollandı. "Muhtemelen burasıdır."

Bankonun arkasındaki kürdan gibi oğlan, yanaklarını ve çenesini istila etmiş kırmızı sivilceler yüzünden hâlâ lisedeymiş gibi görünüyordu. Mavi yeleğine yamuk yumuk iğnelenmiş altın rengi isimliğinde "Andy" yazıyordu. Ona valizimden bahsettiğimde Andy'nin ince dudakları büküldü ve boynunu uzatıp hareketli bandı turlamaya devam eden valize baktı. "Los Angeles'tan gelen 5624 numaralı uçuş? Charlotte aktarmalı?" Başımla onayladım. "Bu valizin sizin olmadığından emin misiniz?"

"Eminim."

"Tüh. Neyse, bir yerlerden çıkacaktır. Yalnızca bu formu doldurmanız gerek." Bir çekmeceyi ardına kadar açtı ve içinden çıkardığı formu önüme doğru kaydırdı. "Buralarda bir yerlerde bir kalem olacaktı," diye mırıldandı önündeki kâğıt tomarını gönülsüzce eşelerken.

"Bende var." Sırt çantamın önündeki fermuarı açıp içinden çıkardığım kitabı tezgâha bıraktıktan sonra kalemimi aramaya koyuldum. Ezra kitabın yıpranmış kapağını gördüğünde kaşlarını havaya kaldırdı.

"Gerçekten mi, Ellery?" diye sordu. "*Soğukkanlılıkla*'yı yanında mı getirdin? Neden bunu da diğer kitaplarınla birlikte kargoya vermedin ki?"

"Çünkü değerli," dedim savunmaya geçerek.

Ezra gözlerini devirdi. "Bunun Truman Capote'nin gerçek imzası olmadığını adın gibi *biliyorsun*. Sadie fena kazıklanmıştı."

"Neyse ne. Önemli olan düşünmüş olması," diye mırıldandım. Annemiz dört yıl önce *Law & Order*'da İki Numaralı Ceset

rolünü oynadıktan sonra bana eBay'den kitabın "imzalı" ilk baskısını almıştı. Ezra'ya da Sid Vicious imzalı bir Sex Pistols albüm kapağı hediye etmişti. Muhtemelen onun üzerindeki imza da en az benimki kadar sahteydi. Bunlar yerine frenleri doğru düzgün çalışan bir araba almalıydık ama Sadie uzun vadeli planlamada hiçbir zaman iyi olmamıştı. "Neyse. Ne dediklerini bilirsin. Cinayet Kasabası'nda olan..." En sonunda kalemimi çıkardım ve adımı forma yazmaya koyuldum.

"Demek Echo Ridge'e gidiyorsunuz?" diye sordu Andy. Soyadımdaki ikinci *c* harfinde duraksadım. Ardından, "Aslında artık oraya böyle demiyorlar. Ayrıca erkencisiniz. Açılmasına bir hafta daha var," diye ekledi.

"Biliyorum. Eğlence parkını kastetmemiştim. Ben aslında..." *Kasaba* demeden önce sesim canlılığını yitirdi ve *Soğukkanlılıkla*'yı çantama tıkıştırdım. "Boş verin," dedim dikkatimi tekrar forma vererek. "Kaybolan eşyaları geri almak genellikle ne kadar sürüyor?"

"Bir günden fazla sürmemeli." Andy'nin gözleri Ezra'yla benim aramda gidip geldi. "Birbirinize çok benziyorsunuz. İkiz misiniz?"

Başımla onayladım ve yazmaya devam ettim. Ezra pek kibar bir tip olduğundan, "Öyleyiz," diye yanıtladı.

"Ben de ikiz olacakmışım," dedi Andy. "Fakat diğeri rahim tarafından yutulmuş." Ezra şaşkınlıkla burnundan gülüverdi. Bense gülmemek için dilimi ısırmak zorunda kaldım. Bu kardeşimin başına hep gelirdi; insanlar en tuhaf sırlarını durduk yere onunla paylaşırlardı. Suratlarımız tıpatıp aynı olabilirdi ama insanların güven duyduğu oydu. "Oldum olası, insanın ikizinin olmasını çok havalı bulmuşumdur. Birbirinizin kimliğine bürünüp insanlarla dalga geçebilirsiniz." Başımı kaldırıp baktığımda Andy yine gözlerini kısmış, bize bakıyordu. "Gerçi sanırım siz bu dediğimi yapamazsınız. Buna uygun değilsiniz."

"Kesinlikle değiliz," dedi Ezra sabit bir gülümsemeyle.

Daha hızlı yazdım ve formu Andy'ye uzattım. Andy en üstteki sayfaları yırtıp sarı renkli karbon kâğıdını bana verdi. "Birileri benimle iletişime geçecek, değil mi?" diye sordum.

"Aynen," dedi Andy. "Eğer yarına kadar aramazlarsa siz kâğıdın en altındaki numarayı arayın. Echo Ridge'de iyi eğlenceler."

Döner kapıya doğru yürürken Ezra gürültülü bir soluk verdi. Omzumun üstünden ona sırıttım. "Ne güzel arkadaşlar ediniyorsun böyle."

Omuzlarını silkti. "Şimdi de aklımdan çıkaramıyorum. *Yutulmuş*. Böyle bir şey mümkün olabilir mi? Yoksa o... Hayır. Buna kafa patlatmayacağım. Bilmek istemiyorum. Fakat bununla büyümek sence de çok acayip değil mi? Yanlış ikizin bizzat sen olabileceğini bilmek."

Kapıyı iterek dışarı çıkmamızla suratıma çarpan boğucu, egzoz dumanı yüklü hava tarafından gafil avlanmam bir oldu. Ağustosun son gününde bile Vermont'un California'dan çok daha serin olmasını beklemiştim. Ezra telefonunu kurcalarken saçlarımı ensemden çektim. "Nana otoparka park etmek istemediğinden dolayı durduğunu söylüyor," diye bildirdi.

Kaşlarımı havaya kaldırarak ona baktım. "Nana araba sürerken mesaj mı yazıyor?"

"Görünüşe göre öyle."

On yıl önce California'da ziyaretimize geldiğinden beri anneannemi görmemiştim fakat o zamanlardan hatırlayabildiğim kadarıyla bu kesinlikle mizacına uygun bir davranış değildi.

Birkaç dakika bekledik. Tam da sıcaktan bayılmak üzere olduğumuz anda orman yeşili, steyşın bir Subaru yanımızda durdu. Yolcu tarafındaki cam açıldı ve Nana kafasını dışarı uzattı. Yeni kesildiği belli olan gri renkli, gür kâkülleri dışında Skype'taki hâlinden pek farklı görünmüyordu. "Hadi, atlayın," diye seslendi, birkaç metre ötemizde dikilen trafik polisine göz ucuyla bakarak. "Burada bir dakikadan fazla beklememize izin vermiyorlar."

O kafasını içeri çekerken Ezra yapayalnız kalmış valizini tekerlekleri üzerinde bagaja doğru sürüklemeye koyuldu.

Arka koltuktaki yerlerimizi aldığımızda Nana dönüp bize baktı. Tıpkı direksiyonun başındaki daha genç kadının yaptığı gibi. "Ellery, Ezra. Bu Melanie Kilduff. Ailesi alt sokağımızda yaşıyor. Geceleri önümü görmekte epey zorlanıyorum. O yüzden Melanie beni buraya getirme nezaketi gösterdi. Gençken anneniz bakardı. Muhtemelen adını duymuşsunuzdur."

Şaşkınlıktan fal taşı misali açılmış gözlerimizle Ezra'yla bakıştık. *Evet.* Evet, duymuştuk.

Sadie on sekiz yaşındayken Echo Ridge'den ayrılmıştı ve ondan sonra buraya yalnızca iki defa dönmüştü. Bunlardan ilki doğumumuzdan bir sene sonra, dedemiz kalp krizinden öldüğü zamandı. İkincisiyse Melanie'nin gencecik kızının beş sene önceki cenazesi içindi.

Komşumuz bizimle kalırken Ezra'yla birlikte evde, *Dateline*'ın* "Cinayet Kasabası'nın Esrarı" adındaki özel bölümünü izlemiştik. Lacey Kilduff'un hikâyesi aklımı başımdan almıştı. Lacey annemin mahallesinden güzel bir sarışındı, yuvaya dönüş balosu kraliçesiydi ve Cadılar Bayramı temalı bir eğlence parkında boğularak öldürülmüş hâlde bulunmuştu. Havalimanındaki Andy haklıydı; sahibi birkaç ay sonra parkın adını Cinayet Kasabası'ndan Korku Çiftliği'ne çevirmişti. Parkın adı meseleyi on ikiden vuruyor olmasaydı, vakanın ülkenin geri kalanında bu denli ses getireceğini hiç sanmıyordum.

Veyahut Lacey, Echo Ridge'den –hatta tamı tamına aynı sokaktan– trajik manşetlere konu olan ikinci güzel genç kız olmasaydı.

Sadie, Lacey'nin cenazesinden döndüğünde hiçbir sorumuzu yanıtlamamıştı. Ne zaman ona bir soru sorsak, "Yalnızca unutmak istiyorum," diyordu. Zaten kendimizi bildik bileli Echo Ridge için hep böyle söylerdi.

Kendimizi yine de burada bulmamız ironikti sanırım.

---

* Gerçek suçları mercek altına alan bir televizyon programı. –*çn*

Ezra, Melanie'ye, "Tanıştığımıza memnun oldum," derken her nasılsa tükürüğümü genzime kaçırmayı başardım. Ezra sırtıma gerekenden biraz daha sert vurdu.

Melanie'nin arkadan toplanıp balıksırtı örülmüş açık sarı saçları, açık mavi gözleri ve çilleriyle kendine has, solgun bir güzelliği vardı. Dostane gülümsemesi dişlerinin arasındaki boşlukları gözler önüne serdi. "Ben de öyle. Geç kaldığımız için üzgünüm fakat inanılmaz trafik vardı. Uçuşunuz nasıldı?"

Ezra yanıt veremeden Subaru'nun tavanından gelen vurma sesi Nana'nın yerinden sıçramasına neden oldu. "Burada bekleme yapamazsınız," diye seslendi trafik polisi.

"Ömrümde Burlington kadar *kaba* bir şehir görmedim," diye oflayıp pufladı Nana ve camını kapatmak için kapıdaki düğmeye basarken Melanie yavaşça bir taksinin peşine takıldı.

Emniyet kemerimle boğuşurken Melanie'nin kafasının arkasına baktım. Onunla bu şekilde tanışmayı hiç beklemiyordum. O ve Nana komşu olduklarından en nihayetinde tanışacağımızın farkındaydım ama bunun Vermont'a iner inmez vuku bulan bir saatlik bir araba yolculuğuyla değil de çöpü çıkarırken küçük bir selamlaşmayla gerçekleşeceğini düşünmüştüm.

"Annenizin başına gelenleri duyduğumda çok üzüldüm," dedi Melanie havalimanından çıkıp yeşil tabelalarla bezeli dar bir otoyola girerken. Saat neredeyse gecenin onu olmuştu ve az ilerideki küçük bir bina öbeği pencerelerinden süzülen ışıklarla parıldıyordu. "Fakat ihtiyacı olan yardımı aldığına memnunum. Sadie çok güçlü bir kadındır. Kısa zamanda kendini toparlayacağına eminim ama yine de Echo Ridge'de güzel zaman geçireceğinizi umarım. Sevimli, küçük bir kasabadır. Nora'nın size etrafı göstermeye can attığından eminim."

İşte. Sıkıntılı mevzular *işte böyle* kıvrılırdı. Lafa, *Annen kafası güzelken arabayla kuyumcuya daldığı ve şimdi de dört ay boyunca rehabilitasyona gitmek zorunda olduğu için üzgünüm,* diye girmeye lüzum yoktu. Yalnızca odadaki filin hakkını teslim etmeli, kenara çekilmeli ve daha dalgasız sulara geçiş yapmalıydınız.

Echo Ridge'e hoş geldiniz.

Otobana girdikten kısa süre sonra uykuya daldım ve sağır edici bir gürültü yüzünden sıçrayarak uyanana kadar da mışıl mışıl uyudum. Sanki araba dört bir yandan taş yağmuruna tutuluyormuş gibiydi. Uyku sersemliğiyle Ezra'ya döndüm ama o da benim kadar afallamış görünüyordu. Nana koltuğunda döndü ve kükremeyi bastırıp sesini duyurmak için bağırdı. "Dolu. Yılın bu zamanında hiç de alışılagelmedik değildir. Gerçi bu seferki epey büyük taneli."

"Kenara çekip dolunun geçmesini bekleyeceğim," diye bağırdı Melanie. Yavaşça yolun kenarına yanaştı ve el frenini çekti. Fena indiriyordu. Dolu dinene kadar arabanın yüzlerce küçük oyukla berelenmiş olacağını düşünmeden edemedim. Epey irice bir dolu tanesi ön camın ortasına çarpıp hepimizi yerimizden sıçrattı.

"Nasıl oluyor da *dolu* yağıyor?" diye sordum. "Burlington'da sıcaktan patlıyordum."

"Dolu, bulut tabakasında oluşur," diye açıkladı Nana eliyle gökyüzüne işaret ederek. "Oradaki sıcaklıklar dondurucudur. Fakat taşlar yere çarpınca çabucak erirler."

Sesi pek öyle sıcak sayılmazdı –sıcaklık göstermenin onun için mümkün olduğundan emin değildim– fakat gece boyunca olduğundan çok daha canlıydı. Nana eskiden bir öğretmendi ve Koruyucu Ebeveynliktense o rolde çok daha rahat olduğu gün gibi ortadaydı. Bunun için onu suçluyor değildim. Mahkeme'nin Sadie'yi mahkûm ettiği on altı haftalık rehabilitasyon programı süresince başına kalmıştık. Tabii aynısı bizim için de geçerliydi. Hâkim, bir aileyle yaşamamız konusunda ısrarcı olunca bize pek fazla seçenek bırakmamıştı. Babamız tek gecelik bir ilişkiydi – bir dublördü ya da Los Angeles'taki bir gece kulübünde tanıştıktan sonra Sadie'yle geçirdikleri iki saat boyunca öyle olduğunu iddia etmişti. Halalarımız, teyzelerimiz, amcalarımız, dayılarımız

ya da kuzenlerimiz yoktu. Nana dışında bizi yanına alacak hiç kimsemiz yoktu.

Birkaç dakika boyunca sessizce oturup dolu tanelerinin arabanın kaportasından sekmesini izledik. En nihayetinde sıklıkları azaldı ve hepten kesildi. Melanie tekrar yola koyulduğunda gösterge panelindeki saate baktım. On bire geliyordu; neredeyse bir saat uyumuştum. Ezra'yı dürtükleyip, "Varmak üzereyiz, değil mi?" diye sordum.

"Çok az kaldı," dedi Ezra. Sonra sesini alçalttı. "Tam da cuma geceleri çılgın atılacak türden bir yer. Kilometrelerdir tek bir binanın önünden geçmedik."

Dışarısı zifiri karanlıktı ve gözlerimi birkaç defa ovuşturduktan sonra camdan baktığımda bile ağaçların gölgeli bulanıklığından başka pek bir şey göremedim. Gerçi yine de denedim çünkü Sadie'nin terk etmeyi iple çektiği yeri görmek istiyordum. "Bir kartpostalın içinde yaşamak gibi," derdi sık sık. "Güzel, ışıl ışıl ve dışa kapalı. Echo Ridge'de yaşayan herkes, sınırı geçersen sırra kadem basacakmışsın gibi davranır."

Arabayla bir tümsekten geçtik ve darbenin etkisiyle bir tarafa savrulduğumda emniyet kemeri boynumu kesti. O esnada Ezra öyle bir esnedi ki çene kemiğinin çatlayacağını sandım. İkimiz de günlerdir doğru düzgün uyumamıştık ama ben sızdıktan sonra Ezra'nın kendini uyanık kalmaya ve sohbet etmeye mecbur hissettiğinden emindim.

"Eve bir buçuk kilometreden az kaldı." Nana'nın ön koltuktan yükselen sesi ikimizi de yerimizden sıçrattı. "Az önce 'Echo Ridge'e Hoş Geldiniz' tabelasının önünden geçtik ama iyi aydınlatılmamış olduğundan onu fark ettiğinizi sanmıyorum."

Haklıydı. Tabelaya dikkat etmeyi aklımın bir köşesine yazmış olmama rağmen onu görmemiştim. Bu tabela Sadie'nin genellikle birkaç kadeh şarap içtikten sonra Echo Ridge'le ilgili bahsettiği üç beş şeyden biriydi. "'Nüfus: 4935'. Orada yaşadığım on sekiz yıl boyunca hiç değişmedi," derdi zoraki bir gülümsemeyle. "Gö-

rünen o ki birini ortadan kaldırmadan bir diğerini içeri alamıyorsun."

"Üstgeçide geldik, Melanie." Nana'nın sesinde bir ikaz tınısı vardı.

"Biliyorum," dedi Melanie. Biz gri taşlardan inşa edilmiş bir kemerin altından geçerken yol keskince kıvrıldı. Melanie o kadar yavaşlamıştı ki sürünerek bile arabayı geçebilirdim. Yolun bu kısmında sokak lambası olmadığından Melanie uzunları yaktı.

"Nana hayatımda gördüğüm en kötü arka koltuk şoförü," diye fısıldadı Ezra.

"Gerçekten mi?" diye yanıtladım fısıldayarak. "Fakat Melanie de onu aratmıyor."

"Eğer şu anda kırmızı ışıkta durmuyorsak fazla hızlı gidiyoruz demektir."

Kıkırdadım. Tam o anda annearnem, "Dur!" diye bağırdı irkilmemize neden olacak kadar buyurgan bir sesle. Kısacık bir anlığına anneannemin süpersonik duyma becerisi olduğunu ve iğneleyici sözlerimizin onu sinirlendirdiğini düşündüm. Derken Melanie frenlere asılıp arabayı öyle aniden durdurdu ki emniyet kemerime rağmen az kalsın uçuşa geçecektim.

"Neler oluyor?" diye sorduk Ezra'yla aynı anda. Ne var ki Melanie ve Nana çoktan emniyet kemerlerini çözmüş, paldır küldür arabadan inmişti. Kafa karışıklığıyla birbirimize baktık ve onları takip ettik. Zemin kısmen erimiş dolu birikintileriyle kaplıydı. Hâliyle anneannemin yanına giderken onların etrafından dolanmak zorunda kaldım. Nana, Melanie'nin arabasının önünde dikilmiş, gözlerini ise parlak far ışıklarının aydınlattığı yola dikmişti.

Ve yolun ortasında yatan hareketsiz figüre. Tepeden tırnağa kan içindeki adama, fena hâlde yanlış bir açıyla kıvrılmış boynuna ve boşluğa bakan, fal taşı gibi açık gözlerine.

BÖLÜM İKİ

ELLERY

31 AĞUSTOS, CUMARTESİ

Işık geçirmezliğinden ötürü alınmadığı bariz olan storlardan sızan güneş yüzünden uyandım. Fakat kapıda usulca bir tıkırtı duyana kadar ince, tığ işi yatak örtüsüyle yumuşacık çarşafların arasından çıkmadım.

"Evet?" Ezra içeri girerken saçlarımı gözümün önünden çekmek için beyhude bir çabaya girişerek yatığım yerde doğruldum. Komodinin üzerindeki gümüş kaplama saat 09:50'yi gösteriyordu fakat metabolizmam hâlâ Batı Yakası saatine göre çalıştığından uykumu almış gibi hissetmiyordum.

"Hey," dedi Ezra. "Nana seni uyandırmamı söyledi. Bir polis memuru buraya geliyormuş. Bizimle dün gece hakkında konuşmak istiyormuş."

Dün gece. Ambulans gelene dek koyu renkli kan birikintilerinin arasına çömelmiş, yoldaki adamın yanından hiç ayrılmamıştık. Başlangıçta suratına bakamamıştım fakat bir kere baktıktan sonra da gözlerimi yüzünden ayıramaz olmuştum. Çok ama çok *gençti.* Otuz yaşından daha büyük değildi; üzerinde sporcu kı-

yafetleri ve spor ayakkabıları vardı. Aslen bir hemşire olan Melanie ilkyardımcılar gelene dek kalp masajı yapmıştı fakat daha ziyade bir mucize olması için dua ediyordu çünkü kalp masajının hiçbir işe yaramayacağını düşünüyordu. Nana'nın arabasına döndüğümüzde adamın biz daha oraya varmadan ölmüş olduğunu söylemişti.

"Jason Bowman," demişti titrek bir sesle. "O... Echo Ridge Lisesi'ndeki fen öğretmenlerinden biri... *biriydi*. Bando takımına da yardım ediyordu. Çocuklar arasında pek popülerdi. Onunla önümüzdeki hafta tanışacaktınız... *tanışmalıydınız*."

Kısa süre önce aldığı duştan ötürü saçları hâlâ ıslak olsa da cicilerini giymiş olan Ezra yatağa küçük, plastik bir paket atarak beni şimdiye döndürdü. "Bir de sana bunu vermemi söyledi."

Açılmamış paketin ön yüzünde, göbeğine kadar çekilmiş yüksek belli donuna ve sporcu sutyenine rağmen gülümseyen sarışın bir kadın ve bir de Hanes logosu vardı. "Ah, hayır."

"Ah, evet. Bunlar kelimenin tam anlamıyla anneanne donları. Nana yanlışlıkla birkaç beden küçük aldığını ve onları iade etmeyi unuttuğunu söyledi. Bunlar artık seninmiş."

"Harika," diye homurdandım bacaklarımı yataktan aşağı sallarken. Üzerimde, dün kazağımın altına giydiğim tişörtle belini kıvırdığım, Ezra'ya ait eşofman altlarından biri vardı. Echo Ridge'e taşınacağımı öğrendiğimde dolabımın altını üstüne getirmiş ve son birkaç aydır giymediğim ne varsa acımadan bağışlamıştım. Gardırobumu, geçen hafta kargoyla gönderdiğim birkaç kaban ve ayakkabı dışında tek bir valize sığacak şekilde budamıştım. O esnada, en azından hayatımın küçük bir parçasına düzen ve intizam getirdiğimi hissetmiştim.

Tabii şimdi bu, giyecek hiçbir şeyim olmadığı anlamına geliyordu.

Komodinin üzerinde duran telefonumu alıp valizimle ilgili yazılı ya da sesli bir mesaj gelip gelmediğine baktım. Ama hiçbir şey yoktu. "Neden bu kadar erkencisin?" diye sordum Ezra'ya.

Omuzlarını silkti. "Saat *o kadar da* erken değil. Mahallede biraz

dolaştım. Güzel bir yer. Her yer yapraklarla kaplı. Instagram'da birkaç hikâye paylaştım. Ve bir de şarkı listesi yaptım."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Michael'a adanmış şarkı listelerinden biri daha değildir umarım."

"Hayır," dedi Ezra savunmaya geçerek. "Kuzeydoğuya müzikal bir övgü. Kaç şarkının adında New England eyaletlerinden birinin isminin geçtiğini bilsen şaşarsın."

"Hı hı." Ezra'nın erkek arkadaşı Michael ondan önce davranmış ve "uzun mesafe ilişkilerinin asla yürümediğini" söyleyerek geçtiğimiz hafta ondan ayrılmıştı. Ezra umurunda değilmiş gibi davranmaya çalışıyordu fakat ayrıldıklarından beri fena hâlde duygusal şarkı listeleri yapıp duruyordu.

"Beni yargılama." Ezra'nın bakışları *Soğukkanlılıkla*'yı Arın Rule koleksiyonunun, *Fatal Vision*'ın, *İyiliğin ve Kötülüğün Bahçesinde Geceyarısı*'nın ve diğer hakiki suç kitaplarımın yanına özenle yerleştirdiğim kitaplığa kaydı. Dün gece, odanın köşesine istiflenmiş kutulardan çıkardığım yegâne şeyler bunlardı. "Herkesin kendine has bir başa çıkma mekanizması var."

Ezra odasına dönerken, önümüzdeki dört ay boyunca yaşayacağım bu yabancı odaya şöyle bir bakındım. Dün gece eve vardığımızda Nana bana Sadie'nin eski odasında kalacağımı söylemişti. Kapıyı açarken hem heyesli hem de gergindim çünkü içeride annemden neler bulacağımı merak ediyordum. Ne var ki burası hiçbir kişilik taşımayan, standart bir misafir odasıydı. Mobilyalar koyu ahşap rengiydi, duvarlarsa yumurta kabuğu beyazına boyanmıştı. Dantelli perdeler, ekoseli kilim ve çerçevelenmiş bir deniz feneri resmi dışında içeride dekorasyon namına pek bir şey yoktu. Her şey belli belirsiz de olsa limonlu oda spreyi ve sedir ağacı kokuyordu. Sadie'yi burada yaşarken, şifonyerin üstündeki bulanık aynada saçlarını düzeltirken ya da Nuh Nebi'den kalma masada ödevlerini yaparken hayal etmeye çalıştığımda o sahneler bir türlü gözümün önüne gelmedi.

Ezra'nın odası da aynıydı. İki odada da genç bir kızın yaşadığına dair en ufak bir emare yoktu.

Kolilerin yanında yere çöktüm ve en yakınımdakinin altını üstüne getirerek streç filme sarılmış fotoğraf çerçevelerini buldum. Açtığım ilk çerçevede, geçtiğimiz yıl muhteşem bir günbatımı manzarasının önünde, Santa Monica İskelesi'nde dikilirken Ezra'yla çekilmiş bir fotoğrafımız vardı. Ortam göz kamaştırıcıydı fakat ben pek güzel çıkmamıştım. Fotoğraf çekilmeye hazır değildim ve suratımdaki gergin ifade, Ezra'nın pişmiş kelle misali sırıtışıyla uyuşmuyordu. Yine de onu saklamıştım çünkü bana başka bir fotoğrafı hatırlatıyordu.

Çıkardığım ikinci fotoğraf çok daha eski ve grenliydi. Ayrıca 90'lı yıllardaki yeniyetmeler gibi yırtık pırtık şeyler giymiş, benim gibi uzun kıvırcık saçlı, birbirinin tıpatıp aynısı iki genç kıza aitti. Birinin suratında pırıl pırıl bir gülümseme varken diğeri huysuz görünüyordu. Annem ve ikiz kardeşi Sarah. On yedi yaşındaydılar ve Ezra'yla benim de yapacağımız gibi Echo Ridge Lisesi'nde son sınıfa gidiyorlardı. Bu fotoğraf çekildikten birkaç hafta sonra Sarah ortadan kaybolmuştu.

Aradan yirmi üç yıl geçmişti ve başına ne geldiğini hâlâ bilen yoktu. Bir şey biliyor olsalar bile kimsenin ağzını bıçak açmadığını söylemek belki daha yerinde olurdu.

Fotoğrafları kitaplığın üstüne yan yana koydum ve Andy hikâyesini bizimle paylaştıktan sonra Ezra'nın dün gece havalimanında söylediklerini anımsadım. *Fakat bununla büyümek sence de çok acayip değil mi? Yanlış ikizin bizzat sen olabileceğini bilmek.*

Bilgiye ne kadar aç olursam olayım Sadie asla Sarah hakkında konuşmazdı. Dairemizde hiç fotoğrafı yoktu. Hâl böyle olunca ben de bunu internetten aşırmak zorunda kalmıştım. Hakiki suç tutkum esasında Lacey'nin ölümüyle başlamıştı fakat Sarah'ya ne olduğuna aklım erecek kadar büyüdüğümden beri onun ortadan kayboluşuna kafayı takmıştım. İnsanın ikizinin kaybolması ve asla geri dönmemesi hayal edebileceğim en kötü şeydi.

Sadie'nin fotoğraftaki gülümsemesi Ezra'nınki kadar gözalıcıydı. Sadie o zamanlar bir yıldızdı – tıpkı Lacey gibi yuvaya dönüş balosunun kraliçesi ve herkesin gözdesiydi. Ve o zamandan

beri de bir yıldız olmaya çabalıyordu. Şayet ikizi yanında olup ona moral verseydi Sadie'nin üç beş figüranlıktan daha iyisini yapıp yapamayacağını bilmiyordum. Ne var ki yeniden bir bütün gibi hissetmesinin asla mümkün olmadığını *biliyordum*. Dünyaya başka biriyle birlikte geldiğinizde, o kişi kalp atışınız kadar ayrılmaz bir parçanız olurdu.

Annemin ağrı kesicilere bağımlı olmasının arkasında yatan pek çok neden vardı –incinmiş bir omuz, kötü bir ayrılık, elinden kaçırdığı bir başka rol, kırkıncı yaş gününde şimdiye kadarki en boktan evimize taşınmak– fakat ben her şeyin fotoğraftaki ciddi ifadeli kızın kaybıyla başladığını düşünmeden edemiyordum.

Kapı zili çalınca elim ayağım birbirine dolandı. Polis memuruyla görüşmek için hazırlanmam gerektiği tamamen aklımdan çıkmıştı. Şifonyerin üzerindeki aynaya şöyle bir bakış atınca yansımam karşısında suratımı ekşittim. Saçlarım peruk gibi görünüyordu ve elektriklenmeyi önleyen tüm ürünlerim kayıp valizimde kalmıştı. Çekiştirerek atkuyruğu hâline getirdiğim saçlarımı kıvıra kıvıra uçlarından tutturdum ve saç tokasına ihtiyaç duymadan enseme yakın bir topuz yaptım. Bu, Sadie'nin bana öğrettiği ilk saç numaralarından biriydi. Ben küçükken banyomuzdaki ikiz lavabonun başına geçerdik ve ellerinin o tez, becerikli hareketini taklit edebilmek için onu aynadan izlerdim.

Gözlerim yanmaya başladığı esnada Nana merdivenlerden yukarı seslendi. "Ellery? Ezra? Memur Rodriguez geldi."

Odamdan çıktığımda Ezra çoktan koridordaydı. Birlikte merdivenlerden inip Nana'nın mutfağına girdik. Sırtı bize dönük duran mavi üniformalı, koyu renk saçlı bir adam Nana'nın kendisine uzattığı kahve fincanını alıyordu. Nana koyu bej pantolonu, takunyaları ve enine çizgili rahat gömleğiyle az önce bir L. L. Bean kataloğundan fırlamış gibi görünüyordu.

"Belki de belediye meclisi o üstgeçit hakkında artık bir şeyler yapar," dedi Nana ve ardından memurun omzunun üstünden benimle göz göze geldi. "İşte geldiniz. Ryan, bunlar torunlarım. Ellery ve Ezra, Memur Ryan Rodriguez'le tanışın. Ryan sokağın

aşağısında oturuyor ve bize dün gece hakkında birkaç soru sormaya geldi."

Memur yarım ağız gülümseyerek bize döndü ama o esnada kahve fincanı elinden kayıp yere düşerek paramparça olunca gülümsemesi yüzünde donakaldı. Bir anlığına hiçbirimiz tepki veremedik ama sonra herkes aynı anda harekete geçti. Kâğıt havlulara saldırıp Nana'nın siyah beyaz fayanslarına saçılan kahve fincanının irice parçalarını topladık.

"Çok üzgünüm," diye tekrarlayıp duruyordu Memur Rodriguez. Ezra'yla benden en fazla beş yaş büyüktü ve gerçek bir yetişkin olduğundan o bile şüpheliymiş gibi görünüyordu. "Bunun nasıl olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Size yeni bir fincan alırım."

"Ah, Tanrı aşkına," dedi Nana canlılıkla. "Bunlar Dalton'un yerinde tanesi iki dolara satılıyor. Otur da sana yeni bir kahve doldurayım. Siz de çocuklar. Eğer isterseniz masada meyve suyu var."

Üç tabak altlığı, çatal bıçak ve bardakla özenle kurulmuş mutfak masasının etrafına yerleştik. Memur Rodriguez ön cebinden bir not defteri çıkardı ve kaşlarını çatarak sayfaları çevirdi. Anneannemin öteberisini kırmazken bile endişeli görünen şu mahcup suratlı tiplerdendi. "Bu sabah bana zaman ayırabildiğiniz için teşekkür ederim. Az önce Kilduff ailesinin evindeydim ve Melanie beni dün gece Fulkerson Sokağı'nda olanlar hakkında bilgilendirdi. Üzülerek söylemeliyim ki bu bir vur kaç olayına benziyor." Nana polis memurunun eline başka bir fincan tutuşturduktan sonra Ezra'nın yanına oturdu. Memur Rodriguez kahvesinden dikkatli bir yudum aldı. "Teşekkür ederim, Bayan Corcoran. Önemli olduğunu düşünmeseniz bile, dün gece gözünüze takılan şeyleri bana anlatabilirseniz çok yardımcı olursunuz."

Sandalyemde sırtımı dikleştirdiğimi görünce Ezra gözlerini devirdi. Aklımdan geçeni harfiyen biliyordu. Korkunç bir gece geçirmiş olmamıza rağmen gerçek bir polis soruşturmasının parçası olmaktan az da olsa heyecan duymamam mümkün *değildi*. Hayatımın yarısı boyunca bu anı beklemiştim.

Ne yazık ki pek yardımım dokunmadı çünkü Melanie'nin Bay Bowman'a yardım etmeye çalıştığı dışında doğru düzgün hatırlayabildiğim pek bir şey yoktu. Ezra da farklı değildi. Yolun ortasında öylece yatan Bay Bowman'ın etrafına saçılmış Tupperware saklama kabıyla şemsiye gibi küçük ayrıntıları fark eden tek kişi Nana'ydı. Bir soruşturma memuru olarak Ryan Rodriguez tam bir hayal kırıklığıydı. Aynı soruları tekrar edip duruyordu, az kalsın ikinci fincanını da düşürüp kıracaktı ve Melanie'nin adını söylerken sürekli dili dolanıyordu. Nana bize teşekkür eden Memur Rodriguez'i kapıya kadar geçirene dek onu tek başına dışarı salmadan evvel birkaç yıl daha eğitimden geçirmeleri gerektiğine ikna olmuştum.

"Bu biraz baştan savmaydı," dedim Nana mutfağa döndüğünde. "İnsanlar onu burada polis memuru olarak ciddiye alıyorlar mı?"

Ocağın yanındaki dolaptan bir tava alıp öndeki ocaklardan birine koydu. Buzdolabından tereyağı tabağını çıkarırken, "Ryan gayet becerikli bir çocuktur," dedi sakince. Tabağı tezgâha bıraktı ve tereyağından koca bir parça kesip tavaya attı. "Biraz keyifsiz olabilir. Babası yalnızca birkaç ay önce öldü. Kanserdi. Çok yakınlardı. Annesiyse önceki yıl ölmüştü. Yani anlayacağınız, o aile için her şey üst üste geldi. Ryan en küçük çocuklarıydı. Burada kalan da sadece o oldu. Ne denli yalnızlık çektiğini hayal edebiliyorum."

"Ailesiyle mi yaşıyordu?" diye sordu Ezra. "Kaç yaşında ki?" Kardeşim aileleriyle birlikte yaşamaya devam eden yetişkinler hakkında biraz yargılayıcıydı. O, tıpkı Sadie gibi, diplomasının üstündeki mürekkep kurur kurumaz taşınanlardan biri olacaktı. Kendi programını yapacak deneyimi kazanana dek bir radyo istasyonunda zor ve sıkıcı bir işte çalışırken diğer yandan da diskjokeylik yapabileceği on yıllık bir planı vardı. Ne zaman beni geride bıraktığını hayal etsem paniğe kapılmamaya çalışıyordum. Hem ben ne yapacaktım ki?

"Sanırım yirmi iki yaşında? Yirmi üç de olabilir," dedi Nana.

"Rodriguezlerin bütün çocukları üniversiteye giderken aileleriyle yaşadı. Ryan ise babası hastalandıktan sonra buraya temelli yerleşmeye karar verdi." Ezra vicdan azabıyla sırtını kamburlaştırırken ben kulaklarımı diktim.

"Yirmi üç mü?" diye tekrarladım. "Lacey Kilduff'la aynı sınıfta mıydı?"

"Sanırım öyleydi," dedi Nana cızırdayan tavaya bir yumurta kırarken.

Tereddüt ettim. Anneannemi doğru düzgün tanımıyordum. Nadiren yaptığımız o acemice Skype görüşmelerinde kayıp teyzemden hiç bahsetmemiştik ve Sarah'ya olanlar yüzünden Lacey'nin ölümünün onun için fazlasıyla acı verici olup olmadığına dair hiçbir fikrim yoktu. Muhtemelen çenemi kapalı tutmalıydım ama...

"Arkadaş mıydılar?" diyerek aklımdan geçeni ağzımdan kaçırıverdim. Ezra'nın suratındaki ifade *işte başlıyoruz* diyordu.

"Bilmiyorum ki. Fakat kesinlikle birbirlerini tanıyorlardır. Ryan bu mahallede büyüdü ve ikisi de şu... Korku Çiftliği'nde çalışıyordu." Eğlence parkının yeni adını söylemeden önceki tereddüdü öylesine anlıktı ki az kalsın kaçıracaktım. "Kasabadaki çocukların çoğu orada çalışırdı. Bu hâlâ böyledir."

"Ne zaman açılıyor?" diye sordu Ezra. Bana sanki bir iyilik yapıyormuş gibi baktı fakat zahmet etmesine hiç gerek yoktu. Echo Ridge'e taşınacağımızı öğrenir öğrenmez programa bakmıştım.

"Önümüzdeki hafta sonu. Siz ikiniz okula başlamadan hemen önce," dedi Nana. Echo Ridge'deki okul, şimdiye kadar gittiklerimiz arasında en geç başlayanıydı ki bu da lehimizeydi. La Puente'de İşçi Bayramı* gelip çattığında iki haftadır okula gidiyor olurduk. Nana elindeki spatulayla evyenin üstündeki, evinin arkasındaki ormanlık alana bakan mutfak penceresine işaret etti. "Açıldığında zaten sesini duyarsınız. Ormandan on dakikalık yürüyüş mesafesinde."

* Amerika'da İşçi Bayramı eylül ayının ilk pazartesisi kutlanır. –ç.n

"Öyle mi?" Ezra afallamış görünüyordu. Ben de afallamıştım ama bunun asıl nedeni gram araştırma yapmamış olmasıydı. "Peki ya Kildufflar hâlâ aynı evde mi yaşıyorlar? Hani şu kızlarının... şey, birinin kızlarını..." Nana iki elinde iki tabakla bize döndüğünde Ezra'nın sesi kısıldı. Nana'nın önümüze koyduğu iki tabakta da devasa, kabarık birer omlet vardı. Ezra'yla şaşkın şaşkın bakıştık. İkimizden birinin kahveden başka bir şeyle en son ne zaman kahvaltı ettiğini hatırlayamıyordum. Ne var ki omletlerin iştah açıcı kokusu yüzünden ağzım sulandı ve midem guruldadı. Dün geceki uçuşumuzda akşam yemeği niyetine götürdüğüm üç paket protein barından beri ağzıma tek lokma koymamıştım.

"Yani." Nana aramıza oturdu ve masanın üstünde duran seramik sürahiden kendine bir bardak portakal suyu doldurdu. *Sürahiden.* Kutudan değil. Kendiminkinden bir yudum alana dek kutuyu neden sürahiye boşaltmaya zahmet ettiğini anlamaya çalıştığım birkaç saniye geçti ama sonra portakal suyunun taze sıkılmış olduğunu fark ettim. Nasıl olmuştu da Sadie gibi biri, Nana gibi birinden çıkmıştı? "Sonuçta orası evleri. İki küçük kızlarının mahallede pek çok arkadaşı var."

"Kaç yaşındalar?" diye sordum. Melanie, Sadie'nin yalnızca en sevdiği bakıcısı değildi; aynı zamanda onun lisedeki akıl hocasıydı ve annemin Echo Ridge'den tanıyıp da yâd ettiği yegâne insandı. Yine de kızının bir cinayete kurban gittiği dışında onun hakkında pek bir şey bilmiyordum.

"Caroline on iki, Julia ise altı yaşında," dedi Nana. "İkisi arasında epey yaş farkı var, Lacey'yle Caroline'ın arasında da. Melanie gebe kalmakta güçlük çekmişti. Fakat her işte bir hayır vardır. Lacey öldüğünde kızlar o kadar küçüktü ki onlarla ilgilenmek böylesi zor bir zamanda Melanie'yle Dan'i ayakta tutan tek şey oldu."

Ezra omletinin kenarını kesip küçük bir buhar bulutunu ortama salıverdi. "Lacey'nin cinayetinde polisin elinde hiç şüpheli yokmuş, ha?" diye sordu.

"Hayır," dedik Nana, tam da ben aynı anda, "Erkek arkadaşı vardı," derken.

Nana portakal suyundan uzun bir yudum aldı. "Pek çok insan böyle düşündü. Hâlâ da böyle *düşünüyor*," dedi. "Fakat Declan Kelly resmî bir şüpheli değildi. Sorgulandı, evet. Hem de birkaç kez. Ama asla tutuklanmadı."

"Hâlâ Echo Ridge'de mi yaşıyor?" diye sordum.

Nana başını iki yana salladı. "Mezun olur olmaz kasabadan ayrıldı. Bunun herkes için en iyisi olduğundan eminim. Bu durum onun ailesine de büyük zarar verdi. Declan gittikten kısa süre sonra babası da buradan taşındı. Sıradakinin annesiyle erkek kardeşi olacağını düşünmüştüm ama... işler onlar için bambaşka bir seyir izledi."

Çatalım havada, öylece kalakaldım. "Erkek kardeşi mi?" Lacey'nin erkek arkadaşının bir kardeşi olduğundan haberim yoktu; haberlerde onlar hakkında asla o kadar ayrıntıya girilmemişti.

"Declan'ın kendinden küçük bir erkek kardeşi var. Malcolm. Sizin yaşlarınızda," dedi Nana. "Onu pek yakından tanımıyorum ama daha sessiz sakin bir tip gibi görünüyor. Abisinin aksine, sanki kasabanın sahibiymiş gibi etrafta caka satmıyor."

Nana'nın omletinden özenle kestiği lokmayı ağzına atışını izledim. Onu daha iyi okuyabilmeyi diledim çünkü böylece, Lacey ve Sarah'nın onun zihninde de iç içe geçip geçmediğini anlayabilirdim. Sarah'nın kaybolmasının üzerinden çok uzun zaman geçmişti. Hiçbir sorunun cevap bulmadığı neredeyse çeyrek yüzyıl. Bu olay Lacey'nin annesiyle babası için farklı bir şekilde kapanmıştı – kızlarına *neyin, ne zaman* ve *nasıl* olduğunu biliyorlardı ama bunu *kimin* ve *neden* yaptığına dair hiçbir fikirleri yoktu. "Sence Declan Kelly suçlu mu?" diye sordum.

Nana tatsız konulardan bahsettiğimizi sanki o anda fark etmiş gibi kaşlarını çattı. "Ben öyle demedim. Hiçbir zaman ona karşı somut bir delil bulamadılar."

Karşılık vermeden tuzluğa uzandım. Bu doğru olabilirdi fakat yıllar yılı hakiki suç romanları okumanın ve *Dateline* izlemenin bana öğrettiği bir şey varsa, bu da suçlunun *daima* erkek arkadaş olduğuydu.

BÖLÜM ÜÇ

MALCOLM

4 EYLÜL, ÇARŞAMBA

Gömleğim fazla kolalandığından sertleşmişti. Öyle ki kravatımı boynuma geçirmek için kollarımı büktüğümde resmen çatırdadı. Kravatı doğru düzgün bağlamaya çalışıp her defasında başarısız olan ellerimi aynadan izledim ve en azından doğru ebatlarda bir düğüm atmayı başardığımda pes ettim. Ayna, Nilssonların evindeki diğer her şey gibi eski ve pahalı görünüyordu. Eski odam ebatlarında üç odayı ve Declan'ın dairesinin en az yarısını içine alabilecek genişlikteki bir yatak odasını yansıtıyordu.

O evde yaşamak nasıl bir his? diye sormuştu abim dün gece. Annem banyodayken o da doğum günü pastasından tabağında kalanları sıyırıyordu. Kadıncağız Nilsson ailesinin antresinde minicik görünen fakat Declan'ın mutfak dediği daracık yerde kafasına çarpıp duran birkaç balon da getirmişti.

Bok gibi, demiştim. Ki bu doğruydu. Fakat son beş yıldan daha boktan değildi. Declan geçtiğimiz beş yılın büyük bölümünü dört saat uzaklıktaki New Hampshire'da, halamızdan kiraladığı bodrum katındaki dairede yaşayarak geçirmişti.

Yatak odamın kapısına güm güm vuruldu ve üvey kız kardeşim cevap beklemeden kafasını içeri uzatırken menteşeler gıcırdadı. "Hazır mısın?" diye sordu.

"Evet," dedim yatağımın üstünde duran mavi ceketimi alıp giyerken. Katrin kafasını yana yatırdı ve platin sarısı saçları tek omzuna dökülürken kaşlarını çattı. Bu bakışı biliyordum: *Sende bir terslik var ve sana o tersliğin ne olduğunu ve nasıl çözüleceğini söylemek üzereyim.* Bu bakışa aylardır maruz kalıyordum.

"Kravatın yamuk," dedi. Ellerini öne uzatarak bana doğru yürürken topukları zeminde tıkırdadı. Düğümü çekiştirirken gözlerinin arasında beliren çizgi, eserine bakmak için geriye çekildiği esnada yok oldu. "İşte," dedi yüzünde tatminkâr bir ifadeyle omzuma hafifçe vurarak. "Çok daha iyi." Sütün kaymağını sıyırırcasına eliyle ceketimin önünü şöyle bir süpürdü ve uçuk pembe ojeli iki tırnağının ucuyla ceketimden aldığı tiftik parçasını yere bıraktı. "Temizlenince bir şeye benzemişsin, Mal. Kimin aklına gelirdi ki?"

Onun gelmediği kesindi. Katrin Nilsson geçtiğimiz kış babası annemle çıkmaya başlayana dek benimle doğru düzgün muhatap olmamıştı. O Echo Ridge Lisesi'nin kraliçesiydi. Bense kötü şöhretli bir aileden gelen bando meraklısıydım. Fakat artık ayrı çatı altında yaşadığımızdan Katrin varlığımı kabullenmek zorundaydı. Bu durumla, ruh hâline bağlı olarak bana bir proje ya da bir baş belasıymışım gibi davranarak başa çıkıyordu.

"Hadi gidelim," dedi kolumdan hafifçe çekiştirerek. Siyah elbisesi vücudunun kıvrımlarını sımsıkı sarıyor ama dizlerinin hemen üstünde bitiyordu. İnsanı bacaklarına bakmak zorunda bırakan sivri ve yüksek topuklu ayakkabıları olmasa muhafazakâr bile sayılabilirdi. Tabii ki bacaklarına bakmadan duramadım. Çiçeği burnunda üvey kız kardeşim tam bir baş belası olabilirdi ama seksi olduğu inkâr edilemezdi.

Katrin'in peşine takılıp koridora çıktım. Oradan da alt kattaki devasa antreye tepeden bakan merdivenlere yöneldim. Annem ve Peter basamakların dibinde bizi bekliyorlardı. Onları görünce

bakışlarımı yere indirdim çünkü ne zaman o kadar yakın dursalar adamın elleri genellikle görmek istemediğim bir yerde oluyordu. Katrin ve kas yığını erkek arkadaşı sevgilerini bu ikisinden çok daha az aleni yaşıyorlardı.

Fakat annem mutluydu ve sanırım bu iyi bir şeydi.

Peter başını kaldırdı ve annemi mıncıklamaya kısa bir mola verdi. "İkiniz de ne kadar hoş görünüyorsunuz!" diye bağırdı. Koyu mavi takımımla aynı renk bir takım giyiyordu fakat onunki üzerine cuk oturması için terziye veriliyordu. Peter, *GQ* saat reklamlarında gördüğünüz şu hoş ve kendinden emin tiplerin can bulmuş hâli gibiydi – köşeli bir çene, delici bakışlar, yalnızca dikkat çekecek kadar kırlaşmış dalgalı sarı saçlar. İlk çıkmaya başladıklarında kimse onun annemle ilgilendiğine inanamamıştı. Annemle evlendiğindeyse iyiden iyiye şoka girmişlerdi.

Onları kurtardı. Bütün kasaba böyle düşünüyordu. Kasabanın yegâne hukuk bürosunun zengin ve yakışıklı sahibi Peter Nilsson, Echo Ridge Gölü'nde sade fakat şık bir kutlamayla bizi dışlanmaktan kurtarmış ve sosyetenin içine sokmuştu. Belki de bu doğruydu. İnsanlar artık annemden kaçmıyor ya da arkasından fısıldaşmıyorlardı. Bahçe partilerine, okul komitelerine, bu geceki yardım gecesine ve tüm diğer saçma sapan etkinliklere davet ediliyordu.

Gerçi bu, Peter'ı sevmek zorunda olduğum anlamına gelmiyordu.

"Geri döndüğünü görmek çok güzel, Malcolm," diye ekledi söylediğinde samimi olduğunu düşündüren bir ses tonuyla. Ama değildi. Annemle bir haftalık bir yolculuğa çıkıp New Hampshire'ın kasabalarındaki akrabalarımızı ziyaret ettikten sonra Declan'a uğramıştık. Peter ve Katrin bizimle gelmemişti çünkü hem Peter çalışmak zorundaydı hem de o ikisi oda servisi ve kaplıcası olmayan bir yer için Echo Ridge'den asla ayrılmazdı.

"Biz yokken Bay Coates'la yemek yediniz mi?" diye sordum durduk yere.

Peter'ın burun delikleri hafifçe genişledi ki bu, adamın ser-

gilediği yegâne kızgınlık emaresiydi. "Yedim, cuma günü. Hâlâ işini kurmaya çalışıyor fakat doğru zaman geldiğinde Declan'la konuşmaktan memnuniyet duyacaktır. Bu konuda onunla tekrar görüşeceğim."

Ben Coates, Echo Ridge'in eski belediye başkanıydı. Belediyeyle işi bittiğinde Echo Ridge'den ayrılıp Burlington'da bir siyasi danışmanlık şirketi açmıştı. Declan'ın devlet üniversitesinde siyaset bilimi bölümünü bitirmesine birkaç –ah, tamam, *epey*– kredisi kalmıştı fakat yine de bir tavsiye mektubu koparabileceğini umuyordu. Şimdiye dek Peter'dan istediği tek şey buydu – ya da annemden, zira bildiğim kadarıyla Declan'la Peter pek konuşmuyorlardı.

Annem sevinçle parlayan yüzüyle Peter'a bakınca üstelemedim. Katrin anneme doğru birkaç adım attı ve elini uzatarak annemin boynundaki boncuklarla süslü, bükümlü kolyeye dokundu. "Bu çok güzel!" bağırdı. "Çok bohem. Bu gece göreceğimiz incilerin yanında güzel bir değişiklik olacak."

Annemin gülümsemesi soldu. "İncim var," dedi tedirginlikle Peter'a dönerek. "Onu mu taksam..."

"Çok hoşsun," dedi Peter çarçabuk. "Güzel görünüyorsun."

Katrin'i öldürebilirdim. Gerçekten değil tabii. Aile geçmişimiz malum olduğundan kendi düşüncelerime bile bu düzeltmeyi eklemek zorundaymışım gibi hissediyordum. Fakat neden durmadan anneme taş atma ihtiyacı hissettiğini anlamıyordum. Annem, Katrin'in annesiyle babasını ayırmış değildi. O, Peter'ın *üçüncü* karısıydı. Annemle Peter ilk randevularına çıkmadan çok uzun zaman önce Katrin'in annesi yeni kocasıyla Paris'e taşınmıştı.

Kaldı ki Katrin annemin bu gece yüzünden diken üstünde olduğunu adı gibi biliyor olmalıydı. Daha önce hiç Lacey Kilduff Anısına Öğrencilere Burs Yardımı etkinliğine gitmemiştik. Çünkü asla davet edilmemiştik.

Zaten hoşça karşılanacağımız da yoktu.

Peter'ın burun delikleri yine genişledi. "Artık çıkalım mı, ne dersiniz? Geç oluyor."

Sokak kapısını açıp geçmemiz için kenara çekilirken anahtarlığındaki bir düğmeye bastı. Siyah Range Rover'ı garaj yolunda çalışmaya başladı. Katrin'le ben arkaya bindik. Annem yolcu koltuğuna yerleşti ve radyo kanalını Katrin'in bangır bangır çalmayı sevdiği Top 40 istasyonundan NPR'ye çevirdi. Peter arabaya son binen oldu. Elini vitese atmadan önce emniyet kemerini taktı.

Nilssonların virajlı garaj yolu, yolculuğun en uzun kısmıydı. Garaj yolundan çıktıktan sonra üç beş dönemecin ardından Echo Ridge'in merkezine vardık. Buraya merkez demeye bin şahit isterdi. Pek bir numarası yoktu – eski moda, dökme demir sokak lambalarının ip gibi dizildiği Manchester Caddesi'nin iki yanındaki beyaz hatlı, kırmızı tuğla bina sırasından ibaretti. Burası asla kalabalık olmazdı fakat okulların başlamasından önceki çarşamba gecesi bilhassa ölü oluyordu. Kasabanın yarısı hâlâ tatildeydi ve diğer yarısıysa Echo Ridge Kültür Merkezi'ndeki bağış etkinliğine katılıyordu. Echo Ridge'in kayda değer etkinlikleri orada düzenlenirdi. Tabii eğer Nilssonların evinde düzenlenmiyorsa.

Bizim evimizde. Buna hâlâ alışamamıştım.

Peter, Manchester Caddesi'ne paralel park etti. Hep beraber arabadan inip kaldırıma çıktık. O'Neill Cenaze Evi'nin tam karşısındaydık. Viktoryen döneme has uçuk mavi binanın önünden geçerken Katrin derin derin iç çekti. "Şehir dışında olduğundan Bay Bowman'ın cenazesine katılamamış olman ne kötü," dedi. "Çok güzeldi. Koro 'Sevgili Öğretmenim'i söylemeye başlayınca herkes kafayı yedi."

İçim bir *fena* oldu. Bay Bowman, Echo Ridge Lisesi'nde açık ara en sevdiğim öğretmendi. Hangi alanda yetenekli olduğunuzu çarçabuk saptar ve kendinizi geliştirmeniz için sizi cesaretlendirirdi. Declan taşındıktan ve babam çekip gittikten sonra, nasıl atacağımı bilmediğim öfkeli bir enerjiyle tepeme kadar doluyken davul çalmamı öneren oydu. Birinin onu biçtiğini ve yolun ortasında ölüme terk ettiğini düşünmek midemi bulandırıyordu.

"Dolu yağarken dışarıda ne işi varmış ki?" diye sordum çünkü buna odaklanmak, bok gibi hissetmekten daha kolaydı.

"Yanı başında bir Tupperware kabı bulmuşlar," dedi Peter. "Cenaze törenine katılan öğretmenlerden biri, iklim değişikliğini anlatacağı bir ders için dolu tanesi toplamaya çıkmış olabileceği kanısındaydı. Fakat sanırım gerçeği asla öğrenemeyeceğiz."

Artık kendimi daha kötü hissediyordum çünkü o anları hayal edebiliyordum: Bay Bowman gecenin bir yarısında şemsiyesi ve plastik kabıyla evinden ayrılmıştı çünkü *bilimi gerçek kılacaktı*. Bu lafı dilinden düşürmezdi.

Birkaç blok sonra, kenarları altın rengine boyanmış ahşap bir tabela bize kültür merkezine hoş geldiğimizi söyledi. Bu, tepesindeki saat kulesi ve ahşap oyma kapıya çıkan geniş basamaklarıyla Echo Ridge'deki kırmızı tuğla binaların en etkileyicisiydi. Kapıya uzandım ama Peter benden çabuk davrandı. Zaten hep böyle yapardı. Bu adamı beyefendilikte yenemezdiniz. Annem kapıdan geçerken ona minnetle gülümsedi.

İçeri girdiğimizde bir kadın bizi koridordan geçirerek düzinelerce yuvarlak masayla dolu bir salona yönlendirdi. Davetlilerden bazıları oturuyordu fakat kalabalığın büyük kısmı salonda dolanıp diğerleriyle laflıyordu. Birkaçı bize doğru döndü. Derken domino taşları gibi hepsi bize döndüler.

Bu, Echo Ridge'deki herkesin beklediği andı: Beş yıldır ilk defa Kellyler, Lacey Kilduff'un şerefine düzenlenen bir gecede boy gösteriyordu.

Kasaba sakinlerinin çoğunun hâlâ abimin öldürdüğüne inandıkları kızın şerefine düzenlenen gecede.

"Ah, Theo şuradaymış," diye mırıldandı Katrin ve ardından erkek arkadaşının yanına gitmek için kalabalığın içinde gözden kayboldu. Dayanışma da buraya kadardı. Annem gergin gergin dudaklarını yaladı. Peter annemin kolunu kendisininkine geçirdi ve suratına geniş, parlak bir gülümseme yerleştirdi. Bir an için ondan hoşlanacak gibi oldum.

Lacey'nin ölümünden önceki birkaç hafta boyunca Declan ve Lacey tartışıp durmuştu. Bu, ikisinin de mizacına uygun değildi; Declan çoğu zaman ukalanın teki olabilirdi fakat kız arkadaşı-

na asla ukalalık taslamazdı. Ne var ki aniden kapıları çarpmaya, randevularını iptal etmeye ve sosyal medyada birbirlerini hedef almaya başlamışlardı. Lacey'nin cesedi bulunduktan sonraki haftalarda haber kanalları Declan'ın öfke saçtığı ve Lacey'nin Instagram akışına düşen son mesajını defalarca ekrana getirmişti.

Seninle işim bitti, kahrolası. BİTTİ. Tahmin bile edemezsin.

Echo Ridge Kültür Merkezi'ndeki kalabalıktan çıt çıkmıyordu. Peter'ın suratındaki gülümseme bile donuklaşmaya başlamıştı. Oysa Nilssonların zırhının bundan daha sağlam olması gerekirdi. Tam gerilimi dağıtmak için çaresizce bir şeyler söylemeye ya da yapmaya niyetleniyordum ki sıcak bir ses havada bize doğru süzüldü. "Merhaba Peter. Ve Alicia! Malcolm! Sizi görmek ne güzel."

Bu, Lacey'nin annesi Melanie Kilduff'tu. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bize doğru geliyordu. Önce anneme, sonra bana sarıldı. Kucaklaşmamız bittiğinde artık kimse bizden yana bakmıyordu.

"Teşekkürler," diye mırıldandım. Melanie'nin Declan hakkında ne düşündüğünü bilmiyordum; hiç dile getirmemişti. Fakat Lacey öldükten sonra, dünyadaki herkes ailemden nefret ediyormuş gibi görünürken bile Melanie bize iyi davranarak duruşunu belli etmişti. *Teşekkürler* pek yeterli gelmiyordu ama Melanie annemle Peter'a dönmeden önce teşekkürüm sanki ona yetip de artmış gibi kolumu okşadı.

"Lütfen, istediğiniz yere oturun," dedi salonu göstererek. "Yemek servisine başlamak üzereler."

Yanımızdan ayrılarak ailesinin, komşusunun ve aynı yaşlarda olmamıza rağmen daha önce hiç görmediğim iki çocuğun oturduğu masasına döndü. Bu, kasabamız için öylesine alışılagelmedik bir şeydi ki onlara daha iyi bakabilmek için boynumu uzattım. Oğları doğru düzgün göremedim ama kızı gözden kaçırmak mümkün değildi. Neredeyse canlı gibi görünen arsız, kıvırcık saçları vardı ve anneannesinin dolabından çıkmışa benzeyen acayip, çiçekli bir elbise giyiyordu. Belki şu retro dediklerindendi,

bilmiyorum. Katrin o elbiseyle ölü bulunmak bile istemezdi. O anda kızla göz göze geldik. Hemen bakışlarımı kaçırdım. Son beş yıldır Declan'ın kardeşi olmaktan ötürü öğrendiğim bir şey varsa o da kimsenin Kelly oğlanlarının bakışlarına maruz kalmaktan hoşlanmadığıydı.

Peter salonun ön tarafına doğru seğirtecek oldu ama tam o anda Katrin geri döndü ve babasının kolunu çekiştirdi. "Theoların masasına oturabilir miyiz, baba? Yeterince boş yerleri var." Peter tereddüt etti zira zatâlileri takip etmekten değil, başı çekmekten hoşlanırdı. Ne var ki Katrin en yağcı sesini takındı. "Lütfen? Bütün hafta onu görmedim ve annesiyle babası kırmızı ışık yönetmeliğiyle ilgili seninle konuşmak istiyor."

İyiydi. Peter'ın, normal insanları sıkıntıdan çatlatan belediye meclisi saçmalıkları hakkında derin tartışmalara girişmek kadar sevdiği bir şey yoktu. Anlayışla gülümsedi ve yolunu değiştirdi.

Katrin'in erkek arkadaşı Theo ve ailesi yaklaşmakta olduğumuz on kişilik masada oturan yegâne insanlardı. Anaokulundan beri Theo'yla aynı okuldaydım fakat her zamanki gibi beni görmezden gelip omzumun üstünden başka birine el salladı. "Hey, Kyle! Buradayız."

Ah, lanet olsun.

Theo'nun en yakın arkadaşı Kyle, onunla annem arasındaki sandalyeye oturdu. O esnada yarımdaki sandalyenin ayakları yere sürtündü ve yarısına, kırlaşan sarı saçlarını sıfıra yakın kestirmiş şişman bir adam kuruldu. Bu, Kyle'ın babası ve Lacey'nin cinayetini soruşturan polis memuru Chad McNulty idi. Sanki bu gece zaten yeterince tuhaf değilmiş gibi. Annem ne zaman bir McNulty görse takındığı o far görmüş geyik tavrıyla etrafına kaçamak bakışlar atarken Peter genişleyen burun delikleriyle, aklı bir karış havadaki Theo'ya baktı.

"Merhaba Malcolm." Memur McNulty hiç bana bakmadan katlarını açtığı peçetesini kucağına serdi. "Yaz tatilin nasıl geçiyor?"

"Harika," demeyi başardım suyumdan koca bir yudum alırken.

Memur McNulty oldum olası abimden hoşlanmamıştı. Declan, kızı Liz'le üç ay çıkmış ve onu Lacey uğruna terk etmişti. Bu durum Liz'i öylesine üzmüştü ki kız bir süreliğine okulu dondurmuştu. Hâliyle Kyle en başından beri bana gıcık oluyordu. Declan gayriresmî bir cinayet şüphelisi olduktan sonra iyiden iyiye kötüleşen standart, küçük kasaba zırvalıkları.

Garsonlar salonda dört dönerek herkesin önüne salata dolu tabaklar bırakmaya başladı. Melanie sahnedeki kürsünün arkasına geçince Memur McNulty'nin çenesi kasıldı. "Bu kadın bir metanet abidesi," dedi ona karşı çıkmam için bana meydan okurcasına.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," dedi Melanie mikrofona doğru eğilerek. "Lacey Kilduff Anısına Öğrencilere Burs Yardımı fonunun ne kadar büyüdüğünü görmek Dan, Caroline, Julia ve benim için dünyalara bedel."

Geri kalanını dinlemedim. Bunun nedeni Melanie'nin söylediklerinin umurumda olmaması değildi, içime dokunmasıydı. Yıllardır bu tür etkinliklere davet edilmediğimden direnç kazanmaya da fırsatım olmamıştı. Melanie, konuşmasını bitirdikten sonra bursun ilk talihlisi olan, Vermont Üniversitesi'nden bir kızı takdim etti. Kız tıp fakültesine girme planlarından bahsederken boşalan salata kâseleri yerini ana yemeğe bıraktı. Kız sustuğunda herkes deli gibi alkışladı ve dikkatlerini çarçabuk önlerindeki yemeklere verdiler. Ben tabağımdaki kuru tavuğu çatalımla gönülsüzce dürterken Peter trafik lambaları konusunda döktürdükçe döktürüyordu. Müsaade isteyip tuvalete gitmek için çok mu erkendi?

"Kasabanın çehresini güzelleştirmek ile kasabayı değişen trafik dağılımlarına uygun hâle getirmek arasında hassas bir denge vardır," diyordu Peter ısrarla.

Hayır. O kadar da erken değildi. Ayağa kalktım, peçetemi sandalyeme bıraktım ve masadan ayrıldım.

Ayakta durmaktan yorulana dek ellerimi yıkadıktan sonra erkekler tuvaletinden çıktım ve koridorda balo salonuyla çıkış ka-

pısı arasında gidip geldim. O masaya geri dönme fikri bile başımın zonklamasına neden oluyordu. Hem zaten en azından birkaç dakika daha kimse yokluğumu fark etmezdi.

Yakamı dikleştirdim ve kapıyı açıp dışarıdaki karanlığa adımımı attım. Hava hâlâ kapalıydı ama içerisi kadar boğucu değildi. Böyle geceler nefes alamadığımı hissederdim. Sanki abimin gerçekte yaptıkları ve işlediği iddia edilen suçlar ben daha on iki yaşındayken omuzlarıma binmişti de ben hâlâ onların ağırlığı altında eziliyordum. Başka bir şey olma fırsatını bulamadan *Declan Kelly'nin kardeşi* olmuştum ve zaman zaman olup olabileceğim her şey bundan ibaret gibi geliyordu.

Derin bir nefes aldım ve burnuma belli belirsiz bir kimyasal kokusu çalınınca duraksadım. Merdivenleri inip çimenliğe doğru seğirttiğimde koku güçlendi. Işıklara sırtım dönük olduğundan pek bir şey göremiyordum ve az kalsın çimenlerin arasındaki bir şeye takılıp düşecektim. Eğilip onu yerden aldım. Bu, kapağının yerinde yeller esen bir sprey boyaydı.

Burnuma çalınan koku işte *buydu*: Yeni boya. Acaba koku nereden geliyordu? Tekrar kültür merkezine doğru döndüm. Gündüz gibi aydınlatılmış dış cephesi her zamanki gibi görünüyordu. Civarda yeni boyanmış olabilecek hiçbir şey yoktu. Tabii eğer...

Kültür merkezinin tabelası sokaktan binaya doğru uzanan çimenliğin tam ortasındaydı. En yakınımdaki sokak lambasının loş parıltısında tabelayı görmeye kasmadan koşup yanına gittim. Solgun ahşap rengiyle tezat içindeki kırmızı harfler siyah tabelayı baştan aşağı kaplıyordu:

CİNAYET KASABASI
DEVAM FİLMİ
ÇOK YAKINDA

Gözlerimi tabeladan ayıramadan orada öylece ne kadar dikildiğimden emin değildim. Derken yalnız olmadığımı hissettim. Melanie'nin masasındaki şu kıvırcık saçlı ve garip elbiseli

kız birkaç adım ötemde dikiliyordu. Gözleri tabeladaki harflerle elimdeki boya kutusu arasında gidip geliyordu. Kolumu bıraktığımda boya kutusu tıngırdadı.

"Göründüğü gibi değil," dedim.

KAKTÜS TEAM

BÖLÜM DÖRT

ELLERY

7 EYLÜL, CUMARTESİ

Nasıl gidiyor?

Arkadaşım Lourdes'ten gelen mesajı düşündüm. Lourdes, California'daydı fakat La Puente'de değildi. Onunla altıncı sınıfta tanışmıştım ki bu da buraya taşınmamızdan üç kasaba öncesine denk geliyordu. Belki de dört. Ne zaman okul değiştirsek sosyal mecralarda kendine yer bulmakta hiç sıkıntı yaşamayan Ezra'nın aksine ben sanal ortamdaki en yakın arkadaşıma tutunmuş ve yüz yüze meselelerde yüzeysellikten öteye gitmemiştim. Bu şekilde bazı şeyleri arkamda bırakmam daha kolay oluyordu. Daha az duygusal şarkı listesi anlamına geldiğiyse kesindi.

Bir bakalım. Bir haftadır buradayız ve şimdiye dek yaptığım en heyecan verici şey bahçe işleriydi.

Lourdes birkaç üzgün surat gönderdikten sonra, *Okullar başladığında düzelecektir. Hiç hazırlık okuyan, tatlı bir New England delikanlısıyla tanışma fırsatın oldu mu?* diye ekledi.

Bir tanesiyle. Ama hazırlık öğrencisi değil. Ve muhtemelen bir vandal.

Dökül çabuk.

Lacey Kilduff adına düzenlenen bağış gecesinde o oğlanla karşılaşmamı nasıl açıklayacağımdan emin olmadığım için duraksadığım anda telefonum California alan kodlu bir numaranın çağrısıyla titreşti. Numarayı tanımıyordum fakat kalbim ağzıma geldi ve Lourdes'e çarçabuk bir mesaj ateşleyiverdim: *Bekle, sanırım valizimle ilgili arıyorlar.* Tam bir haftadır Vermont'taydım ve valizim hâlâ kayıptı. Eğer önümüzdeki iki gün içinde ortaya çıkmazsa anneannemin Echo Ridge'in yegâne giyim mağazasından aldığı kıyafetlerle okula başlamak zorunda kalacaktım. Mağazanın adı Dalton'un Ucuzluk Pazarı'ydı ve mutfak malzemeleriyle hırdavat da satıyordu. Bu da moda konusundaki itibarı hakkında bilmeniz gereken her şeyi anlatıyordu. Altı yaşından büyük ya da altmış yaşından küçük hiç kimse oradan alışveriş yapmazdı. Hem de hiç.

"Alo?"

"Ellery, selam!" Az kalsın telefonumu elimden düşürecektim ve yanıt veremediğimde, telefondaki ses neşeli bir telaşla üsteledi. "Benim!"

"Evet, anladım." Telefonu aniden ter içinde kalan avucumda sıkarak kendimi sertçe yatağa bıraktım. "Beni nasıl arıyorsun?"

Sadie'nin ses tonu sitemkârdı. "Sesimi duyduğuna pek sevinmiş gibi değilsin."

"Ben yalnızca... Önümüzdeki perşembe konuşmaya başlayacağımızı sanıyordum." Nana'nın söylediğine göre rehabilitasyon merkezinin kuralları böyleydi: Tedavinin ilk iki haftası tamamlandıktan sonra haftada bir yapılacak on beş dakikalık Skype görüşmeleri. Bilinmeyen bir numaradan gelen rasgele bir çağrı değil.

"Buranın ipe sapa gelmez kuralları var," dedi Sadie. Göz devirdiğini sesinden bile anlayabiliyordum. "Hizmetlilerden biri cep telefonunu kullanmama izin verdi. Kadın bir *Defender* hayranı çıktı." Sadie'nin oynadığı replikli yegâne rol, intikam peşindeki bir sayborga dönüşen bahtsız bir askeri konu alan, *Defender*

adında, ilerleyen yıllarda ve bilhassa da 90'larda meşhur olmuş, uzun soluklu bir aksiyon dizisinin ilk bölümündeydi. Zeta Voltes adında seksi bir robotu canlandırmıştı ve tek bir repliği olmasına rağmen –*Hesaplanamıyor*– oynadığı karaktere adanmış bazı hayran siteleri hâlâ vardı. "Gözümde tütüyorsun, tatlım. FaceTime'a geçelim hadi."

Kabul Et'e basmadan önce duraksadım çünkü buna hazır değildim. Hem de hiç. Fakat ne yapacaktım ki? Telefonu annemin yüzüne mi kapatacaktım? Yalnızca birkaç saniye içinde Sadie'nin beklentiyle ışıldayan suratı ekranı doldurdu. Her zamanki gibi görünüyordu – saçı dışında bana benzeyen hiçbir yanı yoktu. Sadie'nin gözleri parlak bir maviyken benimkiler o kadar koyu renkliydi ki neredeyse siyaha çalıyorlardı. Onun yumuşak, geçişli yüz hatlarına sahip tatlı bir suratı vardı fakat benimki keskin hatlardan ve açılardan ibaretti. Aslında bir ortak özelliğimiz daha vardı. Gülümsediğinde sağ yanağında beliren gamzeyi gördüğümde kendimi ona aynı şekilde karşılık vermeye zorladım. "İşte buradasın!" diye bir sevinç çığlığı attı ama sonra kaşlarını çatınca alnı kırıştı. "Saçına ne oldu?"

Göğsüm sıkıştı. "Bana söyleyeceğin ilk şey cidden bu mu?"

Sadie'yle Hamilton House'a, yani parasını Nana'nın ödediği şu kazık rehabilitasyon merkezine yattığından beri ilk defa konuşuyordum. Koca bir mağazanın vitrinini alaşağı ettiği düşünüldüğünde Sadie'nin şansı yaver gitmişti: Kendini ya da başka birini yaralamadığı gibi hapis cezasından ziyade tedaviye inanan bir hâkimin karşısına çıkmıştı. Ondan başka herkes ve her şey hatalıydı: doktor ona fazla ağır bir reçete yazmıştı, sokak aydınlatması beş para etmezdi, arabamızın frenleri çok eskiydi. Doğru düzgün tanımadığım anneanneme ait bir yatak odasında oturmuş, birinin kovulmak pahasına ona ödünç verdiği telefonla saçlarımı eleştiren Sadie'yi dinlerken şimdiye dek bunun ne denli *sinir bozucu* olduğunu tam olarak idrak edemediğimi anladım.

"Ah, El, elbette hayır. Yalnızca takılıyordum. Güzel görünüyorsun. Nasılsın?"

Bu soruya nasıl cevap verecektim? "İyiyim."

"İlk haftan nasıl geçti? Her şeyi anlat bana."

Ona ayak uydurmayı reddedebilirdim, sanırım. Fakat Sadie'yle kız kardeşinin kitaplığının üzerinde duran fotoğrafı gözüme ilişince aniden kendimi onu memnun etmeyi ister hâlde buldum. Her şeyi tatlıya bağlamak ve onu gülümsetmek istiyordum. Bunu hayatım boyunca yapmıştım; şimdi vazgeçmem imkânsızdı. "Burası senin de hep dediğin gibi garip bir yer. Çoktan polis tarafından iki kere sorguya çekildim bile."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

Ona şu vur kaç olayından ve Lacey'nin adına düzenlenen üç gün önceki bağış gecesine damgasını vuran duvar yazısından bahsettim. "Yazıyı Declan Kelly'nin *kardeşi* mi yazmış?" diye sordu Sadie çileden çıkmışçasına.

"Yalnızca boya kutusunu bulduğunu söyledi."

Burnundan güldü. "İyi hikâye."

"Bilmiyorum. Onu gördüğümde bir hayli şaşırmışa benziyordu."

"Tanrım, zavallı Melanie ve Dan. Son ihtiyaçları olan şey buydu."

"Bağış gecesinde konuştuğum polis memuru seni tanıdığını söyledi. Memur McNulty? Adını unutmuşum."

Sadie sırıttı. "Chad McNulty! Evet, ikinci sınıfta çıkmıştık. Tanrım, tanışmadığın eski erkek arkadaşım kalmayacak, değil mi? Bir ihtimal Vance Puckett de orada mıydı? Eskiden *çok çekici* bir tipti." Başımı iki yana salladım. "Ben Coates? Peter Nilsson?"

Sonuncusu hariç bu adların hiçbiri tanıdık gelmedi. Peter Nilsson'la bağış gecesinde tanışmıştım. Üvey oğluyla birlikte tabela meselesini ihbar etmemizin hemen ardından. "O adamla da mı çıktın?" diye sordum. "Kasabanın yarısı onun değil mi?"

"Sanırım öyle. Hoş bir tiptir ama biraz pintidir. Ben son sınıftayken iki kere çıkmıştık fakat o zamanlar o üniversitedeydi. Bir türlü o uyumu yakalayamadık."

"Şimdi o, Malcolm'un üvey babası," dedim.

Sadie'nin suratı akıl karışıklığıyla buruştu. "O da kim?"

"Malcolm Kelly. Declan Kelly'nin kardeşi? Hani şu sprey boya kutusuyla öylece dikilirken bulduğum?"

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı Sadie. "Bu kasabanın hızına yetişemiyorum."

Kaskatı kesilmeme neden olan gerginliğin birazı geçip gitti ve yatağıma yerleşip yastığıma yaslanırken güldüm. Sadie'nin süper gücü başınıza birbiri ardına felaketler geliyorken bile sizi her şeyin yoluna gireceğine inandırmasıydı. "Memur McNulty oğlunun bizim sınıfta olduğunu söyledi," dedim. "Sanırım o da bağış gecesindeydi ama onunla tanışmadım."

"Ah, hepimiz ne kadar da *yaşlandık*. Vur kaç olayıyla ilgili konuştuğun polis memuru da o muydu?"

"Hayır, o memur hayli gençti. Ryan Rodriguez?" Sadie'nin bu adı hatırlamasını beklemiyordum ama suratından ne diyeceğini bilemez gibi bir ifade geçti. "Ne? Yoksa onu tanıyor musun?" diye sordum.

"Hayır. Nasıl tanıyayım?" dedi çabucak. Fakat şüpheyle gözlerimi kıstığımı görünce bir şeyler eklemeden edemedi. "Yani. Sadece... şimdi... söyleyeceklerimden ipe sapa gelmez anlamlar çıkarma, Ellery çünkü kafanın nasıl çalıştığını *biliyorum*. Fakat o oğlan Lacey'nin cenazesinde çok fena dağıldı. Lacey'nin erkek arkadaşından bile beter durumdaydı. Dikkatimi çekmişti, adını da oradan hatırlıyorum. Hepsi bu."

"Nasıl dağılmıştı?"

Sadie abartılı bir tavırla iç geçirdi. "Bunu soracağını biliyordum."

"Konuyu açan sendin!"

"Ah, yalnızca... bilirsin işte. Gözyaşları sel oldu. Az kalsın yere yığılıyordu. Arkadaşları onu taşıyarak kiliseden çıkarmak zorunda kaldı. O zaman Melanie'ye, 'Vay canına, aralarından su sızmıyor olmalı,' demiştim. Ne var ki Melanie kızının bu oğlanı doğru düzgün tanımadığını söyledi." Sadie omuz silkecekmiş gibi omuzlarından birini yukarı kaldırdı. "Muhtemelen kıza vur-

gundu. Hepsi bu. Lacey çok güzel bir kızdı. O da neydi?" Bakışlarını yana kaydırdı. O anda başka bir sesin mırıltısını duydum. "Ah, tamam. Kusura bakma, El fakat gitmek zorundayım. Ezra'ya onu yakında arayacağımı söyle, olur mu? Seni seviyorum ve..." Duraksadı. İlk defa, yüzünden pişmanlığa benzer bir ifade geçti. "Ve... yeni insanlarla tanıştığına çok memnun oldum."

Özür yoktu. Üzgün olduğunu söylemesi bir şeylerin yolunda gitmediğini kabul etmesi demekti ve Sadie beni ülkenin diğer ucundaki bir rehabilitasyon merkezinden kaçak bir telefonla ararken bile bunu yapamazdı. Benden yanıt alamayınca, "Umarım cumartesi akşamüstü yapacak eğlenceli bir şeylerin vardır!" diye ekledi.

Eğlenceli kelimesinin aklımdakini karşıladığından emin değildim fakat Echo Ridge'e taşınacağımı öğrendiğimden beri yapmayı planladığım bir şeydi. "Korku Çiftliği bugün açılıyor. Oraya gideceğim."

Sadie bıkkın bir şefkatle kafasını iki yana salladı. "Elbette gideceksin," dedi ve bana bir öpücük attıktan sonra bağlantıyı kesti.

Saatler sonra Ezra'yla birlikte Nana'nın evinin arkasındaki ormanlık araziden Korku Çiftliği'ne doğru yürümeye koyulduk. Yapraklar ayaklarımızın altında çıtırdıyordu. Ezra'nın evden ayrıldığımızdan beri bakıp bakıp güldüğü, Dalton'un yerinden alınma yeni kıyafetlerimi giyiyordum.

"Demek istediğim," dedi yere düşmüş bir dalın üstünden geçtiğimiz esnada, "buna ne diyorlar? Gündelik pantolon mu?"

"Kapa çeneni," diye homurdandım. Bir tür sentetik, esnek malzemeden dikilmiş olan pantolonum bulabildiğim en az aşağılayıcı kumaş parçasıydı. En azından siyahtı ve az biraz üstüme oturuyordu. Gri ve beyaz damalı tişörtüm kısa ve boldu. Üstelik yakası o kadar yüksekti ki az kalsın boğulacaktım. Hayatım boyunca bundan kötü görünmediğimden adım gibi emindim.

"Önce Sadie saçlarımı eleştirdi, şimdi de sen kıyafetlerim yüzünden üstüme geliyorsun."

Ezra'nın gülümsemesi parlak ve umut doluydu. "Ama iyi görünüyordu, değil mi?" diye sordu. O ve Sadie bazen birbirlerini o kadar andırır ve o kadar cahilce bir iyimserliğe bürünürlerdi ki onların yanında asıl düşüncelerinizi asla dile getiremezdiniz. Bunu denediğimde Sadie iç geçirir ve *Eeyore'laşma, Ellery*, derdi. Bir kez –yalnızca bir kez– alçak sesle, *Tıpkı Sarah gibisin*, diye eklemişti. Söylediğini tekrar etmesini istediğimdeyse beni duymazdan gelmişti.

"Harika görünüyordu," dedim Ezra'ya.

Parkı görmeden önce gürültüsünü duyduk. Ağaçların arasından çıktığımızda onu kaçırmamız imkânsızdı: Parkın girişi yolun ortasında tüm heybetiyle yükseliyordu. Bu parlak yeşil gözlü, devasa bir canavar kafasıydı. Canavarın çığlık atarcasına ardına kadar açtığı ağzıysa kapı görevini görüyordu. Üzerinde kırmızı renkli, uzun ve sivri harflerle KORKU ÇİFTLİĞİ yazan kemer şeklindeki tabela dışında tıpatıp Lacey'nin cinayetiyle ilgili medyada çıkan fotoğraflardaki gibi görünüyordu.

Ezra güneşe karşı elini gözlerine siper etti. "Kendimi daha fazla tutamayıp söyleyeceğim: Korku Çiftliği çok boktan bir isim. Cinayet Kasabası çok daha iyiymiş."

"Katılıyorum," dedim.

Ormanlık alanla Korku Çiftliği'nin arasından bir yol geçiyordu. Karşıdan karşıya geçmeden evvel birkaç aracın geçip gitmesini bekledik. Parkın etrafı, çadırlarla oyuncakları ormanlık araziden ayıran yüksek, siyah renkli, sivri uçlu bir çitle çevrilmişti. Korku Çiftliği açılalı daha bir saat bile olmamıştı ama içerisi çoktan tıklım tıklımdı. Kamikaze ileri geri sallanırken çığlıklar havayı dolduruyordu. Girişe yaklaştıkça, çürümekte olan bir leş gibi görünsün diye canavarın suratının alacalı bulacalı grimsi bir boyayla boyandığını, üstüne de kırmızı boya sıçratıldığını fark ettim. İçeride her birinde bir kasiyerin çalıştığı, yan yana dizilmiş dört gişe vardı ve önlerinde en az iki düzine insan bekliyordu.

Ezra'yla birlikte sıraya girdik fakat en fazla birkaç dakika sonra bilgi panosuna bakmak ve altına istiflenmiş broşürlerden almak için onun yanından ayrıldım.

"Haritalar," dedim Ezra'ya, eline haritayla birlikte başka bir broşür daha tutuştururken. "Ve iş başvuruları."

Kaşlarını çattı. "Burada *çalışmak* mı istiyorsun?"

"Meteliksiziz, unuttun mu? Ayrıca başka nerede çalışabiliriz ki? Yürüyüş mesafesinde çalışabileceğimiz başka bir yer olduğunu sanmıyorum." İkimizin de ehliyeti yoktu ve Nana'nın şoförlüğe pek istekli olmadığını söyleyebilirdim.

Ezra omuz silkti. "Pekâlâ. Ver bakalım."

Postacı tipi çantamdan bir çift kalem çıkardım ve bilet sırası bize gelene dek başvuru formlarını doldurduk. Ezra'nınkiyle benimkini üst üste koyup katladım ve gişelerin oradan ayrılırken ikisini de çantamın ön gözüne tıkıştırdım. "Eve dönerken onları bırakabiliriz."

"Önce nereye gidelim?" diye sordu.

Haritamı açıp inceledim. "Görünüşe bakılırsa şu anda çocuklara ayrılmış bölümdeyiz," dedim. "Şeytani bir bilim laboratuvarı olan Karanlık Maddeler solumuzda kalıyor. Kanlı Sirk ise sağımızda. Muhtemelen onu gördüğümüzde ne olduğunu anlarız. Dehşet Evi ise dümdüz ileride. Gerçi yediye kadar açılmıyor."

Ezra kafasını omzuma doğru yatırıp sesini alçalttı. "Lacey nerede ölmüş?"

Dönme dolabın mini minnacık fotoğrafına işaret ettim. "Şunun altında. Yani cesedini buldukları yer orası. Polis oraya biriyle buluşmaya gittiğinden şüphelenmiş. Echo Ridge'de yaşayan çocuklar park kapandıktan sonraki saatlerde gizlice içeri girerlermiş. Tabii o zamanlar güvenlik kameraları yokmuş." İkimiz de başlarımızı kaldırıp en yakındaki binaya baktık. Binanın bir köşesinde kırmızı bir ışık yanıp sönüyordu. "Görünen o ki artık var."

"Oradan mı başlamak istersin?" diye sordu Ezra.

Boğazım kurudu. Tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş bir grup maskeli çocuk hücuma kalkarcasına yanımızdan geçip gitti.

Biri omzuma öyle sert çarptı ki sendeledim. "Belki de oyunlara bakmalıyız," dedim haritayı gerisin geri katlarken. Kurbanın ailesiyle tanışmamış olsaydım cinayet mahallini ziyaret etmenin o iğrenç hazzına çok daha kolay varabilirdim.

Atıştırmalık tezgâhlarını ve karnaval oyunlarını geçtik. Yalnızca bizim yaşlarımızda bir oğlanın kız arkadaşı için pelüş bir kara kedi kazanmak uğruna yeterli sayıda sepet batırmaya çalışmasını seyretmek için duraksadık. Bir sonraki durağımız iki oyuncunun da kutunun içindeki on iki hedefi indirmeye çalıştığı ateş etme oyunlarından biriydi. Üzerinde eski püskü bir av ceketi olan, kırklarında gösteren bir adam havaya bir yumruk savurup gürültülü kahkahalara boğuldu. "Yendim seni!" dedi yanında duran çocuğun omzuna bir yumruk indirirken. Bu hareketin ivmesiyle adam geriye doğru sendelerken oğlan da korkuyla sinip geri çekildi.

"Belki de artık başkalarının oynamasına müsaade etmelisiniz." Tezgâhın arkasında benim yaşlarımda ve güzel bir kız dikiliyordu. Asabi asabi parmaklarına doladığı uzun, kahverengi bir atkuyruğu vardı.

Av ceketli adam elinde tuttuğu oyuncak silahı ona doğru salladı. "Yanımda yeterince yer var. Ödleğin teki değillerse karşıma çıkabilirler." Sesi yüksekti ve konuşurken dili pek dönmüyordu.

Kız patronluk taslamaya hazırlanır gibi kollarını göğsünde kavuşturdu. "Burada oynayabileceğiniz başka pek çok oyun var."

"Sırf kimse beni yenemiyor diye kızgınsın. Bak sana ne diyeceğim? Şu eziklerden biri benden daha fazla hedefi indirirse giderim. Kim denemek ister?" Standın etrafında toplanmaya başlayan küçük kalabalığa dönerek ince, uzun ve pis suratını gözler önüne serdi.

Ezra beni dürtükledi. "Neden kendini tutuyorsun ki?" diye sordu fısıltıyla.

Benden yaşça ya da ebatça daha büyük birilerinin kızın yardımına koşup koşmayacağını görmek için beklediğimden biraz tereddüt ettim ama kimseden ses çıkmayınca öne çıkan ben oldum. "Ben isterim." Gözlerimi kızın abartılı bir rimelle süslen-

miş, siyah halkaların çevrelediği ela gözlerine diktim. Bir haftadır gözünü bile kırpmamış gibi görünüyordu.

Adam gözlerini kırpıştırarak bana baktı ve ardından abartılı bir reveransla yerlere kadar eğildi. Bu hareket yüzünden az kalsın tepetaklak gidecekti ama kendini toparladı. "Neyse, merhaba madam. Meydan okumanız kabul edildi. Hatta size para bile öderim." Cebinden çıkardığı buruş buruş olmuş birer dolarlık iki banknotu kızın eline tutuşturdu. Kız parayı dikkatle aldı ve sanki alev almışlar gibi önündeki kutuya atıverdi. "Kimsenin Vance Puckett'in bir beyefendi olmadığını söylemesine izin vermem."

"Vance Puckett mi?" Kendimi tutamayıp kahkahayı bastım. Sadie'nin eski erkek arkadaşı *bu* muydu? Hani şu "çok çekici" olan? Ya Echo Ridge'deyken Sadie'nin standartları çok düşüktü ya da bu herif altın günlerini lisede yaşamıştı.

Kan çanağına dönmüş gözleri kısıldı ama o gözlerde en ufak bir tanıma emaresi yoktu. Bu hiç şaşırtıcı değildi çünkü saçlarımı arkadan topladığımda Sadie'yle hiçbir benzerliğim kalmıyordu. "Seni tanıyor muyum?"

"Ah. Hayır. Yalnızca... karizmatik bir adın varmış," dedim gevşekçe.

Atkuyruklu kız hedefleri sıfırlamak için bir düğmeye bastı. Vance silahını kaldırıp nişan alırken ikinci istasyona geçtim. "Şampiyonlar önden," dedi yüksek sesle ve birbiri ardına ateş etmeye başladı. Zil zurna sarhoş olmasına rağmen on iki hedeften onunu devirmeyi başardı. İşi bittiğinde silahını dudaklarına götürüp namlusuna bir öpücük kondurdu. Bu, kızın suratını ekşitmesine neden olmuştu. "Mihrap hâlâ yerinde," dedi Vance. Ardından bana dönerek eliyle havayı şöyle bir süpürür gibi yaptı. "Sizin sıranız, leydim."

Silahı doğrulttum. Hiçbir alanda gram atletik becerim olmamasına rağmen Ezra'nın mantıkdışı derecede iyi nişancılık dediği bir yeteneğim vardı. Tek gözümü kapatırken ellerim terden kayganlaşmıştı. *Üzerine fazla düşünme,* diye anımsattım kendime. *Yalnızca nişan al ve ateş et.*

Tetiğe bastım ve ilk hedefimi ıskaladım ama kıl payıyla. Vance yanımda pis pis güldü. Tekrar nişan aldım ve ikincisini vurdum. Ben en üstteki hedefleri birer birer indirdikçe arkamdaki kalabalıktan mırıltılar yükselmeye başladı. Dokuzuncuyu da vurduğumda artık alkışlıyorlardı. Onuncuyu indirdiğimde alkışlar iyiden iyiye yükseldi ve sonuncuyu da vurup oyunu on bir hedefle tamamladığımda sevinçten tezahürat etmeye başladılar. Ezra sanki az önce bir son saniye golü atmışım gibi iki kolunu da havaya kaldırdı.

Vance ağzı bir karış açık vaziyette bana bön bön baktı. "Çok keskin bir nişancısın."

"Hadi yoluna, Vance," diye seslendi biri. "Kasabanın artık yeni bir şerifi var." Kalabalıktan kahkahalar yükselirken Vance kaşlarını çattı. Bir anlığına geri adım atmayacağını sandım. Ama sonra homurdanarak silahını tezgâha fırlatıp attı.

"Zaten oyun hileliydi," diye mırıldandı geriye çekilip kalabalığın arasından kendine yol açarken.

Kız bitkin ama minnettar bir gülümsemeyle bana döndü. "Teşekkürler. Neredeyse yarım saattir buradaydı. Herkesin ödünü koparıyordu. Kalabalığa ateş açacağını sandım. Mermi yerine biye kullanıyoruz ama yine de ne olur ne olmaz." Tezgâhın altına uzandı ve ıslak mendil çıkarıp Vance'in silahında silinmedik yer bırakmadı. "Sana borçlandım. Dehşet Evi için beleş bileklik ister misiniz?"

Neredeyse evet diyecektim ama onun yerine Ezra'yla benim iş başvurularımızı çıkardım. "Aslında, senin için sakıncası yoksa patronuna bizimle ilgili iyi bir şeyler söyleyebilir misin? Ya da işe alımları burada her kim yapıyorsa ona?"

Kız kâğıtları elimden almak yerine atkuyruğunu çekiştirdi. "Sorun şu ki yalnızca Echo Ridge'de yaşayan çocukları işe alıyorlar."

"Biz de Echo Ridge'de yaşıyoruz," dedim gülümseyerek. "Yeni taşındık."

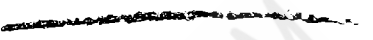
Kız gözlerini kırpıştırarak bize baktı. "Öyle mi? Ah siz... *Oooo*." Bakışları Ezra'yla ikimizin arasında gidip gelirken yapboz

parçalarının zihninde yerlerine oturduğunu âdeta görebiliyordum. "Siz Corcoran ikizleri olmalısınız."

Hafta başından beri aynı tepkiyi alıyorduk – sanki bir anda hakkımızdaki her şeye vakıf oluyor gibiydiler. Hayatlarımızın büyük kısmını herkesin tanınmak için canını dişine taktığı bir şehirde geçirdikten sonra, zahmetsizce tanınır olmak ikimize de tuhaf geliyordu. Bundan hoşlandığımdan emin değildim ama kız ver dercesine elini başvuru formlarımıza uzattığında bunun sonuçlarına hayır diyecek değildim. "Benim adım Brooke Bennett. Önümüzdeki hafta aynı sınıfta olacağız. Bakalım sizin için ne yapabilirim?"

KAKTÜS TEAM

BÖLÜM BEŞ

MALCOLM

8 EYLÜL, PAZAR

"Dört çeşit madensuyunuz var," diye bildirdi Mia buzdolabımızın derinliklerinden. "Farklı aromaları kastetmiyorum. *Farklı markalar.* Perrier, San Pellegrino, LaCroix ve Polar. Sonuncusu biraz dar gelirlilere göre. Bununla sizin sıradan köklerinize bir selam çakıldığını düşünüyorum. İster misin?"

"Ben kola istiyorum," dedim pek ümitlenmeden. Nilssonların market alışverişlerini yapan hizmetçi rafine şekerin hayranı değildi.

Okulların başlamasından önceki pazar günüydü ve evde Mia'yla benden başka kimse yoktu. Annemle Peter öğle yemeğinden sonra arabayla gezmeye çıkmışlardı. Katrin ve arkadaşlarıysa okula dönüş alışverişine gitmişlerdi. "Korkarım seçeneklerin arasında kola yok," dedi Mia dolaptan Polar marka iki limonlu soda çıkarıp şişelerden birini bana uzatırken. "Bu dolapta yalnızca berrak içecekler var."

"En azından tutarlılar." Şişemi mutfak adasına, sabah akşam demeden Katrin'in adına gelen üniversite broşürü yığınının ya-

nına koydum: Brown, Amherst, Georgetown, Cornell. Bunların hepsi onun not ortalamasının üstünde kalıyor gibiydi ama Peter insanların yüksekleri hedeflemesinden hoşlanırdı.

Mia şişesinin kapağını açtı ve sodasından uzunca bir yudum aldıktan sonra suratını ekşitti. "Iyk. Bunun tadı limonlu deterjana benziyor."

"İstersen sizin eve de gidebiliriz."

Mia başını öyle şiddetle iki yana salladı ki uçları kırmızıya boyanmış koyu renkli saçları suratını kamçıladı. "Sağ ol ama almayayım. Kwon hanesinde sinirler gergin, dostum. Daisy'nin Dönüşü herkesi sarstı."

"Daisy'nin eve dönüşünün geçici bir süreliğine olduğunu sanıyordum."

"Hepimiz öyle sanıyorduk," dedi Mia anlatıcı sesiyle. "Ama kalıyor."

Mia'yla arkadaşlığımızın altında, uzun zaman önce ablası Daisy'yle abim Declan'ın arkadaş olması yatıyordu. Anaokulundan beri Lacey Kilduff'la Daisy Kwon'un arasından su sızmazdı. Yani Declan ve Lacey çıkmaya başladığında Lacey'yi ne kadar görüyorsam Daisy'yi de o kadar görmeye başlamıştım. Daisy ilk aşkımdı; gerçek hayatta gördüğüm en güzel kızdı. Daisy *öylece dururken* Declan'ın Lacey'de ne bulduğunu asla anlayamamıştım. O günlerde Mia hem Lacey'ye hem de Declan'a âşıktı. Havalı abilerimizle ablalarımızın kuyruğundan ayrılmayan, önümüze attıkları ilgi kırıntılarına balıklama atlayan garip yeniyetmelerdik.

Derken her şey tuzla buz oldu.

Lacey öldü. Zan altında kalıp itibarından olan Declan çekip gitti. Daisy planlandığı gibi Princeton'a gitti, üstün başarıyla mezun oldu ve Boston'daki bir danışmanlık firmasında mükemmel bir iş buldu. Derken, işe başlamasının üstünden bir ay bile geçmeden pat diye işi bıraktı ve gerisin geriye kasabaya dönerek ailesinin yanına taşındı.

Kimse bunun nedenini bilmiyordu. Hatta Mia bile.

Kilide sokulan anahtarın tıngırtısı duyuldu ve ardından antre

kıkırtılarla çınladı. Katrin arkadaşları Brooke ve Viv'le mutfağa akın etti. Üçünün de elleri kolları parlak renkli alışveriş torbalarıyla doluydu.

"Selam," dedi. Elindeki torbaları savurarak mutfak adasının üzerine bıraktı. Az kalsın Mia'nın şişesini devirecekti. "Bugün *sakın* Bellevue Alışveriş Merkezi'ne gideyim deme. Resmen hayvanat bahçesine dönmüş. Millet balo kıyafetlerini bile şimdiden alıyor." Sanki az önceye kadar tam da hayıflandığı şeyi yapmıyormuş gibi ağır ağır iç geçirdi. Dün gece hepimize okul müdüründen "tekrar hoş geldiniz" e-postaları gelmişti. E-postada ders programınızı görmenizi ve bazı başvuruları internetten yapabilmenizi mümkün kılan yeni okul uygulamasının da bağlantısı vardı. Yuvaya dönüş balosu oylaması çoktan açılmıştı. Teoride, adaylar arasında görmek istediğiniz kimselere oy verebiliyordunuz. Fakat gerçekte, altı kişilik kontenjanın dördünün çoktan Katrin, Theo, Brooke ve Kyle tarafından doldurulduğunu herkes biliyordu.

"Zaten öyle bir planımız yoktu," dedi Mia kuru kuru.

Viv ona pis pis sırıttı. "Eh, tabii, ne de olsa bir Hot Topic mağazaları yok." Katrin ve Brooke kıkırdamaya başladı. Gerçi Brooke bunu yaparken biraz da olsa vicdan azabı çekiyormuş gibi görünüyordu.

Katrin'le hayatlarımız arasında pek çok uyuşmazlık sayabilirdim ve bu listenin tepesinde de arkadaşlarımız vardı. Sanırım Brooke fena biri değildi ama Viv üçlü arkadaş gruplarındaki fazlalıktı ve güvensizliği onu şirretleştiriyordu. Belki de karakteri böyleydi.

Mia öne doğru eğilip ortaparmağını çenesine koydu fakat o daha konuşma fırsatını bulamadan mutfak adasının üstündeki selofana sarılı çiçek buketini kapıverdim. "Yağmur ya da dolu başlamadan gitsek iyi olur," dedim.

Katrin kaşlarını oynatarak çiçeklere işaret etti. "Kimin içinmiş *onlar*?"

"Bay Bowman için," dediğimde suratındaki alaycı sırıtış yok oldu. Gözleri yaşlarla dolan Brooke boğulur gibi bir ses çıkardı.

Hatta Viv bile sesini kesti. Katrin iç çekip mutfak tezgâhına yaslandı.

"Okul onsuz aynı olmayacak," dedi.

Mia hoplayarak taburesinden indi. "Bu kasabadaki insanların işledikleri cinayetlerin yanlarına kâr kalması sizce de berbat bir şey değil mi?"

Viv burnundan gülerek bir tutam kırmızı saçı kulağının arkasına itti. "Vur kaç olayı *kazadır*."

"Benim kitabımda değil," dedi Mia. "Vurma kısmı belki. Ama kaçma kısmı değil. Ona çarpan kişi durup yardım çağırsaydı Bay Bowman hâlâ hayatta olabilirdi."

Katrin kolunu sessizce ağlamaya başlayan Brooke'a doladı. Hafta boyunca okuldan kime rastlasam böyle oluyordu; bir saniye önce hiçbir şeyleri yokken bir sonraki saniye hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyorlardı. Bu da Lacey'nin ölümüne dair anılarımı az çok pekiştiriyordu. Bir tek haber kameraları yoktu. "Mezarlığa nasıl gideceksiniz?" diye sordu Katrin.

"Annemin arabasıyla," dedim.

"Onun arkasına park ettim. Benimkini alıverin," dedi anahtarlarını bulmak için elini çantasına daldırırken.

Bana uyardı. Katrin'in sürmesi pek eğlenceli olan bir BMW X6'sı vardı. Onu ödünç vermeyi sık sık teklif etmezdi ama ne zaman teklif etse fırsata balıklama atlardım. Anahtarları kaptım ve Katrin fikrini değiştirmeden mutfaktan apar topar çıktım.

"Onunla yaşamaya nasıl katlanıyorsun?" diye homurdandı Mia sokak kapısından çıkarken. Ardından döndü ve Nilssonların koskocaman evlerine bakarak geri geri yürüdü. "Sanırım ikramiyesi fena değil, değil mi?"

X6'nın kapısını açtım ve arabanın deri döşemeleri üzerinde kayarcasına yerime oturdum. Zaman zaman bunun benim hayatım olduğuna hâlâ inanamıyordum. "Daha kötü olabilirdi," dedim.

Kısacık bir yolculuğun ardından Echo Ridge Mezarlığı'na vardık ve Mia yolculuğun çoğunu Katrin'in önceden programlan-

mış radyo istasyonlarının birinden diğerine atlayarak geçirdi. Biz süslemeli demir kapılardan geçene dek kendi kendine, "Hayır. Hayır. Hayır. Hayır," diye mırıldanıp durdu.

Echo Ridge'de, mazisi 1600'lü yıllara dayanan mezarların bulunduğu şu tarihi mezarlıklardan biri bulunuyordu. Mezarlığı çepeçevre saran ağaçlar öyle kadim ve öyle devasaydılar ki dalları tepemizde sundurma görevi görüyordu. Çakıl taşlı patikaların iki yanına yüksek, dalları birbirine dolanmış çalılar dizilmişti ve mekânın etrafı taş duvarla çevrilmişti. Mezar taşları muhtelif ebatlarda ve şekillerdeydi: çimenlerin arasında güçlükle seçilen güdük mezar taşları, ön yüzüne kalın harflerle isimler oyulmuş yüksek mermer levhalar, birkaç melek ve çocuk heykeli.

Bay Bowman'ın mezarı daha yenice olan taraftaydı. Onu görür görmez anladık çünkü önündeki çimenler çiçeklerden, pelüş hayvanlardan ve notlardan geçilmiyordu. Gri renkli sade taşa adı, doğum ile ölüm yılları ve bir ithaf yazılmıştı:

Anlat bana, unutayım
Öğret bana, belki hatırlarım
*Beni dâhil et, öğreneyim**

Çiçek buketimizin ambalajını yırttıktan sonra sessizce onu yığına ekledim. Buraya geldiğimde söylemek isteyeceğim bazı şeyler olacağını düşünmüştüm ama aniden midem bulanmaya başlayınca boğazım düğümleniverdi.

Bay Bowman öldüğünde annemle birlikte New Hampshire'daki akrabalarımızı ziyaret ettiğimiz için cenaze törenini kaçırmıştık. Bir yanım üzgündü fakat bir başka yanım derin bir oh çekmişti. Lacey'nin beş yıl önceki cenazesinden beri hiçbir cenaze törenine katılmamıştım. Lacey yuvaya dönüş balosunda giydiği elbiseyle gömülmüştü ve tüm arkadaşları kendi elbiselerini giyerek cenazeye gelmişlerdi. Simsiyah sulara serpiştirilmiş parlak renklerden ibarettiler. O gün hava ekim ayı için bile fazla sıcaktı ve babamın yanında dikilirken kaşındıran takım elbisemin içinde

* Benjamin Franklin sözü. –ç*n*

şıpır şıpır terlemiştim. Bakışlar ve Declan'la ilgili fısıltılar çoktan başlamıştı. Abim bizden uzakta tıpkı bir heykel gibi dikilirken babam sanki dikkatli bakışlar yüzünden boğuluyormuş gibi gömleğinin yakasını çekiştirip durmuştu.

Lacey öldürüldükten sonra annemle babamın evliliği ancak altı ay daha dayanmıştı. Zaten ondan öncesinde de araları pek iyi değildi. Dışarıdan bakıldığında tartışmaları hep parayla, faturalarla, arabanın tamir masraflarıyla ve annemin, depodaki iş saatleri azaltılınca babama girmesini söylediği ikinci işle ilgiliydi. Fakat gerçekte tüm o tartışmaların nedeni, yıllar akıp giderken bir noktada birbirlerinden hoşlanmayı kesmeleriydi. Asla bağırıp çağırmadılar. Yalnızca zehirli bir gaz misali bütün eve yayılan fokur fokur bir öfkeyle etrafta dolanıp durdular.

Başlangıçta babamın evi terk etmesine sevinmiştim. Fakat yarı yaşında bir kadınla ayrı eve çıkıp nafakamızı ödemeyi unutmaya başladığında sinirlendim. Gerçi sinirimi gösteremiyordum çünkü *sinirli*, insanların fısıltıyla ve itham edercesine Declan'ın arkasından söylediği bir şey olagelmişti.

Mia'nın titrek sesi beni günümüze döndürdü. "Ölmeniz çok kötü oldu, Bay Bowman. Bana her zaman iyi davrandığınız ve dünyadan gelmiş geçmiş tüm diğer öğretmenlerin aksine beni Daisy'yle kıyaslamadığınız için teşekkür ederim. Fen dersini neredeyse ilgi uyandırıcı bulmamı sağladığınız için de teşekkürler. Bunu size yapan her kimse umarım ettiğini bulur ve karma kıçına bir tekme koyar."

Gözlerim yanmaya başlamıştı. Gözlerimi kırpıştırıp uzaklara baktım ve o anda epeyce uzakta bir kırmızılık görür gibi oldum. Sonra tekrar kırpıştırdığım gözlerimi kıstım. "O da ne?"

Mia elini gözlerine siper ederek bakışlarını takip etti. "Ne ne?"

Dikildiğimiz yerden ne olduğunu kestirmek güçtü. O tarafa doğru seğirterek çimenlerin ve kanatlı kafatası oymalarıyla süslenmiş sömürge dönemine ait mezarların arasından geçtik. Yanından geçtiğimiz son mezar taşının üzerinde *Burada yatar, Bayan*

Samuel White'ın Naaşı yazılıydı. Bir anlığına dikkati dağılan Mia mezar taşını tekmeler gibi yaptı. "O kadının da bir adı vardı, seni puşt," dedi. Nihayet Bay Bowman'ın mezarının başında dikilirken gözümüze takılan şeyin ne olduğunu görebilecek kadar yaklaştık ve o anda olduğumuz yerde donakaldık.

Bu defa yalnızca bir duvar yazısı değildi. Boyunlarına birer ilmek geçirilmiş üç oyuncak bebek bir mozolenin tepesinden sarkıyordu. Hepsinin kafasında birer taç, üzerlerindeyse kırmızı boyaya bandırılmış uzun, parıltılı elbiseler vardı. Ve tıpkı kültür merkezinde olduğu gibi kırmızı harfler altlarındaki beyaz taşa kan misali damlıyordu:

GERİ DÖNDÜM
KRALİÇENİ SEÇ, ECHO RIDGE
YUVANIZA HOŞ GELDİNİZ

Mozolenin yanındaki mezarlardan birini kırmızı boyanın sıçradığı cicili bicili bir korsaj süslüyordu. Mezarlığın hangi tarafında olduğumuzu anlar anlamaz mideme bir kramp girdi. Neredeyse tamı tamına, Lacey gömülürken durduğum yerde dikiliyordum. Mia aradaki bağlantıyı kurunca öfkeyle homurdandı ve Lacey'nin mezarının üstünde duran, sözüm ona kan lekeli korsajı fırlatıp atmak için öne doğru atıldı. Bunu yapamadan koluna yapıştım.

"Yapma. Hiçbir şeye dokunmamalıyız." Ardından mide bulantım bir başka nahoş düşünce tarafından arka plana itildi. "Hay sıçayım. Bunu bildiren *yine* ben olacağım."

Önceki hafta şansım bir nevi yaver gitmişti. Ellery denen şu yeni kız gördüklerimizi bir yetişkine anlatmak için içeri girdiğimizde beni elimde boya kutusuyla bulduğundan bahsetmeyecek kadar bana inanmıştı. Gerçi yine de kültür merkezi fısıltılarla uğuldamaya başlamış ve o günden beri de peşimden ayrılmamıştı. Bir haftada iki kere aynı duruma düşmek pek hoş olmayacaktı. Declan kasabadan ayrıldığından beri uyguladığım *Buradan Defo-*

lup Gidene Dek Etliye Sütlüye Bulaşma stratejimle aynı doğrultuda olmadığı ise kesindi.

"Belki de bizden başka gören vardır da polis henüz olay yerine intikal etmemiştir?" dedi Mia etrafına bakınarak. "Hâlâ güpegündüz. Kaldı ki insanlar sürekli buraya girip çıkıyorlar."

"Sence öyle bir şey olsaydı şimdiye dek kulağımıza gelmez miydi?" Echo Ridge'in dedikodu kanalları hızlı ve hatasızdı. Hatta Mia ve ben bile o ağa dahildik çünkü Katrin'de telefon numaram vardı.

Mia dudağını ısırdı. "Çekip gidebilir ve polisi arama işini başka birine bırakabiliriz. Gerçi... Katrin'e buraya geleceğimizi söyledik, değil mi? Demek ki bu işe yaramaz. Asıl bir şey *demezsen* kötü görünecek. Ayrıca şu manzara... süper ürkütücü." Doc Marten'inin burnuyla gür, parlak yeşil çimenleri eşeledi. "Demek istediğim... sence bu bir *ikaz* ya da o türden bir şey mi? Lacey'nin başına gelenler sil baştan falan mı yaşanacak?"

"Görünüşe bakılırsa yaratmak izledikleri izlenim bu." Bizi bekleyenin ne olduğunu idrak etmeye çalışan beynim fıldır fıldır dönerken sesimdeki soğukkanlılığı korumaya çalıştım. Mia cep telefonunu çıkardı ve belgelenmedik açı kalmasın diye mozolenin etrafından dolaşarak fotoğraf çekmeye başladı. Tam işini bitirmek üzereydi ki gürültülü bir hışırtı ikimizi de yerimizden sıçrattı. Mezarlığın arka tarafındaki çalıların arasından tanıdık bir sima paldır küldür çıkana dek kalbim göğsümü dövdü. Bu Vance Puckett'ti. Mezarlığın arkasında yaşıyordu ve artık her nereye gidiyorsa muhtemelen burayı her gün kestirme niyetine kullanıyordu. Bence içki dükkânına gidiyordu ama orası pazar günleri açık olmazdı.

Vance mezarların arasından dolanarak patikadan ana girişe doğru yollandı. En nihayetinde bizi fark ettiğinde birkaç adım ötemizdeydi. Bizi görünce suratında bıkkın bir bakış belirdi ama mozolenin hâlini gördüğünde şaşkınlıkla bize ikinci bir defa baktı. Öyle aniden durdu ki az kalsın düşecekti. "Bu ne lan?"

Vance Puckett, Echo Ridge'de lise sonrası çöküşü abimden

daha kötü olan yegâne insandı. Solsbury'de yanıp kül olan bir evdeki hatalı kablolamadan ötürü dava edilene dek müteahhitlik yapmıştı. O zamandan beri de viski şişesinin dibini görüyordu. Nilssonların oturduğu muhitte Vance'in, Peter'ın çatısına uydu çanağı takmasıyla aynı döneme denk gelen küçük hırsızlık olayları yaşanınca insanlar onun faturalarını ödemek için yeni bir strateji bulduğuna kanaat getirmişlerdi. Gerçi hiç iş üstünde yakalandığı olmamıştı.

"Biz burayı bu hâlde bulduk," dedim. Neden kendimi Vance Puckett'e açıklama gereği hissettiğimi bilmiyordum ama işte, buradaydık.

Ellerini zeytin yeşili avcı ceketinin ceplerine daldırıp ayaklarını sürüye sürüye yanımıza geldi ve mozolenin etrafında bir tur attı. İncelemesini bitirdiğinde alçak sesle bir ıslık koyuverdi. Her zamanki gibi içki kokuyordu. "Güzel kızlar mezarı boylar*," dedi en sonunda. "Şarkıyı biliyor musunuz?"

"Ha?" dedim ama Mia, "The Smiths," diye yanıtladı. Müzikle ilgili hiçbir konuda onunla boy ölçüşemezdiniz.

Vance başıyla onayladı. "Bu kasabaya uyuyor, değil mi? Echo Ridge yuvaya dönüş balosu kraliçelerini kaybedip duruyor. Ya da onların kız kardeşlerini." Gözleri üç oyuncak bebeğin üzerinde dolandı. "Birileri yaratıcılığını konuşturmuş."

"Bu *yaratıcılık* filan değil," dedi Mia buz gibi bir sesle. "Bu korkunç bir şey."

"Öyle olmadığını söylemedim." Vance gürültülü bir biçimde havayı kokladı ve tek eliyle kışkışlama hareketi yaptı. "Neden hâlâ buradasınız? Koşup yetkililere haber verin."

Vance Puckett'ten emir almak hoşuma gitmiyordu ama burada kalmayı istediğim de söylenemezdi. "Biz de öyle yapmak üzereydik."

Mia'yla birlikte Katrin'in arabasına doğru koşmaya başladık ama Vance tiz bir sesle, "Hey!" diye bağırınca durup arkamıza

---

* 1984 tarihli The Smiths şarkısı. –*çn*

döndük. Titrek parmağıyla bana işaret etti. "Kız kardeşine bir süreliğine göze batmamaya çalışmasını tembihlemek isteyebilirsin. Yuvaya dönüş balosu kraliçesi seçilmek için pek iyi bir yıl sayılmaz, öyle değil mi?"

KAKTÜS TEAM

BÖLÜM ALTI

ELLERY

9 EYLÜL, PAZARTESİ

"Burası *Mısırın Çocukları*'ndan* fırlamış gibi," diye mırıldandı Ezra koridora göz gezdirirken.

Haksız olduğu söylenemezdi. Yalnızca on beş dakikadır buradaydık ama çoktan, şimdiye dek tek bir yerde toplandığını gördüğüm sarı saçlı, mavi gözlü insan kalabalığından çok daha fazlasıyla karşılaşmıştık. Hatta Echo Ridge Lisesi binasının bile kendine has, Püriten bir havası vardı – eskiydi, yerler geniş çam döşemelerle kaplıydı, pencereleri yüksek ve kemerliydi, çatısıysa çarpıcı derecede eğimliydi. Rehberlik öğretmeninin ofisinden çıkmış, esas sınıfımıza gidiyorduk fakat maruz kaldığımız bakışlara bakılırsa bir geçit töreninin başını da çekiyor olabilirdik. En azından üzerimde Dalton'un yerinden alınmış nadide parçalar yerine uçakta giydiğim, okulun ilk günü hazırlığı çerçevesinde önceki gece yıkanıp paklanmış kıyafetlerim vardı.

* Stephen King'in 1989 yılında Gönül Suveren çevirisiyle ve Altın Kitaplar etiketiyle yayımlanan *Gece Vardiyası* isimli hikâye kitabının içindeki hikâyelerden biri. Aynı zamanda filme de uyarlanmıştır. –ç*n*

Rengârenk el ilanlarıyla kaplı bir panonun önünden geçerken Ezra duraksadı. "4-H* Kulübüne katılmak için geç kalmış sayılmayız," dedi.

"O da nedir?"

İlana yakından baktı. "Tarım, sanırım. İnekler de işin içine karışmış gibi."

"Almayayım, sağ ol."

İlan panosunun geri kalanına göz gezdirirken iç geçirdi. "İçimden bir ses burada aktif bir LGBTQ – Heteroseksüel Birliği olmadığını söylüyor. Benim gibi bir başkasının olduğundan bile şüpheliyim."

Normalde ona muhakkak birilerinin olması gerektiğini söylerdim fakat Echo Ridge epey küçük bir yerdi. Bizim dönemde yüz çocuk bile yoktu ve okuldaki toplam öğrenci sayısı birkaç yüzü geçmezdi.

Panoya arkamızı döndüğümüz anda yanımızdan sırtına bir Strokes tişörtü, ayağınaysa bir çift ahşap topuklu Doc Martens geçirmiş, saçlarının yarısını sıfıra vurup diğer yarısına kırmızı tutamlar serpiştirmiş, sevimli bir Asyalı kız geçti. Oğlanın teki, "Hey, Mia, saçının yarısını kesmeyi unutmuşsun!" diye bağırınca yanındaki futbol ceketli diğer iki oğlan pis pis güldü. Kız ortaparmağını kaldırdı ve hiç duraksamadan, çektiği el hareketini oğlanların gözüne soktu.

Ezra mest olmuş bir hâlde kızın arkasından baktı. "Merhaba yeni arkadaşım."

Aniden önümüzdeki kalabalık aralandı ve neredeyse dört başı mamur bir uygun adımla koridordan bize doğru yürüyen üç kız göründü – biri sarışın, biri esmer, sonuncusu ise kızıl saçlıydı. Echo Ridge Lisesi'nin Gözdeleri oldukları o kadar aşikârdı ki kızlardan birinin Korku Çiftliği'ndeki poligonda tanıştığım Brooke

* Amerika'da kurulmuş, gençlere yönelik bir kişisel gelişim organizasyonudur. Kafa, Kalp, El ve Sağlık kelimelerinin İngilizce karşılıklarının baş harflerinden ötürü 4-H olarak anılmaktadır. –çn

Bennett olduğunu anlamam biraz zamanımı aldı. Bizi gördüğünde durdu ve belli belirsiz gülümsedi.

"Ah, selam. Murph sizi aradı mı?"

"Evet, aradı," dedim. "Bu hafta sonu iş görüşmemiz var. Çok teşekkürler."

Sarışın kız dizginleri eline almaya alışkın kimselerin havasıyla öne çıktı. Seksi ve gösterişli bir kılığı vardı: yakalı bir gömlek, onun üzerinde daracık bir süveter, altında pileli mini etek ve ayaklarında yüksek topuklu botlar. "Selam. Siz Corcoran ikizlerisiniz, değil mi?"

Ezra ve ben başlarımızla onayladık. Bu ani şöhrete alışmıştık. Önceki gün Nana'yla birlikte market alışverişini yapıp kasaya geldiğimiz zaman, ömrümde daha önce hiç görmediğim bir kasiyer, "Merhaba Nora... ve sana da merhaba, Ellery," demişti. Ardından aldıklarımızı torbaladığı tüm zaman boyunca bana California hakkında sorular sorup durmuştu.

Şimdiyse sarışın kız başını yana eğmiş, bize bakıyordu. "Sizin hakkınızda çok şey duyduk." Burada durdu ama ses tonu şöyle diyordu: Çok şey *derken annenizin babanızla olan tek gecelik ilişkisini, başarısız oyunculuk kariyerini, kuyumcu kazasını ve rehabilitasyon meselesini kastediyorum. Her şeyi.* Küçücük iki kelimeye sığdırabildiği alt metin miktarı etkileyiciydi. "Benim adım Katrin Nilsson. Gördüğüm kadarıyla Brooke'la tanışmışsınız. Bu da Viv." Solundaki kızıl saçlı kıza işaret etti.

Anlamalıydım. Echo Ridge'e adım attığımızdan beri Nilsson adını işitip duruyordum ve *kasabanın seçkinlerinden* olduğu bu kızın her hâlinden belliydi. Brooke kadar güzel değildi fakat bana Siyam kedilerini anımsatan kristal parlaklığındaki mavi gözleriyle ondan daha çarpıcı görünmeyi başarıyordu.

Mırıldanarak merhabalaştıktan sonra sanki tiyatro seçmelerindeymişim gibi huzursuzlanmaya başladım. Böyle hissetmemin nedeni muhtemelen Katrin'in Ezra'yla bana bakış şekliydi. Sanki zamanını ve ilgisini hak edip etmediğimizi tartar gibiydi. Koridordakilerin çoğu dolaplarını kurcalıyor gibi görünseler de

aslında Katrin'in hükmünü bekliyorlardı. Derken zil çaldı ve Katrin gülümsedi.

"Öğle yemeğinde gelip bizi bulun. En geniş pencerenin yanındaki arka masada otururuz." Cevabımızı beklemeden, omuzlarını süpüren sarı saçlarını savurarak arkasını döndü.

Ezra şaşkın şaşkın arkalarından baktı. Neden sonra bana döndü. "Çarşamba günleri pembe giydiklerine dair içimde çok güçlü bir his var," dedi.

O sabah, öğle arasından önceki ders haricinde çoğu derste Ezra'yla aynı sınıftaydık. Ben İleri Seviye Cebir dersine girerken Ezra geometriye giriyordu. Matematik hünerli olduğu konulardan biri değildi. Böyle olunca kafeteryaya tek başıma gitmek zorunda kaldım. Bana katılmasının an meselesi olduğunu varsayarak yemek kuyruğuna girdim fakat tepsim tepeleme doldurulmuş vaziyette kuyruktan çıktığımda hâlâ ortalıkta görünmüyordu.

Dikdörtgen masa sıralarının önünde duraksayıp yabancı suratlar denizine baktığım esnada adım net ve buyurgan bir sesle havada çınladı. "Ellery!" Başımı kaldırıp baktığımda Katrin'in kollarından birini havaya kaldırmış olduğunu gördüm. Bana el ediyordu.

Çağırılıyordum.

Kafeteryanın arkalarına doğru yürürken sanki oradaki herkes beni seyrediyormuş gibi hissettim. Çünkü muhtemelen seyrediyorlardı. Katrin'in pencere kenarındaki masasının yanındaki duvarda devasa bir poster asılıydı. Üzerindeki yazılar o denli büyüktü ki ne yazdığını daha yolu yarılamadan bile okuyabildim:

BU TARİHİ BİR KENARA NOT EDİN

Yuvaya Dönüş Balosu 5 Ekim'de!!!

Hemen Kralınızla Kraliçenize oy verin!

Katrin'in ve arkadaşlarının yanına vardığımda Viv adındaki şu kızıl saçlı kız yana kayarak bankta benim için yer açtı. Tepsimi masaya koyup kızın yanına oturdum. Katrin tam karşımdaydı.

"Selam," dedi Katrin. Kedilerinkini andıran mavi gözleriyle beni tepeden tırnağa süzdü. Eğer yarın Dalton'un yerinden alınmış kıyafetleri giymek zoruna kalırsam asla gözünden kaçmayacaktı. "Kardeşin nerede?"

"Sanırım onu kaybettim," dedim. "Ama er ya da geç ortaya çıkacaktır."

"Gözümü açık tutacağım," dedi Katrin. Uçuk pembe ojeli tırnaklarından birini elindeki portakala saplayıp kabuğun bir parçasını soydu. "Sözün özü, hepimiz sizi *inanılmaz* merak ediyoruz. Ne zamandan beri yeni gelen olmamıştı..." Suratını buruşturdu. "Ne zamandan beriydi? Yedinci sınıftan beri mi?"

Viv omuzlarını dikleştirdi. Ufak tefekti, yüz hatları keskindi ve saçına şaşırtıcı derecede iyi giden parlak pembe bir ruj sürmüştü. "Evet. O bendim."

"Öyle mi? Ah, doğru. Ne mutluluk verici bir gündü." Katrin hâlâ bana kilitlenmiş olduğundan kayıtsızca gülümsedi. "Fakat ortaokuldayken taşınmakla karşılaştırılmaz. Lise zorludur. Bilhassa da her şey böylesine... yeni olduğunda. Anneannenizle yaşamayı sevdiniz mi?"

En azından önceki günkü market kasiyeri gibi arkamda "Hollywoodlu bir yakışıklı" bırakıp bırakmadığımı sormamıştı. Bu arada o sorunun cevabı hayırdı. Sekiz aydır tek bir randevuya bile çıkmamıştım. Tabii şafak saydığım da yoktu. "Fena değil," dedim Katrin'e. Ardından gözlerimi Brooke'a çevirdim. Yanlarına oturduğumda alçak sesle merhaba demek haricinde hiç sesi çıkmamıştı. "Fakat buralar biraz sakin. Sizler burada eğlenmek için ne yaparsınız?"

Brooke'u konuşmaya çekmeyi umuyordum ama yanıt veren yine Katrin oldu. "Bizler amigo kızlarız," dedi elini Brooke'la ikisinin arasında sallayarak. "Bu da güz döneminde epey zamanımızı alıyor. Erkek arkadaşlarımız da futbol oynuyorlar." Bakışları birkaç masa ileriye, sarışın bir oğlanın tepsisini koyduğu masaya kaydı. Bütün masa morlu beyazlı sporcu ceketlerinden ibaret bir denizdi. Oğlan Katrin'in bakışını yakalayıp göz kırptı ve

Katrin de ona bir öpücük gönderdi. "Bu benim erkek arkadaşım, Theo. O ve Brooke'un erkek arkadaşı Kyle takım kaptanlarıdır."

Elbette öyle olacaklardı. Viv'in erkek arkadaşından bahsetmemişti. Az da olsa bir birlik beraberlik havasına büründüm – *yalnız kızlar, toplanın!*– ama Viv'e gülümsediğimde bana buz gibi bakışlarla karşılık verdi. Ansızın, Viv'in paylaşmaya pek istekli olmadığı topraklara ayak bastığımı hissetmeye başladım. "Kulağa eğlenceli geliyor," dedim boş boş. İki tarafın da atletizm konusundaki yeteneklerini takdir ediyor olmama rağmen hiçbir zaman futbolculuk ve amigo kızlık müessesesinin bir parçası olmamıştım.

Viv gözlerini kıstı. "Echo Ridge, Hollywood olmayabilir ama *sıkıcı* da değildir."

La Puente'nin Hollywood'un kırk kilometre dışında olduğunu söyleyerek Viv'in hatasını düzeltme zahmetine girmedim. Echo Ridge'deki herkes bir film setinin ortasında yaşadığımızı sanıyordu ve söyleyebileceğim hiçbir şey onları aksine ikna etmeyecekti. Ayrıca şu anda anda konumuz bu değildi. "Öyle olduğunu söylemedim," diyerek karşı çıktım. "Aslına bakarsanız buralarda da sürüyle şeyin olup bittiğini çoktan anladım."

Viv ikna olmamış gibi görünüyordu ama en nihayetinde Brooke lafa girdi. "Her biri birbirinden beter," dedi tekdüze bir sesle. Bana döndüğünde gözleri çakmak çakmaktı ve gece derin bir uyku çekmeye fena hâlde ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. "Bay Bowman'ı bulan sizin... anneannenizdi, öyle değil mi?" Başımla onayladığım anda solgun yanaklarından yaşlar süzülmeye başladı.

Katrin ağzındaki portakal dilimini yuttuktan sonra Brooke'un kolunu hafifçe sıvazladı. "Bu konuyu açmaktan vazgeçmelisin, Brooke. Acını tazeleyip duruyorsun."

Viv abartılı bir iç çekti. "Berbat bir haftaydı. Önce Bay Bowman öldü, sonra da kasaba şu vandalizm mevzusuyla çalkalandı." Sesi kaygılıydı fakat konuşmaya devam ettikçe gözlerini şevk bürüdü. "Bu, okul gazetesi için yazacağımız yılın ilk büyük

haberi olacak. Hafta boyunca yaşananları, bu yılın son sınıf öğrencilerinin beş yıl önce nerede olduklarını anlattığı kısa pasajlarla birlikte özetleyeceğiz. Yerel haber kanalları tarafından tercih edilebilecek türden bir hikâye olacak." Şimdi bana biraz daha sıcak bakıyordu. "Seninle röportaj yapmalıyım. Kültür merkezindeki duvar yazısını sen buldun, değil mi? Sen ve Malcolm."

"Evet," dedim. "Berbattı ama mezarlıktakinin yanına bile yaklaşamazdı." Mezarlıkta olanları duyduğumda ve bilhassa da Kilduffların neler hissettiklerini hayal etmeye çalıştığımda midem bulanmıştı.

Viv, "Tüm bunlar *korkunç*," diyerek bana hak verdi ve sonra Katrin'le Brooke'a döndü. "Önümüzdeki perşembe isimleriniz açıklandığında umarım kötü şeyler olmaz."

"Açıklandığında mı?" diye sordum.

"Önümüzdeki perşembe sabahı düzenlenecek toplantıda adaylar açıklanacak," diye izah etti Viv, Brooke'un omzunun üzerinden yuvaya dönüş balosu posterine işaret ederek. "Herkes o tarihe kadar oy kullanacak. Echo Ridge Lisesi uygulamasını indirdin mi? Yuvaya dönüş balosu oylaması ana menüde."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, henüz değil."

Viv tühledi. "Acele etsen iyi olur. Oylama haftaya çarşamba günü sona erecek. Gerçi adayların çoğunluğuna çoktan belirlenmiş gözüyle bakabilirsin. Katrin ve Brooke kazanmalarına kesin gözüyle bakılan adaylardan."

"Sen de aday gösterilebilirsin, Viv," dedi Katrin merhamet gösterircesine. Onunla yeni tanışmış olmama rağmen aslında bunun ihtimal dahilinde bile olmadığına inandığını görebiliyordum.

Viv yaprak gibi titredi. "Yok, almayayım. Tekrar saldırıya geçmeye kadar vermiş cinayet meraklısı bir manyağın radarına girmek istemiyorum."

"Gerçekten öyle olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum merakla. Viv başıyla onaylayınca can kulağıyla ona döndüm. Son birkaç gündür şu vandalizm meselesi aklımdan çıkmıyordu ve

teorilerimi biriyle paylaşmak için yanıp tutuşuyordum. Bu kişi Viv olsa bile. "İlginç. Olabilir. Yani demek istediğim... Bunu yapan kişi kesinlikle öyle düşünmemizi *istiyor*. Ve sırf bu bile başlı başına tedirgin edici. Fakat aklımı kurcalayan bir şey var. Katil cinayetten paçayı sıyıracak ve aradan geçen beş yılın ardından bununla böbürlenecek kadar pişkin olsa bile MO'su tamamen farklı."

Katrin alık alık baktı. "MO?" diye sordu.

"Modus Operandi," dedim konuya ısınarak. Bu konuda kendime güvenim tamdı. "Bilirsiniz işte. Bir insanın suç işlerken kullandığı yöntem? Lacey boğulmuştu. Bu, birini öldürmek için kullanılabilecek son derece kişisel ve hiddetli bir yöntemdir. Önceden tasarlanmış olması da uzak bir ihtimaldir. Fakat şimdiki tehditler kamuya açık alanda yapılıyor ve önceden planlama gerektiriyor. Ayrıca önceki olaydan, nasıl desem, daha *dolaylı*. Bana kalırsa bir taklitçiyle karşı karşıyayız. Bu kişinin tehlikeli olmadığını söylemiyorum. Fakat belki de farklı açılardan tehlikelidir."

Masada bir anlık sessizlik oldu. Ardından Katrin, "Hah," dedi ve elindeki portakal dilimini ısırdı. Gözlerini omzumun üzerinde bir yere dikerek dikkatle çiğnedi. *Beklenen oldu*, diye düşündüm. Az önce zihninde adımın üzerini karalamıştı. Bu pek uzun sürmemişti.

Ezra bunu bana bir kere değil, yüzlerce defa söylemişti. *Kimse cinayet teorilerini dinlemek istemiyor, Ellery.* Öğle yemeğinde beni ekmesi fena olmuştu.

Derken Katrin'in suratında gıcıklıkla hoşgörü arasında gidip gelen bir ifade belirdi. "Bu tişört yüzünden günün birinde okuldan atılacaksın," diye seslendi birine.

Arkama döndüğümde Malcolm Kelly'yi gördüm. Üzerinde rengi solmuş, gri bir tişört vardı ve tişörtünün önünde kalın, siyah harflerle "KCUF" yazıyordu. "Henüz öyle bir şey olmadı," diye yanıtladı. Echo Ridge Lisesi'nin kafeteryasındaki parlak floresan ışıkların altında kültür merkezinde yapamadığımı yapıp ona iyice bir baktım. Keskin hatlı suratını ve ayrık gözlerini çevreleyen

darmadağın, kestane rengi saçlı kafasına beyzbol şapkasını ters takmıştı. Bakışları benimkilerle buluştu ve kim olduğumu anlayınca şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Ardından el salladı. Bu yüzden tepsisi öyle bir sallandı ki az kalsın tepetaklak olacaktı. Bu hareketi tuhaftı fakat garip bir sevimliliği vardı.

Malcolm bize sırtını dönerken, "Özür dilerim ama," dedi Viv. Gerçi sesinde dilediği özürden eser yoktu. "İki tehdidi de ilk gören kişinin Declan Kelly'nin tuhaf kardeşi olmasını *süper şüpheli* buluyorum." Abartılı bir tavırla başını iki yana salladı. "I-ıh. Burada yolunda gitmeyen bir şeyler var."

"Of, Viv," diyerek iç geçirdi Katrin. Sanki bu konuşmayı daha önce düzinelerce kez yapmışlardı. "Malcolm fena değildir. Biraz inektir ama iyi çocuktur."

"Onun inek olduğunu sanmıyorum." Brooke o kadar uzun süredir sessizdi ki ani beyanı herkesi yerinden sıçratmıştı. "Belki eskiden öyleydi ama son zamanlarda epey sevimli bir tip oldu. Declan'la boy ölçüşemez ama yine de gayet hoş biri." Ardından başını tekrar önüne eğdi ve sanki sohbete katkıda bulunmak son enerji rezervini de boşaltmış gibi kayıtsızca kaşığıyla oynamaya başladı.

Katrin ona haşarı bir bakış attı. "Bunun gözünden kaçmadığının farkında değildim, Brooke."

Başımı sağa sola çevirip Malcolm'u aradım ve onu koridorda karşılaştığımız şu Mia denen kızla ve kardeşimle birlikte otururken buldum. Hiç şaşırmamıştım; Ezra gözüne kestirdiği sosyal gruplara girmekte son derece becerikliydi. Bir daha Katrin'in masasına davet edilmeyeceğimden, en azından artık öğle yemeğinde takılabileceğim başka bir masa olacaktı.

Viv burnundan güldü. "Hoşmuş, hadi oradan," dedi tekdüze bir sesle. "Declan hapiste olmalıydı."

"Lacey Kilduff'u onun öldürdüğünü mü düşünüyorsun?" diye sorduğumda başıyla onayladı.

Katrin başını yana yatırdı, aklı karışmış gibiydi. "Ama daha az önce kasabanın sağına soluna o tehditleri bırakan kişinin

Lacey'nin katili olduğunu söylemiyor muydun?" diye sordu. "Declan başka bir eyalette yaşıyor."

Viv bir dirseğini masaya dayayıp belerttiği gözleriyle arkadaşına baktı. "Kellylerle birlikte yaşıyorsun ve cidden bilmiyorsun, öyle mi?"

Katrin kaşlarını çattı. "Neyi bilmiyorum?"

Viv dramatik bir etki yaratmak için birkaç saniye bekledikten sonra dilinin altındaki baklayı çıkarıverdi. "Declan Kelly kasabaya geri döndü."

KAKTÜS TEAM

BÖLÜM YEDİ

MALCOLM

9 EYLÜL, PAZARTESİ

Echo Ridge'in tek bir barı vardı ve onun da yalnızca yarısı kasabadaydı çünkü güzide barımız tam olarak komşu kasaba Solsbury'yle aramızdan geçen sınırın üstüne inşa edilmişti. Echo Ridge'deki çoğu işletmenin aksine Bukowski'nin Tavernası insanları rahat bırakmasıyla nam salmıştı. On sekiz yaşından küçüklere servis yapmıyorlardı ama kapıda kimsenin kimlik sorduğu da yoktu. Hâliyle okula geri döndüğüm ilk günü *evet, aynen, abimin kasabada olduğunu elbette biliyordum* numarası yaparak geçirdikten sonra, o pazartesi ikindi vakti Declan'la buluştuğum yer de orasıydı.

Bukowski'nin Tavernası Echo Ridge'e aitmiş gibi görünmüyordu. Küçük ve karanlıktı, ön tarafında uzunca bir bar vardı, yüzeyleri berelenmiş birkaç masa sağa sola serpiştirilmişti ve arka tarafa, bir dart tahtasıyla bir de bilardo masası yerleştirilmişti. Duvardaki tek şey, *w* harfi titreşip duran bir neon Budweiser tabelasıydı. Burasın öyle sevimli ya da antika bir havası yoktu.

"Kasabaya döndüğünü bana önceden söyleyemez miydin?" diye sordum Declan'ın karşısındaki sandalyeye kurulurken.

Bunu espri yapar gibi söylemeye çalışmıştım ama ağzımdan öyle çıkmamıştı.

"Sana da merhaba, küçük kardeşim," dedi Declan. Onu göreli daha bir hafta bile olmamıştı fakat burada, Lynne Hala'nın bodrum katındaki dairesinde olduğundan daha iri yarı görünüyordu. Belki de bunun nedeni Declan'ın en başından beri Echo Ridge'e sığamamasıydı. Yoksa daha önce birlikte Bukowski'nin Tavernası'nda ya da başka bir yerde takıldığımız hiç olmamıştı. Ben ilkokuldayken ve babam futbolla aramızı yapmaya çalışırken Declan ara sıra benimle oynamaya tenezzül ederdi. Ne var ki çabucak sıkılırdı ve ben topu kaçırdıkça atışları sertleşirdi. Bir süre sonra topu yakalamaya çalışmaktan vazgeçip kafamı korumak için ellerimi kaldırırdım. *Senin sorunun ne?* diye hayıflanırdı. *Seni vurmaya çalışmıyorum. Bana güven, olmaz mı?*

Bunu, güvenimi kazanmak için güya bir şey yapmış gibi söylerdi.

"İçecek bir şey ister misin?" diye sordu Declan.

"Kola, sarırım."

Declan barın arkasında bira musluklarını temizlemekle meşgul olan soluk kırmızı tişörtlü yaşlıca garsona el etti. "İki kola, lütfen," dedi garson masamıza geldiğinde. Kadın pek ilgi emaresi göstermeden başıyla onayladı.

Kadın uzaklaşana kadar bekledikten sonra, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

Declan'ın çenesindeki kaslardan biri seğirdi. "Sanki uzaklaştırma emri gibi bir şeyi ihlal etmişim gibi konuşuyorsun. Burası özgür bir ülke."

"Evet ama..." Garsonun yaklaştığını görünce çenemi tuttum. Kadın önümüze birer kokteyl peçetesi bırakıp peçetelerin üzerine de buzlu kolayla doldurduğu uzun bardakları koydu. Declan'ın Echo Ridge'de olduğu söylentilerinin yayılmasının üzerine öğle arasında telefonum âdeta patlama yaşamıştı. Ve Declan bunun *farkındaydı*. Yaptığının ne tür tepkilere yol açacağını bal gibi de biliyordu.

Declan öne doğru eğilerek kollarını masaya dayadı. Benimkilerin en az iki katıydılar. Dersi olmadığı zamanlarda inşaatlarda çalışıyordu. Lisede futbol oynarken bile bu denli formda olmamıştı. Barın ucunda oturan beyzbol şapkalı iki ihtiyar dışında bizden başka kimse olmamasına rağmen sesini alçaltı. "Bir suçlu gibi muamele görmekten bıktım usandım, Mal. *Ben hiçbir şey yapmadım*. Yoksa unuttun mu?" Bir eliyle yüzünü ovuşturdu. "Yoksa artık bana inanmıyor musun? Hiç inanmış mıydın?"

"Elbette inandım. Hâlâ inanıyorum." Pipetimle kolamın içindeki buzu şişledim. "Ama neden şimdi? Önce Daisy geri döndü, şimdi de sen. Neler dönüyor?"

Daisy'nin adını andığımda Declan'ın suratından bir kaş çatmanın hayaleti geçiverdi ama öyle çabuk yok oldu ki az kalsın kaçıracaktım. "Geri *dönmedim*, Mal. Hâlâ New Hampshire'dayım. Buraya birini görmeye geldim. Hepsi bu."

"O kimmiş? Daisy mi?"

Declan bıkkın bıkkın iş geçirdi. "Neden Daisy meselesine bu kadar takıldın? Yoksa hâlâ ona karşı bir şeyler mi hissediyorsun?"

"Hayır. Yalnızca neler döndüğünü anlamaya çalışıyorum. Seni daha *geçen hafta* gördüm ve geleceğine dair tek kelime dahi etmedin." Declan omuzlarını silkti ve gözlerini kaçırarak kolasından bir yudum aldı. "Ayrıca zamanlaman da cidden boktan. Kasabada onca siktiriboktan şey olup biterken."

"Bunun benimle ne alakası var ki?" Ben hemen yanıt vermeyince kaşlarını çattı. "Bekle. Benimle dalga mı geçiyorsun? İnsanlar o olaylarla bir ilgim olduğunu mu sanıyor? Sırada ne var? Küresel ısınmadan da ben mi sorumluyum? Artık yeter, Mal." Bardaki ihtiyarlardan biri omzunun üzerinden baktı. Declan öfkeli bakışlarını üzerimden ayırmadan sandalyesinde arkasına yaslandı. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum. Aramızda mesele kalmasın diye. Buraya duvarlara, tabelalara ya da artık her nereyeyse oraya tüyler ürpertici sloganlar yazmaya gelmedim."

"Mezarlara," diyerek düzelttim.

"*Artık her neresiyse*," dedi Declan dişlerini gıcırdatarak. Sesi alçak ve tehlikeliydi.

Ona inanıyordum. Testosteronla çalışan asabi abimin üç oyuncak bebeği yuvaya dönüş balosu kraliçesi gibi giydirip bir mozoleye bağladığı paralel bir evren dahi olamazdı. Ellerini Lacey'nin boğazına dolayıp canının son damlası vücudunu terk edene dek sıktığını hayal etmek daha kolaydı.

Yüce İsa. Bardağımı alırken ellerim titreyince içindeki buzlar tıngırdadı. Az önce bunu aklımdan geçirdiğime inanamıyordum. Bir yudum alıp sertçe yutkundum. "O hâlde neden *geldin*? Ve ne kadar kalacaksın?"

Declan kolasını kafasına dikip garsona el etti. "Bu defa viski kola," dedi garson geldiğinde.

Bakışları aramızda gidip gelirken kadının dudakları inceldi. "Önce kimlik."

Declan cüzdanına uzandı ama sonra tereddüt etti. "Ne var, biliyor musun? Unut gitsin. Bir kola daha." Kadın omuzlarını silkip yanımızdan ayrıldı. Declan sanki kendinden tiksiniyormuş gibi başını iki yana salladı. "Az önce ne yaptığımı gördün mü? Bir içki içmek istesem de adımı hiç tanımadığım bir kadına gösterme fikrinden hoşlanmadığımdan o içkiyi içmemeye karar verdim. İşte böyle boktan bir hayatım var."

"New Hampshire'dayken bile mi?" diye sordum. Bardaki ihtiyarlardan biri bizden yana bakıyordu. Bunun yaşımın bariz küçük olmasından mı yoksa... diğer meseleden mi kaynaklandığını kestiremiyordum.

"Her yerde böyle," dedi Declan. Garsonun kolasını getirdiğini görünce sustu ve ardından şerefime kadeh kaldırırcasına bardağını kaldırdı. "Burada annemle keyfiniz yerinde, Mal. Bunu sen de biliyorsun. Peter, ben sanki hiç var olmamışım gibi davranıyor ama sizi benimsedi. Hatta belki seni üniversiteye bile gönderir."

Haklıydı. Üniversiteye gidebilirdim. Bu da kendimi suçlu hissetmeme neden olunca, "Peter sana bir iş ayarlamak için Bay Coates'la konuştuğunu söylüyor," dedim. Ben Coates, Lacey öl-

düğünde Echo Ridge'in belediye başkanı olduğundan o gün yaşananlar hakkında kendisiyle birkaç röportaj yapılmıştı. *Trajik, tesadüfi bir şiddet eylemi,* demişti her defasında. *O esnada kasabadan geçen ahlaksızın teki tarafından işlendiğini düşünüyorum.*

Declan kara kara güldü. "Seni bunun palavra olduğuna temin ederim."

"Hayır, İşçi Bayramı'nın olduğu hafta sonu buluşmuşlar ve..."

"Buluştuklarına eminim. Hatta adımı anmış bile olabilirler. Muhtemelen beni işe almanın kariyeri açısından nasıl bir intihar olacağından bahsederken. Durum ortada, Mal. Bu konuda Peter'ın başına bela olmayacağım. Onunla annemin arasını bozmaya çalışmıyorum. Sizin aranızı da öyle. Yolunuzdan çekileceğim."

"Yolumdan çekilmeni falan istemiyorum. Yalnızca neden burada olduğunu öğrenmek istiyorum."

Declan hemen cevap vermedi. Verdiğinde de sesi daha sakin fakat yorgundu. "Ayrılmadan önce Lacey'yle aramızda ne olduğunu biliyor musun? Birbirimize küçük geldik. Fakat o esnada bunun farkında değildik çünkü ezelden beri birlikte olan ve sonsuza dek de bunun böyle gideceğini zanneden bir çift aptal çocuktuk. Sıradan insanlar olsaydık er ya da geç nasıl ayrılacağımızı çözerdik. Bu da ilişkimizin sonu olurdu. Yollarımıza devam ederdik. Başka birileriyle yepyeni heyecanlara koşardık." Sesi biraz daha alçaldı. "Bu şekilde bitmesi gerekiyordu."

Bir süredir bize bön bön bakmakta olan bardaki adam ayaklandı ve bize doğru yürümeye başladı. Mekânın ortalarına vardığında sandığım kadar yaşlı olmadığını gördüm: Kalın kolları ve fıçı şeklindeki göğsüyle muhtemelen ellilerinin başlarındaydı. Declan adama doğru dönmedi fakat pat diye ayağa fırlayıp cüzdanını çıkardı. "Gitmeliyim," dedi masaya bir onluk bırakırken. "Endişelenme, tamam mı? Her şey yolunda."

Adama sürtünerek yanından geçip gitti. O esnada adam hafifçe ondan yana dönerek, "Hey. Sen Declan Kelly değil misin?" diye seslendi. Declan kapıya doğru yürümeyi sürdürünce de sesini biraz daha yükseltti. "*Hey.* Sana diyorum."

Declan kapının topuzunu kavradı ve omzuyla yüklenerek kapıyı açtı. "Ben hiç kimseyim," dedikten sonra dışarıda gözden kayboldu.

Adamın niyetinin ne olduğundan emin değildim –Bana doğru yürümeye devam mı edecekti yoksa Declan'ın peşinden dışarı mı çıkacaktı?– ama omuzlarını silkti ve bara geri dönerek yine taburesine kuruldu. Arkadaşı ona doğru eğilip kulağına bir şeyler geveledi ve birlikte kahkahalara boğuldular.

Sessizce kolamı bitirirken, yakından bakıldığında Declan'ın hayatının bir eyalet öteden göründüğünden çok daha boktan olduğunu anladım.

Yarım saat sonra, ayaklarımı sürüye sürüye eve doğru yürüyordum çünkü araca ihtiyacım olup olmadığını sormak dramatik çıkışından önce pek sevgili abimin aklına gelmemişti. Lacey'nin eski evinin o tarafa çıkan virajı dönerken yolun birkaç metre ilerisinde, koca bir valizi arkasından sürüklemekte olan birini gördüm.

"Hey," diye seslendim kim olduğunu anlayacak kadar yaklaştığımda. "Daha şimdiden kasabadan mı ayrılıyorsun?"

Ellery Corcoran bana doğru dönerken tekerlekleri yerdeki bir taşa takılan valizi az kalsın elinden kurtulacaktı. Ellery duraksayıp valizini dikkatle yanına çekti. Ona yetişmemi beklerken saçlarını arkasından toplayıp bükerek topuza benzer bir şey yaptı. Bunu öyle bir el çabukluğuyla yapmıştı ki ellerinin hareket ettiğini bile zar zor görebilmiştim. Âdeta büyüleyiciydi. "Bir haftadan uzun zaman önce havayolu şirketi valizimi kaybetmişti. Ancak şimdi teslim ettiler." Gözlerini devirdi. "Hem de *komşularımıza*."

"Fena olmuş. Gerçi en azından bulunmuş." Valizi işaret ettim. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, teşekkürler. Çekmesi kolay. Ayrıca anneannemin evi de hemen şurada."

Hafif bir meltem esti ve filizleri andıran başıboş buklelerini

suratına çarptı. O kadar açık tenliydi ki belirgin elmacık kemiklerine ve inatçı çenesine rağmen, o gözleri olmasa ciddi olduğunu asla anlayamazdınız. Gözleri mürekkep karasıydı, iri iriydi ve kenarları hafif kalkıktı. Kirpikleri o denli uzundu ki takma gibi görünüyorlardı. Alık alık ona baktığımı ancak Ellery, "Bir şey mi oldu?" diye sorduğunda fark ettim.

Ellerimi ceplerime daldırdım. "Sana rastladığıma sevindim. Önceki gece için sana teşekkür etmek istemiştim. Bağış gecesinde olanlar için. O işi yaparın... ben olduğumu varsaymadığın için."

Bir gülümseme dudaklarının kenarlarından çekiştirdi. "Pek vandal tanıdığımı söyleyemeyeceğim ama hiçbirinin kendi eserinden o kadar korkacağını sanmam."

"Evet. Şey. Benim yaptığımı varsayman işten bile değildi. Burada yaşayan pek çok insan öyle yapardı. Bu da benim için... pek iyi olmazdı."

"Abin, Lacey'nin cinayet zanlısı olduğu için," dedi. Bunu öyle duygusuzca söylemişti ki sanki havadan bahsediyorduk.

"Evet." Tekrar yürümeye başladığımızda ona Declan'la buluşmamızdan bahsetmek için içimde ani ama garip bir istek duydum. Bukowski'nin Taverası'ndan ayrıldığımdan beri bu mesele canımı sıkıyordu. Ne var ki bu, en iyi tabirle eteğimde dökülmedik taş bırakmamak olurdu. Bunun yerine boğazımı temizleyip, "Ben, şey, annenle tanışmıştım. Lacey'nin cenazesine geldiğinde. O gerçekten... çok tatlı bir kadındı," dedim.

Esasen *tatlı* doğru kelime değildi. Sadie Corcoran kasabayı kasıp kavuran ve karalar bağlamışken bile herkesi elektriğiyle çarpan bir yıldırım gibiydi. Echo Ridge'i büyük bir sahne gibi gördüğü izlenimine kapılmıştım fakat gösteriyi izlemekten de geri durmamıştım. Hepimizin dikkatimizi dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı.

Ellery gözlerini kısarak uzaklara baktı. "Buradaki herkesin Sadie'yi hatırlaması çok tuhaf. Şahsen yaşadığım bütün kasabaları tekrar ziyaret edecek olsam kimsenin ruhunun bile duymayacağından eminim."

"Bundan şüpheliyim." Göz ucuyla ona baktım. "Annene adıyla mı hitap ediyorsun?"

"Evet. Oyuncu seçmelerine gittiğinde annemiz değil de ablamızmış gibi davranmamızı isterdi. Sonrasında da ağzımıza takılıp kaldı işte," dedi Ellery yine aynı duygusuz sesle. Kaşlarımı kaldırdığımda omuzlarını silkti. "Anasınınfında çocuğu olan anneler Hollywood'da pek seksi bulunmaz da."

Arkamızda bir motor kükredi. Başlangıçta belli belirsizdi ama sonra öyle güçlendi ki ikimiz de arkamıza döndük. Hızla üzerimize gelen arabanın farları yanıp söndü. Ellery'yi kolundan yakalayıp kenara çektim ama o esnada valizi elinden kurtuldu ve hızla yaklaşmakta olan arabanın önünde tepetaklak oldu. Derken acı acı öten frenlerin sesi duyuldu ve parlak kırmızı BMW'nin ön tekerlekleri valize birkaç santim kala durdu.

Şoför tarafındaki cam açıldı ve Katrin kafasını dışarı çıkardı. Üzerinde Echo Ridge Lisesi'nin mor renkli amigo ceketi vardı; Brooke da yolcu koltuğundaydı. Katrin'in gözleri, yerden kaldırıp yolun kenarına çektiğim valize takıldı. "Bir yere mi gidiyordun?" diye sordu.

"İsa aşkına, Katrin. Az kalsın bizi çiğneyecektin!"

"Ama çiğnemedim," diye dudak büktü. Ellery valizin sapını elimden alırken bir kaşını yay gibi kaldırdı. "Valiz senin mi, Ellery? Yine taşınmıyorsunuz ya?"

"Hayır. Uzun hikâye." Ellery koca valizini anneannesinin evinin önündeki çimenliğe doğru sürüklemeye başladı. "Eve vardım sayılır, yani... sonra görüşürüz, çocuklar."

Katrin el sallayıp tembelce, "Baaaaaaay," diye seslenirken, "Yarın görüşürüz," dedim. Sonra Katrin elini arabanın kapısına vurdu ve gözlerini kısarak bana baktı. "Sakladığın bazı sırlar varmış. Declan'ın kasabaya döndüğünden bana hiç bahsetmedin."

"Bugüne kadar hiçbir fikrim yoktu," dedim.

Katrin bana safi şüpheyle yüklü bir bakış attı. Brooke koltuğunda öne doğru eğildi ve sanki üşümüş gibi mor renkli amigo

ceketinin kollarını çekiştirdi. Katrin, "Buna inanmamı mı bekliyorsun?" diye sorarken bakışları Katrin'le aramızda gidip geldi.

Tepemin attığını hissettim. "İnanıp inanmaman umurumda değil. Doğruyu söylüyorum."

Üvey kız kardeşimle abimin birbirleriyle uzaktan yakından alakaları yoktu. Declan, annemle Peter'ın düğününe gelmemişti. Ziyarete de gelmezdi. Katrin ise birlikte yaşadığımız dört ayda bir kere bile onun adını anmamıştı.

İkna olmamış görünüyordu fakat yine de kafasını geriye atarak arka koltuğa işaret etti. "Bin hadi, seni eve bırakalım." Sonra Brooke'a döndü ve sesini benim de duyabileceğim kadar yükselterek, "Rica ederim," diye ekledi.

Brooke sinir olmuş gibi hafifçe ofladı. Bunun neyle ilgili olduğunu bilmiyordum ve sormaya hevesli de değildim. Katrin şu anda baş belalığının zirvesindeydi fakat ayaklarıma kara sular inmişti. Arka koltuğa atladım ve ben daha kapıyı bile kapatamadan Katrin gazı kökledi. "Peki Declan'ın burada ne işi varmış?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim ve ardından, bardan çıktığımdan beri o yarım saatlik görüşmenin nesinin canımı sıktığını anladım. Mesele yalnızca onun burada olduğunu bilmemem değildi.

Mesele, sorduğum hiçbir soruya yanıt vermemiş olmasıydı.

BÖLÜM SEKİZ

ELLERY

9 EYLÜL, PAZARTESİ

Nana'nın antresinde kapıyı arkamdan kapatır kapatmaz yere diz çöküp valizimin fermuarını açtım. İçindeki kıyafetlerle makyaj malzemeleri altüst olmuştu fakat öyle güzel bir aşinalıkları vardı ki kucaklayabildiğimi kucaklayıp birkaç saniyeliğine bağrıma bastım.

Nana mutfakla antre arasındaki kapı boşluğunda belirdi. "Görünüşe bakılırsa eksiğin gediğin yok." dedi.

"Sanırım öyle," dedim en sevdiğim hırkamı kupa gibi kaldırarak.

Nana başka bir şey söylemeden üst kata yöneldi. O esnada gözüm, koyu renkli kıyafetlerimin arasındaki kırmızılığa takıldı. Bu, mücevherlerimi koyduğum küçük, kadife keseydi. İçindekileri yere boşaltıp yığından bir kolye aldım. İncelikle işlenmiş, gümüş bir kolye ucu ince zincirden sarkıyordu. Aslında bir çiçeğe benziyordu fakat onu yakından incelediğinizde bir hançer olduğunu fark ediyordunuz. "En sevdiğim cinayet tutkununa," demişti Sadie, iki yıl önceki doğum günümde kolyeyi bana verirken.

Eskiden, bu gibi konuların beni neden böylesine cezbettiğini sormasını isterdim. Belki ondan sonra Sarah hakkında gerçek bir konuşma yapabilirdik. Fakat sanırım suç ortaklığı etmek daha kolayına geliyordu.

Nana bir kolundan sallanan alışveriş çantasıyla merdivenlerden indiğinde hançerli kolyemi boynuma takmakla meşguldüm. "Eşyalarını üst kata daha sonra çıkarabilirsin. Akşam yemeği vaktinden önce Dalton'un yerine gidip gelmek istiyorum." Soru soran bakışlarımı görmüş olacak ki kolundaki çantayı havaya kaldırdı. "Sana geçen hafta aldığım kıyafetleri iade edebiliriz. Onları giymek yerine kardeşinin kıyafetlerini ödünç aldığın gözümden kaçtı sanma."

Apar topar ayağa kalkarken yanaklarıma ateş bastı. "Ah, şey. Yalnızca onları giyme fırsatı..."

"Sorun değil," dedi Nana kuru kuru ve duvardaki tahtaya asılı anahtarlarını aldı. "Gençlerin giyim zevkine aşinalığım konusunda kendimi kandıracak değilim. Ne var ki başka birinin işine yarayabileceklerken bunların öylece israf edilmesine de razı gelemem."

Umut dolu bakışlarla Nana'nın arkasına baktım. "Ezra da bizimle geliyor mu?"

"O yürüyüşe çıktı. Acele et. Geri dönüp akşam yemeğini hazırlamalıyım."

Anneannemle geçirdiğim on günde öğrendiğim bazı şeyler olmuştu. Bunlardan biri, Dalton'a gidiş dönüş yolunda hız sınırının yirmi beş kilometre altında seyredeceğiydi. Eve altıya en az kırk dakika kala dönecektik çünkü akşam yemeği o saatte yenirdi ve Nana yemek yaparken acele etmeyi sevmezdi. Masamızda bir protein, bir karbonhidrat, bir de sebze olacaktı. Ve Nana saat on olmadan önce odalarımıza çıkmamızı bekleyecekti. Gerçi buna isyan etmiyorduk. Ne de olsa yapacak daha iyi bir şeyimiz yoktu.

Bu çok acayipti. Normalde firar etmek için evin altına bir tünel kazmalıydım ama Nana'nın rutininde insanın içini âdeta huzurla dolduran bir şey vardı. Bilhassa da Sadie'yle geçirdiğimiz son

altı ayla kıyaslandığında. Vicodin reçetesini yenileyip duran bir doktor bulmuştu ve dikkati dağınık biri olmaktan çıkıp tamamen dengesizleşmişti. Geç saate kadar dışarıda kaldığı gecelerde dairemizde dolanır ve mikrodalgada pişirdiğim peynirli makarnayı yerken, eve dönmezse bize ne olacağını düşünüp dururdum.

Derken bir gece hakikaten eve gelmedi.

Nana'nın Subaru'su sümüklüböcek hızında Dalton'un yerine doğru ilerlerken yolun kenarındaki ince uzun ağaçları, yeşille harmanlanmaya başlamış altın rengi yaprakları doya doya izleme fırsatı buldum. "Yaprakların bu kadar erkenden renk değiştirdiğini bilmiyordum," dedim. O gün eylülün dokuzuydu, İşçi Bayramı'nın üstünden bir hafta geçmişti ve hâlâ sıcak olan hava âdeta yaz esintileri taşıyordu.

"Bunlar yeşil dişbudak ağaçlarıdır," dedi Nana öğretmen sesiyle. "Erkenden renk değiştirirler. Bu yıl havalar yaprak örtüsü için güzel gidiyor: Gündüzler sıcak, geceler serin geçiyor. Birkaç haftaya her yerden kırmızılarla turuncuların baş verdiğini göreceksin."

Echo Ridge yaşadığım yerler arasında açık ara en güzel olanıydı. Neredeyse tüm evler ferah ve bakımlıydı. İlginç de bir mimarileri vardı: Viktoryen dönemden kalma heybetli malikâneler, Güney Afrika mimarisini yansıtan gri çatılı evler ve sömürge döneminde inşa edilmiş tarihi binalar. Çimenleri her daim biçili, çiçek tarhlarıysa düzenli ve bakımlıydı. Kasaba merkezindeki bütün yapılar kırmızı tuğladan inşa edilmiş, beyaz çerçeveli binalardı ve hepsinin orasına burasına zevkli tabelalar iliştirilmişti. Görünürde ne bir tel örgü, ne bir çöp konteyneri ne de bir 7-Eleven vardı. Hatta benzin istasyonu bile hoş ve neredeyse retro görünümlüydü.

Sadie'nin burada neden kendini köşeye sıkışmış gibi hissettiğini de, Mia'nın okulda niçin bir imdat çıkışı arar gibi dolandığını da anlayabiliyordum. Aykırılık burada bir kilometre öteden fark ediliyordu.

Lourdes'ten gelen mesajla telefonum titreşti. Valizimin duru-

munu soruyordu. Ona yalnızca birkaç saat önce kavuştuğum valizimle ilgili son güncellemeleri verdiğimde yanıt olarak o kadar çok kutlama GIF'i gönderdi ki az kalsın anneannemin sonraki sözlerini kaçıracaktım. "Rehberlik öğretmenin aradı."

Okulun ilk gününde nasıl bir hata yapmış olabileceğimi kestirmeye çalışırken koltuğumda kaskatı kesilmiştim ki Nana, "Not dökümünü incelemiş ve notlarının harika olduğunu söylüyor fakat Akademik Yetenek Sınavı'na girdiğine dair hiçbir kayıt bulamamış," diye ekledi.

"Ah. Şey. Çünkü girmedim."

"O hâlde bu güz döneminde girmelisin. Hiç hazırlandın mı?"

"Hayır. Hiç gerekli olacağını... Yani demek istiyorum ki..." Sesim canlılığını yitirdi. Sadie'nin üniversite diploması yoktu. Dedemden kalan küçük mirasla, geçici işlerle ve arada sırada bulduğu oyunculuk işleriyle idare ediyordu. Üniversiteye başvurmayalım diye bize köstek olmamışsa da o tür bir durumda kendi başımızın çaresine bakmak zorunda olduğumuzu açık açık söylemekten de geri durmamıştı. Geçtiğimiz yıl eve en yakın okulun harcına şöyle bir bakmamla internet sitelerinden çıkmam bir olmuştu. Mars'a seyahat planı yapardım daha iyi. "Üniversiteye gideceğimden emin değilim."

Nana dur tabelasına gelmeden epeyce önce frene bastı ve milim milim beyaz çizgiye doğru ilerledi. "Emin değil misin? Oysa ben senin ileride bir avukat olacağını sanmıştım."

Gözlerini yola öyle bir dikmişti ki irkildiğimi fark etmedi. Her nasılsa yegâne kariyer hayalimi on ikiden vurmayı başarmıştı. Evde bundan bahsetmeyi keseli epey olmuştu çünkü konuyu her açtığımda Sadie *öf, şu avukatlar* diye homurdanırdı. "Neden öyle düşündün?"

"Cezai yargılamalara ilgi duyuyorsun, öyle değil mi? Analitiksin ve konuşman da düzgün. Bu meslek için biçilmiş kaftan olduğunu düşünmüştüm." Göğsüme aydınlık ve ılık bir his yayılmaya başladı ama gözümün postacı çantamdan baş vermiş cüzdanıma takılmasıyla o da son buldu çünkü cüzdanım da tıp-

kı banka hesabım gibi tamtakırdı. Ben hemen yanıt vermeyince, "Elbette ben sana da kardeşine de destek olurum. Şu harçlar konusunda. Tabii notlarını yüksek tuttuğun sürece," diye ekledi.

"*Gerçekten* olur musun?" Dönüp ona bön bön baktım. Az önceki ılık kıvılcım geri dönmüş, vınlayarak damarlarımda dolanmaya başlamıştı.

"Evet. Birkaç ay önce annene bundan bahsetmiştim... ama tabii o aralar kafası pek yerinde değildi."

"Hayır. Değildi." Modum düştü ama yalnızca bir anlığına. "Gerçekten bunu yapar mısın? Harcımı, şey, karşılayabilir misin?" Nana'nın gayet güzel bir evi vardı ama malikâne de sayılmazdı. Ayrıca kupon toplardı. Gerçi onun için bunun bir gereksinimden ziyade oyun olduğu karısına kapılmaya başlamıştım. Ücretsiz altı rulo kâğıt havlu kazandığında hafta sonu keyfine diyecek olmamıştı.

"Devlet okullarınınkini, evet," dedi. "Fakat önce Akademik Yetenek Sınavı'na girmelisin. Bunun için de hazırlanmaya ihtiyacın var. Sanırım aralık ayındaki sınav için kayıt yaptırman senin için en iyisi olur."

"Tamam." Kafamın içi uğuldadığından cümlemi doğru düzgün bitirmem biraz zamanımı aldı. "Teşekkür ederim, Nana. Gerçekten muhteşem ötesisin."

"Aslına bakarsan ailede bir üniversite mezunu daha olması fena olmaz."

Boynumdaki gümüş hançeri hafifçe çekiştirdim. Anneannemle öyle... *sıkı fıkı* değildik ama Echo Ridge'e ayak bastığımdan beri aklımı kurcalayan soruyu ona sorsam belki de beni vurmazdı. Cesaretimi kaybetmekten korktuğumdan, "Nana," dedim pat diye. "Sarah nasıl biriydi?"

Teyzemin bu kasabadaki eksikliğini anneminkinden bile daha yoğun hissedebiliyordum. Ezra ve ben günlük işleri halletmek için Nana'yla birlikte dışarı çıktığımızda insanlar bizimle sanki asırlardır tanışıyormuşuz gibi konuşmakta sorun yaşamıyorlardı. Sadie'nin tedavisinden bahsetmekten kaçınıyorlardı ama

söyleyecek tonla başka şeyleri vardı: *Defender*'daki repliğini alıntılıyor, Sadie'nin Vermont kışlarını asla özlemeyeceği hakkında espriler yapıyor ya da saçımın onunkine benzerliği karşısında hayrete düşüyorlardı. Ne var ki kimse Sarah'dan bahsetmiyordu. Ne ona dair anılarından dem vuruyor, ne eğlenceli hikâyeler anlatıyor ne de adını anıyorlardı. Arada sırada insanların buna yeltenir gibi oldukları gözümden kaçmıyordu fakat duraksayıp ya da bakışlarını kaçırıp konuyu değiştiriyorlardı.

Nana o kadar uzun süre sessiz kaldı ki çenemi tutmuş olmayı diledim. Belki de önümüzdeki dört ayı bu soruyu hiç sormamışım gibi davranarak geçirebilirdik. Fakat en nihayetinde konuştuğunda sesi sakin ve tekdüzeydi. "Neden sordun?"

"Sa– Annem ondan hiç bahsetmez." Nana annemize adıyla seslenmemize hiç ses çıkarmamıştı ama bundan hoşlanmadığını görebiliyordum. Şimdi onu sinirlendirmenin zamanı değildi. "Hep merak etmişimdir."

Hafif hafif yağmur çiselemeye başlayınca Nana attığı her turda cıyaklayan silecekleri çalıştırdı. "Sarah benim biricik filozofumdu," dedi en sonunda. "Hiç durmadan okurdu ve her şeyi sorgulardı. İnsanlar onun suskun bir tip olduğunu düşünürlerdi ama her defasında insanı gafil avlayan ince bir espri anlayışı vardı. Rob Reiner'in filmlerini çok severdi. Onları bilir misin? *Karşımızda Spinal Tap, Prenses Gelin*?" İlkini daha önce izlememiş olsam da başımla onayladım. Eve döndüğümüzde Netflix'e bir bakmayı aklımın bir köşesine not ettim. "Sarah hepsinden ezbere alıntı yapabilirdi. Çok zeki bir kızdı. Özellikle matematik ve fen derslerinde kimse onun eline su dökemezdi. Astronomiden çok hoşlanırdı ve büyüdüğünde NASA'da çalışmak istediğinden bahsedip dururdu."

Bu sözcükleri suya hasret bir sünger gibi içime çektim. Nana'nın bir çırpıda böyle çok şey anlatmasına şaşırmıştım. Ve bunun için tek yapmam gereken *sormak* olmuştu. Ne fikir ama! "Annemle anlaşırlar mıydı?" diye sordum. Nana'nın anlattıklarına bakılırsa sandığımdan çok daha farklıydılar.

"Ah, evet. Aralarından su sızmazdı. Tıpkı sizin yaptığınız gibi birbirlerinin cümlelerini tamamlarlardı. Karakterleri çok farklıydı ama birbirlerini o kadar güzel taklit ederlerdi ki aklın almazdı. Sürekli insanları kandırıp dururlardı."

"Havalimanındaki Andy kıskançlıktan çatlayacak," dedim şu birbirini yiyen ikiz hikâyesini Nana'ya anlatmadığımı unutarak.

Nana kaşlarını çattı. "Ne?"

"Yok bir şey. Yalnızca bir espriydi." Yutkunarak gırtlağıma oturan küçük yumrudan kurtuldum. "Sarah harika biriymiş."

"Muhteşemdi." Nana'nın sesinde eski öğrencilerinden bahsederken bile duymadığım bir sıcaklık vardı. Annemden bahsederken aynı sıcaklığı yaymadığı ise *kesindi*. Belki de bu Sadie için Echo Ridge'i çekilmez kılan şeylerden bir diğeriydi.

"Sence... O hâlâ... bir yerlerde olabilir mi?" Parmaklarımı boynumdaki zincire dolayarak beceriksizce birkaç kelime seçtim. "Yani acaba kaçmış falan olabilir mi?" Bunu söyler söylemez pişman oldum çünkü bu, Nana'yı bir şeyle itham etmek demekti. Ne var ki o, başını kararlı bir biçimde iki yana salladı.

"Sarah hayatta öyle bir şey yapmazdı." Sözcükler taşıyamayacağı kadar ağırlaşmış gibi sesi biraz alçaldı.

"Keşke onunla tanışabilmiş olsaydım."

Nana, Subaru'yu Dalton'un önündeki otoparka çekip park etti. "Keşke." Gözyaşlarıyla karşılaşacağımdan korkarak göz ucuyla ona baktım ama gözleri kuruydu ve suratında sakin bir ifade vardı. Sarah hakkında konuşmaktan rahatsız olmuşa benzemiyordu. Belki de yıllardır birinin sormasını beklemişti. "Arka koltuktan çantayı alır mısın lütfen, Ellery?"

"Tamam," dedim. Kafamın içi öyle karman çormandı ki arabadan indiğimde plastik çantayı az kalsın yağmur suyuyla dolu oluğa düşürecektim. Sağlama almak için çantanın saplarını bileğime doladım ve Nana'nın peşi sıra Dalton'un Ucuzluk Pazarı'na girdim.

Kasiyer Nana'yı eski bir dost gibi karşıladı ve iade nedenini sormadan giysi yığınını tüm cana yakınlığıyla kucakladı. Kasi-

yer asla koparmadığım etiketleri okuturken tiz ama tatlı bir ses mağazanın içini doldurdu. "Büyük camdan kendime bakmak istiyorum, anne!" Birkaç saniye sonra tiril tiril, mavi elbiseli bir kız göründü. Melanie Kilduff'un kızını görür görmez tanıdım. Altı yaşlarında olan ufaklıktı ve bizi görünce duruverdi.

"Merhaba Julia," dedi Nana. "Çok güzel görünüyorsun."

Julia eteğinin ucunu eliyle tuttu ve yelpaze gibi açtı. Melanie'nin cep boyu gibi görünüyordu. Hatta ön dişlerinin arasındaki boşluk bile aynıydı. "Dans gösterim için."

Derken Melanie göründü. Peşinden de kollarını kavuşturmuş, asık suratlı güzel kızı. Julia mağazanın ön tarafındaki aynalarla çevrili podyuma doğru koşarken, "Ah, selam," dedi Melanie hazin bir gülümsemeyle. "Julia kendini *sahnede* görmek istiyor. Podyuma öyle diyor."

"Elbette görmek ister," dedi tezgâhtar hoşgörüyle. "Bu elbise görülmeye değer." O esnada bir telefon çaldı ve kadın telefona bakmak için arka taraftaki odada gözden kayboldu. Nana cüzdanını tezgâhın üzerinden alırken Julia podyuma hoplayıp kendi etrafında dönmeye başladı. Eteği etrafında fırıl fırıl dönüyordu.

"Prenses gibi olmuşum!" diye şakıdı. "Gelip sen de baksana, Caroline!" Melanie küçük kızının peşinden gitti ve elbisenin arkasındaki fiyongu düzeltti ama büyük kızı sarkıttığı suratıyla geride kaldı.

"Prensesmiş," diye mırıldandı balo elbiselerinin asılı olduğu sağımızdaki askıya bakarak. "Prenses olmayı istemek çok aptalca."

Caroline Lacey'yi ya da elbiselerine kırmızı boya sıçratılmış mezarlıktaki oyuncak bebekleri düşünmüyor olabilirdi. Belki de yalnızca küçük kardeşinin alışveriş macerasına sürüklendiği için heyheyleri tepesine çıkmış, bunalım takılan bir ergendi. Belki de bundan daha fazlasıydı.

Julia yeniden dönerken kor gibi bir öfke benliğimi istila etti. Bu böylesine masumane bir anda verilebilecek normal tepkilerden biri değildi ama mağazadaki kadınların ortak noktasının da

pek normal olduğu söylenemezdi. Hepimiz kendi prensesleri-mizi kaybetmiştik ve hiçbirimiz bunun nedenini bilmiyorduk. Echo Ridge'deki sırların ve sonu gelmeyen soruların ağına takılıp kalmaktan usanmıştım. Yanıt istiyordum. Bu küçük kıza, ablasına, Melanie'ye ve Nana'ya yardım etmek istiyordum. Ve tabii anneme.

Bir şey yapmak istiyordum. Kayıp kızlar ve geride kalanlar için.

KAKTÜS TEAM

BÖLÜM DOKUZ

MALCOLM

19 EYLÜL, PERŞEMBE

"N'aber, ezik?" Bir anlığına gerilmemle Kyle McNulty'nin omzunu benimkine geçirmesi bir oldu. Sendeledim ama dolaba da çarpmadım. "Sik kafalı abin hâlâ kasabada mı?"

"Siktir git, McNulty." Mesele ne olursa olsun Kyle'a verdiğim standart yanıt buydu ve her duruma uyuyordu.

Theo yanında kıs kıs gülmeye başlayınca Kyle'ın çenesi seğirdi. İlkokuldayken, yani babamın Declan 2.0 olmamı umduğu günlerde ikisiyle de futbol oynamışlığım vardı. O zaman da arkadaş değildik fakat birbirimizden böylesine nefret de etmezdik. Bu ortaokulda başlamıştı. "Kız kardeşimden uzak dursa iyi eder," dedi Kyle tükürürcesine.

"Declan onu zerre takmıyor," dedim. Bu doğruydu ve Kyle'ın bana katlanamamasının nedeni yüzde doksan buydu. Kaşlarını çatarak üzerime yürümeye başladığında elimi sıkarak yumruk yaptım.

"Malcolm, hey." Arkamdan gelen sese kolumu çekiştiren bir de el eşlik etti. O yana döndüğümde Ellery'yi dolaplardan birine

yaslanırken buldum. Başını yana yatırmış, pek çok insanın derhal buruşturup atmak suretiyle geri dönüşüme katkıda bulunduğu Echo Ridge Lisesi'nin şu *Tek Bakışta Ay* takvimlerinden birine bakıyordu. Suratında öyle dalgın bir ifade vardı ki bakışlarının Kyle'ın üzerinde birkaç saniye fazladan dolandığını görmemiş olsaydım çıkmak üzere olan bir kavgayı böldüğünden haberdar olmadığına inanırdım. "Sakıncası yoksa bana şu oditoryumun yerini gösterir misin? Şu anda orada bir toplantımız var fakat oraya nasıl gideceğimi hatırlayamıyorum."

"Sana bir ipucu vereyim," dedi Kyle alayla gülümseyerek. "Nereye gidersen git ama bu ezikten uzak dur."

Öfkeden kıpkırmızı kesildim ama Ellery kayıtsızca başını aşağı yukarı salladı. "Ah, selam, Kyle. Fermuarının açık olduğunun farkında mısın?"

Kyle'ın bakışları istemsizce pantolonunun önüne kaydı. "Hayır, açık değil," dese de yine de fermuarını şöyle bir çekiştirince Theo burnundan gülüverdi.

"Hadi yaylanın, çocuklar." Koç Gagnon arkamızdan gelip Kyle'la Theo'nun omuzlarına hafifçe vurdu. "Toplantıya geç kalmak istemezsiniz." Yuvaya dönüş balosu duyurularını yapıp futbol sezonu hakkında coşkuyla atıp tutmak için bugünkü ilk dersi iptal edip bütün okulu koyun sürüsü gibi oditoryuma toplamışlardı. Diğer bir deyişle, Kyle ve Theo şov yapacaktı.

Koç Gagnon'un peşinden koridora çıktılar. Yine elindeki takvime dalmış olan Ellery'ye döndüm. Kyle'la kolaylıkla başa çıkabildiği için hem etkilenmiş, hem de kendini bunu yapmaya mecbur hissettiği için mahcup olmuştum. Gür kirpiklerin çerçevelediği gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Öyle derin bir kahverengiydiler ki neredeyse kara sayılırlardı. Yanakları hafifçe pembeleştiğinde ona alık alık bakmakta olduğumu fark ettim. Yine. "Bunu yapmana gerek yoktu," dedim. "O heriflerle başa çıkabilirim."

Tanrım, sert görünmeye çalışan, hindi gibi kabarmış küçük bir çocuk gibi konuşuyordum. Kyle haklıydı. Ben bir *eziktim*.

Ellery dediklerimi duymazdan gelerek bana bir iyilik yaptı.

"Kyle'ı ne zaman görsem kesin birilerine dayılanıyor oluyor," dedi takvimi sokuşturduğu çantasının askısını boğazına kadar çekerken. "Buralarda neden bu kadar el üstünde tutulduğunu anlayamıyorum. Brooke onda ne buluyor olabilir ki?"

Konuyu ustalıkla değiştirmişti fakat sorusu gayet yerindeydi. "Biliyorsam ne olayım."

Koridordan oditoryuma doğru akın akın ilerleyen öğrenci kalabalığına karıştık. "Kız kardeşiyle ilgili ne diyordu?" diye sordu Ellery. "O da burada mı okuyor?"

"Hayır, o daha büyük. Liz, Declan'la aynı sınıftaydı. İkinci sınıftayken üç ay kadar çıktılar ama Liz, Declan'a fena kafayı takmıştı. Declan, Lacey uğruna ondan ayrıldı."

"Ah." Ellery başıyla onayladı. "Kızın bunu pek iyi karşılamadığını sanıyorum?"

"Az bile kalır." Oditoryumun çift kanatlı kapısını iterek içeri girdik ve Ellery'yi hep Mia'yla oturduğumuz en uç köşeye götürdüm. Ellery ve Ezra geçtiğimiz haftadan beri öğle yemeklerini bizimle yiyorlardı ve o günden bu yana standart tanışma prosedürünü uyguluyorduk: Müzikten, filmlerden ve California ile Vermont arasındaki farklardan konuşuyorduk. Bu Ellery'yi valiziyle gördüğüm günden beri onunla ilk yalnız kalışımdı. Derken hop diye nezaketi kesmiş ve karanlık meselelere dalmıştık. Neden bilmiyorum ama ona, "Liz uzunca bir süre okula gitmedi ve aynı sınıfı tekrar okumak zorunda kaldı. Mezun olmak fazladan iki senesine mal oldu," dedim.

Ellery'nin gözleri fal taşı misali açıldı. "Vay canına, cidden mi? Sırf oğlanın teki ondan ayrıldı diye mi?"

Kendimi tribünün tepesindeki koltuklardan birine bıraktım. Ellery yanıma kuruldu ve ardından çantasını kafasından çıkarıp ayaklarının dibine koydu. Saçları onunla ilk karşılaştığım âna kıyasla çok daha derli topluydu. Eski hâlini özlüyor gibiydim. "Ondan önce de notları öyle ahım şahım değildi," dedim. "Ne var ki McNulty ailesi Declan'ı suçladı. Kyle'ın benden nefret etmesinin nedeni de bu."

Ellery başını kaldırıp çatı kirişlerine baktı. Echo Ridge Lisesi'nin spor takımlarının yıllar içinde topladığı flamalarla bezenmişlerdi: Futbolda, basketbolda ve hokeyde birkaç düzine flamaları vardı. Echo Ridge Lisesi küçük bir okul olmasına rağmen kasabaya pek çok şampiyonluk getiriyordu. "Bu hiç adil değil. Abini ilgilendiren meselelerden ötürü suçlanan sen olmamalısın."

Artık konumuzun Liz McNulty olmadığı hissine kapıldım. "Küçük kasaba hayatına hoş geldin. Bu gibi yerlerde ailen kadar iyisindir ya da kötüsündür."

"Ya da *ailene* yapılan en kötü şey kadar," dedi Ellery düşüncelere dalmış gibi.

O anda jetonum düştü. Onunla konuşmanın neden bazen böylesine tanıdık geldiğini artık anlamıştım. Biz aynı madalyonun iki yüzüydük. İkimiz de Echo Ridge'in esrar perdesi kaldırılmamış gizemlerinden birine saplanıp kalmıştık. Tek farkımız onun ailesinin bir kurban vermesi, benimkindense bir zanlı çıkmasıydı. Teyzesi konusunda teselli edici bir şeyler söylemeli ya da en azından neyden bahsettiğini anladığımı ima etmeliydim. Ben doğru sözcükleri bulmaya çalışırken sağımızda, "Heyyyy!" diye bağıran birinin sesi çınladı.

Mia ayaklarını yere vura vura bize doğru yürüyordu. Ezra ise hemen arkasındaydı. İkisinin de üzerinde şu siyah beyaz Korku Çiftliği tişörtlerinden vardı fakat kaşlarını kaldırarak Mia'ya baktığımda savunmaya geçercesine kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bunu biz planlamadık," dedi yanıma geçerken. "Tamamen bir tesadüf."

"Üzüm üzüme baka baka," dedi Ezra omuzlarını silkerek.

İkizlerin bu hafta Korku Çiftliği'nde çalışmaya başladığını unutmuştum. Gerçi okulun yarısı orada çalışıyordu. Ben Echo Ridge Lisesi'nde okuyup oraya iş başvurusunda bulunmayan az sayıdaki çocuktan biriydim. Küçükken korkudan ödümü boku ma karıştırmamış olsaydı bile Lacey'yle fazla ilintiliydi. "İş nasıl gidiyor?" diye sordum Ellery'ye dönerek.

"Fena değil," dedi. "Dehşet Evi'nde bileklikleri kontrol ediyoruz."

"Birinci sınıf iş," dedi Mia kıskanırcasına. "Demek ki Brooke size iyi arka çıkmış. Veletlere buzlu içecek dağıtmaya *bin basar*." Mia'nın on iki yaşından küçüklere pek ayılıp bayıldığı söylenemezdi fakat orada çalışmaya başladığı ilk sezondan beri Korku Çiftliği'nin çocuk bölümünde çakılı kalmıştı. Ne zaman nakil imalarında bulunsa patronu onu geri çeviriyordu.

Mia iç geçirip çenesini ellerinin arasına aldı. "Neyse, başlıyoruz. Yuvaya dönüş balosu kraliçesinin uzak ara üçüncü adayının kim olacağına dair gizem sonunda çözülecek." Oturma yerleri aşağıdan yukarı doğru dolmaya başlamıştı. Koç Gagnon salonun ön tarafındaki podyuma doğru seğirtti.

"Viv Cantrell'e ne dersiniz?" diye tahminde bulundu Ezra. "Instagram'da elbisesinin fotoğraflarını paylaşıp duruyor."

Mia suratını ekşiterek ona baktı. "Viv'i Instagram'da takip mi ediyorsun?"

Ezra omuz silkti. "Nasıl olduğunu bilirsin. O beni takip etti. Ben de bir zayıflık ânında takip isteğine karşılık verdim. Yuvaya dönüş balosuyla ilgili *tonla* şey paylaşıyor." Ezra'nın suratındaki ifade düşünceli bir hâl aldı. "Fakat baloya birlikte gidebileceği bir kavalyesi olduğunu hiç sanmıyorum."

"Onu takibi bırakmalısın," diye öğütledi Mia. "Bu bir insanın Viv hakkında bilmesi gerekenden çok daha fazla. Neyse, zaten adayların arasında kendine yer bulması imkânsıza yakın. Fakat Kristi Kapoor'un bir şansı olabilir." Ezra'nın soru soran bakışlarını görünce, "Öğrenci konseyinde ve insanlar onu severler. Ayrıca bizim sınıftaki diğer üç renkli öğrenciden biri, yani insanlar ona oy verdiklerinde ilerici olduklarını düşünebilirler," diye ekledi.

"Diğerleri kim?" diye sordu Ezra.

"Benim dışımda mı? Jen Bishop ve Troy Latkins," dedi Mia. Ardından bakışları Ezra'yla Ellery arasında gidip geldi. "Acaba siz de bizden olabilir misiniz? Latin asıllı falan mısınız?"

Ezra omuzlarını silkti. "Olabiliriz. Babamızı tanımıyoruz. Fa-

kat Sadie adının José ya da Jorge olduğunu söylüyor. Yani büyük ihtimal öyleyizdir."

"Anneniz burada bir efsane," dedi Mia hayran hayran. "O da bir yuvaya dönüş balosu kraliçesiydi, değil mi?"

Ben gözlerimi kırpıştırarak Mia'ya bakarken Ezra başıyla onayladı. "Sen bunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

Mia omuzlarını silkti. "Daisy'den. Echo Ridge'in yuvaya dönüş baloları tarihine aşırı düşkündür. Yarışı ikincilikle bitirdiğinden olabilir." Ellery'nin meraklı bakışları karşısında, "Ablam. Beş yıl önce mezun oldu. Hep nedimeydi, asla gelin olamadı. Tabii gelin derken yuvaya dönüş balosu kraliçesini kastediyorum," diye ekledi.

Ellery öne doğru eğildi. Merakı uyanmış gibiydi. "Kıskanmış mıydı?"

"Kıskandıysa bile asla belli etmedi," dedi Mia. "Daisy, harum harımcıklığın kitabını yazar. Dört dörtlük bir Koreli genç kızdır. Daha doğrusu yakın zamana kadar öyleydi."

Koç Gagnon kürsüdeki mikrofona pat pat vurunca hoparlörlerden tiz bir ses yükseldi. "Bu şey açık mı?" diye bağırdı. Salondakilerin yarısı zoraki gülerken diğer yarısı onu duymazdan geldi. Ben ikinci gruba dahildim. Hâliyle onu dinlemeyi keserek gizlice cep telefonumu çıkardım. Bukowski'nin Tavernası'ndaki görüşmemizden beri Declan'ın sesi soluğu çıkmamıştı. *Hâlâ buralarda mısın?* diye bir mesaj attım.

Mesajım iletildi. Okundu. Fakat yanıt gelmedi. Hafta boyunca aynı hikâye.

"Günaydın Echo Ridge Lisesi! Adaylarımızla tanışmaya hazır mısınız?" Sesteki değişikliği fark edince başımı kaldırıp baktım ve kürsüdekinin Percy Gilpin olduğunu görünce inlememek için kendimi zor tuttum. Percy son sınıfların başkanıydı ve ona dair her şey beni yoruyordu: enerjisi, kıvır kıvır saçları, Echo Ridge Lisesi'nde seçimle elde edilen görevlerin peşinden koşmaktan hiç vazgeçmemesi ve hazırlık sınıfından beri her okul etkinliğinde

giydiği mor ceketi. Ayrıca Viv Cantrell'le de arası fena değildi ki bu onun hakkında yeterince şey söylüyordu.

"O hâlde beylerle başlayalım!" Percy sanki Oscar ödülünü kazananı açıklayacakmış gibi abartılı hareketlerle elindeki zarfı yırtarak açtı. "Kralınızı bu üç yakışıklının arasından seçeceksiniz. Theo Coolidge'i, Kyle McNulty'yi ve Troy Latkins'i tebrik ederim!"

Ezra kafası karışmış bir hâlde Percy'nin yuhalama sesleri ve sevinç çığlıkları karşısında kollarını kaldırışını izledi. "Bu adamın *sorunu* ne? Şu eski moda yarışma programı sunucularından biri yeniyetmenin tekinin vücudunda sıkışıp kalmış gibi."

"Üstüne bastın." Mia esnedi ve başparmağındaki yüzüğü döndürdü. "Bu tam da beklenildiği gibiydi. Troy için sevindim, sarırım. Diğerleri gibi pisliğin teki değildir. Gerçi kazanması imkânsız."

Percy sırta atılan şaplakların ve çakılan beşliklerin dinmesini bekledi. Ardından elindeki diğer zarfı açtı. "Şimdi sıra hanımlarda. Hanım adaylarımız da en az beyler kadar önemli. Echo Ridge Lisesi, hadi adaylarımızı alkışlayalım! Katrin Nilsson, Brooke Bennett ve..."

Duraksadı, başını kaldırıp öğrencilere baktı, sonra gözlerini tekrar elindeki kâğıda dikti. "Şey." Aradan birkaç saniye daha geçti. İnsanlar artık koltuklarında kıpırdanmaya başlamışlardı. Percy'nin devrelerinin yandığını düşünenlerden birkaç alkış ve ıslık yükseldi. Derken Percy mikrofona yaklaşıp boğazını temizledi ve bunun neticesinde hoparlörlerden yükselen tiz ses herkesin yerinden sıçramasına neden oldu.

Mia akıl karışıklığından suratını buruşturarak öne eğildi. "Bir dakika. Percy Gilpin *kifayetsiz* mi kaldı? Bu daha önce eşine benzerine hiç rastlanmamış güzellikte bir manzara."

Percy sabırsızca devam etmesini işaret eden Koç Gagnon'a döndü. "Pardon," dedi Percy tekrar boğazını temizlerken. "Bir anlığına satırı kaybettim. Şey, neyse, tebrikler, Ellery Corcoran!"

Ellery gözleri şaşkınlıktan fal taşı misali açılmış vaziyette kaskatı kesildi. "Ne?" dedi. Oditoryumdaki tek tük alkış sesi dalga-

lanarak yükselirken yanakları kıpkırmızı kesildi. "Bu nasıl oldu? Hiç mantıklı değil. Daha kimse beni tanımıyor bile!"

Mia, "Elbette tanıyorlar," derken salondan biri, "Kim?" diye bağırdı. Bunu boğuk kahkahalar izledi. Gerçi Mia haklıydı; herkes Corcoran ikizlerinin kim olduğunu biliyordu. Bunun nedeni okulda popüler olmaları değildi. *Az kalsın* Hollywood'a kapağı atacak olan Sadie Corcoran'ın namının kasabada alıp başını yürümesindendi.

Ve elbette Sarah Corcoran'ın Echo Ridge'in esas kayıp kızı olmasındandı.

"Çak bir beşlik, prenses!" dedi Ezra. Ellery yanıt vermeyince diğer elini de kaldırıp kendi kendine bir beşlik çaktı. "Suratını o kadar asma. Bu güzel bir şey."

"Hiç mantıklı değil," diye tekrarladı Ellery. Percy hâlâ kürsüdeydi ve önümüzdeki haftanın moral konuşmalarından bahsediyordu. Salondakilerin dikkati çoktan dağılmaya başlamıştı. "Yani demek istediğim... *sen* bana oy verdin mi?"

"Hayır," dedi Ezra. "Ama sakın bunu kişisel algılama. Kimseye oy vermedim."

"Peki ya sizler?" diye sordu Ellery, Mia'yla bana bakarak.

"Hayır," dedik ikimiz de. Özür dilercesine omuzlarımı silktim. "Biz de oy kullanmadık."

Ellery tek omzunun üstünden saçlarını kıvırdı. "Bu okula geleli daha iki hafta bile olmadı. Siz üçünüzden başka doğru düzgün kimseyle konuşmadım. Eğer siz bana oy vermediyseniz –ve inanın bana, bozulmuş falan değilim çünkü ben de oy kullanmadım– neden başkası oy versin ki?"

"Kasabaya gelişini kutlamak için?" dedim yarım ağızla.

Gözlerini devirdi. Onu suçlayamazdım. İki haftadan kısa süredir burada olmasına rağmen Echo Ridge Lisesi'nin o tür bir yer olmadığını çoktan çözmüş olmalıydı.

* * *

Cuma sabahı Katrin'in heyheyleri üstündeydi. Her zamankinden daha kötü sürüyordu. Yol boyunca dur tabelalarına ancak kafasına estiğinde riayet etti. Okula vardığımızda iki park yeri arasına çapraz park edip bize doğru gelmekte olan başka bir oğlana geçecek yer bırakmadı. Oğlan kornaya asılırken Katrin hışımla arabadan indi, kapısını çarparak kapattı ve arkasına bile bakmadan girişe doğru uçuşa geçti.

Yokmuşum gibi davrandığı o günlerden biriydi.

Ağır adımlarla okul binasına girdim ve koridora adımımı atar atmaz yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anladım. İçeride uğuldayan tuhaf bir enerji vardı. Üstelik kulağıma çalınan cümlecikler her zamanki dedikodulara ve hakaretlere benzemiyordu.

"Biri zorla içeri girmiş olmalı..."

"Biri onlardan nefret ediyor..."

"Belki de şaka değildir..."

"Gerçi bu Lacey'ye yapılana hiç benzemiyor..."

Herkes küçük gruplar hâlinde toplanıp kafa kafaya vermişti. En büyük kalabalık Katrin'in dolabının etrafında toplanmıştı. Brooke'un dolabının başında daha küçük bir kalabalık vardı. Mideme bir sancı saplandı. Tam o anda Ezra'yla Ellery'nin de Ellery'nin dolabının başında dikilmekte olduğunu gördüm. Ellery'nin bana sırtı dönüktü fakat Ezra benden yana bakıyordu. O Californialı havalarından eser yoktu ve birini bıçaklamadan rahat etmeyecek gibi görünüyordu.

Onlara yaklaştığımda nedenini anladım.

Ellery'nin rengi solmuş gri dolabına kırmızı boya sıçratılmıştı. Dolabın sapındansa tıpkı mezarlıktakiler gibi kırmızı lekeli, çarpık bir oyuncak bebek sarkıyordu. Kafamı şöyle bir uzatarak koridorun aşağısına baktım ve Katrin'le Brooke'un dolaplarının da aynı muameleye maruz kaldığını anlamama yetecek kadarını gördüm. Ellery'nin dolabına sıçratılmış kırmızı boyaların üzerine siyah renkli, kalın harflerle şöyle yazılmıştı:

Ezra'yla göz göze geldik. O, "Bu bir rezalet," diyerek öfkeden köpürürken Ellery benden yana döndü. Suratında soğukkanlı bir ifade vardı ama beti benzi atmıştı. Dudaklarının köşelerine neşeden yoksun bir gülümseme yerleşti.

"Sıcak karşılama da buraya kadarmış," dedi.

KAKTÜS TEAM

BÖLÜM ON

ELLERY

21 EYLÜL, CUMARTESİ

"Ne arıyoruz?" diye sordu Ezra.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim önündeki masaya bir kucak dolusu okul yıllığı bırakırken. Cumartesi sabahıydı ve Bartley'nin lokantasından aldığımız iki jumbo boy kahveyle silahlanmış vaziyette Echo Ridge kütüphanesindeydik. Kahveleri kütüphaneciye çaktırmadan içeri sokabileceğimizden pek emin değildim ama kadın seksenlerindeydi ve sandalyesinde uyukluyordu. "Garip bir şeyler, sanırım."

Ezra burnundan güldü. "El, yalnızca üç haftadır buradayız ve şimdiye dek bir ceset bulduk, bir cinayet mahallinde işe girdik ve yuvaya dönüş balolarına kafayı takmış biri tarafından hedef alındık. Gerçi sonuncusu senin marifetindi." Kahvesini yudumladı. "Biraz daha açık konuşman gerek."

Ezra'nın karşısındaki sandalyeye oturup yığının ortasından bir kitap çektim. Kitabın sırtında *Echo Ridge Kartalları* yazıyordu ve altı yıl öncesinin tarihiyle damgalanmıştı. Bu Lacey'nin okuldaki üçüncü yılıydı, yani öldürülmesinden önceki seneydi.

"Lacey'nin sınıfını gözden geçirmek istiyorum. Öldüğü günlerde yakın çevresine mensup insanların aniden kasabaya dönmüş olmaları sence de garip değil mi? Tam da tüm bu saçmalıklar yaşanmaya başladığında?"

"Ne? Malcolm'un abisinin olan bitenle bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun? Veya Mia'nın ablasının?" Ezra kaşlarından tekini kaldırdı. "Belki onları da kahve eşliğinde cinayet çözme partimize davet etmeliydik."

"Bana her zaman ne dediğini bilirsin, Ezra," dedim yıllığı açarken. "Kimse cinayet teorilerimi duymak istemiyor. Bilhassa da abileriyle ablaları işin içine karıştığında. Bu yavaşça ve dikkatle hareket edilmesi gereken bir mesele."

Atışıp duruyorduk çünkü hep böyle yapardık. İnsan hayatı boyunca Sadie'yle birlikte yaşayınca her şey yolundaymış gibi davranmakta ustalık kazanıyordu. Fakat dünden beri ağzıma doğru düzgün tek lokma koymamıştım ve dondurulmuş yemeklerle geçirdiği on yedi yılı telafi etmeye çalışır gibi Nana'nın yemeklerini silip süpüren Ezra bile evden ayrılmadan önce kahvaltı etmek istememişti.

Şimdi gözlerini diğer yıllıkların üzerinde dolaştırıyordu. "Ne yapsam? Son sınıf yıllıklarına mı baksam?" Yanaklarını içeri çekti. "Muhtemelen epey kasvetlidir. *Lacey'nin Anısına* filan."

"Olur. Ona bakabilirsin ya da..." Bakışlarım yığının en altındaki cilde kaydı. "Sadie'nin yıllığı da orada. Eğer merak ediyorsan."

Ezra donakaldı. "Neyi merak ediyorsam?"

"Lisede nasıl biri olduğunu. *Onların* nasıl tipler olduklarını. Onun ve Sarah'nın."

Çenesi seğirdi. "Bunun konumuzla ne alakası var?"

Öne doğru eğilip küçük odada etrafıma bakındım. Mışıl mışıl uyuyan kütüphaneciyi saymazsak çocuğuna usulca kitap okuyan bir anne dışında içeride kimsecikler yoktu. "Daha önce neden Echo Ridge'a ayak basmadığımızı hiç merak etmedin mi? Neden bir kez olsun gelmediğimizi? Ya da Sadie'nin kardeşinden neden

hiç bahsetmediğini? Yani eğer aniden sırra kadem basan... *sen* olsaydın" –sertçe yutkunarak gırtlağıma kadar yükselen safrayı bastırdım– "ülkenin diğer ucuna taşınıp sanki hiç var olmamışsın gibi davranmazdım."

"Ne yapacağını bilemezsin," diye karşı çıktı Ezra. "Kaldı ki Sadie'nin gerçekte ne düşündüğünü de bilmiyorsun."

"Hayır, bilmiyorum. Ama sen de bilmiyorsun. *İşte*, ben de bunu diyorum." Küçük oğlanın annesi bizden yana dönünce sesimi alçalttım. Elimi boynuma götürüp kolyemin ucundan sarkan hançeri avucuma aldım. "Hiçbir zaman bilmedik. Sadie sorunlarından kaçabilsin diye bir kasabadan diğerine sürüklendik. Nihayetinde başına şıp diye çözemeyeceği bir iş açtı. Biz de kendimizi burada bulduk. Her şeyin başladığı yerde."

Ezra ciddiyetle bakan gözlerini bana dikti. "Onu iyileştiremeyiz, El."

Kızarıp bozardım ve bakışlarımı önümde açık duran sayfalara, fotoğraf makinesine bakarak gülümseyen bizim yaşlarımızdaki çocukların sıra sıra dizilmiş fotoğraflarına indirdim. Ezra'yla benim yıllığımız yoktu; gittiğimiz hiçbir okulu oradan bir arkadaşımızın olmasını isteyecek kadar benimsememiştik. "Onu *iyileştirmeye* falan çalıştığım yok. Yalnızca anlamak istiyorum. Ayrıca Sarah da bir şekilde tüm bunların bir parçası. Öyle olmalı." Çenemi ellerime dayayıp önceki günden beri düşündüğüm şeyi yumurtladım. "Ezra, o okulda kimse yuvaya dönüş balosu kraliçeliğine aday olayım diye bana oy vermedi. Vermediklerini sen de biliyorsun. Biri oylamada hile yaptı. Bundan eminim. Çünkü Sarah'nın akrabasıyım."

Okuldaki dolabım cuma günkü öğle arasına dek sanki hiçbir şey olmamış gibi temizlenip sil baştan boyanmıştı. Ama o günden beri kendimi savunmasız hissediyordum. Birinin adımı aday listesine ekletmek için onca zahmete girdiğini düşündükçe ensemdeki tüyler diken diken oluyordu. Viv'e, şu vandalla Lacey'nin katilinin aynı kişi olmadığını düşündüğümü söylemiştim ve tarafsızca bakıldığında bu hâlâ kulağa mantıklı geliyordu. Ne var

ki kendi penceremden baktığımda tüm bu olayları düşündüğümde kusacak gibi oluyordum.

Ezra şüpheci görünüyordu. "Oylara nasıl hile karıştırılmış olabilir?"

"Uygulamayı *hack*leyerek. Pek zor olmasa gerek."

Başını yana eğerek durumu değerlendirdi. "Bu biraz abartılı olur."

"Ah, kanlı Barbie bebekleri hiç abartılı bulmadın öyleyse?"

"Touché*." Ezra parmaklarını masada tıkırdattı. "Ne yani? Lacey'yle Sarah'nın da mı bağlantılı olduğunu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Pek mümkün görünmüyor, değil mi? İki olay arasında neredeyse yirmi yıl var. Fakat biri bu olayların arasına âdeta iplik geriyor ve bunu yapmak için bir nedeni olmalı."

Ezra başka bir şey söylemedi fakat Sadie'nin yıllığını yığının en altından alıp açtı. Lacey'ninkini iyice önüme çektim ve *K* harfine ulaşana dek üçüncü sınıf fotoğraflarını taradım. Hepsi oradaydı. Echo Ridge'e geldiğimden beri adlarını duyduğum herkes: Declan Kelly, Lacey Kilduff ve Daisy Kwon.

Lacey'yi daha önce haberlerde gördüğüm olmuştu ama bu, Daisy'yi ilk görüşümdü. Yüz hatları az da olsa Mia'nınkilere benziyordu ama Daisy'nin çok daha geleneksel bir güzelliği vardı. Pırasa gibi dümdüz olan parlak saçlarını geriye atmak için kullandığı saç bandıyla bile havalı duruyordu. Declan bana Malcolm'un hormonlu hâlini anımsattı; delici bakışları, koyu renk hareli gözleri ve çenesindeki çukurla âdeta saldırgan bir yakışıklılığı vardı. Üçü de dizilerde gördüğümüz gençlere benziyorlardı – gerçek olamayacak kadar güzeldiler.

R harfi daha az göz kamaştırıcıydı. Memur Ryan Rodriguez'in lise üçteki hâli çıkık bir âdemelmasının, sivilcelerin ve kötü bir saç kesiminin talihsiz birlikteliğinden ibaretti. O günden beri iyileşme göstermişti. Ne mutlu ona. Ezra'nın da görebilmesi için yıllığı çevirdim. "Komşumuz da buradaymış."

---

* (Fra.) Kişinin yenilgiyi kabul ettiğini belirten söz. –ç*n*

Ezra ilgisiz gözlerle Memur Rodriguez'in fotoğrafına baktı. "Nana bu sabah ondan bahsetti. Eve taşımak istediği birkaç koli varmış. Memur Rodriguez evi satmış mı, satacak mıymış? Öyle bir şeyler. Neyse işte, eşyalarını topluyormuş."

Sandalyemde doğruldum. "Kasabadan ayrılıyor muymuş?"

Ezra omuzlarını silkti. "Nana o kadarından bahsetmedi. Artık babası da öldüğünden belki ev tek kişiye büyük geliyordur. Civardaki apartman dairelerinden birine taşınacak olabilir."

Yıllığı gerisin geriye kendime döndürüp sayfayı çevirdim. Sınıf fotoğraflarını kulüp fotoğraflarıyla habersizce çekilmiş fotoğraflar takip ediyordu. Lacey'nin neredeyse her tarakta bezi vardı – futbol, tenis, öğrenci konseyi ve koro bunlardan bazılarıydı. Görünüşe bakılırsa Declan genellikle futbol oynamıştı ve takımına o yıl eyalet şampiyonluğu kazandıracak kadar iyi bir oyun kurucuydu. Üçüncü sınıfa ait son fotoğraf toplu bir fotoğraftı ve sene sonu pikniği sırasında Echo Ridge Gölü'nün önünde çekilmişti.

Lacey'yi hemen buldum – kalabalığın tam ortasındaydı. Gülüyor, saçları rüzgârda savruluyordu. Declan ise Lacey'nin arkasında dikiliyordu; kollarını Lacey'nin beline dolamış, çenesini de omzuna yaslamıştı. Daisy onların yanındaydı fakat sanki fotoğraf çekilmeye hazır değilmiş gibi şaşkın görünüyordu. Grubun en sonundaysa diğer herkesten bir adım uzakta dimdik duran, uzun bacaklı ve sıska Ryan Rodriguez göze çarpıyordu. Ne var ki dikkatimi çeken verdiği tuhaf poz olmadı. Fotoğraf makinesi onu Lacey'ye bakarken yakalamıştı – yüzünde öyle büyük bir özlem vardı ki neredeyse öfkeli görünüyordu.

Muhtemelen kıza vurgundu, demişti Sadie. *Lacey çok güzel bir kızdı.*

Üç çehreyi inceledim: Declan, Daisy ve Ryan. Biri kasabayı hiç terk etmemişken –en azından şimdiye dek– diğer ikisi geri dönmüştü. Malcolm, Declan'ın nerede kaldığını bilmiyordu fakat Mia birkaç kez ablasının eski odasına yerleştiğinden bahsetmişti. Mia perşembe günkü toplantıda Daisy hakkında ne demişti? *Hep nedimeydi, asla gelin olamadı.*

Ezra incelediği yıllığı benim de görebilmem için çevirip önüme doğru itekledi. "Görmek istediğin bu muydu?"

Koyu renk kıvırcık saçları bulut misali kabarmış bir kız, kör edici parlaklıktaki gülümsemesiyle sayfanın en tepesinden bize bakıyordu. Annemin yirmi üç yıl önceki hâli. Fakat fotoğrafın altında *Sarah Corcoran* yazılıydı. Gözlerimi kırpıştırarak fotoğrafa biraz daha baktım. Kafamda Sarah ikizlerin ciddi, hatta ağırbaşlı olanıydı. Bu hâlini tanımıyordum. Önceki sayfayı açtım ve en altta Sadie'nin fotoğrafını gördüm. Tıpatıp aynıydılar. Hatta başlarını hafifçe eğişleri ve yüzlerindeki gülümseme bile aynıydı. Aralarındaki tek fark hırkalarının rengiydi.

Fotoğraflar onlar son sınıftayken, muhtemelen eylül ayında çekilmişti. Bundan yalnızca birkaç hafta sonra, Sadie'nin yuvaya dönüş balosu kraliçesi olarak taç giymesinin hemen ardından Sarah sırra kadem basmıştı.

Bir yorgunluk dalgasının suratıma çarpmasıyla yıllığı kapattım. "Bilmiyorum," dedim itiraf edercesine. Esneyerek ahşap döşemelere kare şeklinde güneş ışığı huzmeleri düşüren karşı duvardaki küçük pencere sırasına doğru döndüm. "Kaçta işte olmamız gerekiyordu?"

Ezra telefonuna baktı. "Aşağı yukarı bir saat içinde."

"Yol üstünde Mia'ya uğrayıp bugün çalışıp çalışmayacağını sorsak mı?"

"Çalışmıyor," dedi Ezra.

"Yol üstünde Mia'ya uğrayıp bugün çalışıp çalışmayacağını sorsak mı?" diye tekrarladım.

Ezra kafası karışmış gibi gözlerini kırpıştırdı. Jetonu biraz geç düşmüş olacak ki neden sonra başını salladı. "Ah, pardon. Bir gözlem görevine çıkmayı mı teklif ediyorsun?"

"Şu gizemli Daisy'yle tanışsak fena olmaz," dedim.

"Anlaşıldı," dedi Ezra. Aramızda duran yıllık yığınına işaret etti. "Bunlara bakacak mısın?"

"Hayır. Ben yalnızca... Bir dakika." Telefonumu çıkardım ve

az önce baktığımız yıllık fotoğraflarının birkaç fotoğrafını çektim. Ezra beni şaşkın şaşkın izliyordu.

"O fotoğraflarla ne yapacaksın?" diye sordu.

"Araştırmamızı belgeleyeceğim," dedim. Bu sabah kayda değer bir netice elde edip edemeyeceğimizi bilmiyordum fakat en azından şimdiye dek verimli geçmiş *gibiydi*.

İşimi bitirdiğimde ikimiz de kucaklarımızı yıllıklarla doldurduk ve onları Referans bölümüne geri götürdük. Boşalan kahve bardaklarımızı geri dönüşüm kutusuna attım ama bu beklediğimden daha büyük bir gürültü kopardı. Uyuyan kütüphaneci irkilerek uyandı ve biz masasının önünden geçerken kırpıştırıp durduğu uyku mahmuru, sulu gözleriyle bize baktı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu esneyerek. Ardından boynundaki zincire asılı gözlüğü el yordamıyla aramaya koyuldu.

"Hayır, teşekkürler. Yardıma ihtiyacımız yok," derken bir yandan da kadın bizi tanımadan oradan çıkabilelim ve on beş dakika boyunca California hakkında hoşbeş etmek zorunda kalmayalım diye adımlarını hızlandırması için Ezra'yı dürtükledim. Kütüphanenin kapısını iterek parlak gün ışığına çıktık ve geniş basamaklardan inerek kaldırıma adımımızı attık.

Birkaç gün önce Ezra'yla okuldan eve yürürken Mia da bize eşlik etmişti ve kütüphaneden sadece bir blok ötede oturuyordu. Kwonların evi, Echo Ridge için alışılmadık bir yapıydı: Geniş çimenliğin ortasına kondurulmuş modern, kutu gibi bir bina. Kaldırım, taş döşeli bir patikayla evin önündeki basamaklara bağlanıyordu. İşte, o patikayı henüz yarılamıştık ki gri renkli bir Nissan garaj yoluna girdi.

Sürücü tarafının camı yarıya kadar açıktı ve direksiyona can yeleğine sarılır gibi sarılmış, uzun, koyu renk saçlı bir kızı çevreliyordu. Büyük güneş gözlükleri yüzünün yarısını kaplasa da direksiyondakinin Daisy olduğunu anlamama yetecek kadarını görmüştüm. Ezra selam vermek ister gibi elini kaldırdı ama Daisy'nin cep telefonunu kulağına götürdüğünü görünce gerisin geriye indirmek zorunda kaldı.

"Bizi gördüğünü sanmıyorum," dedim bakışlarım arabayla sokak kapısı arasında gidip gelirken. "Belki de zili çalmalıyız."

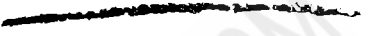
Biz harekete geçemeden Daisy telefonu elinden bıraktı, direksiyonun üstünde kollarını kavuşturup alnını da kollarına yasladı. Omuzları sarsılmaya başlayınca Ezra'yla birbirimize tedirgin bakışlar attık. Orada bize on dakika gibi gelen bir süre boyunca dikildik ama muhtemelen daha bir dakika bile olmamıştı. En nihayetinde Ezra dayanamayıp arabaya doğru ihtiyatlı bir adım attı. "Sence biz, şey..."

Ne var ki cümlesi yarıda kesildi çünkü Daisy boğulur gibi bir çığlık koyuverip ellerini sertçe direksiyonun iki yanına indirdi. Güneş gözlüğünü bir hışımla çıkarıp gözyaşlarını sildi ve ardından gözlüğünü tekrar taktı. Arabayı geri vitese alıp geri geri gitmeye başladı ama camdan bakıp da bizi görünce durdu.

Ezra özel bir âna yanlışlıkla tanıklık ettiğini bilen birinin tedirginliğiyle ona el salladı. Daisy'nin onu gördüğüne dair sergilediği tek emare, gerisin geriye garaj yolundan çıkıp geldiği istikamete doğru yola koyulmadan önce Ezra'nın gözlerine baka baka camını kapatması oldu.

"Şu gizemli Daisy'yle tanışmak istemiştin," dedi Ezra, arabanın arka lambalarının ilerideki dönemeçte kayboluşunu izlerken. "İşte, buyur."

BÖLÜM ON BİR

MALCOLM

26 EYLÜL, PERŞEMBE

Kafamı Mia'nın odasına uzattığımda onu yatağına kurulmuş, sırtını küçük bir yastık dağına dayamış ve MacBook'unu da kucağına almış hâlde buldum. Kulaklıklarını takmış, kafasını aşağı yukarı sallayarak dinlediği şeye ritim tutuyordu. Beni duyması için kapıya iki defa sertçe vurmak zorunda kaldım. Kulaklıklarını çıkarmadan önce, "Selam," dedi biraz bağırarak. "Prova bitti mi?"

"Saat dördü geçiyor." Echo Ridge Lisesi'ndeki tek faaliyetim bandoydu ve bu da Mia'nın okula başladığından beri katıldığı aktivite sayısından bir fazlaydı. Bay Bowman dokuzuncu sınıfta davul dersi almamı önermiş ve beni bandoya sokmuştu. O zamandan beri de bandoda davul çalıyordum.

Onsuz hiçbir şey aynı değildi. Görevi devralan kadın onun yarısı kadar bile eğlenceli değildi ve geçen yıl yaptığımız aynı boktan alıştırmaları yaptırıyordu. Devam edeceğimi pek sanmıyordum. Fakat yarın moral gecesinde çalacaktık ve benden başka kimsenin çalmayı bilmediği bir solom vardı.

Mia kollarını kaldırarak esnedi. "Fark etmemişim. Gerçi ben

de sana mesaj atmak üzereydim." Dizüstü bilgisayarını kapatıp kenara koydu ve bacaklarını yatağın kenarından sallandırıp ayağa kalktı. "Lanet olası Viv'in en büyük hayali gerçek oldu. *Burlington Free Press* şu vandalizm olaylarıyla ilgili hikâyesini aldı ve şimdi o hikâyeyi, Lacey'nin ölümünün beşinci yıl dönümüyle ilgili bir makaleyle birlikte haber yapacaklar. Bir süre önce Daisy'ye ulaşmaya çalışan gazetecinin teki aradı."

Midem ölü balık gibi tepetaklak oluverdi. "Hasiktir."

Şaşırmamam gerekirdi. *Echo Ridge Kartalları* öğrenci gazetesinin koyduğu adla Yuvaya Dönüş Balosu Sapığı hiç boş durmamıştı. Pazartesi günü Brooke'un arabasının kaportasına, kızcağızın görür görmez öğürmeye başladığı kanlı ve çiğ et parçaları bırakmıştı. Bir gün sonra, Armstrong'un Tamirhanesi'nin yan duvarına sprey boyayla CORCORANLARDAN ÖLESİYE GÜZEL KRALİÇELER ÇIKAR yazılmasıyla Ellery de sırasını savmıştı.

Dün ise Katrin'in sırasıydı. Bay Bowman'ın öldüğü sokağın insanların getirdikleri çiçeklerle ve pelüş hayvanlarla geçici bir anıta dönüştürüldüğü köşesine biri Katrin'in gözleri oyulmuş ve ölüm tarihi olarak da 5 Ekim yazılmış büyük bir fotoğrafını eklemişti ki bu da önümüzdeki hafta düzenlenecek olan yuvaya dönüş dansına denk geliyordu. Peter olan biteni öğrendiğinde aklını kaçırır gibi olmuştu. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Yuvaya dönüşle ilgili etkinliklerin iptal edilmesini istemişti ve Katrin onu Müdür Slate'le konuşmaktan zar zor vazgeçirmişti. Bu sabah da rehber öğretmenlerimizden şüpheli gördüğümüz her şeyi bir öğretmene ihbar etmemiz gerektiğini anımsatan bir mesaj almıştık. Fakat balo hâlâ iptal edilmemişti.

Mia çalışma masasının önünde duran sandalyenin arkasından siyah zımbalı bir *sweatshirt* aldı. "Declan'dan bu konuyla ilgili hiçbir şey duymadın mı? Gazetecinin ona da ulaşmayı deneyeceğini düşünmüştüm."

"Hayır." Declan geçtiğimiz hafta sonu nihayet mesajlarıma cevap vermişti ve söylediğine göre New Hampshire'a geri dönmüştü. Bunun dışında, Bukowski'nin Tavernası'ndaki görüşme-

mizden beri hiç konuşmamıştık. Burada ne işi olduğunu ya da nerede kaldığını hâlâ bilmiyordum.

"Daisy o telefon geldiğinden beri odasından çıkmıyor," dedi Mia giyinirken. "Tabii *bu* görülmemiş şey değil," diye eklerken kumaş yüzünden sesi boğuk çıktı.

"Akşam yemeği için hâlâ Bartley'ye gitmek istediğinden emin misin?" diye sordum. Perşembe akşamları Doktor Kwon da, Bay Kwon da geç saatlere kadar çalışırdı ve Peter'la annem de *baş başa bir gece* geçireceklerdi. Hâliyle Mia'yla ben de Echo Ridge'in yegâne restoranına gidiyorduk. "Annemin arabası bende, yani yürümemize gerek yok."

"Kesinlikle. Bu evden çıkmam gerek. Ayrıca ikizleri de çağırdım, anlayacağın bizi bekliyorlar. Gerçi onlara beşte hazır olmalarını söylemiştim. O zamana kadar dışarıda oyalanıp kahve içebiliriz." Anahtarlarını cebine atıp kapıya yöneldi ama koridora çıktığında bocalar gibi oldu. "Şuna bir bakayım..." Geriye doğru birkaç adım atıp odasının karşısındaki kapalı kapının önünde durdu ve kapının kasasına hafifçe tıklattı. "Daisy?" Yanıt gelmeyince Mia biraz daha sertçe vurdu. "Daze?"

"Ne var?" dedi dermansız bir ses.

"Malcolm'la birlikte Bartley'de akşam yemeği yiyeceğiz. Sen de gelmek ister misin?"

"Hayır, sağ ol. Başım ağrıyor."

"Bir şeyler atıştırdıktan sonra kendini daha iyi hissedebilirsin."

Daisy'nin ses tonu sertleşti. "*Hayır* dedim Mia. Erkenden yatacağım."

Mia'nın dudağı hafifçe titredi ama sonra kaşlarını çattı. "İyi," diye mırıldandı arkasını dönerken. "Neden uğraştığımı hiç bilmiyorum. Bırakayım da onun için annemle babam endişelensin." Evden çıkmak için sabırsızlanıyormuş gibi merdivenleri koşarcasına indi. Mia da ben de ev açısından diğerimizin daha şanslı olduğunu düşünüyorduk: Ben Kwonların evinin aydınlık ve modern havasından hoşlanıyordum, ayrıca annesiyle babası bizimle

dünyada olup bitenler hakkında sanki bir fikir sahibiymişiz gibi konuşurlardı; Mia ise Peter'la annemin yaptığım şeyleri umursamamasına imrenirdi. Kwonlar en başından beri Mia'nın Daisy gibi olmasını istemişlerdi – daha tatlı, daha çalışkan, daha popüler. Doğru şeyi yapacağına ya da söyleyeceğine güvenilebilecek biri. Ne var ki Daisy ansızın o güvenlerini boşa çıkarmıştı.

Dışarı çıkıp garaj yoluna doğru seğirtirken, "Annenle baban *ne* düşünüyorlar?" diye sordum Mia'ya.

Yerdeki başıboş taşlardan birini tekmeledi. "Kim bilir? Benim karşımda yalnızca, *Ah, ablan çok sıkı çalıştı, biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı*, diyorlar fakat odalarına çekilip kapıyı arkalarından kapattıklarında gergin konuşmalar yaptıklarının farkındayım."

Annemin arabasına binip emniyet kemerlerimizi taktık. "Ne tür gergin konuşmalar?" diye sordum.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Mia. "Kulak kabartmaya çalışıyorum ama ses tonları dışında tek kelime anlamıyorum."

Kwonların garaj yolundan geri geri çıkıp direksiyonu yola doğru kırdım fakat oradan daha pek uzaklaşmamıştık ki telefonum cebimde titreşti. "Bir dakika," dedim arabayı kenara çekerken. "Declan olmadığından emin olmak istiyorum." Arabanın el frenini çekip telefonumu çıkardım fakat ekrandaki ismi görmemle suratımı ekşitmem bir oldu. "Boş ver. Katrin'miş."

"*Onun* derdi neymiş?"

Ekrana bakarak kaşlarımı çattım. "Onun için bir iyilik yapmamı istiyor."

Mia yapmacık bir dehşetle gözlerini belertip koluma yapıştı. "Sakın yanıt verme, Mal. İstediği her neyse, bunun bir parçası olmak istemezsin."

Henüz yanıt vermemiştim ama Katrin hâlâ yazıyordu. Gri noktalar o kadar uzun süre dalgalanıp durdular ki Katrin'in telefonu elinden bırakıp mesajın geri kalanını yazmayı unuttuğundan şüphelenmeye başladım. Derken mesaj aniden ekranda belirdi. *Brooke az önce Kyle'dan ayrıldı. Nedenini bilmiyorum ama balo*

önümüzdeki hafta sonu ve bir kavalyeye ihtiyacı var. Bence ona teklif edebilirsin. Senden hoşlanıyor gibi. Muhtemelen yalnızca arkadaş olarak ama her neyse. Ne de olsa baloya gitmeyecektin, değil mi? Bekle, sana numarasını göndereceğim.

Mesajı Mia'ya gösterdim. Burnundan solumakla gülmek arası bir ses çıkardı. "İsa aşkına, şu kızın her şeyi kendine hak görmesi yok mu!" Katrin'in küstah ve havalı ses tonuna büründü. "*Ne de olsa baloya gitmeyecektin, değil mi?*"

Katrin'den Brooke'un iletişim bilgilerini içeren bir mesaj geldi. Kızın numarasını istemsizce kaydettim. Ama sonra omuzlarımı silkip telefonumu kaldırdım. "En azından haklı olduğu bir nokta var. Gitmeyecektim." Mia yanıt vermek yerine dudağını ısırdı. Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Ne? *Sen* gidecek misin?"

"Olabilir. Tabii iptal edilmezse," dedi ve gülmeye başladığımda meydan okuyan gözlerle bana baktı. "Sakın bana afra tafra yapma, Mal. Eğer istersem o dansa giderim."

"Gidebileceğini biliyorum. Yalnızca şu 'isteme' kısmına şaşırdım. Hayatım boyunca okul ruhuna senin kadar az sahip olan kimseyle tanışmadım. Bunun senin için onur nişanesi gibi bir şey olduğunu sanıyordum."

Mia burun kıvırdı. "Öf, bilmiyorum. Daisy'nin eski arkadaşlarından biri arayıp dansa refakat etmek için toplaştıklarını söyledi ve Daisy'ye onlarla gelmek isteyip istemediğini sordu. Sanırım Daisy bir an için bu ihtimali değerlendirdi ki eve döndüğünden beri odasında saklanmak dışında yaptığı ilk şey bu olacaktı ama sonra, *Aslına bakarsan Mia gitmiyor*, dedi. Ben de, *Sen öyle san*, dedim ve şimdi sanırım gitmek zorundayım. Yani suratındaki şu aptal sırıtışı artık silebilirsin."

Yutkunarak içimdeki sırıtma isteğini bastırdım. "Sen çok iyi bir kardeşsin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Her neyse." Başparmağındaki kenarları soyulmuş siyah ojeyi kazıdı. "Neyse, Café Luna'da çalışan şu seksi kıza teklif etmeyi düşünüyordum. Eğer reddedilirsem Ezra arkadaş kontenjanından yedeğim olacak."

Kaşlarını çattım. "Arkadaş kontenjanından yedeğin *Ezra* mı olacak? Onu yalnızca iki haftadır tanıyorsun!"

"Ama aramızda bir bağ kuruldu. Ayrı tür müzikten hoşlanıyoruz. Ayrıca insanın okulda kendisi gibi bir arkadaşının olmasının ne kadar güzel bir his olduğunu tahmin bile edemezsin."

Bunun için onu suçlayamazdım. Mia'nın, *biseksüelliğin üçlü seksle* aynı şey olduğunu düşünen Kyle ve Theo gibi oğlanlardan yıllardır çekmediği kalmamıştı. "O hâlde Ezra'yla gitmelisin," dedim. "Café Luna'daki kızı unut. O kız gösteriş budalasının teki."

Mia söylediğimi düşünür gibi başını yana yatırdı. "Olabilir. *Sen* de Ellery'yle gitmelisin." Bana cin gibi bir bakış attı. "Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Elbette ondan hoşlanıyorum," dedim her zamanki ses tonumu takınmaya çalışarak. Fakat fena çuvalladım.

"Aman Tanrım," dedi Mia alayla gülerek. "Dördüncü sınıfta değiliz, Mal. Beni ondan *hoşlanıp hoşlanmadığını* sormak zorunda bırakma." Botlarını torpido gözüne dayadı. "Ne bekliyorsun bilmiyorum. Bence o da senden hoşlanıyor." Gözünün önüne bir tutam saç düşünce saçlarını arkasından toplamak için kullandığı mandallı tokayı dikiz aynasına bakarak düzeltti. Derken kaskatı kesildi ve koltuğunda dönerek arka camdan dışarı baktı. "O da ne?"

Dikkati dağıldığı için rahatlamış mıydım yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştım, emin değildim. "Ne?"

Mia kaşlarını çatmış vaziyette hâlâ camdan dışarı bakıyordu. "Nereye gidiyor? Hani *erkenden* yatacaktı?" Arkama döndüğümde Daisy'nin gri Nissan'ının Kwonların garaj yolundan geri geri çıktığını ve aksi istikametimizde yola koyulduğunu gördüm. "Onu takip et," dedi Mia aniden. Ben hemen harekete geçmeyince kolumdan dürtükledi. "Hadi ama, Mal, lütfen? Neyin peşinde olduğunu görmek istiyorum. Son zamanlarda kahrolası bir kapalı kutudan farksız."

"Muhtemelen Tylenol almaya gidiyordur," dedim fakat Daisy'nin hızla küçülen arka lambalarını gözden kaybetmemek için çarçabuk üç hamlede dönüverdim. Ben de meraklanmıştım.

Onun peşi sıra kasaba merkezinden geçip Echo Ridge Mezarlığı'nı arkamızda bıraktık. Nissan yavaşladığında Mia koltuğunda doğruldu ama Daisy durmadı. Lacey'nin mezarını ziyaret etmeyi aklından geçirdiğini ama sonra gereken cesareti toplayamadığını düşündüm.

Daisy, Echo Ridge'den ayrıldı ve iki komşu kasabayı da son sürat aştı. Nerede olduğumuza pek dikkat etmeden sanki otomatik pilottaymışım gibi virajları alışını taklit etmeye başladım. Saat neredeyse dört buçuk olmuştu. Daisy, Viktoryen dönemden fırlamış beyaz bir evin garaj yoluna saptığında, ikizlerle buluşmak için Bartley'nin yerine zamanında varma ihtimalimiz tamamen rafa kalkmıştı. Frene bastım ve Daisy'nin arabadan inmesini beklerken emniyet şeridine girip el frenini çektim. Güneş ufka yaklaşmış olmasına rağmen güneş gözlüğü takıyordu ve telaşlı adımlarla binanın yan kapısına doğru seğirtti. İçeride gözden kaybolduğunda, evin ön cephesindeki tabelayı okuyabilelim diye arabayı yavaşça ileri doğru hareket ettirdim.

NORTHSTAR DANIŞMANLIK
PSİKOLOG DEBORAH CREIGHTON

"Hah," dedim. Resmen havam sönmüştü. Daisy'nin daha hayret verici işlerin peşinde olduğunu sanmıştım. "Demek buymuş."

Mia kaşlarını çattı. "Daisy psikoloğa mı gidiyor? Neden bize söylemedi ki? Bunun için gizli kapaklı işler çevirmesine ne gerek vardı?"

Arabayı döndürebileceğim bir yer arayarak Deborah Creighton'un ofisinin önünden geçtik. Karanlık bir evin boş garaj yolunu gözüme kestirdim. Arabayı yarısına kadar garaj yoluna soktum ve oradan geri geri çıkarak geldiğimiz yola geri döndüm. "Belki de mahremiyete ihtiyacı vardır."

"Mahremiyetten *bol* bir şeyi yok," diye hayıflandı Mia. "Çok tuhaf, Mal. Hep milyonlarca arkadaşı olmuştur ama artık kimsesi yok ya da onlarla asla görüşmüyor."

"Depresyonda olduğunu mu düşünüyorsun? İşini kaybettiği için?"

"İşini kaybetmedi, *istifa etti*," diye düzeltti Mia. "Kaldı ki depresyona girmiş gibi de görünmüyor. Yalnızca... içine kapandı. Aslında hiçbir fikrim yok. Onu artık tanıyamıyorum." Koltuğunda çöktü ve radyonun sesini, konuşsak bile birbirimizi duyamayacağımız kadar açtı.

"Echo Ridge'e Hoş Geldiniz" tabelasını geçip de Manchester Caddesi'ne girmeden önce parkın önündeki ışıklarda durana kadar yolculuğumuza sessizlik içinde devam ettik. Derken Mia radyoyu kapatıp solumuza baktı. "Tamirhaneyi boyuyorlar."

"Sanırım mecbur kaldılar." Şimdiye dek Armstrong'un Tamirhanesi'nin duvarına yalnızca tek kat boya atılmış olmalıydı çünkü boya katmanının altındaki CORCORANLARDAN ÖLESİYE GÜZEL KRALİÇELER ÇIKAR yazısının hatlarını belli belirsiz de olsa hâlâ seçebiliyordunuz. Duvara bir merdiven dayanmıştı. Bir adamın o merdivenin tepesinden yavaşça inmesini seyrettik. "Şu Vance Puckett mi?" diye sordum. "Bu herifin merdiven kullanmasına kim izin verir ki? Üstelik boyayla düz çizgiler çekeceğine nasıl ikna olmuşlar?" Echo Ridge kasabasının sarhoşu ve sözüm ona adi suçlusu, tuhaf işler için genellikle aklınıza ilk gelen isim olmazdı. Bu işi olabildiğince çabuk hallettirmek istediklerine göre Armstrong'un Tamirhanesi bir hayli çaresiz olmalıydı.

"Şu anda gerçekleşmeyi bekleyen bir iş kazasına bakıyoruz," dedi Mia. Kafasını uzatıp gözlerini kıstı. "Bir dakika. Şu gelen müstakbel partnerin değil mi?"

Bir an için Ellery'den bahsettiğini sandım ama sonra, caddenin karşısına park edilmiş arabadan inen Brooke Bennett'i gördüm. O esnada yeşil yandı fakat arkamda bekleyen kimse olmadığından istifimi bozmadım. Brooke arabanın kapısını çarparak kapattı ve aceleci adımlarla Vance'e doğru yürümeye başladı. Sanki adamın işini bitirmesini beklemiş gibiydi. Vance merdivenden indiğinde Brooke adamın kolundan çekiştirdi ama Vance'in ondan yana dönmesi için önce boya kutusunu yere bırakması gerekti.

"Yok artık!" Mia yakın çekim yapmak için telefonunu çıkardı. "Bu ikisi ne hakkında konuşuyor olabilirler ki?"

"Bir şey görebiliyor musun?"

"Pek değil," diye homurdandı Mia. "Kameram çok tırt. Fakat Brooke'un el hareketleri sanki... endişeli gibi, sence de öyle değil mi?" Kötü bir Brooke taklidiyle ellerinden birini salladı.

O esnada tekrar kırmızı yandı ve arkamıza bir araba yanaştı. Brooke, Vance'ten uzaklaşmaya başlamıştı fakat adam kıza garip bir şey yapmaya kalkışır diye gözümü üzerinden ayırmadım. Ne var ki yerinden kımıldamadı. Kaldı ki Brooke da ondan kaçmaya çalışır gibi görünmüyordu. Caddeye döndüğünde, sarı yanmadan hemen önce suratına şöyle bir bakmayı başardım. Korkmuş ya da sinirli değildi. Son birkaç haftaki hâlinin aksine ağlamıyordu da.

Kararlı görünüyordu.

KAKTÜS TEA

BÖLÜM ON İKİ

ELLERY

27 EYLÜL, CUMA

Bir California numarasıyla titreme sırası bu defa Ezra'nın telefonundaydı.

Telefonunun ekranını bana çevirdi. "Sadie mi?" diye sordu.

"Muhtemelen," dedim içgüdüsel olarak göz ucuyla kapıya bakarak. Akşam yemeğinden beri oturma odasında Netflix izleyerek vakit öldürüyorduk ve Nana da bodrumda ütü yapıyordu. Eline geçen her şeyi ütülerdi ve buna tişörtlerimiz de dahildi. Demek ki aşağıda en az yarım saat daha işi vardı. Yine de Ezra ayaklanınca ben de onun peşinden merdivenlere doğru yollandım.

Basamakları yarıladığımızda Ezra, "Alo?" diyerek telefona yanıt verdi. "Evet, selam. Sen olduğunu anlamıştık. Bekle biraz, yukarı çıkıyoruz." Ezra'nın odasına girip kapıyı kapattıktan sonra o masasının başına geçerken ben de pencerenin sekisine kuruldum. Bunun ardından telefonunu masaya dayadı ve FaceTime'a geçti.

"İşte buradasınız!" diye bağırdı Sadie. Saçlarını aşağıdan gevşekçe atkuyruğu yapmıştı ve sağdan soldan fırlayan saç telleri yüzünden salkım saçak görünüyordu. Bu onu daha genç gös-

teriyordu. Nasıl olduğunu yüzünden anlamaya çalıştım çünkü Skype üzerinden yaptığımız "resmî" görüşmelerden hiçbir şey anlayamıyordum. Nana'nın da bir şey söylediği yoktu. Fakat Sadie son birkaç haftadır ona ne zaman baksam gördüğüm neşeli ve azimli ifadenin ayrısını takınmıştı. Bu ifade, *Her şey yolunda ve ne açıklayacağım ne de özür dilememi gerektirecek bir şey var*, diyordu. "Cuma akşamı evde ne işiniz var bakalım?"

"Bizi almaya gelmelerini bekliyoruz," dedi Ezra. "Bir moral gecesine gideceğiz. Korku Çiftliği'nde."

Sadie yanağını kaşıdı. "Moral gecesi *neredeymiş*?"

"Korku Çiftliği'nde," dedim. "Görünüşe bakılırsa zaman zaman orada okul etkinlikleri düzenliyorlar. İnsanların daha sonra takılabilmeleri için bir sürü ücretsiz bilet de veriyorlar."

"Ah, ne eğlenceli! Kimlerle gidiyorsunuz?"

İkimiz de duraksadık. "Arkadaşlarla," dedi Ezra.

Büyük ölçüde doğruydu. Orada Mia ve Malcolm'la buluşacaktık. Fakat bizi asıl almaya gelecek olan Memur Rodriguez'di çünkü Nana, kasaba merkezinde karşılaştığı Memur Rodriguez bizi götürmeyi teklif edene dek evden çıkmamıza izin vermemişti. Ne var ki bunu Sadie'ye anlatamazdık. Bilhassa da ona *anlatmadığımız* şeylerin tavşan deliğine düşmeden.

Sadie'yle haftalık Skype görüşmelerimize başlamadan evvel Hamilton House Rehabilitasyon Tesisi bize, "Mukimlerimizle sevdikleri arasında kurulacak pozitif ve moral verici iletişim, iyileşme sürecinin mihenk taşıdır," diye başlayan üç sayfalık bir *Mukimlerle İletişim Kurma Rehberi* göndermişti. Diğer bir deyişle, *yüzeysel takılın*, diyorlardı. Şu anda, düpedüz gayriresmî bir görüşme yaparken bile kurallara uygun davranıyorduk. Kimliği bilinmeyen bir sapık tarafından hedef alındıktan sonra polis eskortuna ihtiyaç duymak, rehabilitasyon merkezinin onayladığı konular listesinde değildi.

"Özel birileri yok mu?" diye sordu Sadie manidar manidar gözlerini kırpıştırarak.

Bir anda tepem attı çünkü buraya taşınmak zorunda kalma-

dan evvel Ezra'nın hayatında özel biri *vardı*. Sadie oğlunun bir ayda başka birini bulacak türden biri olmadığını adı gibi biliyordu. "Yalnızca okuldan arkadaşlar," dedim. "Buralar canlanıyor. Bu akşam moral gecesi, önümüzdeki cumartesiyse yuvaya dönüş balosu var."

Sadie sesimdeki soğukluğu fark ettiyse bile renk vermedi. "Ah, Tanrım, yuvaya dönüş balosu zamanı geldi mi? Siz ikiniz dansa gidiyor musunuz?"

"Ben gidiyorum," dedi Ezra. "Mia'yla." Bakışları bana kaydı ve dilinin ucuna kadar gelip söylemediği şeyi gözlerinden okudum: *Tabii eğer iptal edilmezse.*

"Ne eğlenceli! Harika biri gibi. Peki ya sen, El?" diye sordu Sadie.

Kotumun yıpranmış dikişlerini çekiştirmeye başladım. Ezra dün gece Mia'nın ona baloya birlikte gitmeyi teklif ettiğini söylediğinde kavalyesiz bir "prenses" olduğum kafama dank etmişti. Oyların katakulliye getirildiğinden emin olsam bile yine de biraz içime dert olmuştu. Dün geceye kadar yeni arkadaşlarımızın okul danslarına giden tiplerden olmadıklarını zannediyordum. Şimdi sanırım tek gitmeyen Malcolm'du. En azından benimle.

Fakat Sadie bunu bilmiyordu. "Henüz karar vermedim," dedim.

"Gitmelisin!" diyerek bastırdı. "Şu yakışıklı vandalı da yanına al." Göz kırptı. "En son konuştuğumuzda aranızda bir çekim olduğunu sezmiştim, haksız mıyım?"

Ezra sıntarak bana döndü. "Yakışıklı mı? Mal'dan mı bahsediyor?"

Sinirden tüylerim diken diken oldu. Sadie'nin bunu yapmaya hakkı yoktu; asla bize kendisiyle ilgili meselelerden bahsetmezken daha ne hissettiğimi bile bilmediğim bir konu hakkında beni böyle utandıramazdı. Omuzlarımı dikleştirdim ve sanki satranç oynuyormuşuz da bir sonraki hamlemi hesaplamışım gibi başımı yana yatırdım. "Buralarda yuvaya dönüş balosuna çok önem veriliyor, değil mi?" dedim. "İnsanlar kral ve kraliçe adaylarına

kafayı takmış. Hatta yirmi yıl öncesini, senin kraliçe olduğun günleri bile hatırlıyorlar."

Sadie'nin gülümsemesi sabit ve yapay görünen bir şeye dönüştü. Telefona doğru eğildim. Huzursuz olmuştu ve bundan hoşnuttum. Huzursuz olmasını istiyordum. Huzursuz olanın hep ben olmasından gına gelmişti artık. "Bize bundan hiç bahsetmemiştin," diye ekledim. "Kesin doyasıya eğlendiğin bir gece olmuştur."

Kahkahası pamuk helva kadar hafif ve bir o kadar kırılgandı. "Küçük bir kasaba dansı ne kadar eğlenceli olabilirse o kadar eğlendim sayılır. Doğru düzgün hatırlamıyorum bile."

"Yuvaya dönüş balosu kraliçesi olduğunu hatırlamıyor musun?" diye bastırdım. "Çok garip." Ezra yarımda gerildi. Öyle ki gözlerimi Sadie'den ayırmamış olmama rağmen Ezra'nın bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Biz böyle yapmazdık; Sadie'nin vermek istemediği bilgilere ulaşmak için toprağı eşelemezdik. Sohbeti onun yönlendirmesine izin verirdik. Her daim.

Sadie dudaklarını yaladı. "O kadar da abartılacak bir şey değildi. Artık çocuklar baloyu baştan sona sosyal medyada paylaştıklarından muhtemelen daha çok ses getirir." Bakışlarını Ezra'ya kaydırdı. "Sosyal medya demişken... Instagram hikâyelerine bayılıyorum, Ez. Kasabayı öyle güzel gösteriyorsun ki az kalsın orada yaşamayı özleyeceğim."

Ezra yanıt vermek için ağzını açtığı anda araya giriverdim. "Yuvaya dönüş balosuna kiminle gitmiştin?" diye sordum. Sesim ona konuyu tekrar değiştirmesi için meydan okuyordu. Bunun için yanıp tutuştuğu her hâlinden belliydi. Öyle ki neredeyse pes edip konuyu değiştiren ben olacaktım. Fakat Caroline Kilduff'un Dalton'un Ucuzluk Pazarı'nda söyledikleri bir türlü aklımdan çıkmıyordu. *Prensesmiş. Prenses olmayı istemek çok aptalca.* Sadie onlardan biriydi; dışadönük, ilgi budalası annem lisede popülerliğin gözünü çıkarmıştı ve o günlerden katiyen bahsetmezdi.

Bu konuda konuşmasına ihtiyacım vardı.

Başlangıçta, cevap vermeyeceğini sandım. Sözcükler dudak-

larının arasından firar ettiğinde o da en az benim kadar şaşırmış görünüyordu. "Vance Puckett," dedi. Buna hazırlıklı değildim ve ağzımın bir karış açılıvermesine mâni olamadım. Ezra yanımda nefesini tuttu. Sadie'nin iki gözünün arasında bir çizgi belirdi ve bakışları ikimizin arasında gidip gelirken sesi tizleşti. "Ne var? Yoksa onunla tanıştınız mı?"

Ezra, "Ayaküstü," derken aynı anda, "Onunla ciddi miydiniz?" diye soruverdim.

"O günlerde kimseyle ciddi düşündüğüm yoktu." Sadie küpelerinden birini çekiştirdi. Bu onun gergin olduğunu gösterme şekliydi. Bense bir tutam saçımı parmağıma doladım. Bu da benimkiydi. Eğer Sadie şimdiye kadarki sorularımdan huzursuz olduysa bir sonrakinden *nefret* edecekti.

"Sarah'nın kavalyesi kimdi?" diye sordum.

Sanki bir silgi alıp suratındaki ifadeyi silmişim gibi oldu. Yıllardır Sarah hakkında tek bir soru sormamıştım; Sadie bu zahmete girmenin gereksiz olduğunu bana güzelce belletmişti. Ezra parmak eklemlerini çıtlattı. Bu da *onun* gergin olduğunu gösterme şekliydi. Hepimiz fena hâlde huzursuzduk. Aniden Hamilton House'un neden "moral verici iletişim" telkininde bulunduğunu anladım.

"Efendim?" dedi Sadie.

"Sarah'nın yuvaya dönüş balosundaki kavalyesi kimdi? Echo Ridge'den biri miydi?"

"Hayır," dedi Sadie omzunun üstünden arkasına bakarak. "O da neydi? Ah, tamam." Zoraki bir gülümsemeyle kameraya döndü. "Üzgünüm ama gitmek zorundayım. Bu telefonu birkaç dakikadan fazla kullanmamam gerekiyordu. İkinizi de seviyorum! Bu gecenin tadını çıkarın! Yakında görüşürüz!" Bize bir öpücük attı ve ardından bağlantıyı kesti.

Ezra artık bomboş olan ekrana baktı. "Arkasında kimse yoktu, değil mi?"

"Yoktu," dedim kapı zili çalarken.

"Az önceki de neydi?" diye sordu usulca.

Yanıt vermedim. Bunu açıklayamazdım; Sadie'yi, Echo Ridge'de

geçirdiği günlerle ilgili doğru bir şey –herhangi bir şey– anlatması için zorlamaya mecbur hissetmeme yol açan o dürtüyü açıklayamazdım. Nana'nın sesi üst kata süzülene dek sessizce oturduk.

"Ellery, Ezra. Aracınız geldi."

Ezra telefonunu cebine atıp ayaklandı. Onun peşinden koridora çıktım. Kendimi akıntıya kapılıp sürüklenerek yolunu kaybetmiş gibi ve tedirgin hissediyordum. Aniden, küçükken yaptığım gibi uzanıp kardeşimin elini tutmak istedim. Sadie el ele doğduğumuzu anlatmaya bayılırdı ve bunun fiziksel olarak imkânsız olduğunu bal gibi bilmeme rağmen beşiğimizde birbirimizin minicik parmaklarını tutarken çekilmiş düzinelerce fotoğrafımız vardı. Sadie'nin de Sarah'nın elini tutup tutmadığını bilmiyordum çünkü –*sürpriz*– Sadie hiçbir şey anlatmamıştı.

Alt kata indiğimizde Memur Rodriguez üniformasını giyip kuşanmış ve ellerini önünde kavuşturmuş hâlde Nana'nın antresinde bekliyordu. Yutkunurken âdemelmasının yükselip alçaldığını görebiliyordum. "Nasıl gidiyor, çocuklar?"

"Harika," dedi Ezra. "Bizi götürdüğün için teşekkürler."

"Sorun değil. Kaygılandığı için anneannenizi suçlayamam fakat her öğrencinin moral gecesine güven içinde katılabilmesi için Korku Çiftliği ve okul yöneticileriyle işbirliği içinde çalışıyoruz."

Bunları bir kâğıttan okuyor gibiydi. Çiçeği burnunda polis maskesinin altından gizlice etrafı dikizleyen sırık bacaklı ve hantal ergeni görebiliyordum. Echo Ridge'e taşındıktan sonraki ilk görüşmemizde Sadie'nin onun için söylediklerinden –Lacey'nin cenaze töreninde üzüntüden ayakta zor durduğundan– Nana'ya bahsetmiştim fakat konuyu ne zaman Sadie'ye getirsem yaptığı gibi oflayıp puflamıştı. "Ben öyle bir şey hatırlamıyorum," demişti homurdanarak. "Annen abartıyor."

Bu, Sadie'den söz açıldığında verdiği standart yanıttı ve sanırım bunun için onu suçlayamazdım. Fakat üçüncü senenin sonundaki sınıf pikniğinde çekilmiş, Lacey'nin de bulunduğu o toplu fotoğrafı telefonumdan açıp açıp bakıyordum. On altı yaşındaki Ryan Rodriguez'e yakınlaştırıp baktığımda o anı gözümde canlandıra-

biliyordum. Karasevdalı oğlanın onu kaybettikten sonra nasıl bir sinir krizi geçirdiğini hayal edebiliyordum. Ne var ki o sinir krizini kederden mi yoksa öfkeden mi geçirdiğini kestiremiyordum.

Ezra'yla ben montlarımızı alırken Nana kollarını kavuşturup meydan okuyan gözlerle Memur Rodriguez'e baktı. "Her öğrencinin, evet. Fakat hedef alınan üç kızın etrafında bilhassa tetikte olmanız gerek." Dudaklarını büzdü. "Baloyu hepten iptal etseler daha memnun olurdum. Bunun arkasındakine daha fazla cephane vermenin ne âlemi var?"

"Biz ayrı meseleye diğer taraftan bakıyoruz. Neden onlara daha fazla güç kazandıralım ki?" dedi Memur Rodriguez. Gözlerimi kırpıştırarak şaşkınlıkla ona baktım çünkü söyledikleri gerçekten mantıklıydı. "Bilakis birlikten güç doğar," diyerek konuşmayı sürdürdü. "Korku Çiftliği cuma günleri hep hıncahınç dolu olur. Peşinde olduğumuz kişi gizli kapalı işler çevirmeyi seviyor. Yani bu gece insan içine çıkmayacağı konusunda iyimserim." Cebinden çıkardığı anahtarları az kalsın elinden düşürecekken beceriksizce bir hamleyle onları son saniyede havada yakaladı. Demek ki az önceki liyakat parıltısının ömrü de bu kadardı. "Hazır mısınız?"

"Hem de nasıl," dedi Ezra.

Memur Rodriguez'in peşinden kapıdan çıkıp garaj yolunda bekleyen ekip aracına geldik. Ben öne geçerken Ezra arka koltuğa kuruldu. Sadie'yle yaptığım konuşmanın gerginliğini hâlâ üzerimden atabilmiş değildim fakat Memur Rodriguez'i yakından inceleme fırsatını kaçırmak da istemiyordum. "Moral gecesi Karlı Sirk alanında olacak, değil mi?" diye sordum emniyet kemerimin tokasını takarken.

"Evet. Ölü Adam'ın Partisi gösterisinin yapıldığı sahnede," dedi Memur Rodriguez.

Dikiz aynasından Ezra'yla göz göze geldik. Echo Ridge, okulun moral gecesini bir cinayet mahallinde yaparak kafayı trajik geçmişiyle bozmuş bir kasaba için fazlasıyla gevşek olduğunu kanıtlamıştı. "Görev başında olmasaydınız yine de oraya gider miydiniz?"

Memur Rodriguez geri geri garaj yolumuzdan çıktı. "Moral gecesine mi? Hayır," dedi söylediklerim onu eğlendirmiş gibi. "Bu etkinlikler sizler için, çocuklar. Kasabadaki yetişkinler için değil."

"Ama mezuniyetinizin üzerinden daha o kadar uzun zaman geçmedi," dedim. "Kasabaya geri dönen insanları bir araya getirebilecek bir etkinlik olduğunu düşünmüştüm. Mesela arkadaşım Mia ablasıyla gelebilir." Bu yalanın daniskasıydı. Bildiğim kadarıyla Daisy hâlâ odasından çıkmıyordu. "O da mezun olalı pek o kadar olmadı. Daisy Kwon? Onu tanır mıydınız?"

"Elbette. Buradaki herkes Daisy'yi tanır."

Daisy'nin adı Memur Rodriguez'de hiçbir tepki uyandırmamıştı; sesi sakindi ve anayola çıkarken kafası biraz meşgul gibiydi. Ben de başka bir düğmeye daha basayım dedim. "Hem Declan Kelly de dönmüş diyorlar, ha? Gerçi Malcolm abisinin bu gece gelip gelmeyeceğinden emin değildi." Ezra koltuğumu hafifçe tekmelemek suretiyle sorusunu kendince iletti: *Neyin peşindesin sen?* Ona aldırış etmeyip, "Sizce gelir mi?" diye ekledim.

Memur Rodriguez'in çenesindeki kaslardan biri seğirdi. "Hiçbir bilgim yok."

"Declan'ı çok merak ediyorum," dedim. "Lisedeyken arkadaş mıydınız?"

Birbirine bastırdığı dudakları ince bir çizgi hâlini aldı. "Pek sayılmaz."

"Peki ya Lacey Kilduff'la arkadaş mıydınız?" diye atladı Ezra arka koltuktan. En nihayetinde jetonu düşmüştü. Geç olması güç olmasından iyiydi.

Gerçi yardımı pek bir işe yaramadı. Memur Rodriguez kolunu uzattı ve gösterge panelindeki bir düğmeyi çevirerek arabanın içini cızırtılarla ve alçak sesli konuşmalarla doldurdu. "Karakoldan güncellemeleri almam gerek. Biraz sessiz olabilir misiniz?"

Ezra arka koltukta kıpırdandı ve öne doğru eğilerek kulağıma, "İkide sıfır," diye fısıldadı.

BÖLÜM ON ÜÇ

ELLERY

27 EYLÜL, CUMA

Memur Rodriguez bizimle parkın diğer ucuna kadar yürüdü. Kan kırmızısı şelalesiyle İblis Ekspresi'nin ve Kara Cadı Labirenti'nin girişinin önünden geçtik. İki kız, maskeli bir görevlinin kendilerine uzattığı el fenerlerini alırken gergin gergin kıkırdadı. "Az sonra tecrübe edeceğiniz zifiri karanlıkta yolunuzu bulabilmeniz için bunlara ihtiyacınız olacak," dedi görevli esrarengiz bir hava verdiği sesiyle. "Yolculuğunuz esnasında dikkatli olun. Korku, karanlığın derinliklerine dalmaya cüret edenleri bekliyor."

Kızlardan biri el fenerini test edip ışığını labirentin sazlı duvarına tuttu. "Onlara en çok ihtiyacımız olduğu anda sönecekler, değil mi?" diye sordu.

"Korku, karanlığın derinliklerine dalmaya cüret edenleri bekliyor," diye tekrar etti görevli kenara çekilirken. O anda duvardan pençeli bir el çıktı ve en yakındaki kıza doğru atıldı. Kız çığlığı bastığı gibi gerileyerek arkadaşının tepesine çıktı.

"Her defasında onları gafil avlar," dedi Memur Rodriguez

Kanlı Sirk çadırlarından birinin kanadını kaldırırken. "Burada sizden ayrılacağım, çocuklar. Oturacak yer bulmada bol şans."

Dairesel sahneyi çevreleyen tribünler tıklım tıklım doluydu fakat Ezra'yla birlikte kalabalığa göz gezdirdiğimiz esnada Mia'nın var gücüyle el sallamakta olduğunu gördük. "Tam zamanında!" dedi yanına vardığımızda. "Bu koltukları tutmak cehennemden farksızdı." Mia ayağa kalkıp montunu yanındaki banktan alırken Ezra sahnenin soluna kurulmuş küçük ikram standına baktı.

"İçecek bir şeyler alacağım. Sizin istediğiniz bir şey var mı?"

"Hayır, ben iyiyim," dedim ve Mia da başını iki yana salladı. Ezra ayaklarını yere vura vura merdivenden inerken Mia'nın yanına geçip daracık yere sığıştım. Diğer yanımdaki kızıl saçlarıysa ancak oturduktan sonra fark ettim.

"Her şeyi milimi milimine yapmayı huy edinmişsin," dedi Viv. Üzerinde fitilli kadifeden yeşil bir ceket ve kot pantolon vardı, boynuna da tiril tiril, sarı bir eşarp dolamıştı. Yanında oturan diğer iki kızın ellerindeyse dumanı tüten bir çift köpük bardak vardı.

Önce ona, sonra da Katrin'in, Brooke'un ve diğer amigo kızların toplaştığı sahneye baktım. "Senin de amigo takımında olduğunu sanıyordum," dedim akıl karışıklığıyla.

Viv kaskatı kesilirken Mia yalancıktan bir öksürükle, "*Bam teline bastın*," deyiverdi.

"Amigoluğa ayıracak vaktim yok. Okul gazetesini idare ediyorum." Sahnenin önündeki koridora devasa kamerasını kurmakta olan adama doğru işaret ederken sesine kibirli bir tını yerleşti. "Burlington'daki Channel 5 *benim* makalemi temel alarak şu vandalizm hikâyesinin haberini yapıyor. Arada sırada yerel haberlere de yer verirler."

Kendimi tutamayıp merakla öne eğildim. "Okul onlara izin mi veriyor?"

"Özgür basına ket vuramazsın," dedi Viv kendini beğenmişçesine. Kameranın yanında dikilen, gözalıcı güzellikteki, koyu renk saçlı kadına işaret etti. Kadının bir elinden mikrofon sal-

lanıyordu. "Bu Meli Dinglasa. On yıl önce Echo Ridge'den mezun oldu ve Columbia Üniversitesi'nde gazetecilik okudu," dedi büyük bir saygıyla. Ardından eşarbını, daha dökümlü ve daha sanatsal durması için biraz daha kıvırdı. Giysileri televizyonda harika görünürdü. Derken niyetinin zaten bu olduğunu anladım. "Erken kararla oraya başvuracağım. Umarım bana referans olur."

Diğer yanımda oturan Mia kolumdan çekiştirip, "Bando gösterisi başlamak üzere," dedi. Ezra da elinde su şişesiyle tam zamanında döndü.

Düzinelerce öğrenci enstrümanlarıyla arka girişten sahneye doluşup yan yana sıralanırken gözlerimi muhabirden güç bela ayırdım. Geleneksel bando kıyafetleriyle sahne almalarını bekliyordum ama hepsinin üstünde, önünde beyaz harflerle "Echo Ridge Lisesi" yazan mor tişörtlerle siyah pantolonlar vardı. Malcolm boynuna astığı trampetiyle en ön sıradaydı.

Percy Gilpin geçen haftaki toplantıda da giydiği mor ceketiyle sahneye koştu ve eğreti kürsünün başına geçti. Mikrofonu ayarladıktan sonra iki elini de havaya kaldırmasıyla tribünlerde oturan insanlar alkışlamaya başladı. "İyi akşamlar, Echo Ridge! Harika bir sonbahar eğlencesine hazır mısınız? Yarın Solsbury Lisesi'nin karşısına *namağlup* sıfatıyla çıkacak olan Echo Ridge Kartalları'nı desteklemek için muhteşem bir gece planladık!"

Kalabalıktan tezahüratlar yükselirken Mia yanımda ağır ağır el çırptı. "Oley."

"O zaman parti başlasın!" diye haykırdı Percy. Amigo kızlar kalça hizasında tuttukları morlu beyazlı ponponlarıyla sahnenin ortasına V şeklinde dizildi. Ufak tefek bir kız parlak sahne ışıkları yüzünden gözlerini kısarak nefesli çalgıların arasından öne çıktı ve Percy'nin düdük öttürmesi üzerine trombonunu dudaklarına götürdü.

"Paradise City"nin ilk birkaç notası çadırı doldurduğunda Ezra ve ben, Mia'nın iki yanından öne eğilip şaşkın şaşkın sıntarak birbirimize baktık. Sadie bir Guns N' Roses hastasıydı. Biz büyürken, ne tür bir dairede yaşıyorsak yaşayalım evimiz hep bu

şarkıyla inlerdi. Sahnenin arkasındaki LED ekranda futbol maçlarının en can alıcı anlarını göstermeye başladılar ve yalnızca saniyeler içinde bütün kalabalık ayaklandı.

Şarkının yarısında, müzik gittikçe güçlenirken bütün vurmalı çalgılar sustu ve Malcolm o muhteşem, çılgın solosuna başladı. Bagetleri mümkün olamayacak kadar hızlı hareket ettiriyordu ve harcadığı gayretten kollarındaki kaslar gerilmişti. Aniden beni bir sıcak bastı ama Tanrı'ya şükürler olsun ki azıcık yelleneyim diye elimi havaya kaldırırken ne yapmak üzere olduğumu fark ettim. Amigolar şarkının temposuyla muhteşem bir uyum içinde hareket ediyorlardı. Bu canlı ve yüksek enerjili gösteri Brooke'un –uçuşa geçen atkuyruğuyla birlikte– havaya fırlatılması ve tam da şarkının bittiği anda kendisini bekleyen eller tarafından tutulmasıyla son buldu ve bütün bando aynı anda eğilerek seyirciyi selamladı.

Artık nasıl bir coşkuyla alkışladıysam avuçlarım patlayacak gibi oldu. O esnada Mia'yla göz göze geldiğimizde sırıttı. "Haksız değilmişim, değil mi?" dedi. "Bando konsere başladığında bütün alaycılığımı kaybediyorum. Onlar Echo Ridge'in birleştirici gücüdür."

Gerisin geriye otururken yanlışlıkla Viv'e çarptım. Yüzünü ekşiterek kenara kaydı. "Bu bankta yeterince yer yok," dedi ters ters ve arkadaşlarına döndü. "Bence aşağıdan daha iyi görürüz."

"İkramiyenin böylesi," diye mırıldandı Mia, üç kız oturduğumuz sırayı birer birer terk ederken. "Viv'i korkutup kaçırdık."

Birkaç dakika sonra Viv'in boşalan yerine bir gölge düştü. Başımı kaldırıp baktığımda Malcolm'u gördüm. Mor renkli Echo Ridge Lisesi tişörtü hâlâ üzerindeydi ama trampeti ortalarda görünmüyordu. "Selam," dedi. "Bana da yeriniz var mı?" Saçları karman çorman, yanaklarıysa al al olmuştu ve gerçekten ama gerçekten çok tatlı görünüyordu.

"Evet, elbette." Mia'ya doğru kaydım. "Harikaydın," diye eklediğimde gülümsedi. Ön dişlerinden biri hafifçe çarpıktı ve çoğunlukla takındığı karamsar ifadesini yumuşatıyordu. Koç

Gagnon'un insanın varını yoğunu ortaya koyması ve gelenekler hakkında tutkuyla konuştuğu sahneye baktım. Arkasındaki LED ekranda hâlâ fotoğraflar dönüyordu. "Tekrar çalacak mısınız?"

"Hayır. Bu gecelik işimiz bitti. Şimdi futboldan konuşma zamanı."

Koçun konuşmasının birkaç dakikasını dinledik. Tekrara düşmeye başlamıştı. "Altı yıl önce ne oldu?" diye sordum. "Altı yıl öncesini gündeme getirip duruyor."

"Eyalet şampiyonluğu," dedi Malcolm. "Declan üçüncü sınıftayken Echo Ridge eyalet şampiyonluğunu kazandı." O anda kütüphanede baktığımız, takımın epeyce geriden gelmesine rağmen çok daha büyük bir okula karşı kazandığı büyük zaferin fotoğraflarıyla dolu yıllığı anımsadım. Ve takım arkadaşlarının omuzlarında taşınan Declan Kelly'yi.

"Ah, doğru," dedim. "Abin maçın bitmesine yalnızca birkaç saniye kala mucizevi bir gol atmıştı, değil mi?" Hiç gitmediğim bir maçı eksiksiz hatırlamam biraz garip kaçmış olabilirdi ama Malcolm başıyla onaylamakla yetindi. "Muhteşem bir an olmalı."

Zoraki bir iftihar Malcolm'un suratında kısacık bir anlığına görünüp kayboldu. "Galiba öyleydi. Declan o oyunu kazanacağı hakkında haftalarca atıp tuttu. İnsanlar ona güldüler ama o yine de geri adım atmadı." Elini terden ıslanmış saçlarının arasından geçirdi. Şu hâli bana çekici gelmemeliydi. Bilhassa da saçlarının tepesi dikelerek ibiğe benzediğinde. Ama geliyordu işte. "Geri adım atmak nedir bilmezdi."

Declan'a karşı beslediğim, içimi kemiren şüpheler yüzünden mi Malcolm'un söylediklerinin kulağa uğursuz geldiğini kestiremiyordum. "Abinle yakın mıydınız?" diye sordum. Sözcükler dudaklarımdan dökülür dökülmez Declan'dan ölü birinden bahseder gibi bahsettiğimi fark ettim. "Yakın *mısınız*?" diye düzeltttim.

"Hayır," dedi Malcolm dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğilirken. Sesi sakin çıkıyor, gözlerini sahneden ayırmıyordu. "O zamanlar da değildik, şimdi de değiliz."

Arada sırada Malcolm'la, kendimize bile çaktırmadan bambaşka bir konu hakkında sohbet ediyormuşuz gibi hissediyordum. Sözde futboldan ve abisinden bahsediyorduk ama aslında *öncesinden ve sonrasından* konuşuyorduk. Sadie hakkında da benzer fikirlere sahiptim. İnsanın dünyasını başına yıkan o kayıptan önce başka biri, sonrasındaysa bambaşka biri olduğunu düşünüyordum. Onu Sarah'nın kaybolmasının üzerinden uzun yıllar geçtikten sonra tanımış olmama rağmen bunun doğru olduğundan emindim.

Malcolm'a daha fazla soru sormak istiyordum fakat ben daha ağzımı açamadan Mia üzerimden aştı ve Malcolm'un koluna bir yumruk indirdi. "Hey," dedi. "O şeyi yaptın mı?"

"Hayır," dedi Malcolm gözlerini Mia'nınkilerden kaçırarak. Mia önce ona, sonra bana baktı ve ardından pişmiş kelle gibi sırıttı. Kaçırdığım bir şeyler olduğu izlenimine kapılmaya başladım.

"Ayrıca unutmayalım ki yarın Solsbury'yi yendikten sonra –ki *yeneceğiz*– önümüzdeki hafta düzenlenecek olan yuvaya dönüş haftası maçıyla sezonun en büyük testinden geçeceğiz," dedi Koç Gagnon. Adam Kanlı Sirk'in stadyum ışıklarının düşürdüğü gölgelerin arasında dazlak kafasıyla coşkudan yerinde duramayan bir uzaylıya benziyordu. "Geçen seneki yegâne mağlubiyetimizi aldığımız Lüteriyen'le oynayacağız. Fakat bu defa geçen seferki gibi olmayacak! Çünkü *bu* defa..."

Sağır edici bir pat sesi kulaklarımı doldurup beni yerimden sıçrattı. Parlak ışıklar söndü ve LED ekran karardı ama sonra tekrar can buldu. İlk açıldığında ekranda yalnızca parazit vardı ama sonra, Lacey'nin yuvaya dönüş balosu kraliçesi tacıyla fotoğraf makinesine gülümserken çekilmiş bir fotoğrafı ekranı doldurdu. Kalabalık nefesini tuttu. Malcolm yanımda kaskatı kesildi.

Ardından Lacey'nin fotoğrafı ortadan ikiye yırtıldı ve onun yerini üç başka fotoğraf aldı: Brooke, Katrin ve ben. Onlarınki sınıf fotoğraflarıydı ama benimki gizlice çekilmiş bir fotoğraftı ve yüzümün yarısı görünmüyordu. Dün Malcolm ve Mia'yla Bartley'nin orada buluşmak için Ezra'yla kasaba merkezine doğ-

ru yürüdüğümüz esnada giydiğim kıyafetleri tanıyınca tüylerim diken diken oldu.

Bizi bizi izliyordu. Bizi *takip ediyordu*.

Derken hoparlörlerden, eşine ancak korku filmlerinde rastlayabileceğiniz türden kahkahalar yükselmeye başladı. *Ha-ha-ha* sesleri çadırda yankılanırken ekranın tepesinden kırmızı renkli, kıvamlı bir sıvı aktı ve onu sivri uçlu, tırtıklı beyaz harflerle yazılmış YAKINDA kelimesi izledi. Yazı yok olduğunda Kanlı Sirk'te çıt çıkmıyordu. Tek bir istisna hariç herkes donakalmıştı: Channel 5'tan Meli Dinglasa. Sahneye çıkıp elinde mikrofonu ve peşinde kameramanıyla kararlı adımlarla Koç Gagnon'a doğru yürüyordu.

KAKTÜS TEAM

BÖLÜM ON DÖRT

MALCOLM

28 EYLÜL, CUMARTESİ

Declan'ın mesajı, cumartesi gecesi Korku Çiftliği'nden ayrılan kalabalığa karşı yürürken geldi: *Birkaç saatliğine kasabadayım. Sakın kafayı sıyırma.*

Az kalsın mesajını, *Şu senin cinayet mahallindeyim. Sakın kafayı sıyırma,* diye yanıtlayacaktım ama kendimi basit bir *Niçin?* sorusuyla frenlemeyi becerdim. Elbette mesajımı görmezden geldi. Telefonumu tekrar cebime attım. Eğer Declan yerel haberleri izliyorsa önceki günkü moral gecesinin, şu sapığın boy gösterisine döndüğünü biliyor olsa gerekti. Burada kızılca kıyamet koparken onun New Hampshire'da, hatta kalabalık bir yerde olduğunu umdum. Yoksa dedikodular içinden çıkılmaz bir hâl alacaktı.

Gerçi benim sorunum değildi. Bu akşam yalnızca şoförlüm ve Korku Çiftliği'ne, Ellery'yle Ezra'yı işten almak için gelmiştim. Dün gece olanlardan sonra ormandan yürüyerek eve dönmelerine anneannelerinin izin vereceği yoktu. Doğrusunu söylemek gerekirse, onları almaya gelmeme izin vermesine az da olsa şaşır-

mıştım fakat Ellery, Bayan Corcoran'ın her zamanki uyku saatinin kapanış saatinden iki saat öncesine denk geldiğini söylemişti.

Dehşet Evi'nin boş olmasını bekliyordum fakat binaya yaklaştıkça müzik ve kahkaha sesleri âdeta üzerime hücum etti. Bütün park, yine bir ormanlık arazinin sınırına inşa edilmiş eski bir Viktoryen yapı olan bu binanın etrafına kurulmuştu. Bir eğlence parkına dönüşmeden önceki hâlinin fotoğraflarını görmüştüm. Hep heybetli fakat köhne görünümlü bir yer olmuştu. Sanki kulelerinin çökmesi ya da geniş verandaya çıkan basamakların yanlış yerine basarsanız göçmesi an meselesiymiş gibi görünürdü. Hâlâ da böyle görünüyordu fakat artık tüm bunlar atmosferin bir parçasıydı.

Declan'la arkadaşlarının beni buraya getirdiği günden, yani on yaşımdan beri buraya gelmemiştim. Hepsi birer dallama olduğundan beni Dehşet Evi'nin orta yerinde bir başıma bırakmışlardı. Ben de evin geri kalanını tek başıma geçmek zorunda kalmıştım. Odaların her biri ödümü koparmıştı. Kanlı küvetin içindeki bacakları kesilmiş adam yüzünden haftalarca kâbus görmüştüm.

Dehşet Evi'nden sümüklerim aka aka ve korkudan ödüm patlamış hâlde çıkmayı başardığımda abim gülmüştü. *Ödleklik etme, Mal. Bunların hiçbiri gerçek değil.*

Basamakları tırmanıp kapının topuzunu çevirdiğimde müzik güçlendi. Ne var ki kapı yerinden oynamadı. Ayrıca kapı zili de yoktu. Birkaç kez kapıya vurdum ama sonra, yaptığım gözüme bir tuhaf göründü. Perili bir evde kapıyı tam olarak kimin açmasını bekliyordum ki? Kimse açmadı. Ben de gerisin geriye basamaklardan inip arkadan dolaştım. Köşeyi döndüğümde, araya sıkıştırılmış bir odun parçasıyla açık tutulan bir kapıya doğru inen betonarme basamaklarla karşılaştım. Basamakları indim ve kapıyı iterek açtım.

Yarı soyunma odası yarı personel odası gibi görünen bodrum katındaki bir odadaydım. İçerisi genişti, loştu ve raflarla askılar yüzünden darmadağındı. Üstü kavanozdan ve şişeden geçilmeyen, kocaman ampullü, aynalı bir tuvalet masası bir kenara

itilmişti. Karşılıklı duvarların dibine, çatlak derili iki kanepe yerleştirilmiş, bunların arasına da cam bir sehpa koyulmuştu. Sol tarafta, gardıroptan daha geniş olamayacak bir tuvalet vardı ve önümdeki aralık kapı da küçük bir ofise açılıyordu.

Üst kata çıkmanın bir yolunu bulmak ümidiyle ofise girip birkaç adım attım. Tam o anda bir el, odanın karşı tarafındaki yıpranmış kadife perdeyi tek bir hamlede açıverdi. Ani hareket korkudan aklı çıkan bir çocuk gibi nefesimi tutmama neden oldu. Derken perdeyi açan kız gülmeye başladı. Benimle aşık atacak kadar uzundu ve üzerinde, kahverengi tenindeki teferruatlı dövmeleri sergileyen siyah renkli, daracık, ip askılı bir bluz vardı. Benden birkaç yaş büyük görünüyordu. "Böö," dedi. Ardından kollarını kavuşturup kafasını yana yatırdı. "Davetsiz misafir?"

Gözlerimi kırpıştırdım. Aklım karışmıştı. "Ne?"

Dilini şaklattı. "Bana masum numaraları yapma. Ben makyözüm. Herkesi tanırım ve *sen* içeri izinsiz girmişsin." Karşı çıkmak için ağzımı açıyordum ki suratındaki sert ifadenin geniş bir gülümsemeye dönüştüğünü görünce aynen kapattım. "Yalnızca dalga geçiyorum. Üst kata çık, arkadaşlarını bul." Tuvalet masasının yanındaki küçük buzdolabının yanına gitti ve birkaç şişe su çıkarıp şişelerden birini ikaz edercesine bana doğrulttu. "Ama bu alkolsüz bir parti, anlıyorsun değil mi? Sarhoş ergenlerle uğraşmak zorunda kalırsak burayı kapatırlar. Bilhassa da dün gece olanlardan sonra."

"Elbette. Tabii," dedim kızın neyden bahsettiğini biliyormuşum gibi bir ses tonuyla. Ellery de, Ezra da parti lafı etmemişti. Uzun boylu kız geçebilmem için kadife perdeyi araladı.

Merdivenlerden çıkıp kendimi zindana benzer bir odaya açılan koridorun tekinde buldum. Odayı, Declan'la buraya son ziyaretimizden hemen tanıyıverdim fakat partileyen gençlerle doluyken insanın gözüne daha tekin görünüyordu. İnsanlardan bazıları kısmen de olsa hâlâ kostümlüydü; maskelerini çıkarmış ya da yukarı itip alınlarına takmışlardı. Erkeklerden biri kolunun altına plastik bir kafa kıstırmış, cadı kostümlü bir kızla konuşuyordu.

Bir el kolumdan çekiştirdi. Başımı eğip baktığımda parlak kırmızı ojeli, kısa tırnaklarla karşılaştım ve onları ait oldukları kişinin suratına dek takip ettim. Bu Viv'di ve konuşuyordu ama müzik yüzünden ne dediğini duyamıyordum. Elimi çanak yapıp kulağıma tuttuğumda sesini yükseltti. "Korku Çiftliği'nde çalıştığını bilmiyordum."

"Çalışmıyorum," diye karşılık verdim.

Viv kaşlarını çattı. Esasen o kadar da kötü kokmayan ama bana küçük çocukların sürdüğü esansları anımsatan çilekli bir parfümle duş almış gibiydi. "O zaman personel partisinde işin ne?"

"Parti olduğunu bilmiyordum," diye yanıtladım. "Yalnızca Ellery'yle Ezra'yı almaya gelmiştim."

"Eh, güzel zamanlama. Ben de seninle konuşmak istiyordum." İhtiyatla ona baktım. Nilssonların evine taşındığımızdan beri Viv'i neredeyse haftada bir görüyordum fakat tüm bu zaman boyunca birbirimize ettiğimiz kelime sayısı bir düzineyi geçmezdi. İlişkimizin –tabii eğer buna bir ilişki denebilirse– temeli birbirimizle konuşmak *istememem*ize dayanıyordu. "Yeni makalem için seninle röportaj yapabilir miyim?"

Neyin peşinde olduğunu bilmiyordum fakat iyi bir şey olamazdı. "Neden?"

"Lacey'nin cinayetiyle ilgili 'Şimdi Neredeler?' diye bir yazı dizisi hazırlıyorum. O günlerde kenarda kalmış birinin bakış açısından olayı anlatmanın ilgi çekici olabileceğini düşündüm. Sonuçta baş şüpheli senin abindi. Mesela şöyle yapabiliriz..."

"Sen aklını mı kaçırdın?" diyerek lafını kestim. "Hayır."

Viv çenesini kaldırdı. "Her halükârda yazı dizimi yayınlayacağım. Olayları bir de kendi pencerenden anlatmak istemez misin? Belki insanlar kardeşini dinleyince Declan'a sempati duymaya başlarlar."

Yanıt vermeden arkamı döndüm. Viv dün geceki moral gecesinde yaşananların ardından yerel haberlere çıkmış ve sanki Echo Ridge'in suç uzmanıymış gibi röportajlar vermişti. O kadar

uzun zamandır Katrin'in gölgesinde kalmıştı ki bütün dikkatleri üzerine çekmişken sahne ışıklarından vazgeçecek değildi. Fakat şöhreti on beş dakikadan uzun sürsün diye ona yardım etmek zorunda değildim.

İnsanları omuzlayarak kalabalığı yardım ve en nihayetinde Ellery'yi gördüm. Onu gözden kaçırmak güçtü – saçları siyah bir bulut misali kafasının tepesinde toplanmıştı ve gözlerine öyle ağır bir makyaj yapılmıştı ki yüzünün yarısını kaplıyor gibi görünüyorlardı. Gotik bir anime karakterine benziyordu. Gerçi insanların animelere ilgi duymama ne gözle baktığından da pek emin değildim.

Bakışlarımı yakaladı ve el sallayarak beni yanına çağırdı. Bizden birkaç yaş büyük bir herifle dikiliyordu. Adam keçisakallıydı, saçlarını topuz yapmıştı ve daracık gömleğinin düğmelerini açık bırakmıştı. Tepeden tırnağa, *Liseli kız avındaki üniversiteli bir zamparayım*, diye bağırıyordu. Görür görmez ondan nefret etmiştim. "Selam," dedi Ellery yanlarına vardığımda. "Görünen o ki bu gece bir parti varmış."

"Fark ettim," dedim Topuzlu'ya meydan okurcasına bakarak.

Pek etkilenmişe benzemiyordu. "Dehşet Evi geleneği," diye açıkladı. "Parkın sahibinin doğum gününden bir önceki cumartesi hep böyle olur. Ne yazık ki ben kalamayacağım. Evde uyku nedir bilmeyen bir afacan var. Karıma dinlenme fırsatı tanımalıyım." Suratını ovuşturup Ellery'ye döndü. "Kan çıkmış mı?"

Ellery ona dikkatle baktı. "Evet, gayet iyisin."

"Teşekkürler. Sonra görüşürüz," dedi adam ve kalabalığı yararak ilerledi.

"Görüşmek üzere," dedim ve artık Ellery'ye asılmadığını öğrendiğimden daha az zehir saçan gözlerle gidişini izledim. "Kan dediği makyajdı, değil mi?"

Ellery güldü. "Evet. Darren bütün geceyi kanlı küvette geçiriyor. Bazı çalışanlar evlerine gidene dek makyajlarını çıkarmaya zahmet etmiyorlar. Bir keresinde o da öyle yapmış ve çocuğu fena *tırsmış*. Zavallı çocuk ölesiye korkmuş olmalı."

Ürperdim. "O odaya girdiğimde ben de ölesiye korkmuştum ve yalnızca on yaşındaydım."

Ellery'nin kocaman anime gözleri iyiden iyiye irileşti. "*On* yaşındayken seni buraya kim getirdi?"

"Abim," dedim.

"Ah." Ellery düşünceli görünüyordu. Zihnimin, Declan'la Lacey'nin arasında gerçekte neler olduğuna dair sorularımın yaşadığı, hâliyle sık ziyaret etmekten kaçındığım o gizli köşesini görebiliyor gibiydi. O köşe beni hem korkutuyor hem de utandırıyordu çünkü nadiren de olsa, abimin pamuk ipliğine bağlı hiddetinin kontrolünü en yanlış anda kaybettiğini hayal ediyordu.

Sertçe yutkunup bu düşünceyi bir kenara ittim. "Dün gece olanlardan sonra partiyi iptal etmediklerine şaşırdığımı söylemeliyim."

Ellery etrafımıza bakındı. "Değil mi? Fakat buradaki herkes Cadılar Bayramı temalı bir eğlence parkında çalışıyor. Kolay kolay korkmazlar."

"Biraz kalmak ister misin?"

Üzgün göründü. "Kalmasam daha iyi. Nana bu gece çalışmamızı bile istememişti. Resmen korkudan kafayı yedi."

"Peki ya sen?" diye sordum.

"Ben..." Tereddüt etti. Kabarık saçlarından bir bukle alıp parmağına doladı. "Hayır demek istiyorum çünkü meçhul bir sapığın asabımı bozduğunu kabullenmekten nefret ediyorum. Ama evet. Korkuyorum. Yalnızca biraz fazla... yakın, anlıyor musun?" *Çığlık* maskeli biri yanından geçerken ona sürtününce ürperdi. "Burada neler döndüğüne dair hiçbir fikri olmayan annemle sanki hiçbir şey olmamış gibi muhabbet etmeye çalışıyorum. Oysa o anda tek düşünebildiğim... bizi buraya hiç getirmemesine şaşmamalı. Önce ikiz kardeşi kayboluyor, sonra en sevdiği bakıcısının kızı öldürülüyor ve şimdi de bu. Tüm bunlar insanı kasabanın lanetli olduğuna inandırmaya yeter de artar."

"Annenin hiçbir şeyden... haberi yok mu?" diye sordum.

"Hayır. Onunla yalnızca *moralini yükseltecek* türden bir iletişim

kurmamız gerekiyor." Saçını bıraktı. "Şu anda rehabilitasyonda olduğunu biliyorsun, değil mi? Gerçi anladığım kadarıyla kasabada bilmeyen kalmamış."

"Biliyorlar," diye itiraf ettim. Burnundan güldü ama gülüşünün ardındaki hüzün içimi sızlattı. "Bunlarla uğraştığın için üzgünüm. Ayrıca teyzen için de üzgünüm. Bir süredir sana bunu söylemeye niyetleniyordum. Bu olayın biz doğmadan uzun yıllar önce yaşandığını biliyorum ama... yine de berbat bir şey. Bir bakıma malumun ilamı."

Ellery bakışlarını yere indirdi. "Dönüp dolaşıp kendimizi yine burada bulmamızın nedeninin bu olduğundan adım gibi eminim. Sadie'nin yaşadıklarının üstesinden geldiğini hiç sanmıyorum. Ne bir veda ne de başka bir şey. Lacey öldüğünde noktaları birleştirememiştim fakat o günden beri her şey yokuş aşağı gitti. Kötü anıları gün yüzüne çıkarmış olsa gerek. Anlayacağın, şu anda dünyadan bihaber olması biraz ironik ama... ne yapabiliriz ki?" Su şişesini kadeh kaldırır gibi kaldırdı. "*Moral verici iletişimin* şerefine. Neyse. Sanırım Ezra'yı bulmamız gerek. Ne dersin? Su almak için alt kata ineceğini söylemişti."

Kalabalık zindandan çıktık ve merdivenlerden inerek personel odasına girdik ama orada da Ezra'dan iz yoktu. Aşağısı üst kattan daha soğuktu ama yine de sıcaktan bunalmış hâldeydim ve ağzım kurumuştu. Küçük buzdolabının yanına gittim ve iki şişe su çıkarıp birini tuvalet masasına koydum, diğerini ise Ellery'ye uzattım.

"Teşekkürler." Şişeye doğru uzandı ama zamanlamayı tutturamadık; o daha tam olarak kavrayamadan bıraktığım için şişe elimizden kayıp yere düştü. İkimiz de aynı anda uzandık. Öyle ki az kalsın kafalarımızı tokuşturacaktık. Ellery güldü ve ellerinden birini göğsüme koydu.

"Ben hallederim," deyip şişeyi yerden aldı. Doğrulduğunda, o loş ışıkta bile yanaklarının nasıl al al olduğunu görebiliyordum. "Ne kadar da naziğiz, değil mi?"

"Benim hatamdı," dedim. Bu sakarlık bizi gerekenden fazla

yakınlaştırmıştı ama ikimiz de geri adım atmıyorduk. "Kötü pas. Neden futbolcu olmayı başaramadığımı anlamışsındır." Gülümsedi ve başını kaldırdı. Ah, kutsal cehennemler aşkına, gözleri çok güzeldi.

"Teşekkürler," diye mırıldandı iyiden iyiye kızararak.

Ah. Bunu yüksek sesle söylemiştim.

Bana biraz daha yaklaştı, hafifçe sürtündü ve bir elektrik dalgası bütün vücudumu istila etti. Yoksa biz... acaba ben...

Ödleklik etme, Mal.

Tanrım. Abimin aptal sesini duyacak başka zaman mı kalmamıştı?

Elimi uzattım ve başparmağımı Ellery'nin çenesinde gezdirdim. Teni düşündüğüm kadar yumuşaktı. Dudakları aralandı, sertçe yutkundum ve tam o anda, arkamızdan yüksek bir tırmalama sesi geldi ve biri, "Lanet olsun," dedi hüsranla.

Birbirimizden uzaklaştık ve Ellery ofisten yana döndü. Göz açıp kapayıncaya kadar odanın diğer tarafına vardı ve şu çatlak kapıyı yavaşça araladı.

Brooke Bennett masayla devasa bir geri dönüşüm kutusunun arasına sıkışmış vaziyette yerde öylece yatıyordu. Ellery yanına gidip çömeldi.

"Brooke? İyi misin?" diye sordu.

Brooke'un saçları yüzüne dökülüyordu ve onları kenara itmeye kalkıştığında az kalsın gözüne küçük ve gümüş rengi bir şey saplayacaktı. Ellery uzanıp o küçük zımbırtıyı Brooke'un elinden aldı. Kapı boşluğunda dikildiğim yerden bunun açılarak düzleştirilmiş bir ataş olduğunu görebiliyordum. Bir diğeri yerde, hemen yanı başında duruyordu. "O herifin söylediğinden daha zormuş," dedi Brooke kelimeleri ağzında yuvarlayarak.

"Hangi herifin söylediğinden?" diye sordu Ellery ataşları masaya koyarken. "Zor olan ne?"

Brooke kıs kıs güldü. "*Dermişim.*"

Görünüşe bakılırsa kimse Brooke'a bu geceki partinin alkol-

süz olduğunu söylememişti. "Biraz su içmek ister misin?" diye sordum el sürmediğim şişemi uzatarak.

Brooke şişeyi elimden alıp kapağını açtı. Suyu açgözlülükle yudumlarken üzerine de biraz döktü ama sonra şişeyi bana geri verdi. "Teşekkürler, Malcolm. Çok iyisin. O koca evdeki en iyi insan sensin. Hem de *açık ara*." Koluyla ağzını sildikten sonra Ellery'ye odaklandı. "Farklı görünüyorsun. Bunlar gerçek gözlerin mi?"

Ellery'yle birbirimize baktık ve ikimiz de kahkahalarımızı zor bastırdık. Sarhoş Brooke bir bakıma eğlenceliydi. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Ellery. "Üst kata gelmek ister misin?"

"Hayır." Brooke başını hararetle iki yana salladı. "Onu geri almam gerek. Öyle yapmamalıydım... asla öyle yapmamalıydım. Onlara göstermeliyim. *Bu doğru değil. İyi de değil.*"

"Onlara ne göstereceksin?" diye sordum. "Ne oldu?"

Aniden gözlerine yaşlar hücum etti. "Zaten bu da milyon dolarlık sorunun ta kendisi, değil mi? *Ne oldu?*" İşaret parmağını dudaklarına götürüp var gücüyle şşşladı. "Bilmek isterdiniz, değil mi?"

"Moral gecesi hakkında mı?" diye sordu Ellery.

"Hayır." Brooke hıçkırıp elini midesine bastırdı. "Of. Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Yakındaki çöp kovalarından birini kaptığım gibi ona uzattım. "Buna ihtiyacın var mı?"

Brooke kovayı aldı almasına ama boş boş dibine bakmakla yetindi. "Eve gitmek istiyorum."

"Kyle'ı bulmamızı ister misin?"

"Kyle'la aramızdaki her şey *bitti*," dedi Brooke küçük bir hokus pokusla onu ortadan kaldırmış gibi elini sallayarak. "Zaten şu anda burada değil." İç geçirdi. "Beni buraya Viv getirdi ama şu anda onu görmek istemiyorum. Beni bu hâlde görürse uzun uzun nutuk çekecektir."

"Seni eve bırakabilirim," diye teklif ettim.

"Teşekkürler," dedi Brooke yine ağzında yuvarlayarak.

Ellery ayağa kalktı ve hafifçe kolumu çekiştirdi. "Gidip Ezra'yı bulacağım. Az sonra dönerim."

Ellery gittikten sonra Brooke'un yanına çömeldim. "Biraz daha su ister misin?" diye sordum. Brooke elini sallayarak beni başından savdı. Şimdi ne diyeceğimi hiç bilmiyordum. Dört aydır Katrin'le aynı evde yaşıyor olmama rağmen Brooke gibi kızların yanında hâlâ rahat davranamıyordum. Fazla güzel, fazla popülerdiler. Lacey'ye çok benziyorlardı.

Dakikalar ağır ağır akıp gitti. Derken Brooke dizlerini göğsüne çekip gözlerini benimkilere çevirdi. Odaklanamıyordu ve gözlerinin etrafında koyu renkli halkalar vardı. "Hiç gerçekten çok kötü bir hata yaptın mı?" diye sordu usulca.

İyi bir cevap uydurabilmek için derdinin ne olduğunu kestirmeye çalışarak duraksadım. "Aslında evet. Pek çok defa."

"Hayır." Başını iki yana salladı ve ardından yüzünü kollarının arasına gömdü. "Kastettiğim sıradan meseleler değildi," dedi boğuk bir sesle. "Telafisi mümkün olmayan hatalardan bahsediyorum."

İyice aklım karışmıştı. Ona nasıl yardımcı olacağımı da bilmiyordum. "Ne gibi?"

Başı hâlâ önüne eğik olduğundan, ne dediğini duymak için ona yanaşmak zorunda kaldım. "Keşke farklı arkadaşlarım olsaydı. Keşke her şey farklı olsaydı."

O anda, yaklaşan ayak sesleri duydum. Ben ayağa kalkarken Ellery'yle Ezra kafalarını ofise uzattılar. "Selam Mal," dedi Ezra ve ardından bakışları Brooke'a kaydı. "Burada her şey yolunda mı?"

"Eve gitmek istiyorum," diye tekrarladı Brooke. Elimi uzatarak ayağa kalkmasına yardımcı oldum.

Dışarı çıktığımızda biraz kendine geldi ve annemin Volvo'suna doğru ilerlerken nadiren desteğe ihtiyaç duydu. Bu, Peter sağ olsun, şimdiye dek sahip olduğumuz en güzel arabaydı ve Brooke'un arabanın içine kusmamasını tüm kalbimle diliyordum. O da aynı şeyi düşünmüş olacaktı ki Ezra'nın yardımıyla yolcu koltuğuna yerleşir yerleşmez camı açtı.

"Adresin nedir?" diye sordum direksiyonun başına geçerken.

"Briar Yolu, On Yedi numara," dedi Brooke. Kasabanın diğer ucundaydı.

İkizler arka kapıları çarparak kapattılar. Emniyet kemerlerini takarlarken onlara döndüm. "Siz hemen şu köşede oturuyorsunuz. Anneanneniz endişelenmesin diye önce sizi bırakacağım."

"Bu harika olur, teşekkürler," dedi Ellery.

Volvo'yu park yerinden geri geri çıkarıp çıkışa yöneldim. "Benim yüzümden partiden ayrılmak zorunda kaldığınız için üzgünüm," dedi Brooke koltuğunda dertop olarak. "İçmemem gerekirdi. Bünyem kaldırmıyor. Katrin hep böyle der."

"İstediğini diyebilir. Katrin her şeyi biliyor değil ya." Bu defa haklı olmasına rağmen söylenecek en doğru şey buymuş gibi görünmüştü.

"Umarım öyledir," dedi Brooke alçak sesle.

Anayola çıkmadan önce göz ucuyla ona baktım fakat dışarısı, yüzündeki ifadeyi okuyamayacağım kadar karanlıktı. Söylediklerinden anladığım kadarıyla Katrin'le kavga etmişti ki bu hepten garipti. Aralarının limoni olduğuna hiç tanık olmamıştım. Belki de bunun nedeni, Katrin'in her şeyde başı çekmesine Brooke'un izin vermesiydi. "Zaten takılmayı planlamıyorduk," dedim içini rahatlatmak için.

Göz açıp kapayıncaya kadar Corcoranların evinin önüne geldik. Ön verandada yanan ışık dışında karanlıktı.

"Görünüşe bakılırsa Nana uyumuş," dedi Ezra cebinden anahtarlarını çıkarırken. "Bu saate kadar uyumayıp bizi bekleyeceğinden endişelenmiştim. Bıraktığın için teşekkürler, Mal."

"Ne zaman isterseniz."

Ezra kapıyı açıp arabadan indi ve garaj yolunda kız kardeşini beklemeye koyuldu. "Evet, teşekkürler Malcolm," dedi Ellery çantasını omzuna atarken. "Sonra görüşürüz."

Ona doğru dönerken hiç düşünmeden, "Yarına ne dersin?" diye soruverdim. Bir an için duraksayıp sorgulayan gözlerle bana baktı. Donakaldım. Bodrum katında onu öpmeme ramak kaldı-

ğını ya da onu öpmemi istermiş gibi göründüğünü kafamdan mı uydurmuştum? Yine de konuşmaya devam ettim. "Yani demek istiyorum ki... mesela seni arayabilirim. Eğer istersen, bilirsin işte, konuşabiliriz."

Tanrım. Daha neler.

Fakat gamzelerini gözler önüne sererek bana gülümsedi. "Elbette olur. Kulağa güzel geliyor. Konuşalım." Derken Brooke boğazını temizledi ve Ellery gözlerini kırpıştırdı. Sanki Brooke'un arabada olduğunu birkaç saniyeliğine unutmuş gibiydi. Şahsen ben unutmuştum. "Görüşürüz Brooke," dedi Ellery, az önce Ezra'nın indiği kapıdan inerken.

"Görüşürüz," dedi Brooke.

Ellery arabanın kapısını kapattı ve kardeşinin peşinden garaj yoluna girdi. Tam da Brooke'un açık vaziyetteki camının önünden geçtiği esnada Brooke derin bir iç geçirdi ve eliyle yüzünü ovuşturdu. Ellery duraksayıp, "İyi olacak mısın?" diye sordu.

Brooke dönüp ona baktı. Fakat o kadar uzun süre konuşmadı ki Ellery kaşlarını çatıp endişe yüklü gözlerini bana çevirdi. Derken Brooke omuzlarını silkti.

"Neden olmayayım ki?" dedi.

BÖLÜM ON BEŞ

ELLERY

29 EYLÜL, PAZAR

Fotoğraf albümleri en az yirmi yıllıktı, tozlanmıştı ve kenarları kahverengileşmişti. Buna rağmen, on yedi yaşındaki Sadie son derece iddialı ve siyah renkli balo elbisesi, kabarık saçları ve kırmızı dudaklarıyla her an sayfadan fırlayıverecekmiş gibi görünüyordu. Şimdiki hâlini bilenler, gençliğinde de onu tanımakta zorlanmazdı. Gerçi bunu kavalyesi için söylemek mümkün değildi.

"Vay canına," dedi Ezra, Nana'nın oturma odasındaki kilimin üzerinde bana doğru sürünerek. Nana'nın sert mobilyalarında yeterince deneme yaptıktan sonra odadaki en rahat oturma yerinin kilim olduğuna karar vermiştik. "Sadie şaka yapmıyormuş. Vance o zamanlar cidden seksi bir tipmiş."

"Evet," dedim, Vance'in belirgin elmacıkkemiklerini ve laubali gülümsemesini incelerken. Ardından Nana'nın şöminesinin üzerindeki saate şöyle bir göz attım. Kilime yayıldığımızdan beri saate beşinci bakışımdı. Ezra bakışımı yakalayıp güldü.

"Saat hâlâ daha sekiz buçuk. Yani anlayacağın aradan yalnızca koca bir dakika geçti. Diğer bir deyişle: Malcolm'un seni araması

için hâlâ çok erken." Ezra dün gece arabada Malcolm'la yaşadığımız o romantik anı gözden kaçırmamıştı ve Korku Çiftliği'nin personel odasında öpüşmemize ramak kaldığı lafını ağzımdan alana kadar da uyumama izin vermemişti.

"Kapa çeneni," diye homurdandım fakat gülümsememek için mücadele verirken midemde kelebekler uçuştu.

Nana bir elinde limonlu fısfıs, diğer elinde toz beziyle oturma odasına girdi. Bu onun klasik pazar sabahı ritüeliydi: Sabah yedideki ayine katılır, sonra da evi temizlemeye girişirdi. Yaklaşık on beş dakika içinde Ezra'yla beni çimenleri tırmıklamamız için dışarı gönderecekti. "Siz ikiniz neye bakıyorsunuz?" diye sordu.

"Sadie'nin balo fotoğraflarına," dedi Ezra.

Nana'nın kaşlarını çatmasını bekliyordum ama elindeki fısfısı cumbalı pencerenin önünde duran maun masaya püskürtmekle yetindi. O masanın üstünü silerken, "Vance'i sever miydin, Nana?" diye sordum. "Sadie'yle çıkarlarken?"

"Pek değil," dedi Nana burnunu çekerek. "Fakat uzun ömürlü olmayacağını biliyordum. Hiçbiri uzun ömürlü olmazdı."

Albümün sonraki birkaç sayfasını çevirdim. "Sarah da yuvaya dönüş balosuna gitmiş miydi?"

"Hayır, Sarah geç serpilen kızlardandı. Sadie'nin çıktığı oğlanlar dışında hiçbir oğlanla doğru düzgün konuşmuşluğu yoktu." Nana toz almayı kesip elindeki şişeyi masaya bıraktı, cumbalı pencerenin perdesini açıp dışarı baktı. "Pazar pazar, hem de sabahın köründe burada ne işi var acaba?"

"Kimin?" diye sordu Ezra.

"Ryan Rodriguez'in."

Nana sokak kapısına gidip kapıyı açarken fotoğraf albümünü kapattım. "Merhaba Ryan," dedi fakat başka bir şey söylemesine fırsat bırakmadan Ryan araya girdi.

"Ellery burada mı?" diye sordu. Sesi telaşlı ve aceleciydi.

"Elbette..."

Fakat Ryan, Nana'nın sözünü bitirmesine yine izin vermedi. Nana'yı itekleyerek içeri girdi ve beni bulana dek etrafı gözleriyle

taradı. Üzerinde rengi solmuş bir Echo Ridge kapüşonlusu ve kot pantolon vardı. Yeni yeni baş vermiş sakalları çene hattını takip ediyordu. Üniforması üstünde değilken daha da genç gösteriyordu. Ayrıca yataktan yeni kalkmış gibi görünüyordu. "Ellery. Tanrı'ya şükürler olsun. Bütün gece evde miydin?"

"Ryan, hayırdır?" Nana kapıyı kapatıp kollarını sımsıkı kavuşturdu. "Şu tehditlerle mi ilgili? Yeni bir şey mi oldu?"

"Evet ama tam değil... farklı bir mesele var..." Bir elini saçlarından geçirip derin bir nefes aldı. "Brooke Bennett dün gece eve dönmemiş. Annesiyle babası kızlarının nerede olduğunu bilmiyor."

Güm sesini duyana kadar ayağa kalktığımı fark etmedim – fotoğraf albümü elimden kayıp yere düşmüştü. Ezra yerden biraz daha yavaş kalktı; beti benzi atmıştı ve gözleri benimle Memur Rodriguez'in arasında gidip geliyordu. Fakat ikimiz de tek kelime edemeden Nana boğuk bir çığlık koyuverdi. Yüzünde renkten eser kalmadı. Bir anlığına bayılacağını sandım. "Ah, yüce Tanrım." Yalpalayarak sandalyenin yanına gitti ve kolçaklarını sımsıkı kavrayarak kendini sandalyeye bıraktı. "Oldu. Hem de gözlerimizin önünde yine oldu ve buna engel olmak için hiçbir şey yapmadınız!"

Memur Rodriguez, "Ne olduğunu bilmiyoruz. Şu anda sadece..." diyerek konuşmaya başladı ama Nana lafını bitirmesine izin verecek değildi.

"Bir kız *kayıp*. İki gün önce bütün kasabanın gözleri önünde tehdit edilen bir kız. Tıpkı torunum gibi bir kız." Nana'yı hiç böyle görmemiştim; son yirmi yıldır bastırdığı tüm duygular akın akın yüzeye çıkıyor gibiydi. Suratı kıpkırmızıydı, gözleri yaşlıydı ve konuşurken tir tir titriyordu. Kuru gürültüye pabuç bırakmayan ve soğukkanlılığını asla kaybetmeyen anneannemi bu hâlde görmek kalp atışlarımı daha da hızlandırdı. "Polis teşkilatından kimse Ellery'yi *ya da* Brooke'u korumak için dişe dokunur bir önlem almadı. *Bunun olmasına siz müsaade ettiniz.*"

Memur Rodriguez suratına şamar yemiş gibi irkildi. "Biz öyle bir şey... Bakın, bunun ne kadar sinir bozucu olduğunu biliyo-

rum. Hepimiz kaygılıyız, zaten o yüzden şu anda buradayım. Brooke'un kayıp olup olmadığını bilmiyoruz. Bir arkadaşının yanında da olabilir. Şu anda çok sayıda memurumuz meseleyi araştırıyor. En kötü ihtimalin gerçekleştiğini varsaymak için henüz çok erken."

Nana ellerini kucağında kavuşturdu. Parmaklarını birbirine öyle sıkı kenetledi ki eklem yerleri bembeyaz kesildi. "Echo Ridge'deki kayıp kızlar evlerine dönmüyorlar, Ryan," dedi boş bir sesle. "Bunu sen de biliyorsun."

İkisi de bize aldırış etmiyordu. "El," dedi kardeşim alçak sesle. Sırada neyin olduğunu biliyordum. *Onlara söylemek zorundayız.* Tabii ki söylemek zorundaydık. Memur Rodriguez'in şimdiye dek anlattıklarına bakılırsa Brooke'un Korku Çiftliği'nden bizimle ayrıldığına ya da onu evine götürenin Malcolm olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Hem de bir başlarına.

Dün gece Malcolm bizi eve bıraktığı esnada yığılmış vaziyette yolcu koltuğunda oturan Brooke o kadar yorgun ve mağlup görünüyordu ki son defa hatırını sormadan edememiştim.

İyi olacak mısın?

Neden olmayayım ki?

Nana ve Memur Rodriguez hâlâ konuşuyorlardı fakat söylediklerini bölük pörçük anlayabiliyordum. Nefes aldığımda göğüs kafesim titredi. Gerçekleri söylemem gerektiğini biliyordum. Memur Rodriguez'e ve anneanneme, Echo Ridge'in yuvaya dönüş balosu prenseslerinden birini kaybolmadan önce son görenin büyük ihtimalle *Declan Kelly'nin kardeşi* olduğunu söylemek zorunda olduğumun da farkındaydım.

Ve bunun nasıl görüneceğini adım gibi biliyordum.

BÖLÜM ON ALTI

MALCOLM

29 EYLÜL, PAZAR

Tam ortasına düşene kadar bunun bir deja vu olduğunu anlamadım.

Pazar günü ayaklarımı sürüye sürüye mutfağa girdiğimde Memur McNulty'nin mutfak adamızda oturuyor olmasını önce hiç garipsemedim. O ve Peter belediye meclisindeydiler. Yani muhtemelen yine trafik lambalarından bahsediyorlardı. Sabahın daha sekiz buçuğu olmasına rağmen. Theo'yla dün geceki randevusunu lafı uzata uzata anlatan Katrin'i şaşırtıcı bir ilgiyle dinliyor olmasına rağmen.

Annem insanların henüz boşaltmadıkları kahve fincanlarını doldurmaya çalışarak mutfakta oradan oraya koşturuyordu. Memur McNulty annemin kahvesine ilave yapmasına izin verdikten sonra, "Yani dün gece Brooke'u görmedin, öyle mi? Akşam saatlerinde seni aramadı ya da mesaj da mı atmadı?" diye sordu.

"Partiye gidip gitmeyeceğimi sormak için bir mesaj attı. Fakat partiye gitmeyecektim."

"Bu kaç sularında oldu?"

Katrin düşüncelere dalarak yüzünü buruşturdu. "Sanırım... on sularında?"

"Telefonunu görebilir miyim lütfen?"

Bu resmî rica tonu tenimin karıncalanmasına neden oldu. Bunu daha önce de duymuştum. "Brooke'la ilgili bir mesele mi var?" diye sordum.

Peter eliyle tıraşsız çenesini ovuşturdu. "Görünen o ki Brooke bu sabah odasında değilmiş ve yatağına da gece boyunca el sürülmemiş. Annesiyle babası dün gece işe gitmek için evden ayrıldığından beri onu görmemişler. Telefonuna cevap da vermiyormuş."

Boğazım düğümlendi ve avuç içlerim terlemeye başladı. "Cevap vermiyor muymuş?"

Memur McNulty'nin Katrin'in telefonunu geri vermesiyle telefonun titreşmesi bir oldu. Katrin telefona baktı, ekranında beliren mesajı okudu ve beti benzi attı. "Mesaj Viv'den," dedi aniden titremeye başlayan sesiyle. "Partide Brooke'un izini kaybettiğini ve o zamandan beri de onunla konuşmadığını söylüyor." Katrin alt dudağını ısırdı ve sanki mesajda yazanı değiştirebilecekmiş gibi cep telefonunu Memur McNulty'ye uzattı. "Gerçekten birlikte olduklarını düşünmüştüm. Viv'in evi daha yakın olduğundan Brooke işten sonra arada sırada onlarda kalırdı."

Korku ve endişe omuriliğimden milim milim yukarı tırmanmaya başladı. *Hayır. Bu yaşanıyor olamaz.*

Annem kahve demliğini elinden bırakıp bana döndü. "Malcolm, ikizleri alırken Brooke'u görmüş olamazsın, değil mi?"

Memur McNulty bana baktı. "Dün gece Korku Çiftliği'nde miydin, Malcolm?"

Hasiktir. Hasiktir. Hasiktir.

"Yalnızca Corcoran ikizlerini evlerine bırakmak için," dedi annem çarçabuk. Fakat başımın belaya gireceğinden gerçekten endişeleniyor gibi de değildi.

Midem burkuldu. Dünyadan haberi *yoktu*.

Memur McNulty bir kolunu mutfak adasının parlak ve dal-

galı siyah mermerine dayadı. "Oradayken Brooke'u hiç gördün mü?" Sesi ilgiliydi fakat Declan'ı sorgularken takındığı ton kadar yoğun değildi.

Henüz değil.

Beş sene önce başka bir mutfakta, buradan üç kilometre ötedeki küçük çiftliğimizdeydik. Babam bir köşede etrafına öfkeli bakışlar saçar ve annem kucağındaki ellerini eğip bükerken Declan masada, Memur McNulty'nin karşısında oturmuş, aynı cümleleri tekrar tekrar kuruyordu. *Lacey'yi iki gündür görmedim. Dün gece ne yaptığını bilmiyorum. Ben araba sürüyordum.*

Arabayla nereye gidiyordun?

Öylece boş boş geziyordum. Bazen böyle yaparım.

Yanında kimse var mıydı?

Hayır.

Kimseyi aradın mı? Mesaj gönderdiğin kimse oldu mu?

Hayır.

Yani tek başına araba sürüyordun... hem de... iki, üç saat boyunca mı?

Evet.

O zaman Lacey ölüydü. Kayıp değildi. Annesiyle babası kızlarının gece eve gelmediğini daha fark bile etmeden cesedi çalışanlar tarafından parkta bulunmuştu. Memur McNulty Declan'ı soru yağmuruna tutarken gözlerimi aslında izlemediğim bir televizyon programından ayırmadan oturma odasında öylece oturmuştum. Mutfağa hiç girmemiştim. Tek kelime etmemiştim. Çünkü o gün olanlar benimle ilgili değildi. Ailem fitili ağır ağır yanan bu fünye yüzünden darmadağın olana kadar da beni hiç ilgilendirmemişti.

"Ben..." Cevap vermem çok uzun sürüyordu. Nasıl yanıt vereceğime dair sanki bana bir ipucu verebilirlermiş gibi etrafımdaki yüzlere baktım fakat tek görebildiğim, ne zaman konuşmaya başlasam suratlarında gördüğüm ifadelerin aynısıydı: Annem ilgili görünüyordu, Katrin'e hafakanlar basmış gibiydi ve Peter ise hafifçe genişlemiş burun deliği dışında kusursuz bir sabır ve ta-

hammül abidesiydi. Memur McNulty önündeki not defterine bir şeyler karaladı ve ardından gelişigüzel, hatta neredeyse üşengeç bir tavırla gözlerini bana çevirip uzun uzun baktı. Ta ki yüzümde, patileriyle vurduğu oyuncağı aniden canlanan bir kedi misali teyakkuza geçmesine neden olan bir şey görene dek. Mavimsi gri gözlerini benimkilere dikerek öne doğru eğildi.

"Bize anlatacak bir şeyin var mı, Malcolm?" diye sordu.

KAKTÜS TEAM

BÖLÜM ON YEDİ

ELLERY

29 EYLÜL, PAZAR

Bay Bowman'ın vur-kaç olayının aksine bu defa iyi bir tanıktım. Her şeyi hatırlıyordum.

Brooke'un elinden ataşı aldığımı ve ikincisini de yerden topladığımı hatırlıyordum. "Ataş mı?" diye sordu Memur Rodriguez. Ezra ona Korku Çiftliği'nden Brooke'la birlikte ayrıldığımızı söyler söylemez sorgulama moduna girmişti. Mutfağa taşınmıştık ve Nana herkese sıcak çikolata yapmıştı. Hâlâ sıcak olan fincanımı minnetle iki elimin arasında tutarken Ezra'nın Malcolm'la ikimize katılmasından önce olanları açıkladım.

"Evet. İki ucundan çekilerek düzleştirilmişlerdi, bilirsiniz işte, neredeyse dümdüzdüler. Bazen insanlar gergin olduklarında böyle şeyler yapmazlar mı?" En azından ben yapardım. Şimdiye dek elime geçirir geçirmez eğip bükerek şeklini bozmadığım tek bir ataş bile olmamıştı.

Brooke'un şapşal ve eğlenceli olduğunu hatırlıyordum. Gerçi başlarda konudan konuya atlayarak kafamızı biraz karıştırmıştı. "Bir *dermişim* esprisi bile yaptı," dedim Memur Rodriguez'e.

Bön bön baktı. "Neyi dermiş?"

"Ya, bilirsiniz işte, *The Office*'ten? Hani şu televizyon dizisinden?" Jetonunun düşmesini beklerken başımı yana eğip ona öyle baktım fakat kaşları akıl karışıklığının etkisiyle hâlâ çatık vaziyetteydi. Nasıl olurdu da yirmili yaşlarındaki biri bu göndermeyi anlamazdı? "İki anlama da çekilebilecek bir repliğin ardından başroldeki karakterin dilinden düşürmediği bir söz. Mesela biri bir şeyin sert olduğunu söylediğinde başka birinin karakterinden de bahsediyor olabilir, penisinden de."

Ezra ağzındaki sıcak çikolatayı püskürtürken Memur Rodriguez kıpkırmızı kesildi. "Tanrı aşkına, Ellery," diye çıkıştı Nana. "Bunun konumuzla hiç ilgisi yok."

"Bence vardı," dedim omuzlarımı silkerken. Memur Rodriguez'in beklemediği şeylere verdiği tepkileri gözlemlemek enteresanlığını asla kaybetmiyordu.

Memur Rodriguez boğazını temizleyip gözlerini benimkilerden kaçırdı. "Peki ya şu... espriden sonra ne oldu?"

"Biraz su içti. Ona bodrumda ne yaptığını sordum. Bunun üzerine asabı iyice bozulmuş gibi davranmaya başladı." Brooke'un sözlerini sanki beş dakika önce konuşmuşuz gibi net hatırlıyordum: *Öyle yapmamalıydım. Onlara göstermeliyim. Bu doğru değil. İyi de değil. Ne oldu? Bilmek isterdiniz, değil mi?*

Midem kasıldı. Bu sözleri partinin tekinde sarhoş bir kızın ağzından duysanız kızın abuk sabuk şeyler gevelediğini düşünürdünüz ama kız kayıpken kulağa son derece uğursuz geliyorlardı. Brooke *kayıptı*. Kimsenin henüz bunu idrak ettiğini sanmıyordum. Memur Rodriguez'e, Brooke'un eve gittikten sonra arkadaşlarıyla buluşmak için evden çıktığını müjdeleyecek bir telefonun gelmesinin an meselesi olduğunu düşünüyordum. "Bunları söylerken biraz ağlamaklı oldu," dedim. "Moral gecesi yüzünden mi böyle olduğunu sordum ama hayır dedi."

"Onu sıkıştırdın mı?" diye sordu Memur Rodriguez.

"Hayır. Eve gitmek istedi. Kyle'ı aramayı önerdim ama ayrıldıklarını söyledi. Ve aramaya yeltensek bile partide olmadığını.

Böyle olunca Malcolm onu eve bırakmayı teklif etti ve Brooke da olur dedi. O sırada Ezra'yı bulmak için yanlarından ayrıldım. Brooke'u eve bırakma meselesi..." Söyleyeceklerimi tartmak için duraksadım. "Planlanmış bir şey değildi. Hem de hiç. Bir anda oluverdi."

Memur Rodriguez sorgulayıcı bir tavırla kaşlarını çatınca alnı kırıştı. "Ne demek istiyorsun?"

İyi soruydu. Ne demek *istiyordum*? Memur Rodriguez Brooke'un kayıp olduğunu söylediğinden beri beynim pır pır ediyordu. Bunun ne anlama geldiğini henüz bilmiyorduk fakat bildiğim bir şey vardı: Eğer Brooke kısa zaman içinde ortaya çıkmazsa insanlar en kötü ihtimalin gerçekleştiğini düşünecek ve en bariz şüpheliyi suçlamaya başlayacaktı. Bu da onu son gören kişi olacaktı.

Bu her *Dateline* özel bölümünün en klişe ânıydı: Şüphelinin bir arkadaşı, komşusu ya da meslektaşı çıkar ve, *Çok iyi biriydi, kimse onun böyle bir şey yapabileceğine inanmazdı*, derdi. Henüz durumu kapsamlı bir şekilde değerlendirme fırsatı bulamamıştım ama şunu biliyordum: Brooke'u yalnız yakalamak için yapılmış bir plan yoktu. Malcolm'un ona yardım etmek dışında başka bir niyeti olduğunu asla sezmemiştim. "Demek istiyorum ki Malcolm'un Brooke'u evine götürmek zorunda kalması başlı başına bir tesadüftü," dedim. "Hatta ofiste olduğunu bile bilmiyorduk."

"Pekâlâ," dedi Memur Rodriguez renk vermeden. "Ezra'yı bulmak için yanlarından ayrıldın ve Malcolm Brooke'la yalnız kaldı. Ne kadar?"

Ezra'ya baktım ama omuzlarını silkti. "Beş dakika filan?" dedim.

"Geri döndüğünde Brooke'un tavırlarında bir değişiklik var mıydı?"

"Hayır. Hâlâ mahzundu."

"Fakat daha önce mahzun olmadığını söylemiştin. Espri yapıyordu."

"Esprisini yaptı ve *ardından* hüzünlendi," diye anımsattım.

"Doğru. Lütfen benim için arabaya yürüyüşünüzü tarif eder misiniz? İkiniz de."

On dakika daha bu böyle devam etti. En nihayetinde, garaj yolumuzda Brooke'a son kez nasıl olduğunu sorduğum âna güç bela da olsa gelebildik. Malcolm'un beni arayıp arayamayacağını sorduğu kısmı ise geçiştirdim çünkü şu anda gözüme önemli görünmüyordu. Ezra da o konuya girmedi.

"'Neden olmayayım ki?' dedi, öyle mi?" diye tekrarladı Memur Rodriguez.

"Evet."

"Peki ya sen cevap verdin mi?"

"Hayır." Vermemiştim. Cevap vermem gerektiğini şimdi büyük bir vicdan azabıyla fark ediyordum.

"Pekâlâ." Memur Rodriguez not defterini kapattı. "Teşekkür ederim. Çok yardımcı oldunuz. Eğer başka sorum olursa size haber veririm."

Kucağımda yumruk yaptığımı fark ettiğim ellerimi açtım. İncecik bir ter katmanıyla kaplıydılar. "Brooke'u bulursanız? İyi olduğunu da haber verir misiniz?"

"Elbette. Şimdi karakola gidiyorum. Belki de çoktan eve dönmüş ve annesiyle babasından bir güzel azar yemiştir. Bu gibi meseleler çoğunlukla böyle..." Aniden durdu. Göz ucuyla Nana'ya bakarken boynundan yukarısı kıpkırmızı kesildi. "Öyle olmasını umuyoruz."

Az önce dilinin ucuna kadar gelen şeyin ne olduğunu biliyordum. *Bu gibi meseleler çoğunlukla böyle son bulur.* Bu, sevdikleri biri kaybolduğunda paniğe kapılmamaları için polisin endişeli kimselere söylemek üzere eğitimini aldığı türden bir cümleydi. Fakat Echo Ridge'de kimsenin içini rahatlatmıyordu.

Çünkü Nana haklıydı. Bu asla doğru çıkmamıştı.

BÖLÜM ON SEKİZ

MALCOLM

29 EYLÜL, PAZAR

"Önemli bir tanıksın, Malcolm. Acele etme."

Memur McNulty hâlâ kollarını mutfak adasına dayamış vaziyette duruyordu. Kollarını sıvamıştı ve saati 09:15'i gösteriyordu. Brooke neredeyse on saattir kayıptı. Bu o kadar uzun bir süre değildi fakat dünyanın geri kalanı uykudayken bir insanın başına gelebilecek tonla şeyi hayal etmeye başladığınızda sonsuzluk kadar uzun geliyordu.

Onun yanında bir taburede oturuyordum. Aramızda en fazla birkaç adım mesafe vardı ki bu da bana hiç yeterli gelmiyordu. Memur McNulty'nin soğuk ve ruhsuz bakışları hâlâ üzerimdeydi. *Şüpheli* değil, *tanık* diyordu fakat gözleri aynı şeyi söylemiyordu. "Hepsi bu," dedim. "Hatırladıklarımın hepsi bu."

"Yani Corcoran ikizleri onları evlerine bıraktığın âna kadarki hikâyeni doğrulayabilirler, öyle mi?"

Yüce İsa. *Hikâyeni doğrulayabilirler.* Midem kasıldı. Önce Brooke'u evine bırakmalıydım. Eğer öyle yapmış olsaydım her şey çok daha farklı görünürdü. "Evet," dedim.

Ellery'nin aklından şimdi kim bilir neler geçiyordu? Acaba olan bitenden haberi var mıydı?

Kimi kandırıyordum ki? Burası Echo Ridge'di. Memur McNulty en az bir saattir evimizdeydi. *Herkes* biliyor olmalıydı.

"Pekâlâ," dedi Memur McNulty. "Şimdi biraz daha öncesine, dün geceden evveline dönelim. Son birkaç haftadır Brooke'ta olağandışı bir şey fark ettin mi? Seni kaygılandıran ya da şaşırtan bir şey?"

Bakışlarımı Katrin'e kaydırdım. Baston yutmuş gibi tezgâha yaslanıyordu. Biri tarafından oraya koyulmuş bir mankenden farksızdı. "Brooke'u pek yakından tanımam," dedim. "Onu pek sık gördüğüm de söylenemez."

"Fakat buraya sık sık uğruyor, değil mi?" diye sordu Memur McNulty.

Bir şeyin peşinde gibiydi ama ne olduğunu bilmiyordum. Memur McNulty'nin bakışları yüzümden dizlerime kaydı ve o anda, gerginlikten bacaklarımı titretmekte olduğumu fark ettim. Buna son vermek için yumruğumu bacağıma bastırdım. "Evet ama benimle takılmaya gelmiyordu."

"Senin sevimli olduğunu düşünüyordu," dedi Katrin aniden.

Bu da neydi böyle? Boğazım düğümlendi. Ne diyeceğimi bilseydim bile yanıt veremezdim.

Herkes Katrin'e döndü. "Bunu bir süredir söyleyip duruyordu," diyerek konuşmayı sürdürdü. Sesi alçaktı ama her kelimesi açık ve netti. "Geçtiğimiz hafta sonu bizde kaldı. Gece uyandığımda odada değildi. Tekrar uyumadan önce yirmi dakika kadar bekledim ama geri dönmedi. *Seni* ziyaret etmiş olabileceğini düşündüm. Bilhassa da birkaç gün sonra Kyle'dan ayrıldığından."

Bu sözcükler mideme yumruk gibi inerken odadaki tüm kafalar benden yana döndü. Yüce İsa, Katrin neden böyle şeyler söylüyordu ki? Bu anlattıklarının beni nasıl göstereceğini bilmesi gerekirdi. Olduğumdan daha da şüpheli. "Beni ziyaret filan etmiyordu," demeyi başardım.

"Malcolm'un kız arkadaşı yok," dedi annem çarçabuk. Yarım

saatte bir yaş yaşlanmıştı: yanakları çökmüş, özenli topuzu salkım saçak olmuş ve kaşlarının arasında derin bir çizgi oluşmuştu. Aynı anıların onun da gözünün önünden geçtiğini biliyordum. "Malcolm onun gibi değildir... Zamanını kızlardan ziyade arkadaşlarıyla geçirir."

Malcolm, Declan gibi değildir. Annemin söylemek istediği aslında buydu.

Memur McNulty'nin gözleri benimkilere kilitlendi. "Malcolm, eğer Brooke'la aranızda bir şey varsa şu anda tam da bundan bahsetme zamanı. Başının belada olduğu anlamına gelmez." Çenesi seğirerek yalanını ele verdi. "Çözmeye çalıştığımız yapbozun yalnızca bir başka parçası."

"Yoktu," dedim Katrin'in buz gibi bakışlarına karşılık vererek. Katrin milim milim Peter'a yanaştı. Kollarını kavuşturup derin bir endişe ifadesi takınan Peter konuşmanın başından beri sessizliğini bozmamıştı. "Brooke'u yalnızca Katrin'in yanındayken görürdüm. Şey dışında..." O anda aklıma bir şey geldi ve tekrar Memur McNulty'ye baktım. Öne doğru eğilmişti, tamamen teyakkuzdaydı. "Brooke'u birkaç gün önce gördüm. Mia'yla birlikte arabadaydık," diye ekledim telaşla. "Brooke'u kasaba merkezinde, Vance Puckett'le konuşurken gördük."

Memur McNulty gözlerini kırpıştırdı. Kaşlarını çattı. Söylememi beklediği her neyse, bu değildi. "Vance Puckett mi?"

"Evet. Armstrong'un Tamirhanesi'ndeki duvar yazısının üstünü boyuyordu ve Brooke yürüyerek onun yanına gitti. Aralarında biraz... hararetli bir konuşma geçti. Bana olağandışı bir şey görüp görmediğimi sormuştunuz. Bu da, şey, bence gayet olağandışıydı." Kelimeler dudaklarımdan dökülürken bile kulağa nasıl geldiklerinin farkındaydım.

Dikkatleri başka yöne çekmeye çalışan, gizleyecek şeyleri olan biri gibi.

"Enteresan." Memur McNulty başıyla onayladı. "Vance Puckett dün gece sarhoş nezarethanesindeydi ve aslına bakarsanız" – saatine baktı – "büyük ihtimalle hâlâ oradadır. Yine de bilgi için

teşekkürler. Bu konuyu ona soracağız." Arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu. Üzerinde, takım elbisesinin gömleği ve güzelce ütülenmiş bir pantolon vardı. Olay patlak verdiği esnada kiliseye gitmek için hazırlanmakta olduğunu tahmin ettim. "Bilmemizin faydalı olacağını düşündüğün başka bir şey var mı?"

Telefonum cebimde ağırlık yapıyordu. Hâlâ titreşmediğine göre Mia henüz uyanmamıştı. Telefonumdaki son mesaj, ikizleri almak için Dehşet Evi'ne girmemden önce Declan'dan gelendi.

Birkaç saatliğine kasabadayım. Sakın kafayı sıyırma.

Neden buradaydı? *Yine* bir kızın kaybolduğu gece abimin burada ne işi vardı?

Eğer o mesajı Memur McNulty'ye şimdi gösterirsem her şey değişirdi. Katrin bana düşmanca bakmayı keserdi. Memur McNulty aynı soruyu düzinelerce farklı şekilde sormaktan vazgeçerdi. Benden işkillenmeyi bırakır ve şüpheleri, Lacey'nin öldüğü günden beri aklındaki kişiye kayardı. Yani Declan'a.

Sertçe yutkundum ve telefonumu olduğu yerde bıraktım. "Hayır. Hiçbir şey yok."

BÖLÜM ON DOKUZ

ELLERY

29 EYLÜL, PAZAR

Yerimde duramıyordum.

Öğleden sonrayı Nana'nın evinde volta atarak, karşıma çıkan öteberileri yerlerinden alıp başka yerlere koyarak geçirdim. Nana'nın oturma odasındaki kitaplık rafları şu pek sevdiği porselen biblolarla doluydu. Nana onlara Hummel* derdi. Ağaçlara tırmanan, sepet taşıyan, birbirlerine sarılan, sarı saçlı, elma yanaklı küçük oğlanlar ve kızlar. Birkaç gün önce onlardan birini elime aldığımda Nana, Sadie'nin onu on yaşındayken kırdığını söylemişti.

"O elindekini çarpıp yere düşürmüş, düşünce de heykelin kafası ortadan ikiye ayrılmış," dedi Nana. "Parçaları tutkalla birbirine yapıştırmıştı. Haftalar boyunca fark etmemiştim."

Gerçi neyi aramanız gerektiğini bildiğinizde gün gibi ortadaydı. Elimdeki porselen kızı yukarı kaldırdım ve yüzünün yan tarafı boyunca uzanan girintili çıkıntılı beyaz çizgiye baktım. "Ona kızmış mıydın?" diye sordum Nana'ya.

* 1930'larda Rahibe M.I. Hummel'ın çizimleri temel alınarak tasarlanan porselen biblolara verilen isim. *–çn*

"Kızmak ne kelime? Öfkeden kudurdum," dedi. "Bunlar koleksiyon parçalarıdır. Kızların onlara dokunmaması gerekiyordu. Fakat Sadie ellerine hâkim olamadı. Sarah heykelciği *kendisinin* kırdığını söylese de ben kıranın Sadie olduğunu biliyordum."

"Sarah öyle mi dedi? Neden?"

"Kardeşinin cezalandırılmasını istemiyordu," dedi Nana. Sarah'dan bahsederken ilk kez Nana'nın suratı kederle kasıldı. "Sanırım Sadie'ye hep biraz daha sert davrandım. Çünkü başını belaya sokan genellikle oydu."

O âna dek Nana'nın üzüntüsünün birazının da annem için olabileceğini fark etmemiştim. Bir başka çatlamış, kırılmış ve parçaları beceriksizce bir araya getirilmiş kız için. Hâlâ ayakta duran ama asla eskisi gibi olmayan bir kız için.

Oturma odasında yalnızca tek bir tane aile fotoğrafı vardı: Nana'yla dedemin otuzlarının sonlarında, Sadie'yle Sarah'nın ise on iki yaşlarında gösterdiği bir fotoğraf. Fotoğrafı elime alıp yüzlerini inceledim. Tek düşünebildiğim şu oldu: *Başlarına gelecekler-den hiç haberleri yokmuş.*

Tıpkı Brooke'un ailesinin başlarına geleceklerden hiç haberi olmadığı gibi. Gerçi onların aklına böyle bir olasılık gelmiş olabilirdi. Belki de Brooke'un dolabı tahrip edildiğinden ve arabasının üzerine kanlı et parçaları bırakıldığından beri kaygılanıyor, yapabilecekleri bir şey olup olmadığını düşünüyorlardı. Belki de şimdi endişeden akıllarını kaçıracak hâldeydiler. Çünkü saat neredeyse bir olmuştu ve kimse ondan haber alamamıştı.

Telefonum titreşince fotoğrafı elimden bırakıp cebime uzandım. Mesajın Malcolm'dan olduğunu görünce nabzım hızlandı: *Konuşabilir miyiz?*

Tereddüt ettim. Memur Rodriguez gittikten sonra ona mesaj atmayı düşünmüş ama diyecek bir şey bulamamıştım. Hâlâ ne diyeceğimi bilmiyordum. Gri noktalar ekranda belirdi ve onları izlerken nefes almayı unuttum.

Eğer istemezsen anlarım.

Mesele şu ki istiyordum.

Tamam. Nerede? diye yanıtladım mesajını.

Nerede istersen. Size uğrayabilirim?

Bu iyi bir fikirdi çünkü Nana bugün evden dışarı adımımı atmama hayatta izin vermezdi. Ütü yapmak için bodrum katına indiğine bile şaşıyordum. *Ne zaman?* diye sordum.

On dakikaya?

Tamam.

Üst kata çıkıp Ezra'nın odasının kapısını çaldım. Yanıt vermedi çünkü muhtemelen yine kulaklıklarını takmış, bangır bangır müzik dinliyordu. Bu endişeli olduğunda başvurduğu bir numaralı kaçış yoluydu. Kapının topuzunu çevirip kapıyı iterek açtım. Tam da tahmin ettiğim gibi kafasını mengene misali sıkıştıran Bose marka kulaklığıyla masasında oturmuş, dizüstü bilgisayarının ekranına bakıyordu. Omzuna dokunduğumda irkildi.

"Malcolm buraya geliyor," dedim kulaklıklarını çıkardığında.

"Buraya mı geliyor? Neden?"

"Şey. Aslında söylemedi. Ama sanırım... biliyorsun işte. Brooke hakkında konuşmak ve belki de..." İkinci mesajını düşündüm. *Eğer istemezsen anlarım.* "Belki de bizi bıraktıktan sonra olanları açıklamak istiyordur."

"Ne olduğunu biliyoruz," dedi Ezra. Nana, Melanie'den duyduklarını bize anlatmıştı. O da muhtemelen Peter Nilsson'dan ya da kasabada yaşanan her şeyden dakikasında haberdar olan Echo Ridge sakinlerinin birinden duymuştu. "Malcolm, Brooke'u evinin önünde bırakmış ve Brooke içeri girmiş." Ben yanıt vermeyince kaşlarını çattı. "Ne? Buna inanmıyor musun? Ellery, hadi ama. O bizim *arkadaşımız*."

"Yalnızca bir aydır tanıdığımız bir arkadaşımız," dedim. "Ve onu ilk gördüğümde, Lacey'nin bağış gecesinde elinde bir sprey boya kutusu tutuyordu." Ezra ağzını açtı ama lafa girmesine fırsat vermeden ağzıma geleni söylemeye devam ettim. "Bak, yalnızca şu anda onu sorgulamanın abes olmadığını söylüyorum."

"*Sen* onu sorguluyor musun?" diye sordu Ezra.

Tereddüt ettim. Sorgulamak istemiyordum. Malcolm nezaketi hiç elden bırakmazdı. Hatta öfkeliyken bile. Kaldı ki son beş yılını *Declan Kelly*'nin, yani bir cinayet zanlısının gölgesinde geçirmişti. Brooke'a zarar vermek isteyecek türden biri olsaydı bile aptal değildi. Böyle bir işe kalkışmadan evvel kendini Declan'la aynı konuma sokmazdı.

Tabii önceden tasarlanmamış bir şeyse işler değişirdi.

Tanrım. Böyle düşünmek çok yorucuydu. Ezra benim kadar çok cinayet romanı okumadığı için şanslıydı. Şimdi onları aklımdan atamıyordum.

Hüsrana uğramış ama pek o kadar da şaşırmamış bir surat ifadesiyle bana bakarak başını iki yana salladı. "Şu anda en ihtiyacımız olmayan şeyi yapıyorsun, El. İnsanların gerçekte yaşananlara odaklanmasına mâni olabilecek ipe sapa gelmez teoriler uyduruyorsun."

"Peki gerçekte neler yaşanıyormuş?"

Eliyle yüzünü ovuşturdu. "Biliyorsam ne olayım. Fakat sırf yanlış zamanda yanlış yerdeydi diye arkadaşımızın bunun bir parçası olduğunu hiç sanmıyorum."

Ellerimi eğip büküyor, ayağımı yere vuruyordum. Hâlâ yerimde duramıyordum. "Dışarıda bekleyeceğim. Geliyor musun?"

"Evet," dedi Ezra kulaklıklarını boynundan çıkarıp dağınık masasına bırakırken. Odasını kişiselleştirmek için benden çok daha fazlasını yapmış, duvarlarını son okulumuzda çekildiğimiz fotoğraflarla ve en sevdiği grupların posterleriyle kaplamıştı. Burası bir gencin odasına benziyordu. Oysa benimki hâlâ bir misafir odası havasındaydı. Neyi beklediğimi bilmiyordum. Belki de buraya ait olduğumu hissetmeye ihtiyacım vardı.

Alt kata indik ve Nana'nın ön verandasına çıkıp kapının yanındaki banka yerleştik. Oturalı daha birkaç dakika bile olmamıştı ki Bayan Nilsson'ın arabası garaj yolumuza girdi. Malcolm arabadan indi ve mecalsizce elini kaldırdı, ardından çimenleri aşarak bize doğru yürümeye koyuldu. Bankımızda bir kişilik daha yer

vardı ama Malcolm oraya oturmadı. Yüzü bize dönük vaziyette verandanın tırabzanlarına yaslandı ve ellerini ceplerine soktu. Nereye bakacağımı bilmiyordum. Bu yüzden kendime omzunun üstünde bir nokta seçtim. "Selam çocuklar," dedi usulca.

"Nasılsın, Mal?" diye sordu Ezra.

Ben Malcolm'a kaçamak bir bakış atarken suratındaki gergin hatlar kısacık bir anlığına yumuşadı. Ezra'nın onu her zamanki gibi karşılamasının onun için dünyalara bedel olduğunu o anda fark ettim.

"Daha iyi günlerim de oldu," dedi. "Yalnızca sizinle konuşmak istedim." Ezra'nın ondan bir an olsun şüphe etmediğini bilir gibi bana bakıyordu. "Memur McNulty'ye anlattıklarımı benden duymanızı istedim. Brooke'u sağ salim evine bıraktım. İçeri girmesini ve kapıyı arkasından kapatmasını bekledim. Ancak ondan sonra eve döndüm. Bu sabaha kadar bildiklerim bunlardı."

"Biliyoruz. Yanlış zamanda yanlış yerdeydin," dedi Ezra yukarıda söylediklerini tekrarlayarak. "İnsanlar bunu aleyhinde kullanamazlar."

"Göreceğiz." Malcolm tırabzanlara oturup kamburunu çıkardı. "Mesele şu ki... Katrin bir şeyler geveleyip duruyor." Sertçe yutkundu. "Brooke'la takıldığımızı düşünüyor."

Ben kaskatı kesilirken Ezra nefesini tuttu. "Ne?" diye sordu. "Neden?"

Malcolm acizce omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Kyle'dan ayrıldığı ve kavalyesi olmadığı için benden Brooke'u yuvaya dönüş balosuna götürmemi istemişti." Bana baktı. Bakışını göz ucuyla yakaladım çünkü yine omzunun üstündeki o noktaya bakıyordum. "Fakat ona teklif etmedim ve Katrin de konuyu tekrar açmadı. Bu Brooke'la benden ilk ve son bahsedişiydi. O zaman bile baloya arkadaşça gidebileceğimizi söylemişti."

Bakışlarımı yere indirdim ve bir uğurböceğinin verandanın tahtalarından birini boylu boyunca aşıp bir çatlağa girerek gözden kaybolmasını izledim. "Katrin'le iyi geçindiğinizi sanıyordum," dedim.

"Ben de öyle sanıyordum," dedi Malcolm kederli bir sesle. "Bunun nereden çıktığını gerçekten hiç bilmiyorum. Aklıma geldikçe deli oluyorum. Brooke için endişelenmekten aklımı kaçırmak üzereyim. Fakat Katrin'in söyledikleri doğru değil. Hem de tek kelimesi bile. Bunu da bilmenizi istedim."

Nihayet gözlerimi onunkilere diktim. Bakışları hüzünlüydü, korku yüklüydü ve evet, nazikti. O anda onun *öfke sorunu olan bir Kelly, fırsatı ve gerekçesi olan biri* ya da *kimsenin şüphelenmediği, şu kendi hâlinde takılan tiplerden biri* olmadığına inanmayı seçtim. En başından beri göründüğü gibi biri olduğuna inanmayı seçtim.

Ona güvenmeyi seçtim.

"Sana inanıyoruz," dedim. Bunu duyunca öyle bir rahatladı ki gözle görülür bir şekilde kendini bıraktı.

KAKTÜS TEAM

BÖLÜM YİRMİ

MALCOLM

30 EYLÜL, PAZARTESİ

Öğle arası geldiğinde Brooke hâlâ kayıptı. Abimin beş yıl önce maruz kaldığı bakışları ilk elden tecrübe ediyordum.

Echo Ridge Lisesi'ndeki bütün öğrenciler sabah saatleri boyunca bana dik dik bakmıştı. Herkes arkamdan fısıldaşıyordu. Tabii birkaç kişinin yakama yapıştığı da olmuştu. Mesela Kyle McNulty. O ve ablası haftayı Liz'in Vermont Üniversitesi'ndeki arkadaşlarının yanında geçirdiğinden kimsenin *Kyle'ı* sorguladığı yoktu. Sabah koridora adımımı atar atmaz beni kolumdan yakalayıp dolaplara çarpmıştı. "Eğer Brooke'a herhangi bir şey yaptıysan seni *bitiririm*," diye kükremişti.

Elinden kurtulup onu itelemiştim. "Siktir git, McNulty." Eğer öğretmenlerden biri araya girmeseydi muhtemelen bana vururdu.

Şimdi Mia'yla birlikte kafeteryaya doğru ilerlerken yuvaya dönüş balosu posterlerinden birinin önünden geçtik. Sabahki duyurular sırasında Müdür Slate cumartesi günkü dansı iptal edip etmemeye henüz karar vermediklerini fakat kral ve kraliçe adaylıklarını kaldırarak büyük ölçüde "küçülmeye gittiklerini"

söylemişti. Konuşmasının sonundaysa şüpheli biriyle ya da bir şeyle karşılaşmamız durumunda yetkililere haber vermeyi unutmamamızı tembihlemişti.

Öğrencilerin gözünde o şüpheli kişi bendim.

Eğer o esnada kusacak gibi olmasaydım, Mia'nın koridorda yanından geçtiğimiz herkese attığı azılı bakışlar karşısında gülmekten karnıma ağrılar girerdi. Kendisinin iki katı olan Kyle'ın takım arkadaşlarından birkaçının beni tepeden tırnağa süzdüğünü görünce, "Buyurun, deneyin," diye mırıldandı. "Umarım yaparsınız."

Kafeteryada tepsilerimizi aldık. Tepsimi yiyemeyeceğimi bildiğim yiyeceklerle tepeleme doldurdum ve her zamanki masamıza doğru yollandık. Önceden anlaşmış olmamamıza rağmen ikimiz de sırtlarımızı duvara verip yüzümüz kafeteryaya dönük olacak şekilde oturduk. Eğer biri bana saldırmaya yeltenecek olursa gafil avlanmamayı tercih ederdim.

Mia, Katrin'in masasına tiksintiyle dolu bir bakış fırlattı. Viv masada abartılı el kol hareketleriyle bir şeyler anlatıyordu. "Yeni makalesinin üzerinde çalıştığına bahse girerim. Beklediği ters köşe tam da buydu."

Zorla bir yudum su içtim. "Yüce İsa, Mia. Onlar arkadaş."

"İnsanların iyi yanlarını görmeye çalışmaktan vazgeçmelisin, Mal," dedi Mia. "Kimse aynısını senin için yapmıyor. Biz..." Kafeteryadaki gürültü yükselirken Mia'nın sesi alçaldı. Corcoran ikizleri ellerinde tepsileriyle yemek sırasından çıkmışlardı. Bugün daha hiç konuşmamıştık ve ne zaman ikisinden birini görsem çevreleri öğrenciler tarafından sarılmış oluyordu. Bütün okul, sırra kadem basmasından önce Brooke'u son gören insanların onlar olduğunu biliyordu ve hepsi cumartesi gecesi hakkındaki görüşlerini duymak istiyordu. İkizlere ne tür sorular sorduklarını bilmek için duyma mesafesinde olmama gerek yoktu: *Brooke'la Malcolm'un takıldığını duydunuz mu? Yan yanayken tuhaf davranışlar sergiliyorlar mıydı? Kavga ettiler mi?*

Sizce Malcolm ona bir şey mi yaptı?

Dünkü görüşmemizden sonra Ezra'nın tıpkı Mia gibi olduğunu söyleyebilirdim: Brooke'u evine bırakmak dışında bir şey yapmış olabileceğim aklının ucundan dahi geçmemişti. Ne var ki Ellery'nin kafası pek öyle çalışmıyordu. Şüphecilik onun tabiatında vardı. Onu anlıyordum ama... canım da yanıyordu. Ve en nihayetinde dediğime gelmiş gibi görünse de okulun yarısı kulağına bir şeyler fısıldarken şu hâlinin ne kadar uzun ömürlü olacağından emin değildim.

Mia da aklından aynı şey geçiyormuş gibi onları izliyordu. Ezra'nın bizi görünce gözlerinin parlamasıyla neredeyse aynı anda, Katrin elini havaya kaldırıp hararetle sallamaya başladı. "Ellery!" diye seslendi Katrin. "Buraya gel!" Ezra'yı dahil etmemişti. Hâliyle Ezra bize doğru yürümeye başlayınca acınası bir minnet duydum. Sırf başka bir masaya çağırılmadığı için yanımıza gelmek zorunda kalmış olabileceğini bilmeme rağmen.

Ellery ikilemde kaldı. Sanki kafeteryadaki bütün gözler onun üzerindeydi. Katrin'e doğru döndüğünde bugün açık bıraktığı kıvırcık saçları yüzünün yarısını gizledi. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken Ellery'nin ne yapacağının önemi olmadığını kafama sokmaya çalıştım. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Brooke hâlâ kayıp olacaktı ve kasabanın yarısı yalnızca bir Kelly olduğum için benden nefret etmeye devam edecekti.

Ellery başını kaldırdı, Katrin'e el salladı ve ardından bize dönüp Ezra'nın peşi sıra masamıza doğru yürümeye koyuldu. Tuttuğum soluğumu bıraktım. Öyle rahatlamıştım ki o gün ilk defa nefes alır gibi hissettim ama kafeteryadaki uğultu yükseldikçe yükseldi. Masamıza ilk varan Ezra oldu. İki sandalyeyi yere sürterek çekti ve sandalyelerden birine oturdu. "Selam," dedi usulca. Ellery tepsisini onunkinin yanına bıraktı ve yüzünde çekingen bir gülümsemeyle boştaki sandalyeye kuruldu.

Böylece dördümüz birden dışlanan tiplerden olduk.

* * *

Bu doğru değil. İyi de değil.

Brooke'un Korku Çiftliği'ndeki ofiste söylediklerinden en net aklımda kalan buydu. Ellery'nin de öyleydi. "Öğle yemeğinde onunla ve Katrin'le oturduğum gün epey bitik görünüyordu," dedi. "Canını sıkan bir şeyler olduğu kesindi."

Okuldan sonra Mia'nın evine gelmiş, oturma odasına yayılmıştık. Brooke hakkında iyi haberler almak umuduyla gözümü sosyal medyadan ayırmıyordum fakat tek görebildiğim, planlanmakta olan arama kurtarma çalışmasına dair paylaşımlardı. Polis insanların kafalarına göre çeşitli işlere kalkışmalarını istemediğinden koordineli bir arama kurtarma operasyonu için gönüllüler topluyordu.

Daisy her zamanki gibi odasından çıkmıyordu ve Mia'nın annesiyle babası da evde değildi. Tanrı'ya şükürler olsun. Doktor Kwon ile Bay Kwon'un bana her zamankinden farklı davranmayacağını düşünmek hoşuma gidiyordu ama gerçeği öğrenmeye hazır değildim.

"Belki de Vance'le konuşmasının nedeni buydu," dedi Mia. Bu konu hakkında kimse beni ciddiye almadığından hâlâ öfkeden kuduruyordu. "Belki de ondan yardım istiyordu."

Ezra şüpheci göründü. "Bilmiyorum. O adamla yalnızca bir kere karşılaştım ve gözüme hiç de öyle yardımsever bir tipmiş gibi görünmedi."

"Sadie'nin yuvaya dönüş balosundaki kavalyesiymiş," dedi Ellery. "Sanırım bunun hiçbir anlamı yok ama... her taşın altından çıkıp durması size de biraz garip gelmiyor mu?"

"Evet," diyerek ona katıldım. "Ama bütün gece nezarethanedeymiş."

"Memur McNulty'ye göre," dedi Ellery esrarengiz bir tavırla.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Ne? Onun bunu... uydurduğunu mu düşünüyorsun?" En azından komplo teorilerine fırsat eşitliği tanıyordu.

"Echo Ridge polisinin pek işinin ehli olduğunu düşünmüyorum, ya siz?" dedi. "Biri resmen onlara üzerinde, *Hey, selam, sıra-*

daki kurbanım işte burada, yazan bir harita çizdi ama Brooke yine de kayboldu."

Son sözcüğü ağzında yuvarlayarak söylemişti. Kwonların deri kaplı geniş kanepesinde öne doğru eğilip sırtını kamburlaştırdı. Aniden ne kadar dalgınlaştığına şaşarak gözlerimi kırpıştırdım ve o anda, aradaki bağlantıyı daha önce kuramayacak kadar kendi sorunlarıma gömüldüğüm için kendimi tekmelemek istedim. "Korkuyorsun," dedim çünkü *elbette* korkuyordu. O da aynı listedeydi.

Ezra kanepede öne doğru eğildi. "Sana hiçbir şey olmayacak, El," dedi. Sanki bunu katıksız bir irade gücüyle gerçek kılabilecekmiş gibi. Mia onun yanında şevkle başını aşağı yukarı salladı.

"Biliyorum." Ellery dizlerini göğsüne çekip bacaklarını kucakladı ve çenesini dizlerine dayadı. "Bu işler böyle yürümez, değil mi? Hedefteki daima tek bir kızdır. Artık benim için ya da Katrin için endişelenmeye gerek kalmadı. Yalnızca Brooke için kaygılanmalıyız."

Bu işlerin nasıl yürüdüğüne dair en ufak bir fikrimiz olmadığını ona hatırlatacak değildim. "Hepiniz için endişelenebiliriz. Fakat her şey yoluna girecek, Ellery. Bunun için gerekeni yapacağız." Bu, dünyanın en kötü iç rahatlatma cümlesiydi. Bilhassa da Brooke'u sağ salim evine bıraktığını zanneden bir oğlandan geldiği düşünüldüğünde. Fakat elimden gelen buydu.

Merdivenlerde hafif ayak sesleri duyuldu ve Daisy sahanlıkta belirdi. Devasa güneş gözlüklerinden takmış, sırtına da bol bir hırka geçirmişti. Çantasını önünde kalkan misali tutuyordu. "Biraz dışarı çıkacağım," dedi Kwon ailesinin sokak kapısına yönelirken. Palto askısından bir ceket aldı. O kadar hızlı hareket ediyordu ki sanki yürümüyordu da havada süzülüyordu.

"Tamam," dedi Mia dinlemiyormuş gibi yaparak telefonunu kurcalamaya devam ederken. Fakat Daisy kapıyı arkasından kapatır kapatmaz Mia başını zınk diye kaldırdı. Ayağa fırlarken, "Çabuk, onu takip edelim," dedi yüksek sesli bir fısıltıyla.

Ezra ve Ellery kaşlarını gülünç bir uyumla havaya kaldırdı.

"Nereye gittiğini zaten biliyoruz," diye karşı çıktım ama ikizlerin şaşkın şaşkın bakıştığını görünce beni bir sıcak bastı. Harika. İnsanın yegâne arkadaşlarının önünde takipçi bir sapık olduğunu itiraf etmesi gibisi yoktu.

"Ama nedenini bilmiyoruz," dedi Mia kapının yanındaki pencerenin perdelerinin arasından dışarıyı dikizlerken. "Daisy psikoloğa gidiyor ve bana bundan hiç bahsetmedi," diye açıkladı omzunun üzerinden ikizlere. "Çok gizemli davranışlar sergiliyor ve şahsen bu kasabanın gizemlerinden bıktım usandım ardık. Eğer elimizi çabuk tutarsak en azından o gizemlerden birini çözebiliriz. Tamam, garaj yolundan şimdi çıktı. Hadi, gidelim."

"Mia, bu çok saçma," diyerek karşı çıktım fakat hayrettir ki Ellery kapıya giden yolu çoktan yarılamıştı ve Ezra da onu hemen arkasından takip ediyordu. İkisi de Mia'nın kendi ablasını benim yardımımla gözetlediği gerçeğinden rahatsız olmuşa benzemiyordu. Biz de annemin Volvo'suna doluştuk ve Daisy'nin geçtiğimiz perşembe günü gittiği yola girdik. Göz açıp kapayıncaya dek onu yakaladık ve birkaç araba geriden takibe koyulduk.

"Sakın onu gözden kaybetme," dedi Mia gözlerini yoldan ayırmadan. "Cevaplara ihtiyacımız var."

"Ne yapacaksın? Seansını gizlice dinlemeyi mi deneyeceksin?" Ezra'nın sesi kulağa hem şaşkın hem de huzursuz geliyordu. Ben onun tarafındaydım; Daisy'nin mahremiyetini ihlal etmek anlamına gelmese ve yasadışı olmasa bile bunu nasıl becereceğini anlayamıyordum.

"Bilmiyorum," dedi Mia omuzlarını silkerek. Tipik Mia: Plan yapmadan bodoslama mevzuya dalardı. "Haftada iki defa gidiyor. Bu size de biraz fazla gelmedi mi?"

"Bu beni aşar," dedim sol şeride geçerken çünkü Daisy'nin bir sonraki kavşaktan döneceğini biliyordum. Ne var ki dönmedi. Yoldan ayrılmamak için direksiyonu kırdım ve arkamdaki araba kornaya asılırken sarı ışıkta geçmek zorunda kaldım.

"Harika," dedi Ezra. "Gayet iyi gidiyor. Hiç dikkat çekmiyoruz."

Mia kaşlarını çattı. "*Peki* şimdi nereye gidiyor?"

"Spora?" diye tahmin yürüttüm. Kendimi aptal gibi hissetmeye başlıyordum. "Alışverişe?"

Fakat Daisy bizi en yakın alışveriş merkezinin oraya çıkaracak otobana ya da kasabanın merkezine doğru da dönmedi. Bukowski'nin Tavernası'nı geçip komşu kasabamız Solsbury'ye girene dek ara yollardan ayrılmadı. Buradaki evler Echo Ridge'dekilerden daha küçük ve birbirine yakındı. Ayrıca çimenleri çok daha uzun aralıklarla biçiliyormuş gibi görünüyordu. Bir içki dükkânının önünden geçtikten sonra Daisy sinyal verdi ve "Çamlı Tepe Konakları" yazan bir tabelanın önünden döndü.

Fazla iyimser bir isim olmuş, diye düşündüm. Bu Echo Ridge'de asla bulamayacağınız fakat Solsbury'de son derece yaygın olan ucuz, kutu gibi evlerle dolu bir apartman bloğuydu. Annem ve Peter çıkmaya başlamadan önce bunun gibi bir yere taşınmayı düşünmüştük. Eğer çıkmaya başlamasalardı çok geçmeden kendi evimizden vazgeçmek zorunda kalacaktık. Echo Ridge'deki en *küçük* ve en *boktan* ev olmasına rağmen.

"Acaba taşınmayı mı düşünüyor?" diye akıl yürüttü Mia. Daisy otoparkta ağır ağır ilerleyip gri Nissan'ın 9 numaranın önüne park etti. Sağında mavi bir araba park hâlindeydi. Ben de onun yanındaki boş park yerine girdim. O arabadan inerken sanki kim olduğumuz belli olmayacakmış gibi hepimiz koltuklarımızda büzüştük. Daisy'nin tek yapması gereken başını çevirip annemin Volvo'sunu görmekti. Ne var ki arabadan inerken etrafına bakınmadı. Yalnızca uzun adımlarla yürüyüp evin kapısını çaldı.

Önce bir kez, sonra bir kez daha ve ardından üçüncü defa.

Daisy gözlüklerini çıkardı, çantasına tıkıştırdı ve kapıyı tekrar çaldı. "Belki de o pes etmeden buradan ayrılmalıyız. Evde kimsenin olduğunu sanmı–" 9 numaranın kapısı açıldığında konuşmayı kestim. Biri kollarını Daisy'ye doladı, onu havada hafifçe döndürdü ve öyle derin öptü ki yarımdaki Mia şaşkınlıktan nefesini tuttu.

"Ah, Tanrım, Daisy'nin bir erkek arkadaşı var," dedi Mia.

Âdeta eşelenerek emniyet kemerinden kurtuldu ve sola doğru öyle bir abandı ki resmen tepeme çıktı. "Bir de eve geri döndüğünden beri yalnızların kadınını oynuyor! Bunu *hiç* beklemiyordum." Hepimiz daha iyi görmek için boyunlarımızı uzattık fakat adamın suratını ancak Daisy onun kollarından kurtulduktan sonra görebildim – yıllardır görmediğim bir şeyle birlikte.

Daisy'yi içeri alıp kapıyı arkalarından kapatmadan önce abim ağzı yırtılacak gibi gülümsüyordu.

KAKTÜS TEAM

BÖLÜM YİRMİ BİR

ELLERY

30 EYLÜL, PAZARTESİ

"Eh," dedi Malcolm jetonları langırt masasının bir ucundaki jeton yuvasına atarken. "Bu ilginçti."

Declan'ın dairesinden ayrıldıktan sonra ikisinin çat kapı gelmeyeceklerinden emin olduğumuz ilk mekânda durduk. Şansa bakın ki bu bir Chuck E. Cheese's idi. Yıllardır bunlardan birine gitmediğimden, insanın duyularına nasıl taarruz ettiklerini unutmuştum: yanıp sönen ışıklar, bipleyen oyunlar, tiz şarkılar ve avaz avaz bağıran çocuklar.

Kapıda müşterileri karşılayan adam bizi gördüğünde en başta pek emin olamadı. "Buraya çocuklarla gelmeniz gerek," dedi arkamızdaki boş koridora bakarak.

"Çocuk olan *biziz*," dedi Mia adamın damga vurması için kolunu uzatırken.

Meğerse Chuck E. Cheese's gizli toplantılar için ideal bir yermiş. Mekândaki bütün yetişkinler çocuklarının peşinden koşmakla ya da çocuklarından saklanmakla o kadar meşguldü ki kimsenin bize aldırış ettiği yoktu. Çamlı Tepe Konakları'na yap-

tığımız yolculuktan sonra Mia'nın evinde üzerime çöken dehşet neredeyse yitip gitmiş, garip bir şekilde sakinleşmiştim. Nereye oturacağını henüz bilmiyor olsam bile Echo Ridge yapbozunun bir parçasını daha açığa çıkarmanın tatmin edici bir yanı vardı.

"Evet," dedi Mia langırt masasının diğer tarafındaki kolu sıkıca kavrayarak. Ezra onunlaydı. Bense Malcolm'un yanındaydım. Masanın kenarından bir top çıktı ve Mia kavradığı kolu öyle hiddetle döndürdü ki topu hepten ıskaladı. "Abin ve ablam. Sence ne zamandır aralarında bir şeyler var?"

Malcolm oyuncularından biriyle dikkatli bir manevra yaptıktan sonra şutunu çekti ve eğer Ezra topun önünü kesmeseydi gol bile atabilirdi. "Biliyorsam ne olayım. Kasabaya geri döndüklerinden beri olabilir mi? Bu yine de burada ne halt ettiklerini açıklamıyor. New Hampshire'da ya da Boston'da takılamazlar mıydı?" Topu adamlarından birine attı, ardından topuk pasıyla bana aktardı ve ben de boş kaleye şimşek gibi bir şut çektim. Malcolm şaşkınlıkla bana bakıp sırıtınca çenesindeki gerilim eriyip gitti. "Hiç fena değil."

Gülümsemesine karşılık vermek istedim ama yapamadım. Çamlı Tepe Konakları'nın otoparkından çıktığımızdan beri kafamı kurcalayan bir şey vardı ve konuyu nasıl gündeme getireceğimi –hatta getirip getirmemeyi– tartıyordum.

"*Herhangi bir yerde* takılabileceklerini sanmıyorum," dedi Mia. "Bunun Echo Ridge'in altını üstüne getiren gazetecilerden birinin kulağına gittiğini hayal edebiliyor musunuz? Lacey Kilduff'un erkek arkadaşıyla en yakın arkadaşı beş yıl sonra bir araya geliyor? Hem de birileri kasabanın dört bir yanına ipe sapa gelmez şeyler yazarak Lacey'nin ölümüyle alay ederken? Üstelik başka bir kız kayıpken?" Ürperdi ve topu adamlarından biriyle ucu ucuna çelmeyi başardı. "İnsanlar onlardan *nefret* ederdi."

"Ya beş yıl sonra değilse?" Bu sözcükler ağzımdan kaçar kaçmaz Malcolm kaskatı kesildi. Kimsenin müdahale etmediği langırt topu masanın ucuna kadar yuvarlanıp bir köşede durdu.

"Demek istiyorum ki," diye ekledim neredeyse özür dilercesine, "bir süredir birlikte olabilirler."

Mia başını iki yana salladı. "Daisy'nin başka erkek arkadaşları oldu. Princeton'da çıktığı bir çocukla az kalsın nişanlanacaktı."

"Pekâlâ, demek ki beş yılın tamamında birlikte değillerdi," dedim. "Acaba... lisede takıldıkları olmuş muydu?"

Malcolm'un çenesi yine kasıldı. Kollarını masaya dayadı ve yeşil gözlerini benimkilere dikti. Dürüst olmam gerekirse, yakından bakıldığında insanın içini ürpertiyordu. "Mesela ne zaman?"

Mesela Declan hâlâ Lacey'yle çıkarken. Tam bir ölümcül aşk üçgeni olurdu. Bunu yüksek sesle söylememek için yanaklarımın içini ısırmak zorunda kaldım. Ya Declan ve Daisy yıllar önce birbirlerine âşık olup birlikte olmak istediyse ama Lacey, Declan'dan vazgeçmediyse? Ya bunun karşılığında Daisy'yi bir şeyle tehdit ettiyse? Ya Declan bunları öğrenince kontrolünü kaybedip onu öldürdüyse? Ardından Daisy, Declan'la bağını koparmış ve onu unutmaya çalışmış ama unutamamıştı. Teorimi genişletmek için yanıp tutuşuyordum ama Malcolm'un donuk çehresine attığım tek bir bakış çenemi kapamam gerektiğini söyledi. "Bilmiyorum," dedim bakışlarımı yere indirirken. "Yalnızca akıl yürütüyorum."

Kütüphanede Ezra'ya söylediğim şeyde haklıydım: *abiniz-ve-ablanız-katil-olabilir* gibi bir teoriyi insanların suratına öylece çarpamazdınız.

Mia, Malcolm'la girdiğimiz söz dalaşının alt metnini fark etmemişti. O esnada, mavi oyuncuların takılı olduğu kolu topa dokunmadan hoyratça evirip çevirmekle meşguldü. "Eğer Daisy bana *açılsaydı* bunların hiçbiri sorun olmazdı. Bana ya da ailemizden başka birine."

"Belki de küçük kardeşlere has bir güç gösterisi yapman gerekiyordur," diye önerdi Ezra.

"Ne gibi?"

Ezra omuzlarını silkti. "Sana neler döndüğünü anlatır yoksa gördüklerini annenle babana anlatırsın."

Mia gözlerini belerterek ona baktı. "Bu *şeytanlığın* dik âlâsı."

"Ama işe yarayacağına bahse girerim," dedi Ezra. Malcolm'a baktı. "Sana da aynı şeyi önerirdim ama abini az önce kendi gözlerimle gördüm."

"Ah, evet." Malcolm suratını ekşitti. "Beni öldürür. Şaka yapıyorum," diye ekledi telaşla ve göz ucuyla bana baktı. "Kaldı ki bunu asla yapmayacağımı da bilir. Babamız aldırmaz ama annem aklını kaçırır. Özellikle de şimdi."

Adamlarından biriyle şut çekmeye hazırlanırken Mia'nın gözleri parıldadı. "Benim o tür endişelerim yok."

Konuşmadan birkaç dakika daha oynadık. Dile getirmediğim Declan-Daisy teorisini kafamda evirip çeviriyor, hikâyede olası boşluklar arıyordum. İtiraf etmeliyim ki birkaç boşluk vardı. Fakat kızlar kaybolduğunda ya da zarar gördüğünde akla gelen ilk ihtimal buydu: *Daima erkek arkadaştır.* Ya da hüsrana uğramış bir özenti. Çünkü on yedi yaşındaysanız, güzelseniz ve cesediniz oğlanlarla kızların kaçamak yapmak için gittikleri bir yerde bulunuyorsa bu bir tutku cinayetinden başka ne olabilirdi ki?

Böylece geriye yalnızca Declan kalıyordu. Onun dışında az da olsa şüphelendiğim yegâne insan, Lacey'nin asla farkına varmadığı o oğlandı, yani Memur Ryan Rodriguez'di. Yıllıktaki fotoğrafını ya da Sadie'nin, Lacey'nin cenazesinde ayakta duramadığıyla ilgili söylediklerini aklımdan çıkaramıyordum. Yine de Memur Rodriguez cinayetle Declan kadar bağdaşmıyordu. Declan'la Daisy arasındakileri de artık bildiğimizden katil profiline cuk oturan yine Declan olmuştu.

Aralarındaki ilişkinin yeni olduğuna bir an bile inanmamıştım. Kafamdaki tek soru, Malcolm'un bunu kabul etmeye istekli olup olmadığıydı.

Çaktırmadan Malcolm'a baktım. Tamamen oyuna konsantre olmuş hâlde kolları çevirip duruyordu. Kaşlarını çatmış, yeşil gözlerini kısmıştı. İyi bir atış yaptığında uzun, ince kolları esnedi. Ne kadar çekici olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ve bu bir sorundu. Abinin gölgesinde yaşamaya o kadar alışmıştı ki Brooke gibi

bir kızın ilgisini çekebilecek türden biri olduğuna inanmıyordu. Başka biri olsa bunu bir kilometre öteden görürdü.

Başını kaldırdı ve gözleri benimkilerle buluştu. *Yakalandın.* Dudakları çarpık bir gülümsemeyle kıvrılırken suratının kıpkırmızı kesildiğini hissettim. Bakışlarını tekrar aşağı kaydırdı, telefonunu cebinden çıkardı ve ekran kilidini açtı. Bir anda suratı allak bullak oldu. Mia da suratındaki ifadeyi fark etmiş olacak ki oyun kollarını döndürmeyi kesti. "Haber mi var?" diye sordu.

"Annemden mesaj gelmiş. Brooke'la ilgili bir şey yok," dedi Malcolm ve hepimiz rahatladık. Gerçi yüzündeki ifadeye bakılırsa aldığı mesaj iyi olamazdı. "Yarın bir arama kurtarma çalışması yapılacakmış. Gündüz saatlerinde yapılacağından Echo Ridge öğrencileri katılamayacakmış. Ayrıca *Boston Globe*'da bir makale varmış." Ağır ağır iç çekti. "Annem kafayı yemiş durumda. Ne zaman haberlerde Lacey'den bahsetseler travma geçiriyor."

"Bakabilir miyim?" diye sordum. Telefonu bana uzattı ve ekranda görünen kısmı okudum:

> Eylül ayının başlarında vuku bulan vandalizm olaylarının ardından küçük kasabada sinirler zaten gergindi. Binalar ve tabelalar güya Lacey Kilduff'un katili tarafından yazılmış mesajlarla tahrif edildi. Kimliği meçhul kişinin tehditleri, yuvaya dönüş balosunun kraliçe adaylığına seçilen kızlardan birini hedef alan saldırıyla yükselişe geçti. Bu kız Brooke Bennett'ti. Fakat hikâyeyi yakından takip edenler arada kayda değer bir bağlantı göremedi.
>
> "Katil cinayetten paçayı sıyıracak ve aradan geçen beş yılın ardından bununla böbürlenecek kadar pişkin olsa bile MO'su tamamen farklı," dedi okul gazetesi için hikâyeyi kaleme alan Echo Ridge lisesi son sınıf öğrencisi Vivian Cantrell. "Boğarak öldürmek acımasız bir tutku cinayetidir. Fakat şimdiki tehditler kamuya açık alanda yapılıyor ve önceden planlama gerektiriyor. Lacey'nin başına gelenlerin ya da Brooke'la ilgili meselenin önceki olaylarla herhangi bir ilgisi olduğunu sanmıyorum."

Telefonu elimde sıkıca kavradım. İki hafta önceki öğle yemeğinde harfiyen aynı şeyi söylemiştim. Viv o günkü konuşmamı çalmış ve sanki kendi bakış açısıymış gibi millete satmıştı. Bundan önce herkese Lacey'nin ölümüyle kimliği meçhul kişilerce bırakılan tehditlerin arasında *kesinlikle* bir bağlantı olduğunu söyleyip duruyordu.

Viv neden aniden ağız değiştirmişti?

KAKTÜS TEAM

BÖLÜM YİRMİ İKİ

ELLERY

2 EKİM, ÇARŞAMBA

Ekim ayının ilk haftası gelip çatmış ve hava erkenden kararmaya başlamıştı. Gerçi öyle olmasa bile Nana, Ezra'yla beni akşam yemeğinden sonra Korku Çiftliği'ndeki vardiyamıza arabayla götürmekte diretirdi.

Duvara asılı telefonun yanındaki kancadan anahtarlarını alırken ona Korku Çiftliği'nin yalnızca on dakikalık yürüyüş mesafesinde olduğunu anımsatmaya zahmet etmedim. Brooke dört gündür kayıptı ve bütün kasaba diken üstündeydi. Gündüzleri arama kurtarma çalışmaları, geceleri ise mum ışığı seremonileri düzenleniyordu. İki gün süren ateşli tartışmalar sonucunda balo yine cumartesi günü düzenlenecekti fakat kral ve kraliçe seçimleri olmayacaktı. Teknik olarak artık bir prenses değildim ki sanırım bunu sorun etmiyordum. Sonuçta hâlâ bir kavalyem yoktu.

Aynı birkaç teori insanların arasında dilden dile dolanıyordu: Brooke kaçmıştı, Cinayet Kasabası katilinin kurbanı olmuştu ya da Kelly oğlanları ona bir şey yapmıştı. Echo Ridge'deki her şey

taşmaya yüz tutmuş, fokur fokur kaynayan, kıvamlı bir keşmekeşten farksızdı.

Nana yolculuğumuz esnasında sessizdi. Direksiyonu sıkıca kavramış, arabayı hız sınırının yirmi beş kilometre altında sürüyordu. En nihayetinde giriş göründü. Nana yolun kenarına çekip, "Dehşet Evi on birde kapanıyor, değil mi?" diye sordu.

"Evet."

"On biri beş geçe kapının önünde olurum."

Bu onun yatma saatinden iki saat sonraydı ama karşı çıkmadık. Akşamın erken saatlerinde ona, Malcolm'un bizi eve bırakabileceğini söylemiştim ama yine de Ezra'yla beni işten almakta diretmişti. Brooke'un kayboluşunda Malcolm'un parmağı olduğuna inandığını sanmıyordum –bize onunla görüşmeyi kesmemizi söylememişti– fakat hiçbir şeyi şansa bırakacak değildi ve onu suçlayamıyordum. Çalışmaya devam etmemize izin vermesine bile biraz şaşırmıştım.

Ezra'yla arabadan indik ve Nana'nın arabasının arka lambalarının ağır ağır uzaklaşmasını izledik. Arabayı o kadar yavaş sürüyordu ki bir bisiklet onu solladı. Kapılara doğru yolu yarıladığımız esnada telefonum çaldı. Arayan, artık aşina olduğumuz bir California numarasıydı.

Telefonumun ekranını Ezra'ya gösterdim. "Sadie duymuş olmalı."

Zaten an meselesiydi. Brooke'un kayboluşu ulusal haberlerde yer almıştı ve Nana hafta başından beri "Bir Kasaba, Üç Kayıp Kız" hikâyesinin üstüne gitmek isteyen gazetecilerin telefonlarını suratlarına kapatıyordu. Hamilton House Rehabilitasyon Tesisi güya internet erişimini yasaklamıştı fakat ödünç cep telefonuyla bizi FaceTime'dan aramadan önce Ezra'nın Instagram'ına baktığından, Sadie'nin o kuralı da çiğnediği ortadaydı.

Ekranı kaydırarak çağrıya yanıt verdim ve telefonu kulağıma bastırdım. "Selam Sadie."

"Ellery, Tanrı'ya şükürler olsun ki açtın." Hat yüzünden telaşlı

sesi çatırdıyordu. "Orada olanları az önce okudum. Sen ve Ezra iyi misiniz?"

"Biz iyiyiz. Yalnızca Brooke için endişeleniyoruz."

"Ah, Tanrım, elbette endişelenirsiniz. Zavallı kızcağız. Zavallı ailesi." Bir anlığına duraksadı ve kulağıma tek çarpan şiddetli soluk sesleri oldu. "Gazetede yazana göre... kaybolma olayından evvel bazı *tehditler* olmuş? Üç kıza yönelik tehditler... ve bunlardan biri önceden kaybolan kızlardan birinin... akrabasıymış... O sen miydin, Ellery?"

"Bendim," diye doğruladım. Ezra, FaceTime'a geçmemi ister gibi bir hareket yaptı ama onu başımdan savdım. Etrafımız fazla kalabalıktı.

"Bana niye *anlatmadın*?"

Birdenbire acı bir kahkaha gırtlağımdan yükseliverdi. "Neden anlatacakmışım?"

Hattın diğer ucunda öyle bir sessizlik oldu ki bağlantının kesildiğini sandım. Ekrana bakmak için telefonu kulağımdan çekmek üzereyken Sadie, "Çünkü ben senin annenim ve bilmek hakkım," dedi.

Bu söyleyebileceği en yanlış şeydi. Öfke damarlarımı istila etti ve telefonumu fırlatıp atmamak için biraz daha sıkı tutmak zorunda kaldım. "Ah, öyle mi? *Bilmek hakkın* mıymış? Bize bilmeye hakkımız olan hiçbir şeyi anlatmayan biri böyle deyince insanın gülesi geliyor."

"Sen neyden bahsediyorsun?"

"Babamızdan? Onun hakkında soru sormamıza izin yok! Anneannemizden? Yanına taşınana kadar onu tanımıyorduk bile! Teyzemizden? İkiz kardeşin vardı, Ezra'yla benim kadar yakındınız ama onun adını bile anmıyorsun. Şimdi burada kısılıp kaldık, aynı korkunç hikâyenin gözlerimizin önünde *sil baştan* yaşanmasına tanıklık ediyoruz ve herkes kaybolan ilk kızdan bahsediyor. Bizim dışımızda herkes. Sarah hakkında en ufak bir fikrimiz yok çünkü adını bile ağzına almıyorsun!"

Bir yandan konuşurken diğer yandan parkta yürümeye devam ediyordum. Soluk soluğaydım ve kalbim gümbür gümbür atıyordu. En nihayetinde aklımdan geçenleri Sadie'nin suratına söyleyebildiğim için rahatlamış mıydım yoksa dehşete mi düşmüştüm bilmiyordum. Tek bildiğim, artık susamayacağımdı.

"İyi değilsin, Sadie. Beni anlıyorsun, değil mi? Dışarı çıktığında partilerde anlatacağın komik bir hikâyeye malzeme edeceğin saçma sapan bir kazadan ötürü rehabilitasyondasın. O hapları *rahatlamak* için almıyordun. Yıllardır böyle bir şeyin olmasını bekliyordum ve düşündüm ki... öyle korkuyordum ki..." Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıp yanaklarımdan süzüldü. "Bütün yıl *o* telefonu bekledim. Nana'nın aldığı telefonu. Melanie'nin aldığı telefonu. Bir daha asla eve dönmeyeceğini öğreneceğim o telefonu."

Tiradımın başından sonuna kadar sessiz kalmıştı fakat bu defa telefonu suratıma kapatıp kapatmadığına bakmak için telefonu kulağımdan indirmeden evvel boğuk bir hıçkırık duydum. "Ben... *yapamam*," dedi Sadie, konuştuğum kişinin o olduğunu bilmeseydim asla tanıyamayacağım hırıltılı bir sesle. "Onun hakkında konuşamam. Bu beni *öldürüyor*."

Oyunların olduğu tarafa doğru yürüdüm ve parkın gürültüsünü bastırmak için diğer kulağımı boştaki elimle kapattım. Ezra kollarını kavuşturmuş, kasvetli bir ifadeyle az ötede dikiliyordu. "Asıl konuşmamak öldürüyor," dedim. Yanıt vermedi. Gözlerimi sımsıkı yumdum. Şu anda kardeşime bakamazdım. "Sadie, *biliyorum*, tamam mı? Nasıl hissettiğini adım gibi biliyorum. Ben de, Ezra da biliyoruz. Sarah'nın başına gelenler korkunçtu. Kesinlikle yazık olmuş ve hiç adil değilmiş. Çok ama çok üzgünüm. Hem senin, hem Nana hem de onun adına." Telefonun diğer ucundaki annemin hıçkırıkları kalbime bir bıçak gibi saplanıyordu. "Ve sana bağırdığım için de özür dilerim. Niyetim bu değildi. Ben sadece... artık bu konuda konuşmazsak sonsuza dek böyle sıkışıp kalacakmışız gibi hissettim."

Yanıt vermesini beklerken gözlerimi açtım. Hava neredeyse

kararmıştı ve parkın ışıkları lacivert gökyüzünde parıldıyordu. Çığlıklar ve ıslıklar havayı doldururken ebeveynleri güvenli bir mesafede bekleyen küçük çocuklar kovalamaca oynuyordu. Korku Çiftliği'nin bütün başarısı insanların kontrollü bir ortamda korkutulmaya bayılmasından ileri geliyordu. Bir canavarla yüz yüze gelip en ufak bir yara dahi almadan kaçıp kurtulmanın derin, temel bir tatmin ediciliği vardı.

Fakat gerçek canavarlar parktakilere benzemezdi. Onlar gitmenize izin vermezlerdi.

"Sarah'nın kaybolduğu gece ne yaptığımı biliyor musun?" diye sordu Sadie aynı hırıltılı sesle.

Yanıtım bir fısıltıdan fazlası değildi. "Hayır."

"Balodaki kavalyeme bekâretimi vermekle meşguldüm." Kahkahayla hıçkırık karışımı isterik bir ses çıkardı. "Sarah'nın yanında olmam gerekirdi. Ama onu ektim. Hem de *bunun* için."

"Ah, Sadie." Boştaki elim çimenlere değene dek yere çöktüğümü fark etmedim. "Senin hatan değildi."

"Elbette benim hatamdı! Eğer yanında olsaydım hâlâ aramızda olurdu!"

"Bunu bilmiyorsun. Bilemezsin... Yalnızca hayatını yaşıyordun. *Normal* insanlar gibi. Yanlış hiçbir şey yapmadın. Bunların hiçbiri senin hatan değil."

"Sen öyle mi hissederdin? Yanında olman gerekirken Ezra'nın başına bir şey gelseydi?" Ben hemen yanıt vermeyince daha çok ağlamaya başladı. "Annemin suratına bakamıyorum. Babamın suratına bakamadım. Ölümünden önce onunla neredeyse bir yıl hiç konuşmadım ve cenazesinde de kör kütük sarhoş oldum. Sarah kaybolduğundan beri yaptığım tek doğru şey sen ve kardeşindi. Ve şimdi bunu da yüzüme gözüme bulaştırdım."

"Hiçbir şeyi yüzüne gözüne bulaştırdığın yok." Bunu onu yatıştırmak için istemsizce söylemiştim ama sözcükler dudaklarımdan dökülür dökülmez doğru olduklarını fark ettim. Ezra'yla ben en sağlıklı çocukluğu yaşamamış olabilirdik ama annemizin bizi sevdiğinden hiç şüphe duymamıştık. Hiçbir zaman işini ya

da erkek arkadaşlarını bizden üstün tutmamıştı ve haplar dizginleri ele alana kadar gelişigüzel ebeveynliği ihmalkârlığa dönüşmemişti. Sadie bazı hatalar yapmıştı fakat bunlar kendinizi önemsiz hissetmenize yol açacak türden hatalar değillerdi. "Biz iyiyiz ve seni seviyoruz. Lütfen bunu kendine yapma. Kendini suçlama. Bu kadar korkunç bir şeyin olacağını asla bilemezdin." Şimdi resmen gevezelik ediyordum, sözcüklerim birbirine takılıp tökezliyordu. Sadie ağlamaklı bir kahkaha attı.

"Şu hâlimize bak. Konuşmak istiyordun, ha? Ne dilediğine dikkat etmelisin."

Söylemek istediğim çok şey vardı ama tek söyleyebildiğim, "Konuştuğumuza memnunum," oldu.

"Ben de." Derin, titrek bir nefes aldı. "Sana anlatmam gereken daha pek çok şey var. Sarah hakkında değil, daha ziyade... Ah, kahretsin. Gitmek zorundayım, Ellery. Özür dilerim. Lütfen orada kendinize dikkat edin. İlk fırsatta tekrar arayacağım." Kapatmıştı. Telefonu kulağımdan indirdim. Ben ayağa kalkarken Ezra patlamaya hazır bir bomba gibi üstüme yürüdü.

"Neler oluyor? Birazını duydum ama..."

Omzunun üstünden gözüme bir hareketlilik ilişti. Elimi Ezra'nın koluna koydum. "Dayan biraz. Sana anlatacak *tonla* şeyim var ama... önce konuşmak istediğim başka biri var." Gözlerimi silip telefonuma baktım. Şimdiden işe geç kalmıştık. Yapacak bir şey yoktu.

Brooke'un eskiden çalıştığı atış poligonunda para üstü verip kolları çekerken ağzı yırtılacakmış gibi esneyen yaşlıca bir kadın duruyordu. Vance Puckett ise omzuna dayadığı oyuncak silahla hedefleri sırasıyla deviriyordu. Malcolm öğle yemeğinde, dün gece yine Memur McNulty tarafından sorgulandığını söylemişti. Ondan öğrendiği kadarıyla polis Brooke'la kasaba merkezinde yaptığı konuşma hakkında Vance'i sorgulamıştı ve Vance'in dediğine göre Brooke ona yalnızca saatin kaç olduğunu sormuştu. Bunu duyunca Malcolm hüsrana uğramıştı ama Mia yılgınlıkla ellerini havaya kaldırıp, "Elbette. Neden yardım etsin ki? Bun-

dan hiçbir çıkarı yok. Ayrıca kasabadaki kimseyi önemsemez," demişti.

Mia haklı olabilirdi. Belki de Vance de kendince yıkıktı.

Vance bir tur daha oynamak için ceplerinde bozukluk ararken sırada bekleyen üç ergenin yanından geçip tezgâha pat diye iki dolar koydum. "Bu seferki benden," dedim.

Bana döndü ve gözlerini kısıp işaret parmağını hafifçe çenesini vurdu. Beni hatırlaması birkaç saniyesini aldı. "Nişancı kız. Geçen sefer şansın yaver gitmişti."

"Olabilir," dedim. "Cebimde altı dolar var. Üç atıştan en iyi ikisini saymaya ne dersin?" Başıyla onaylayınca elimle hedefleri işaret ettim. "Şampiyonlar önden."

Vance kötü bir başlangıç yapıp on iki hedefin yalnızca sekizini indirdi. Sıra bana geçtiğinde beş hedefi ıskalamak zorunda kalmak içimdeki rekabetçi ruhu öldürüyordu fakat turnuva bittiğinde surat asarak ortadan kaybolursa şu yaptığımın hiçbir anlamı olmazdı.

"Büyünü kaybetmişsin." Tabancamı indirdiğimde Vance kıs kıs güldü. Ellerini kalçalarına koymuş vaziyette bizi izlemekte olan Ezra ciddi ciddi dilini ısırıyor gibi görünüyordu.

"Yalnızca ısınıyordum," diye yalan söyledim.

Sonraki birkaç turda onu yakından takip edip her defasında yalnızca bir farkla kaybettim. Oyunun sonuna geldiğimizde Vance epey gaza gelmiş, böbürlenmeye ve kıkır kıkır gülmeye başlamıştı. Hatta son atışımı ıskaladığımda sırtıma vuracak kadar ileri bile gitti. "İyi denemeydi, ufaklık. Neredeyse başaracaktın."

"Sanırım geçen sefer hakikaten şansım yaver gitmiş," dedim dramatik bir iç çekişle. Bende Sadie'nin yeteneğinden eser yoktu. Sırada bekleyen insanların oynayabilmesi için kenara çekildiğimiz esnada Ezra suratını ekşiterek bunu yeterince belli etti. Fakat sarhoşun tekini kandırmaya yetmesini umuyordum. "Annem bunun bir kereye mahsus bir şey olabileceğini söylemişti."

Vance yağlı saçlarının tepesine kondurduğu kasketini düzeltti. "Annen mi?"

"Sadie Corcoran," dedim. "Sen Vance'sin, değil mi? Yuvaya dönüş balosuna birlikte gittiğinizden de bahsetmişti. Kendimi sana tanıtmalıymışım. Ben Ellery."

Sadie'nin az önce söylediklerinden sonra elimi ona uzatmak kendimi tuhaf hissetmeme neden oluyordu. Yine de elimi tuttu. Fena hâlde afallamışa benziyordu.

"Öyle mi dedi? Beni hatırladığını bile sanmazdım."

Sürekli senden bahseder, diyecektim az kalsın ama sonra inandırıcılıktan uzak laflar etmemeye karar verdim. "Hatırlıyor. Gerçi kız kardeşinin başına gelenlerden sonra Echo Ridge'den bahsetmek onun için hiç kolay değil ama... Senden hep övgü dolu sözlerle bahseder."

Sanırım bu yeterince gerçeğe yakındı. Ayrıca Echo Ridge'de yaşayıp hem Sarah'nın hem de Brooke'un kayboluşları esnasında mazereti olan tek kişi o olduğundan onu biraz pohpohlayasım vardı. Aniden Vance Puckett kasabadaki en güvenilir adam olmuştu.

Yere, spor ayakkabılarımın hemen dibine tükürdü. Her nasılsa irkilmemeyi başardım. "Lanet olası bir kepazelikti."

"Biliyorum. Olanları asla atlatamadı. Şimdi de arkadaşım kayboldu..." Tezgâhın arkasındaki yeni kadına şöyle bir bakış attım. "Sanırım Brooke'u tanıyordun, değil mi? Çünkü seni hep burada atış talimi yaparken görüyorum."

"İyi çocuktur," dedi kısık sesle. Ayaklarını yere sürttü; huzursuz ve tüymeye hazır görünüyordu. Ezra bana bakarak kaşlarını kaldırıp işaret parmağıyla saatine hafifçe vurdu. *Sadede gel.*

"Beni asıl üzen, kaybolmadan önce canını sıkan bir şey olduğunu biliyor olmam," dedim. "Sözde pazar günü buluşacaktık ve neler döndüğünü bana anlatacaktı ama o şansı asla yakalayamadık. Bu beni kahrediyor." Sadie'yle yaptığımız konuşmadan ötürü yüzeye yakın olan gözyaşlarım gözpınarlarıma hücum etti ve yanaklarımdan süzüldü. Bir rol oynuyordum fakat Sadie, en iyi oyunculuğun sahneye duygusal olarak bağlı olduğun zamanlarda gün yüzüne çıktığını söyler dururdu. "Ben sadece... keşke neye ihtiyacı olduğunu bilseydim."

Vance çenesini ovuşturdu. Topuklarının üzerinde ileri geri sallandı ve dönerek omzunun üstünden arkasındaki kalabalığa baktı. "Başımın belaya girmesini istemiyorum," diye mırıldandı. "Ne bu kasabada yaşayan insanlarla ne de polisle."

"Ben de öyle," dedim çarçabuk. "Biz burada yabancıyız. Brooke az sayıdaki arkadaşımdan biriydi – *biri*." Çantamı kurcalayarak bir kâğıt mendil çıkarıp sümkürdüm.

"Geçen hafta bana tuhaf bir soru sordu." Vance bunu sanki acelesi varmış gibi ama sesini alçaltarak söyledi. Heyecandan yüreğim ağzıma geldi. "Anahtar kullanmadan kilit açmayı öğrenmek istiyordu." Yüzünde kurnazca bir ifade belirdi. "Bu işten *anladığımı* nereden çıkardığını hiç bilmiyorum. Ona Google'a bakmasını ya da YouTube'daki videoları falan seyretmesini söyledim. Veya bir çift ataş kullanmasını."

"Ataş mı?" diye sordum.

Vance uçuşan bir böceğe elinin tersiyle vurdu. "Bazen işe yararlar. Yani öyle duymuştum. Neyse..." Gözlerime baktı ve kan çanağına dönmüş gözlerinde nezakete benzer bir şeyin pırıltısını gördüm. "Aklındaki şey buydu. Artık biliyorsun."

"Teşekkürler," dedim onu tongaya düşürdüğüm için az da olsa vicdan azabı duyarak. "Bunun ne kadar yardımı olduğunu bilemezsin."

"İyi. Annene selamlarımı söyle." Parmaklarının ucuyla beyzbol şapkasının siperliğine dokundu ve o işitme mesafesinden çıkar çıkmaz yavaşça el çırpan Ezra'nın yanından geçip gitti.

"İyi iş çıkardın, El. Gerçi herif az önceki mağlubiyetini unutmana asla izin vermeyecek."

"Biliyorum," dedim iç geçirerek. Ardından ıslak yanaklarımı silmek için çantamdan bir kâğıt mendil daha çıkardım. Vance'in kalabalığın içinde gözden kaybolmasını izlerken heyecandan sırtımdaki tüyler diken diken oldu. "Ne söylediğini duydun ama, değil mi? Brooke'a *ataşla* kilit açabileceğini söylemiş."

"Evet. Yani?"

"O gece Dehşet Evi'nde elinde ataş vardı, hatırladın mı? Düz-

leştirilmiş bir ataş. Onun elinden almıştım. *O herifin söylediğinden daha zormuş,* gibi bir şey gevelemişti." Heyecandan tizleşen sesimi zorla alçalttım. "Tam o esnada bir kilidi açmaya çalışıyordu. Onu iş üstünde yakaladık."

"Masanınkini olabilir mi?" diye akıl yürüttü Ezra.

Başımı iki yana salladım. "O masadan sürekli bir şeyler alıyorum. Kilitli olmuyor. Fakat..." Brooke'un nerede oturduğunu hatırlayınca yüzüm alev alev yanmaya başladı. "Ama sanırım neyin kilidini açmaya çalıştığını biliyorum."

KAKTÜS TEAM

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

MALCOLM

3 EKİM, PERŞEMBE

Perşembe günü gelip çattığında Brooke'u bulmak için düzenlenen arama kurtarma çalışmaları artık sadece okul saatleriyle kısıtlı değildi. Bu akşamüstü de Nilssonların evinin arkasındaki ormanlık arazide arama yapılacaktı. Peter gönüllülerin başındaydı ve bando provasından eve döndüğümde Range Rover'ının bagajına broşürlerle, su şişeleriyle ve el fenerleriyle dolu bir mukavva kutu yüklüyordu.

"Selam Malcolm." Ben annemin Volvo'sundan inerken yüzüme bakmadı. Sanki tozlanmışlar gibi avuçlarını hafifçe birbirine sürttü. Tozlu olmadıklarından emindim. Peter'ın arabası, Nilssonların sahip oldukları diğer her şey gibi pırıl pırıldı. "Okul nasıldı?"

"Aynı." Diğer bir deyişle: *İyi değil.* "Ne zaman çıkıyoruz?"

Peter gömleğinin yenlerindeki jilet gibi kat yerlerini gözler önüne sererek kollarını göğsünde kavuşturdu. "*Biz* on dakikaya çıkıyoruz," dedi. Vurgusu netti fakat ben yanıt vermeyince, "Bizimle gelmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Malcolm," diye ekledi.

Kalbim kırıldı. "Neden?" Bu mânâsız bir soruydu. Nedenini biliyordum. Memur McNulty bana sorular sormak için iki kere daha ziyaretimize gelmişti.

Peter'ın burun delikleri genişledi. "Şu anda gerilim çok yüksek. İnsanların dikkatini dağıtırsın. Üzgünüm. Bunu duymanın zor olduğunu biliyorum fakat gerçekleri söylüyorum. Kaldı ki birinci önceliğimiz Brooke'u bulmak."

Tepem attı. "*Biliyorum*. Yardım etmek istiyorum."

"Burada kalarak yardım etmiş olacaksın," dedi Peter ve suratındaki o kendini beğenmiş ifadeyi yumruğumla silmek için duyduğum karşı konulmaz arzuyla avuçlarım kaşındı. Endişesinin samimi olduğunu biliyordum. Hatta haklı bile olabilirdi. Fakat kahramanı oynamanın cazibesi başını döndürmüştü. Hep böyleydi.

Böcek öldürür gibi bir eliyle omzuma hafifçe vurdu. "Neden içeri girip dolapta başka su kalmış mı diye bakmıyorsun? Bunun da çok faydası olur."

Gözümün üstündeki damar zonklamaya başladı. "Elbette," dedim öfkemi dizginlemeye çalışarak çünkü Peter'la sidik yarışına girmenin Brooke'a hiçbir faydası olmayacaktı.

İçeri girdiğimde antredeki basamakların gıcırdadığını duydum. Gelenin annem olmasını umdum ama Katrin'di. Kolundan bir kırmızı kumaş yığını sarkıyordu ve peşinden de Viv geliyordu. Katrin beni gördüğünde donakaldı. Öyle ki az kalsın Viv ona arkadan çarpacaktı. İkisinin de yüzleri pazar gününden beri gittiğim her yerde karşıma çıkan nefret maskesine bürünerek sertleşti.

Normalde davranacağım gibi davranmaya gayret ettim. "Bu da ne?" diye sordum Katrin'in kolundaki kumaş yığınına işaret ederek.

"Balo elbisem," diye çıkıştı.

Huzursuzca elbiseyi süzdüm. Balonun cumartesi günü olduğu gerçeğini bir süredir görmezden gelmeye çalışıyordum. "Onu hâlâ iptal etmemiş olmalarına şaşıyorum." Katrin yanıt vermeyince, "Elbisenle ne yapacaksın?" diye ekledim.

"Annen ütületecek." Benden köşe bucak kaçarak mutfağa gitti ve elbisesini sandalyelerden birinin arkasına özenle astı. Annemin Katrin için böyle şeyler yapması sarırım hoştu. Peter, Katrin'in öz annesinin hafta başından beri çağrılarına dönmediğini söylemişti. Kadının tek yaptığı, Fransa'nın güneyinde cep telefonlarının iyi çekmediği hakkında kısacık bir mesaj atmaktı. Hep bir bahanesi vardı.

Elbisesini düzeltmeyi bitirdiğinde Katrin buz mavisi gözlerini bana dikti. "Seni orada görmesem iyi olur."

Her nedense Katrin beni Peter gibi öfkelendirmiyordu. Bu belki de Brooke kaybolduğundan beri ağzına doğru düzgün tek lokma koymadığı ya da neredeyse hiç uyumadığı içindi. Yanakları çökmüş, dudakları çatlamış, saçları salkım saçak bir atkuyruğu yapılmıştı. "Katrin, hadi ama," dedim ellerimi iki yana açarak. Bu saklayacak hiçbir şeyi olmayan erkeklerin evrensel hareketiydi. "Bunu konuşamaz mıyız? Brooke'a zarar verebileceğimi düşünmene yol açacak ne yaptım?"

Katrin dudaklarını birbirine bastırdı ve burun delikleri hafifçe genişledi. Bir an için tıpkı Peter'a benzedi. "Onunla ilişkin vardı ve bundan kimseye bahsetmedin."

"Yüce İsa." Elimi saçlarımdan geçirdim. Göğsüm sıkışıyordu. "Neden böyle *söyleyip* duruyorsun? Hem de buraya kalmaya geldiğinde onu gözden kaybettin diye? Muhtemelen banyoya falan gitmişti." Katrin ve ben hiçbir zaman sıkı fıkı olmamıştık ama beni bundan daha iyi tanıdığını zannederdim.

"Benim odamda bir banyo *var*," dedi Katrin. "Orada değildi."

"O hâlde belki de yürüyüşe çıkmıştır."

"Karanlıktan korkar."

Pes ettim. Bir nedenden ötürü buna takılıp kalmıştı ve konuşarak onu aksine ikna etmek mümkün olmayacaktı. Galiba aramızda kurulduğunu düşündüğüm bağ yalnızca benim hayal ürünümdü ya da yapacak daha iyi bir şeyi olmadığında onu eğlendiren bir şeyden ibaretti. "Baban yola çıkmak için hazırlanıyor," dedim başka bir şey söylemek yerine.

"Biliyorum. Şarj cihazımı almam gerek. Burada bekle, Viv," diye buyurdu ve koridordan çalışma odasına doğru seğirterek beni Viv'le yalnız bıraktı. Birbirimize temkinli bakışlar attık. Bir an için Katrin'in peşinden gideceğini düşündüm ama Viv söz dinleyen bir emir eriydi. Kımıldamadan durdu.

"Hâlâ şu makaleyle mi uğraşıyorsun?" diye sordum.

Viv'in yanakları kızardı. "Hayır. Brooke için o kadar endişeleniyorum ki makale aklıma bile gelmiyor." Ne var ki gözleri kuruydu. Bütün hafta tek bir damla gözyaşı döktüğünü görmemiştim. "Neyse, düşüncelerimi çoktan medyayla paylaştım, yani... bana kalırsa o mevzu kapandı."

"Güzel," dedim. Ona arkamı döndüm ve çift kapılı buzdolabını açtım. Orta rafta iki paket altılı su duruyordu. Onları kolumun altına sıkıştırıp dışarı çıktım.

Peter'ın Range Rover'ının arkası hâlâ açıktı. Mukavva kutulardan birini kenara itip su şişelerini yanına yerleştirdim. O anda tanıdık bir yüz gözüme ilişti ve kutudan bir broşür aldım. Brooke'un saçlarının omuzlarına döküldüğü, ışıl ışıl gülümsediği bir okul fotoğrafı KAYIP kelimesinin yanına yapıştırılmıştı. Bu fotoğraf irkilmeme neden oldu çünkü Brooke'u en son ne zaman böylesine mutlu gördüğümü hatırlayamıyordum. İlanın geri kalanına şöyle bir göz gezdirdim:

Adı: Brooke Adrienne Bennett
Yaşı: 17
Göz Rengi: Ela
Saçları: Kahverengi
Boyu: 1.62
Kilosu: 50
Son görüldüğünde üzerindeki giysiler: Zeytin yeşili ceket, beyaz tişört, siyah kot pantolon, leopar desenli düz ayakkabılar.

Son kısmı başka birinden öğrenmiş olsalar gerekti çünkü Memur McNulty Brooke'un kıyafetlerini tarif etmemi istediğinde onlara pek yardımım dokunmamıştı. *Hoş görünüyordu*, demiştim.

"Galiba her şey tamam." Peter'ın sesi irkilmeme neden oldu. Broşürü tekrar kutuya koydum. O esnada Peter şoför mahallinin kapısını açtı ve kaşlarını hafifçe çatarak saatine baktı. "Katrin'le Viv'e arabaya gelmelerini söyleyebilir misin, lütfen?"

"Tamam." İçeri geri dönerken telefonum titreşti. Mutfağa girdiğimde onu cebimden çıkardım ve Mia'nın birbiri ardına gönderdiği mesajlarla karşılaştım.

Selam.

Bize gelmelisin.

Bu az önce internette yayınlandı ve şimdiden her yere yayıldı.

Son mesajdaki bağlantı "Trajik bir Geçmiş – ve bir Ortak Nokta" isimli bir *Burlington Free Press* makalesine gidiyordu. Okumaya başladığımda kanım çekildi.

Echo Ridge'de kargaşa hüküm sürüyor.

Kanada sınırı yakınlarında bulunan ve ülkenin kişi başına düşen en yüksek gelirine sahip bu güzel kasaba ilk trajik kaybını 1996 yılında, lise son sınıf öğrencisi Sarah Corcoran kütüphaneden eve yürürken sırra kadem bastığında yaşadı. Derken beş yıl önce, yuvaya dönüş balosu kraliçesi Lacey Kilduff, Cadılar Bayramı temalı bir oyun parkı olan ismiyle müsemma Cinayet Kasabası'nda ölü bulundu ve o günden sonra parkın ismi değiştirildi.

Şimdi başka bir güzel ve popüler genç kız, yani on yedi yaşındaki Brooke Bennett kayıp. Her ne kadar Brooke ve Lacey aynı yaşlarda olsalar da bu iki genç kadın arasında çok az bağlantı olduğu görülüyor. Tabii, garip bir tesadüf dışında: Kaybolduğu gece Bennett'i evine bırakan lise son sınıf öğrencisinin, Lacey Kilduff'un eski erkek arkadaşı Declan Kelly'nin erkek kardeşi olduğu öğrenildi.

Lacey Kilduff'un ölümünün ardından defalarca sorgulanan fakat asla tutuklanmayan Kelly dört yıl önce başka bir eyalete taşınmış ve o zamandan beri dikkat çekecek davranışlarda bulunmamıştı. Hâliyle Brooke Bennett'in kaybolmasından kısa

süre önce komşu Solsbury kasabasına taşındığının öğrenilmesi birbirine derinden bağlı bu toplulukta bomba etkisi yarattı.

Lanet olsun. Viv yeni makaleler yazmıyor olabilirdi ama başka birinin yazmaya devam ettiği kesindi. Aniden Peter gözüme bir dâhi gibi göründü. Brooke'u arama çalışmaları sırasında şimdiye dek benim yüzümden herhangi bir olay çıkmamış olsa bile artık çıkacağı kesindi.

Katrin elinde sımsıkı tuttuğu telefonuyla mutfağa girdi. Yanakları kıpkırmızıydı. O hâlini görünce kendimi yeni bir tirada hazırladım. Muhtemelen aynı makaleyi okumuştu. "Peter sizi dışarıda bekliyor," dedim atmayı planladığı nutku başlamadan bitirmek umuduyla.

Tek kelime etmeden başını robot gibi aşağı yukarı salladı ve önce Viv'e, sonra bana baktı. Sanki bir Katrin maskesi takıyor gibi suratı acayip kıpırtısızdı. Telefonunu cebine koyarken elleri titriyordu.

"Benim gelmeme izin vermiyor," diye ekledim. "İnsanların dikkatini dağıtacağımı söylüyor."

Onu test ediyor, *Elbette insanların dikkatini dağıtırsın*, ya da, *Dikkat dağınıklığı demek eksik kalır, seni pislik*, demesini bekliyordum. Fakat tek söylediği, "Tamam," oldu. Önce bir kere, sonra bir kere daha sertçe yutkundu. Sanki kendini bir şeye ikna etmeye çalışır gibi, "Tamam," diye tekrarladı. Ardından gözleri benimkilerle buluştu ama sonra bakışlarını çarçabuk kaçırdı. Ne var ki gözbebeklerinin ne denli irileştiğini görmeme mâni olamadı.

Artık öfkeli görünmüyordu. Korkmuş görünüyordu.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

MALCOLM

3 EKİM, PERŞEMBE

Yarım saat sonra Mia'nın evindeydim ve garaj yoluna adım atar atmaz birinin avazı çıktığınca bağırdığını duydum. Annesiyle babasının eve gelmesi için henüz çok erkendi. Kaldı ki öyle bağırıp çığıran tiplerden de değillerdi. Sesini yükselten tek Kwon, Mia'ydı. Fakat tüm bu patırtıyı tek başına çıkarıyor olamazdı.

Kimse zile tepki vermeyince kapıyı iterek açtım ve Kwonların oturma odasına girdim. İlk gördüğüm şey sandalyenin tekine bağdaş kurmuş olan ve önümüzdeki manzarayı fal taşı misali açılmış gözlerle izleyen Ellery'ydi. Mia ellerini beline koymuş, şöminenin yanında yalınayak dikiliyor, botlarının ona kazandırdığı yükseklik olmadan cüretkâr fakat ufak tefek görünüyordu. Daisy tam karşısındaydı. Elinde bir şamdan, suratındaysa genellikle dingin olan yüz hatlarını çarpıtan saf bir öfke vardı.

"*Seni öldüreceğim,*" diye ciyakladı Daisy kolunu tehditkâr bir biçimde kaldırarak.

"Abartmayı kes," dedi Mia ama gözlerini şamdandan ayırmadı.

"Neler oluyor?" diye sormamla aynı anda bana dönmeleri bir oldu.

Daisy'nin suratındaki öfkeli ifade bir anlığına geri çekildi ama sonra gelgit dalgası gibi kükreyerek geri döndü. "Ah, o da mı? Bakıyorum da bana bok atışını izlesinler diye bütün Scooby Çetesi'ni toplamışsın."

Gözlerimi kırpıştırdım. Daha önce Daisy'nin küfrettiğini hiç duymamıştım. "Ne boku?"

Mia, Daisy'den önce davrandı. "Ona Declan meselesini gayet iyi bildiğimi ve eğer Echo Ridge'e neden geri döndüklerini açıklamazsa bildiklerimi annemle babama anlatacağımı söyledim." Daisy ona çiçekleri bile solduracak türden bir bakış atınca Mia istemsizce geriledi. "Beklediğimden biraz kötü gidiyor."

"Seni küstah..." Daisy sözlerini vurgulamak için şamdanı savurdu fakat şamdan elinden kayıp Mia'nın kafasına doğru uçuşa geçince ağzı bir karış açık vaziyette arkasından bakakaldı. Mia ise kenara çekilmeyi akıl edemeyecek kadar korkmuştu ve şamdan şakağına isabet ettiğinde çuval gibi yere yığıldı.

Daisy ellerini ağzına kapattı. "Ah, Tanrım. Ah, Tanrım. Mia. İyi misin?" Daisy dizlerinin üzerine çöküp kız kardeşine doğru emeklemeye koyulsa da Ellery –hareket ettiğini bile görmediğim Ellery– çoktan Mia'nın yanında bitmişti.

"Malcolm, ıslak bir havlu getirebilir misin?" diye sordu.

Boş boş Mia'ya baktım. Gözleri açıktı, rengi solmuştu ve başının bir yanından kanlar akıyordu. "Ah hayır, ah hayır," diye inliyordu Daisy. Ellerini yüzüne kapattı. "Özür dilerim. Çok, çok üzgünüm." Süratle banyoya gittim, orada bulduğum el havlusunu musluğun altından şöyle bir geçirdim ve koşar adım oturma odasına geri döndüm.

Mia şimdi doğrulmuş oturuyordu fakat sersemlemişti. Havluyu Ellery'ye uzattım. O da yukarı aşağı hafif dokunuşlarla Mia'nın kafasının yan tarafını kandan arındırdı. "Dikişe ihtiyacı olacak mı?" diye sordu Daisy titrek bir sesle.

Ellery havluyu birkaç saniyeliğine Mia'nın şakağına bastırdı, ardından çekti ve yaraya baktı. "Sanmıyorum. Yani uzman falan değilim ama epey küçük bir yarık oluşmuş. Oluk oluk kanayan şu küçük kesiklerden birine benziyor. Muhtemelen morarır ama yara bandıyla hallederiz."

"Ben getiririm," diyerek gönüllü oldum ve Kwonların banyosuna geri döndüm. Doktor Kwon bir kadın doğum uzmanıydı ve ilaç dolabı öyle derli topluydu ki aradığım şeyi bulmam yalnızca birkaç saniye sürdü. Geri döndüğümde Mia'nın suratına biraz renk gelmişti.

Ellery yara bandını şakağına koyup bastırarak yapıştırırken, "Tanrım, Daze," dedi Mia sitemkârca. "Beni *gerçekten* öldürmek istediğini anlamamıştım."

Daisy kendini arkaya bırakıp bacaklarını bir yanında topladı. "Yalnızca bir kazaydı," dedi parmaklarını ahşap döşemelere sürterken. Başını kaldırdığında dudakları buruk bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Kan döktüğüm için üzgünüm ama bir bakıma bunu hak etmiştin."

Mia işaret parmağıyla yara bandını yokladı. "Sadece neler döndüğünü öğrenmek istiyorum."

"Bunun için de arkadaşların buradayken bana pusu mu kuruyorsun?" Daisy'nin sesi tekrar yükselmeye başlamıştı ama sonra kendini toparlayıp sesini alçalttı. "Cidden mi, Mia? Bu hiç hoş olmadı."

"Moral desteğine ihtiyacım vardı," diye homurdandı Mia. "Görünüşe bakılırsa korumaya da ihtiyacım varmış. Hadi ama, Daisy. Bu şekilde devam edemezsin. İnsanlar Declan'ın şimdilerde nerede yaşadığını biliyorlar. Yakında her şey gün yüzüne çıkacak. Sizin tarafınızı tutacak birilerine ihtiyacınız var." Ben Kwonların taş şöminesinin kenarına tünerken başıyla beni işaret etti. "Hepimiz Mal'ın tarafındayız. Sizin tarafınızda da olabiliriz."

İkna olmamış gibi görünen Ellery'ye baktım. Ellery'nin Chuck E. Cheese's'te ima ettiği şeyi, yani Daisy'yle Declan'ın Lacey hâlâ hayattayken görüşmeye başlamış olabileceği ihtimalini Mia'nın

anladığını sanmıyordum. Bu tür bir şey Mia'nın tepesini fena attırırdı çünkü sürekli Daisy'den şikâyet etse de ona körü körüne güvenirdi. Şahsen ben aynı şeyi Declan için söyleyemiyordum.

Daisy anlayışla dolup taşan koyu renk gözleriyle bana döndü. "Ah, Malcolm. Olan biten hakkında ne kadar üzgün olduğumu sana söyleme fırsatını hiç bulamadım. İnsanların... fısıldaştıkları şeyler. Hiçbir kanıt olmadan seni suçlamaları. Eski anıları canlandırıyor."

Ben daha cevap veremeden Mia, "Daisy," diyerek araya girdi. Sesi sakin ve dingindi, her zamanki cırtlaklığından eser yoktu. "Neden işe başladıktan kısa süre sonra işten ayrıldın?"

Daisy derin bir iç geçirdi. Parlak, koyu renkli saçlarından bir tutam alıp omzuna attı. "Bir sinir krizi geçirdim." Mia'nın kaşları havaya fırlarken Daisy dudaklarını büzdü. "Bunu beklemiyordun, değil mi?"

Mia akıllılık edip, onu psikoloğa kadar takip ettiğimizden bahsetmedi. "Ne, yoksa sen, yani... hastaneye falan mı yattın?"

"Kısa bir süre için." Daisy bakışlarını yere indirdi. "Biliyor musun? Lacey'nin ölümünü hiç hazmedemedim. O kadar korkunç... sapkın, berbat ve acı vericiydi ki onu bastırdım ve kendimi o olayı unutmaya zorladım." Boğulur gibi küçük bir kahkaha attı. "Harika plan, değil mi? Süper işledi. Sanırım okuldayken fena idare etmiyordum. Fakat Boston'a taşınıp tonla sorumluluk üstlendiğimde iş yapamaz hâle geldim. Kâbuslar görmeye, sonrasında da panik atak krizleri geçirmeye başladım. Bir gün artık dayanamayıp ambulans çağırdım çünkü kalp krizinden ölmek üzere olduğumu sanmıştım."

"Korkunç bir kayıp yaşadın," dedi Mia ablasını teskin etmek istercesine.

Daisy'nin kirpikleri titreşti. "Evet. Fakat yalnızca üzgün değildim. Suçluydum."

Göz ucuyla Ellery'nin gerildiğini gördüm. "Hangi konuda?" diye sordu Mia.

Daisy duraksadı. "Güven çemberi, tamam mı? Söyleyecekle-

rim bu odanın dışına çıkamaz. Henüz değil." Önce bana, sonra Ellery'ye baktı ve ardından dudağını ısırdı.

Mia ablasının aklından geçenleri okudu. "Ellery sağlam kızdır."

"İsterseniz gidebilirim," dedi Ellery kendiliğinden. "Anlıyorum. Birbirimizi tanımıyoruz."

Daisy tereddüt etti ama sonra başını iki yana salladı. "Sorun değil. Bu kadarını duyduğuna göre geri kalanını da dinleyebilirsin. Psikoloğum utanmaktan artık vazgeçmemi söyleyip duruyor. Bu yavaş yavaş kafama girmeye başladı ama yine de hâlâ kendimi korkunç bir arkadaş gibi hissediyorum." Mia'ya döndü. "Lise yılları boyunca Declan'a sırılsıklam âşıktım. Kimseye tek kelime etmedim. Bu yalnızca... birlikte yaşamayı öğrendiğim bir histi. Derken, son sınıftan önceki yaz Declan bana farklı davranmaya başladı. Sanki beni *görmüş* gibiydi." Mahcup mahcup kıkırdadı. "Tanrım, sekizinci sınıf öğrencileri gibi konuşuyorum. Fakat bana... bilmiyorum... sanırım *umut* verdi. Günün birinde her şeyin farklı olabileceğine dair bir umut. Ve bir gece bana âşık olduğunu söyledi."

Daisy'nin suratı ışıldadı ve neden ona abayı yakmış olduğumu hatırladım. Mia en ufak bir hareketin konuşmaya son vereceğinden korkar gibi kıpırtısız oturuyordu. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. "Ona yapacak bir şey olmadığını söyledim," diyerek konuşmayı sürdürdü Daisy. "*O denli* kötü bir arkadaş değildim. Lacey'nin başka birini bulduğunu düşündüğünü söyledi. Mesafeli davranıyormuş. Fakat Lacey'ye sorduğunda kabul etmemiş. Derken kavgalar başladı. Mesele gittikçe karıştı, çirkinleşti ve... ben kendimi geri çektim. Böyle bir şeye sebep olmak istemiyordum."

Konuşmanın devamında Daisy'nin gözleri yaşardı. "Sonra Lacey öldü ve dünyam başıma yıkıldı. Kendime *katlanamıyordum*. Bu sırrı uzun yıllardır ondan sakladığımı ve asla ona açılamayacağımı düşündükçe delirecek gibi oluyordum." Yanaklarından yaşlar süzüldü ve boğuk bir hıçkırık koyuverdi. "Ve onu *özlüyordum*. Onu hâlâ özlüyorum. Hem de çok."

Gözlerinin yaşını silen Ellery'ye kaçamak bir bakış attım ve az önce Daisy'yi, Lacey'nin cinayetiyle ilgili aklındaki şüpheliler listesinden çıkardığı hissine kapıldım. Şayet Daisy en yakın arkadaşının sevgilisine abayı yakmaktan başka bir kabahat işlediyse, bunu belli etmeyecek kadar muhteşem bir oyuncuydu.

Daisy konuşmaya devam ederken Mia ablasının elini avuçlarının arasına aldı. "Declan'a artık konuşamayacağımızı söyledim ve Echo Ridge'den olabildiğince çabuk ayrıldım. İkimiz için de en doğrusunun bu olduğunu düşünmüştüm. En başından beri Lacey'ye açılmamakla hata etmiştik ve artık hatamızı telafi etmemiz mümkün değildi." Başını önüne eğdi. "Ayrıca kasabanın yegâne azınlık ailesinden olmanın bambaşka bir boyutu daha var. Asla hata yapamazsınız. Her daim kusursuz olmanız gerekir."

Mia düşünceli düşünceli ablasına baktı. "Kusursuz olmayı sevdiğini sanıyordum," dedi cılız bir sesle.

Daisy burnunu çekti. "Siktiğimin kusursuzluğu çok *yorucu*."

Mia şaşkınlıkla burnundan güldü. "Yani, eğer sen *bile* kıvıramıyorsan bu kasabada benim için hiç umut yok demektir." Daisy'nin eli hâlâ avuçlarının arasındaydı ve ablasının aklını başına getirmek istercesine o eli sıktı. "Psikoloğun haklı, Daze. Sen yanlış bir şey yapmadın. Bir oğlandan hoşlandın. Duygularınız karşılıklı olmasına rağmen ondan uzak durdun. Bu iyi bir arkadaş olduğunu gösterir."

Daisy boştaki elinin tersiyle gözlerini sildi. "Ama değildim. Soruşturmayı düşünmeye dayanamıyordum ve polislerin yanında içime kapanıyordum. Ancak yıllar sonra, soruşturmaya yardımı dokunabilecek şeylere kafa patlatmaya başladım."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. Ellery iplerinden boşanmış bir kukla gibi öne eğildi.

"Bir şey hatırladım," dedi Daisy. "Lacey'nin ölmeden önce takmaya başladığı bir bileklik. Cidden acayip bir şeydi – bükülerek iç içe geçmiş iki geyik boynuzu." Mia'nın suratında beliren şüpheci ifade karşısında omuzlarını silkti. "Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum fakat göz kamaştırıcı bir şeydi. Ayrıca Lacey onu

nereden bulduğunu söylemeye yanaşmıyordu. Tek söylediği, Declan'dan ya da annesiyle babasından olmadığıydı. Boston'daki hastaneye yattığında hayatının nasıl olup da böylesine yoldan çıktığını çözmeye çalışırken ona o bilekliği kimin verdiğini merak etmeye başladım. Sonuçta o bilekliği veren onu..." Sesi cılızlaşarak yitip gitti. "Biliyorsunuz işte. Meraklandım."

"Yani buraya araştırma yapmaya mı geldin?" Ellery bunu tasvip edermiş gibi görünüyordu.

"Buraya *iyileşmeye* geldim," diye düzeltti Daisy. "Fakat yadigâr olarak saklamak için Lacey'nin annesinden o bilekliği istemeden de duramadım. Hiç sorun etmedi. Ben de benzer bir şey bulma umuduyla bilekliği Google'da aramaya koyuldum. Ve buldum." Sesine, keşfiyle gurur duyduğunu ima eden bir tını yerleşti. "Bu bileklikleri yapan yerel bir sanatçı var. O kadını soruşturmak istedim ama bunu tek başıma yapabilecek kadar da güçlü değildim." Sesi biraz alçaldı. "Declan arada sırada bana mesaj atardı. Bütün bunlardan sonraki ilk mesajlaşmamızda ondan benimle kuyumcuya gelmesini istedim."

İşte bu kadar basit, diye düşündüm. Declan'ın Echo Ridge'de ne yaptığına dair gerçek, mantığa uygun bir açıklama. Gerçi bunu ondan duymak daha iyi olurdu.

Mia kaşlarını kaldırdı. "Princeton'a gitmek için Echo Ridge'den ayrıldığından beri onu ilk görüşün müydü? Bahse girerim konuşacak çok şeyiniz vardı. Ya da, biliyorsun işte, *yapacak*."

Daisy'nin suratı kıpkırmızı kesildi. "Daha ziyade bilekliğe odaklandık."

"Öyle olduğuna *eminim*." Mia pis pis güldü.

Bu konuşma raydan çıkıyordu. "Şansınız yaver gitti mi?" diye sordum asıl meseleye dönme çabasıyla.

Daisy iç geçirdi. "Hayır. Ziyaretimin nedenini açıkladığımda kuyumcunun satış kayıtlarına bakabileceğini düşünmüştüm ama hiç yardımcı olmadı. Ben de kadının polisi karşısında görünce meseleyi daha ciddiye alacağını umarak bilekliği polise teslim ettim ama o günden beri hiçbir haber çıkmadı." Mia'nın

elini bıraktı ve sanki az önce yorucu bir antrenmandan çıkmış gibi omuzlarını döndürdü. "Menfur hikâyemiz buraya kadardı. Tabii en nihayetinde Declan'la bir araya geldiğimiz kısım hariç. Onu seviyorum." Acizce omuzlarını silkti. "Hep sevdim."

Mia dizlerini yerden kaldırarak geriye kaykıldı. "Sıkı hikâyeymiş."

"Annemle babama anlatamazsın," dedi Daisy ve Mia dudaklarının fermuarını çeker gibi yaptı.

"Bir sorum var," diye söze girdi Ellery. Daisy ona dönerken Ellery yine saçını parmağına dolamaya başladı. "Bilekliği kime verdiğini merak ediyordum. Yani hangi polis memuruna? Echo Ridge'den birine mi?"

Daisy başıyla onayladı. "Ryan Rodriguez. Echo Ridge Lisesi'nden benimle aynı sene mezun oldu. Onu tanıyor musun?"

Ellery başıyla onayladı. "Evet. Okuldayken arkadaş mıydınız?" Yavaş yavaş varsayılan ayarı olduğunu düşündüğüm soruşturma moduna dönmüş gibi görünüyordu.

"Hayır." Daisy bu fikir karşısında eğlenmişe benziyordu. "O zamanlar çok suskun bir tipti. Onu pek tanımazdım. Fakat karakola gittiğimde görevli polis memuru oydu, yani..." Omuzlarını silkti. "Bilekliği ona verdim."

"Sence bu tür bir meseleyi layıkıyla, şey, idare edebilecek türden biri mi?" diye sordu Ellery.

Daisy kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. Sanırım. Neden sordun?"

"Hiç. Sadece meraktan." Ellery dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi. "Bilekliği Lacey'ye verenin *o* olabileceği hiç aklına gelmedi mi?"

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

ELLERY

4 EKİM, CUMA

Bodrum kapısını çaldığımda yanıt alıp alamayacağımdan emin değildim. Cuma akşamüstü, dört sularıydı ve Dehşet Evi'nin açılmasına daha üç saat vardı. Bu gece çalışmayacaktım, yani beni kimse beklemiyordu. Tabii şu anda odamda olmamı *bekleyen* ve evden çıkıp tek başıma yürüyerek ormandan geçtiğimi öğrenirse keçileri kaçıracak olan anneannem hariç. Hem de ikindi vakti olmasına rağmen.

Brooke neredeyse bir haftadır kayıptı ve Echo Ridge'deki hiç kimsenin her nerede olursa olsun tek başına yürümemesi gerekiyordu.

Kapıyı biraz daha sertçe çaldım. Park gürültülü ve kalabalıktı. Bir hız treni tangır tungur yakınlardan geçip giderken müzik, kahkahalar ve çığlıklar havayı doldurdu. Kapı yalnızca tek bir gözün dışarıya bakabileceği kadar aralandı. Bu göz koyu kahverengiydi ve ustaca çekilmiş sürmeden bir kuyruğu vardı. Yalnızca parmaklarını oynatarak ona selam verdim. "Selam Shauna."

"Ellery?" Korku Çiftliği makyözü dövmeli koluyla kapıyı ardına kadar açtı. "Burada ne yapıyorsun?"

İçeri girdim ve Murph, yani patronum oralarda mı diye etrafıma bakındım. Murph kurallar konusunda çok tutucuydu. Shauna çok daha rahat bir tipti. Burada Murph'le değil de onunla karşılaştığım için şansıma inanamıyordum. Gerçi Murph'ün, elinde bir not panosuyla kadife perdelerin arasından çıkagelmesinin an meselesi olduğunu düşünüyordum. "Burada yalnız mısın?" diye sordum.

Shauna kaşlarından birini kaldırarak bana baktı. "Bu soru hiç hayra alamet değil." Ne var ki endişeli görünmüyordu. Shauna benden en az on beş santim uzundu ve sırım gibi, kaslı bir vücudu ve güçlü kolları vardı. Ayrıca sivri topuklu ayakkabıları da icabında ölümcül birer silaha dönüşebilirdi.

"Şey. Pardon. Ama bir iyiliğe ihtiyacım var ve bunu Murph'ten istemek hoşuma gitmeyecekti."

Shauna kapının çerçevesine yaslandı. "İşte şimdi dikkatimi çekmeyi başardın. Mesele nedir?"

İçimdeki Sadie'yi uyandırdım ve güya asabım bozulmuş gibi ellerimi eğip büktüm. "Anneannem önceki gün içindekileri bankaya yatırmam için bana bir zarf vermişti fakat zarfı bir türlü bulamıyorum. Nereye gitmiş olabileceğini kestirmeye çalışıyordum ve buraya en son gelişimde geri dönüşüm kutusuna tonla şey attığımı anımsadım." Dudağımı ısırıp yere baktım. "Zarfın onlarla birlikte gittiğinden emin gibiyim."

"Ah, üzüldüm." Shauna suratını buruşturdu. "Bir çek daha yazamaz mı?"

Bu itiraza hazırdım. "Çek değildi ki. Nakitti." Hançerli kolyemi çekiştirip başparmağımı sivri ucuna sürttüm. "Neredeyse beş yüz dolardı."

Shauna'nın gözleri fal taşı misali açıldı. "O kadar parayı yanında hangi salak taşır ki?"

Öf. Bütün bahanemi *Şahane Hayat* filminden arakladığımı fark etmiş olabilirdi. "Anneannem," dedim olabildiğince masumane bir tavırla. "Çeklere pek güvenmez. Kredi kartlarına da. ATM'lere de."

"Ama sana güveniyor, öyle mi?" Shauna bunun neden korkunç bir fikir olduğuna dair Nana'ya ayrıntılı bir açıklamada bulunacakmış gibi görünüyordu.

"Öğrenirse güvenmeyecek. Shauna, acaba... sence... geri dönüşüm kutusunun anahtarlarını ödünç alma şansım olur mu? Nerede olduklarını biliyor musun?" Tereddüt ettiğini görünce avuçlarımı dua eder gibi birbirine yapıştırdım. "Lütfen? Yalnızca bir seferlik? Beni burada kazandığım her kuruşu anneanneme vermek zorunda kalmaktan kurtarmak için? Sana büyük borçlanırım."

Shauna kıkırdadı. "Bak, yalvarmana gerek yok. Eğer anahtarım olsaydı o lanet zımbırtıyı açardım ama anahtarlar bende değil. Nerede olduğunu da bilmiyorum. Murph'e sormak zorundasın." Anlayışla kolumu hafifçe sıvazladı. "Anlayacaktır. Beş yüz dolar çok büyük para."

Muhtemelen anlardı. Ama o süre boyunca tepemden de ayrılmazdı. "Tamam," dedim iç geçirerek.

Shauna tuvalet masasının yanına gitti, teneke bir kutudan birkaç makyaj fırçası aldı ve onları sandalyenin üzerinde duran, ağzı yarı açık deri çantaya attı. "Ben artık işime baksam iyi olur. Tam da çıkmak üzereyken geldin. Kanlı Sirk'teki şeytani palyaçoların birkaç rötuşa ihtiyacı varmış." Fermuarını çekerek ağzını kapattığı çantayı omzuna astı ve odayı boylu boyunca arşınladıktan sonra kapıyı çekerek açtı. "Benimle gelmek ister misin? Murph orada olabilir."

"Elbette." Peşinden gidecek gibi yaptım ama sonra yüzümü ekşitip ellerimden birini karnıma götürdüm. "Şey. Önce tuvaleti kullanmamın sakıncası olur mu? Sabahtan beri mide virüsünden çekmediğim kalmadı. Geçtiğini sanmıştım ama..."

Shauna elini sallayarak beni susturdu. "Benimle orada buluş. Kapının da arkandan kapandığından emin ol."

"Teşekkürler." İnandırıcı olsun diye minik tuvalete doğru koşturdum ama Shauna çoktan kapıdan çıkmıştı. Klik sesini duyar duymaz cebimden iki ataş çıkarıp ofise yöneldim.

Daha önce anahtarsız kilit açmayı hiç denememiştim. Fakat Vance'in öğüdünü dinlemiş ve son yirmi dört saatimi YouTube'daki videoları izleyerek geçirmiştim.

"*Hepsini* mi aldın?" Koca bir çöp torbası dolusu kâğıdı Mia'nın yatak odasının zeminine dökerken Ezra bana bön bön baktı.

"Pardon ama neyin önemli, neyin önemsiz olduğunu nasıl anlayacaktım? Öylece oturup kâğıtları ayıklamaya vaktim yoktu. Her an birileri içeri girebilirdi."

Malcolm yerdeki yığını süzdü. "En azından bir süredir boşaltılmamış olduğunu biliyoruz."

Mia bağdaş kurarak pat diye yere oturdu ve yığından bir avuç dolusu kâğıt aldı. "Aradığımız nedir?" diye mırıldandı. "Bu bir tür fatura. Bu elektrik faturasının zarfına benziyor." Suratını ekşitti. "Anlaşılan uzunca bir süre daha buradayız."

Dördümüz yığının etrafına çember şeklinde oturduk ve ayıklama işine koyulduk. Dehşet Evi'nden çıktığımdan beri nabzım yavaşlamış olsa da hâlâ gümbür gümbür atıyordu. Ofisi didik didik etmiş ve güvenlik kamerası namına hiçbir şey bulamamıştım fakat parkın her yanında kameralar olduğunu biliyordum. Şu anda birinin, koca bir çöp torbasını çekiştirerek Korku Çiftliği'ni boylu boyunca kat ettiğim görüntülere bakıyor olması ihtimali hiç de azımsanacak gibi değildi. Bu da bir çalışanın işlerin olağan akışında yapacağı türden bir şeydi. Fakat aynı zamanda tuhaf da görünebilirdi. Ayrıca göze batmamaya da uğraşmamıştım. Ne bir beyzbol şapkası takmış ne de saçlarımı arkadan toplamıştım.

Yani umarım yaptığım buna değerdi.

On beş dakikadır çıtımız çıkmıyordu. Derken yanıma yayılmış olan Malcolm boğazını temizledi. "Polis telefonuma bakmak istiyor."

Mia parmaklarının arasından sallanan bir kâğıt parçasıyla öylece donakaldı. "*Ne?*"

Hepimiz ona bakıyorduk ama o, hiçbirimizin bakışlarına kar-

şılık vermedi. "Memur McNulty, Brooke hâlen kayıp olduğundan soruşturmayı biraz daha derinleştirmeleri gerektiğini söyledi. Ne yapacağımı bilemedim. Peter... aslında epey muhteşemdi. Mahkeme izni olmadan kişisel eşyalarıma el süremeyeceklerinden dem vururken o kadar yardımsever görünmeyi nasıl başardığını anlayamıyorum. Konuşmanın sonunda Memur McNulty *ondan* özür diliyordu."

"Yani telefonuna bakmadılar mı?" diye sordum ıskarta yığınına bir başka fatura daha eklerken. Şimdiye kadar bulduklarımız onlardan ibaretti: yiyecek, bakım, sarf malzemesi ve benzeri şeylerin faturaları. Cadılar Bayramı temalı bir park işletmek için ne kadar çok sahte kan gerektiğini görünce sanırım şaşırmamalıydım.

"Henüz değil," dedi Malcolm ümitsizce. En nihayetinde başını kaldırdığında gözlerindeki donuk bakış karşısında afalladım. "Baksalar bile Brooke'la ilgili hiçbir şey bulamayacaklar. Katrin'in onu yuvaya dönüş balosuna davet etmemi söylediği, iki şekilde de anlaşılabilecek mesaj hariç. Fakat Declan'la mesajlaşmalarımız ve... bilmiyorum. Dünkü makaleden sonra o şekilde mercek altına alınmamayı tercih ederim." Hüsranla homurdanarak bir kâğıt parçasını kenara attı. "Yakından baktığınızda her şey kötü görünür, değil mi?"

Perşembe günkü *Burlington Free Press* makalesi Declan'ın hayatının son beş yılını ısıtıp ısıtıp yeniden okurun önüne koymuştu. Lacey'nin ölümünden Solsbury'ye taşınmasına kadar geçen zamanı ele almış ve hikâyeyi, Brooke'un kayboluşunda önemli bir tanık olan ve adı verilmeyen kardeşine arada sırada atıflar yaparak çeşnilendirmişti. Viv'in yazmış olabileceği türden bir makaleydi – gram haber değeri taşımıyor, yalnızca dayanaksız görüşlerden ve imalardan oluşuyordu.

Önceki gece odamda, gerçek suç romanlarıyla dolu kitaplığımın önüne kurulmuş ve üç kayıp kızla ve Echo Ridge'le bağlantılı olabileceğini düşündüğüm her şeyi bir zaman çizelgesine oturtmuştum:

Ekim 1996: *Sadie ve Vance yuvaya dönüş balosunun kralı ve kraliçesi seçildiler*

Ekim 1996: *Sadie ve Vance birliktelerken Sarah sırra kadem bastı*

Haziran 1997: *Sadie, Echo Ridge'den ayrıldı*

Ağustos 2001: *Sadie dedemin cenazesi için kasabaya döndü*

Haziran 2014: *Lacey, Declan, Daisy ve Ryan'ın üçüncü sınıf pikniği*

Ağustos 2014: *Declan ve Daisy yakınlaşıyorlar - Lacey'nin gizli bir erkek arkadaşı mı var?*

Ekim 2014: *Lacey ve Declan yuvaya dönüş balosunun kralı ve kraliçesi seçildiler*

Ekim 2014: *Lacey Cinayet Kasabası'nda (Korku Çiftliği'nde) öldürüldü*

Ekim 2014: *Sadie, Lacey'nin cenazesi için kasabaya geri döndü*

Haziran 2015: *Daisy ve Declan mezun oldular, Echo Ridge'den ayrıldılar (ayrı ayrı mı?)*

Temmuz 2019: *Daisy, Echo Ridge'e döndü*

Ağustos 2019: *Daisy, Lacey'nin bilekliğini Ryan Rodriguez'e verdi*

30 Ağustos 2019: *Ellery ve Ezra, Echo Ridge'e taşındılar*

Eylül (yoksa Ağustos mu?) 2019: *Declan, Echo Ridge'e döndü*

4 Eylül 2019: *Meçhul tehditler başladı*

28 Eylül 2019: *Brooke kayboldu*

Ardından duvarıma asmış ve aradaki bağlantıyı görmeyi umarak en az bir saat boyunca listeme bakmıştım. Elbette görememiştim fakat Ezra içeri girdiğinde benim fark etmediğim bir şeyi yakalamıştı. "Şuna bak," demişti parmağıyla *Ağustos 2001*'in üzerine hafifçe vurarak.

"Ne olmuş?"

"Sadie, Ağustos 2001'de Echo Ridge'e dönmüş."

"Biliyorum. Onu oraya ben yazdım. Yani?"

"Yanisi... biz Mayıs 2002'de doğduk." Bön bön baktığımı gö-

rünce, "Dokuz. Ay. Sonra," diye eklemişti her kelimeyi ağır ağır telaffuz ederek.

Ağzım bir karış açık ona bakmıştım. Hazırlıksız yakalanmıştım. Echo Ridge'de çözülmeyi bekleyen o kadar çok gizem vardı ki babamızın kim olduğu aklımdaki son soru işaretiydi. "*Ah*, hayır. Hayır, hayır, hayır," demiştim zaman çizelgem alev almış gibi geriye sıçrayarak. "İmkânsız. Bu çizelge o meseleyle ilgili değil, Ezra!"

Omuz silkmişti. "Sadie bize anlatması gereken başka bir şey daha olduğunu söylememiş miydi? Şu dublör hikâyesinde en başından beri boşluklar vardı. Belki de hazır geri dönmüşken eski bir aşkı alevlendirmiştir..."

Ezra sözünü bitiremeden, "Defol buradan!" diye bağırmış ve *Soğukkanlılıkla*'yı bir hışımla kitaplığımdan alıp ona fırlatmıştım. "Ve aklına işe yarar ya da en azından *dehşet verici* olmayan bir şey gelmediği sürece de geri dönme."

O zamandan beri Ezra'nın söylediği şeyi aklımdan çıkarmaya çalışıyordum. Her halükârda kayıp kızları ilgilendiren bir konu değildi. Zaten yalnızca bir tesadüf olduğundan da emindim. Dün geceki haftalık Skype görüşmemizde konuyu Sadie'ye açmayı planlıyordum. Tabii eğer bizi ekmemiş olsaydı. Danışmanı Nana'ya Sadie'nin "bitkin" olduğunu söylemişti.

Bir adım ileri, bir adım geri.

"Hah." Ezra'nın sesi beni şimdiye döndürdü. "Bu diğerlerinden farklı." Sarı renkli, ince bir kâğıdı diğer her şeyden ayırıp kıvrık kenarlarını düzeltti.

Ona doğru kaydım. "Neymiş?"

"Araba tamiri," dedi. "Amy Nelson diye birinin adına. Dailey'nin Tamirhanesi diye bir yerde..." Gözlerini kısarak elindeki kâğıda baktı. "Bellingham, New Hampshire."

İkimiz de aynı anda içgüdüsel olarak Malcolm'a döndük. New Hampshire'la ilgili bildiğim tek şey abisinin orada yaşadığıydı. Yani *eskiden*.

Malcolm'un suratındaki ifade sertleşti. "Hiç duymadım."

Ezra okumaya devam etti. *"Bilinmeyen bir darbeden ötürü aracın önünde hasar. Ön tampon sökülüp değiştirildi, kaporta tamir edildi, araç boyandı. Acil teslimat, kırk sekiz saat."* Ezra'nın kaşları havalandı. "Hadi be! Bu fatura iki bin doların üstünde. Nakit ödenmiş. Bir..." Duraksayarak gözleriyle faturayı taradı. "2016 model bir BMW X6 için. Kırmızı."

Malcolm yanımda kıpırdandı. "Bakabilir miyim?" Ezra'nın ona uzattığı faturayı incelerken Malcolm'un kaşlarının arasında derin bir çizgi belirdi. "Bu Katrin'in arabası," dedi en nihayetinde başını kaldırarak. "Markası da modeli de tutuyor. Tabii plakası da."

Mia sarı renkli, ince kâğıdı onun elinden kaptı. "Gerçekten mi? Emin misin?"

"Hem de adım gibi," dedi Malcolm. "Çoğunlukla beni okula o götürür ve annemin arabasını aldığımda da hep o arabanın yanına park ederim."

"Amy Nelson kim?" diye sordu Ezra.

Malcolm başını iki yana salladı. "Hiçbir fikrim yok."

"Burada bir cep telefonu numarası var," dedi Mia, kâğıdı Malcolm'un suratına tutarak. "Katrin'in numarası mı?"

"Numarasını ezbere bilmiyorum. Bir bakayım." Malcolm telefonunu çıkarıp birkaç tuşa bastı. "Onun değil. Ama bekle, numara telefonumda kayıtlı. Bu numara..." Malcolm nefesini tutup Mia'ya döndü. "Katrin'in Brooke'u baloya götürmem için attığı mesajı hatırladın mı?" Mia başıyla onayladı. "O esnada Brooke'un numarasını da göndermişti. Ben de rehbere kaydetmiştim. İşte, bu numara o numara."

"Bekle. Ne?" dedi Ezra. "Katrin'in arabası için kesilmiş bir tamir faturasında Brooke'un numarasının ne işi var?"

Malcolm rehberini kurcalarken ben telefonumu çıkarmış, New Hampshire'daki Bellingham'ı arıyordum. "Tamirhane üç saatlik mesafede," dedim.

"Yani Brooke..." Mia faturayı inceledi. "Yani Brooke Katrin'in arabasını tamir ettirmesine yardımcı olmuş. Fakat arabayı

Armstrong'un Tamirhanesi'ne götürmemişler. Ne de Vermont sınırları içindeki başka bir tamirhaneye. Üstelik sahte isim kullanmışlar. Neden böyle yapsınlar ki?"

"Katrin arabasının haşatının çıkması hakkında ne dedi?" diye sordum Malcolm'a dönerek.

Malcolm kaşlarını çattı. "Hiçbir şey. Sapasağlamdı." Akıl karışıklığıyla gözlerimi kırpıştırarak ona baktığımı görünce, "Yani haşatı falan çıkmamıştı. Gayet iyi durumdaydı. Belki bir yanlışlık olmuştur. Tabii eğer... bir dakika." Hâlâ faturayı incelemekte olan Mia'ya döndü. "Araba ne zaman tamir edilmiş?"

"Şey..." Mia'nın bakışları kâğıdın tepesine kaydı. "31 Ağustos'ta getirilmiş ve 'Amy' tarafından 2 Eylül'de teslim alınmış. Ah, tabii." Başını kaldırıp Malcolm'a baktı. "Sen o sıralar annenle tatildeydin, değil mi? Ne zaman geri dönmüştün?

"4 Eylül'de," dedi Malcolm. "Lacey'nin bağış gecesinin olduğu gün."

"Yani arabanın ortalıkta olmadığını bilemezdin," dedi Mia. "Ama Bay Nilsson bir şey söylemez miydi?"

"Fark etmemiş bile olabilir. Katrin yazları sık sık birkaç günlüğüne Brooke'a kalmaya gider." Malcolm yüzünde düşünceli bir ifadeyle yumruğunu dizine vurarak istemsizce bir ritim tuttu. "Belki de Brooke'un devreye girmesinin nedeni budur. Arabası tamirhanedeyken Katrin muhtemelen Brooke'un arkasına saklanmıştı. Peter ona arabayı daha dikkatli sürmesi gerektiğini söyleyip duruyordu. Muhtemelen Katrin öğrenmesi hâlinde babasının arabasını elinden alacağından korkmuştur."

"Pekâlâ," dedi Ezra. "Sanırım mantıklı görünüyor. Sahte isim meselesi aptalca olmuş. Yani arabanın gerçekte kime ait olduğunu öğrenmek isteyen birinin plakayı sorgulatması yeter. Fakat büyük olasılıkla işin oraya varmayacağını tahmin etmişlerdir." Kaşlarını çatarak duraksadı. "Anlamadığım tek bir şey var. Eğer olanlar bundan ibaretse Brooke neden çaresizce faturayı ele geçirmeye çalışıyordu? Tabii aradığı şeyin bu olduğunu varsayarsak. Gerçi..." kenara ayırdığımız fatura yığınına işaret etti, "baş-

ka hiçbir şey konumuzla ilgili görünmüyor. Eğer arabayı gizlice tamir ettirmek ve kanıtları ortadan kaldırmak için onca zahmete girmiş olsaydınız faturayı kâğıt parçalayıcısı tarafından lime lime edilmeye bırakmaz mıydınız? Ne de olsa görev başarıyla tamamlanmış, öyle değil mi?"

Brooke'un Korku Çiftliği'ndeki ofiste söylediklerini düşündüm. *Zaten bu da milyon dolarlık sorunun ta kendisi, değil mi? Ne oldu? Bilmek isterdiniz, değil mi?* Nabzım hızlanmaya başladı. "Mia," dedim ona doğru dönerek. "Arabanın tamirhaneye hangi gün bırakıldığını tekrar söyler misin?"

"31 Ağustos," dedi.

"31 Ağustos," diye tekrarladım. Tenim karıncalanıyor, vücudumdaki bütün sinirler seğiriyordu.

Ezra başını yana eğdi. "Neden az önce bir el bombası yutmuş gibi görünüyorsun?"

"Çünkü o tarihten bir gece önce Los Angeles'tan gelmiştik. 30 Ağustos. Hatırlamadın mı? Dolu fırtınası vardı. Bay Bowman'ın vur kaç olayında öldüğü gece." Bir saniyeliğine kimse tek kelime etmedi. Parmağımın ucuyla Mia'nın elindeki kâğıda hafifçe vurdum. *"Bilinmeyen bir darbeden ötürü aracın önünde hasar?"*

Mia'nın vücudu kaskatı kesildi. Ezra, "Lanet olsun," derken Malcolm onunla aynı anda, "Hayır," dedi. Bana döndü. Gözleri ıstırap yüklüydü. "Bay Bowman? Katrin hayatta..." Mia tamir faturasını kucağına bırakınca Malcolm'un sesi gücünü yitirdi.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum," dedi Mia insanı hayrete düşürecek kadar usulca. "Fakat fena hâlde o yapmış gibi görünüyor."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

MALCOLM

5 EKİM, CUMARTESİ

"Çok güzel görünüyorsun, Katrin."

Buzdolabından, annemin sesine döndüm ve merdiveni daha iyi görmek için elimde fazla ılık bir maden suyuyla antreye doğru yürüdüm. Kırmızı elbisesinin içindeki Katrin bir kraliyet ailesi mensubu gibi merdivenden iniyordu. Saçları arkasından sıkıca toplanıp karmaşık bir topuz yapılmıştı. Hafta boyunca göründüğünden daha iyi görünüyordu fakat yine de her zamanki pırıltısından yoksundu. Çehresinin kırılgan bir havası vardı.

Elbisesinin hayli derin yakası Katrin'in normalde sergilediğinden daha fazla göğüs dekoltesi veriyordu. Normalde dikkatim dağılırdı fakat bu bile dün öğleden sonradan beri kafamda dönüp duran düşünceler trenini raydan çıkarmaya yetmedi.

Ne biliyorsun? Ne yaptın?

"Vay canına." Katrin'in erkek arkadaşı Theo aynı sorundan mustarip değildi. Gözleri Katrin'in göğsüne odaklandı ama sonra babasının da odada olduğunu hatırladı. "Harika görünüyorsun."

Peter'ı göremiyordum fakat sesi zoraki bir içtenlikle yüklüydü. "Hadi, dördünüzün birkaç fotoğrafını çekelim."

Bu, sahneden çıkmak için duymayı beklediğim replikti. Katrin ve Theo baloya Echo Ridge Lisesi'nin en sevmediğim iki öğrencisiyle gideceklerdi: Kyle McNulty ve Viv Cantrell. Katrin anneme bunun bir randevu olmadığını açıklamıştı. Kasabadaki herkes rutinlerine tutunmaya çalışırken bir araya gelen ve Brooke için endişelenen iki insandan ibarettiler. Geldikleri zaman Kyle'a göz ucuyla şöyle bir baktım. Buna zorla ikna edilmiş ve evet dediği için pişmanmış gibi görünüyordu.

Yuvaya dönüş balosunun biletlerinin satışından elde edilen tüm gelir Brooke'un sağ salim eve dönmesini sağlayacak bilgiyi verecek kişiye ayrılan ödül fonuna gidiyordu. Kasabadaki işletmelerin çoğu aşağı yukarı benzer meblağlarda bağışlar yapıyorlardı. Peter'ın hukuk bürosu ise onları ikiye katlıyordu.

Diğer herkes poz verirken çalışma odasına sığındım. Mia baloya Ezra'yla birlikte gidiyordu ve bir saat öncesine kadar da Ellery'yi arayıp onu baloya davet edeyim diye beni mesaj yağmuruna tutmuştu. Başka zaman olsa muhtemelen dediğini yapardım. Ne var ki Katrin'in sözlerini aklımdan çıkaramıyordum: *Seni orada görmesem iyi olur.* Bana suçluymuşum gibi davranmaktan vazgeçmişti fakat okuldaki herkesin nasıl düşündüğünü biliyordum. Üç saat boyunca insanların fısıldaşmalarına ve yargılamalarına maruz kalacağım gereksiz bir dansı daha az umursayamazdım.

Kaldı ki şu anda üvey kardeşimin etrafında normal davranıp davranamayacağımdan da emin değildim.

Dün bulduğumuz şeyden kimseye bahsetmemiştim. Çılgınca teorilerimize rağmen elimizdeki tek kanıt, şaibeli irtibat bilgilerinin verildiği bir faturadan ibaretti. Yine de gün boyunca içimi kemirip durmuş ve benim için, *Ne biliyorsun? Ne yaptın?* diye bağırmadan Katrin'e bakmayı neredeyse imkânsız duruma getirmişti.

Katrin ve arkadaşları dansa gitmek için hazırlanırken antredeki mırıltılar güçlendi. Çok geçmeden evde Peter ve annemle

yalnız kalacaktım. Aniden dünyada istediğim en son şeyin bir cumartesi gecesini kendi düşüncelerimle baş başa geçirmek olduğunu fark ettim. Fazla düşünüp de fikir değiştirmeden Ellery'ye bir mesaj ateşleyiverdim. *Bu akşam takılmak ister misin? Film filan izleyebiliriz?*

Kabul edip etmeyeceğini ya da anneannesinden izin koparıp koparamayacağını bilmiyordum. Ne var ki Ellery birkaç dakika sonra mesajımı cevapladı ve yanıtını okuduğumda, göğsümü sıkıştıran mengene az da olsa gevşedi.

Evet, elbette.

Anlaşılan, yuvaya dönüş balosu gecesi bir kızı evinize davet ettiğinizde anneniz bundan türlü türlü *anlamlar* çıkarıyordu.

Anneannesi Ellery'yi bize bıraktıktan sonra nefes aldırmadan kızın etrafında dört dönmeye başladı. "Siz ikiniz patlamış mısır ister misiniz? İsterseniz patlatabilirim. Karanlık odada mı yoksa oturma odasında mı olacaksınız? Muhtemelen karanlık oda daha rahattır fakat oradaki televizyonda Netflix olduğunu sanmıyorum. Belki de çabucak kurabiliriz. Ne dersin, Peter?"

Peter sanki bu onu çılgın atmaktan vazgeçirecekmiş gibi bir elini annemin omzuna koydu. "Acil bir teknoloji ihtiyacı doğması hâlinde Malcolm'un bize haber vereceğinden eminim." Peter boynundaki eşarbı çözüp çantasına tıkıştırmakla meşgul olan Ellery'ye eksiksiz bir Peter Nilsson gülümsemesi deneyimi yaşattı. "Seni tekrar görmek çok güzel, Ellery. Lacey'nin bağış gecesinde söyleme fırsatı bulamadım ama annen buralardayken kasabadaki en sevdiğim insanlardan biriydi." Fazla mütevazı bir kahkaha koyuverdi. "Hatta onu birkaç kez sinemaya bile götürdüm. Gerçi sarırım sıkıntıdan patlamıştı. Umarım iyidir ve siz de Echo Ridge'de güzel zaman geçiriyorsunuzdur. Her ne kadar..." Yüzünden bir gölge geçti. "Şimdilerde en güzel günlerimizi yaşamıyoruz."

Çenesini kapaması için can attığımı anlamasın diye olabildiğince renk vermemeye çalıştım. Kasabanın yarısının Brooke'a bir

şey yaptığını düşündüğünü insanlara hatırlatıp durmanın da bir sınırı vardı. Ne var ki Ellery'yi yuvaya dönüş balosuna davet etmememin bir diğer nedeni de sarırım buydu. Evet diyeceğinden emin değildim.

"Biliyorum," dedi Ellery. "Buraya garip bir zamanda taşındık. Fakat herkes bize gayet iyi davranıyor." Bana gülümsedi ve kötü ruh hâlim yok oldu. Açık bıraktığı saçları tam da benim sevdiğim gibi omuzlarına dökülüyordu. Şimdiye dek bu konuda bir tercihim olduğunu fark etmemiştim ama görünüşe bakılırsa vardı.

"Size içecek bir şey getirmemi ister misiniz?" diye sordu annem. "Maden suyumuz, meyve suyumuz..." Buzdolabında neyimiz var neyimiz yoksa sayıp dökmeye hazır görünüyordu fakat Ellery yanıt veremeden Peter onu nazikçe balkon merdivenlerine doğru çark ettirdi. Tanrı'ya şükürler olsun.

"Malcolm her şeyin yerini biliyor, Alicia. Neden üst kata çıkıp Burns belgeselini izlemeyi bitirmiyoruz?" Bana neredeyse Ellery'ye attığı kadar sıcak bir gülümseme bahşetti. Bu gülümsememe gözlerine ulaşmıyordu ama denemesi bile hanesine yazılacak birkaç puanı hak ettiği anlamına geliyordu. "Bir şeye ihtiyacınız olursa bize seslenin."

"Kusura bakma," dedim basamaklardaki ayak sesleri uzaklaşarak duyulmaz olduğunda. "Annem yeni arkadaşlarla tanışma konusunda biraz paslanmış. Patlamış mısır ister misin?"

"Olur," deyip sırıttı. Gamzeleri ortaya çıkınca ona mesaj attığıma memnun oldum.

Onu adanın önündeki taburelerden birine hoplayıverdiği mutfağa götürdüm. Evyenin yanındaki dolabın kapağını açtım ve mikrodalgada patlatılmaya uygun bir kutu dolusu mısır bulana kadar rafları eşeledim. "Ayrıca için rahat olsun, annen hiç fena değil. Üvey baban da öyle." Bunu sanki Katrin'in babasından tam tersini beklermiş gibi şaşkınlıkla söylemişti.

Mısır paketini kutudan çıkarıp mikrodalgaya atarken, "Fena değildir," dedim gönülsüzce.

Ellery buklelerinden birini parmağına doladı. "Babandan pek bahsetmiyorsun. Onunla görüşüyor musun, yoksa?.." Babamın hayatta olup olmadığından yüzde yüz emin değilmiş gibi duraksadı.

Patlayan mısırların sesi havayı doldurdu. "Pek değil. Şimdilerde Vermont'un güneyinde, Massachusetts yakınlarında yaşıyor. Bu yaz bir haftalığına yanına gittim. İlginç bulacağım yanılgısıyla genellikle sporla ilgili makaleler gönderip durur. Peter ondan daha çok çabalıyor." Bunu söylerken aslında doğru olduğunu fark edince şaşırdım. "En azından Peter üniversiteden, sonrasında ne yapmak istediğimden, o tür şeylerden bahseder."

"Peki sen ne *yapmak* istiyorsun?" diye sordu Ellery.

Patırtılar yavaşladı. Paketi mikrodalgadan çıkardım ve yırtarak ağzını açıp tereyağı kokulu buharı serbest bıraktım. "Hiçbir fikrim yok," diye itiraf ettim. "Ya sen?"

"Emin değilim. Avukat olmaktan hoşlanacağımı sanıyorum fakat... bunun gerçekçi olup olmadığını bilmiyorum. Bu yıla kadar üniversiteye gidebileceğimi bile düşünmemiştim. Sadie hayatta bizi gönderemezdi. Ne var ki anneannem ikimizi de üniversiteye gönderecekmiş gibi konuşup duruyor."

"Aynısı benim için de geçerli. Tabii beni üniversiteye göndermekten bahseden Peter," dedim. "Onun avukat olduğunu biliyorsun, değil mi? Seninle avukatlık konusunda konuşmaktan memnuniyet duyacağına eminim. Ama şimdiden uyarayım... işinin yüzde doksanı kulağa inanılmaz sıkıcı geliyor. Gerçi belki de sıkıcı olan kendisidir."

Ellery güldü. "Dikkate alınmıştır. Bu konudaki uyarına kulak vereceğim." Dolapta patlamış mısır kâsesi avına çıkmak için ona arkamı döndüm. Tekrar konuştuğunda sesi çok daha kısıktı. "Tuhaftır ama çok uzun bir zaman boyunca bir geleceğim olabileceğine... *hiç* inanmadım," dedi. "Teyzemin başına gelenleri düşünür ve ikimizden birinin liseden sonrasını göremeyeceğini hayal ederdim. Yani kardeşimin ya da benim. Sanki Corcoran ikizlerinden yalnızca biri hayatına devam edebilirmiş gibi. Ve

Ezra anneme benden daha çok benzediği için..." Arkama döndüğümde onu mutfak penceresinden dışarıdaki karanlığa düşünceli düşünceli bakarken buldum. Ardından ürperdi ve özür dilercesine suratını buruşturdu. "Üzgünüm. Işık hızıyla hastalıklı konulara daldım."

"İkimizin de berbat birer aile geçmişi var," dedim ona. "Hastalıklı düşünceler olmazsa olmazımızdır."

Onu Nilssonların oturma odasına götürdüm ve kanepenin bir ucuna kurulup patlamış mısır kâsesini de yanıma koydum. Kâsenin yanına kıvrılıp içeceğimi elime tutuşturdu. "Ne izlemek istersin?" diye sordum uzaktan kumandanın düğmesine basıp kanal rehberinde aşağı inerken.

"Fark etmez," dedi Ellery. Aramızdaki kâseden küçük bir avuç dolusu mısır aldı. "Bu gece evden çıkabildiğime memnunum."

Kanal gezintim bizi ilk *Defender* bölümüne getirdi. Sadie'nin göründüğü kısım geride kalmıştı ama yine de onun şerefine kanalı değiştirmedim. "Evet, anlıyorum. Brooke'u evine bırakmamın üzerinden nasıl olup da koca bir hafta geçtiğini düşünüp duruyorum." Maden suyumun kapağını çevirerek açtım. "Bu arada bir süredir sana teşekkür etmek istiyordum. Bilirsin işte. Bana inandığın için."

Ellery akışkan gibi görünen koyu renkli gözlerini benimkilere dikti. "Senin için korkunç bir haftaydı, değil mi?"

"Declan'ın başına gelenlere tanık olduğumu biliyorsun." Televizyonun ekranında yağmurun ıslattığı fütürist bir şehrin karanlık sokakları göründü. Kahraman yerdeydi; tepesine kâbus gibi çöken, derileri kuşanmış, kaslı tiplerden sakınıyordu. Henüz yarı sayborg değildi. Yani kıçı tekmelenmek üzereydi. "Bu ondan daha iyiydi."

Ellery yanımda kıpırdandı. "Fakat onun Lacey'yle uzun bir geçmişi vardı. Sen ise Brooke'un ne erkek arkadaşı ne de..." Bir anlığına tereddüt etti. "En yakın arkadaşıydın."

Odadaki fili dürtüklemeden on beş dakika dayanmayı başararak bir aferini hak etmiştik.

"Sence bulduğumuz şeyi polise göstermeli miyiz?" diye sordum.

Ellery dudağını ısırdı. "Bilmiyorum. Doğrusunu söylemem gerekirse, onu ele geçirme şeklimden ötürü biraz endişeliyim. Ayrıca seni meseleye dahil etmek şüphe uyandırabilir. Ayrıca Ryan Rodriguez'e hâlâ güvenmiyorum." Kaşlarını çatarak televizyon ekranına baktı. "O herifte yanlış bir şeyler var."

"Başka polis memurları da var," dedim. Fakat bu Memur McNulty'nin soruşturmasıydı ve onunla tekrar konuşma düşüncesi bile midemin çalkalanmasına neden oluyordu.

"Mesele şu ki... aklımı kurcalayan bir şey var." Ellery kanalı değiştirecekmiş gibi uzaktan kumandayı aldı ama tek yaptığı, onu dalgın dalgın elinde döndürmek oldu. "Çıkarımımızın doğru olduğunu ve Katrin'in gerçekten de" –sesi alçalarak neredeyse fısıltıya dönüştü– "Bay Bowman'ı ezdiğini varsayalım. Sence *bütün* yaptığı bu mudur?"

Ağzımdaki patlamış mısır parçasını yutmaya çalıştım ama başaramadım. Boğazım kupkuruydu. Ellery'ye yanıt vermeden önce içeceğimden koca bir yudum aldım ve ardından, Katrin'in birkaç saat önce basamaklardan inerken takındığı maskevari ifadeyi düşündüm. İlk sorgumda beni nasıl da otobüsün önüne ittiğini. Peter'ın öncülük ettiği arama çalışmasından önce gözlerinde gördüğüm o korku dolu bakışı. "Ne demek istiyorsun?"

"Şey." Bu kelimeyi sanki ağzından zorla alınmış gibi yavaş ve gönülsüzce söyledi. "Muhtemelen önce şöyle bir girizgâh yapmalıyım... Suç hakkında çok düşünürüm. Öyle böyle değil. Bunun farkındayım. Bu bir sorun sayılabilir. Yani ağzımdan çıkan her şeye ihtiyatla yaklaşmalısın çünkü ben... mizacım gereği şüpheci bir insanım."

"Benden şüphelendin, değil mi? Bir süreliğine." Ellery donakaldı ve gözleri fal taşı misali açıldı. Kahretsin, böyle söylemek istememiştim. Az kalsın özür dileyip konuyu değiştirecektim. Fakat yapmadım çünkü artık aklımdan geçeni söylediğime göre yanıtını duymak istiyordum.

"Ben... ben böyle olmaktan sahiden nefret ediyorum, Mal." Bunun bana lakabımla ilk hitap edişi olabileceğini düşündüm fakat daha anlık tepkisinin ne anlama geldiğini çözemeden, gözlerinin yaşardığını görünce dehşete kapıldım. "Ben yalnızca... Teyzeme ne olduğunu asla öğrenemeden büyüdüm. Kimse bana hiçbir şey anlatmazdı. Ben de olanları anlamaya çalışmak için korkunç suç hikâyeleri okurdum. Fakat bunlar aklımı karıştırmaktan ve beni iyiden iyiye paranoyaklaştırmaktan başka hiçbir işe yaramadı. Şimdiyse kelimenin tam anlamıyla ikizim olmayan kimseye güvenemeyecekmişim gibi hissettiğim bir noktadayım." Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. Uzaktan kumandayı kanepeye koyup hışımla yanağını sildi ve solgun teninde bir kızarıklık bıraktı. "İnsanlarla nasıl ilişki kuracağımı bilmiyorum. Mesela buraya taşınmadan önce yalnızca tek bir arkadaşım vardı. Sonra seninle ve Mia'yla tanıştık. İkiniz de harikaydınız ama sonra kızılca kıyamet koptu... Özür dilerim. *Bunu yapabileceğini* hiç gerçekten düşünmedim ama bu konuda... düşündüm. Eğer bu sana mantıklı geliyorsa. Muhtemelen gelmiyordur."

Göğsümde bir düğüm çözüldü. "Mantıklı geliyor. Sorun yok. Bak. Anlıyorum." Odada etrafıma işaret ettim. "Büyük yuvaya dönüş geceme baksana. Fark ettin mi bilmiyorum ama benim de yalnızca bir tek arkadaşım var. Mutfakta da söylediğim gibi, değil mi? Berbat aile geçmişlerimiz var. Çoğunlukla boktan şeylerle uğraşmak zorunda kalıyoruz ama bu seni anladığım anlamına geliyor. Ve senden... hoşlanıyorum."

Patlamış mısır kâsesini sehpaya koydum ve çekine çekine kolumu ona doladım. İç geçirip göğsüme yaslandı. Aslında niyetim ona arkadaşça sarılmaktı fakat gözlerine düşen bukleleri geriye iterken bir de baktım ki yüzü iki elimin arasında tutuyorum. Bu harika bir histi. Ellery gözlerini benimkine dikmişti ve dudakları hafif, meraklı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Suratını kendiminkine yaklaştırdım ve üzerine fazla düşünemeden onu öptüm.

Dudakları yumuşak ve ılıktı, ağzında az da olsa tereyağı tadı vardı. Elini göğsümden yukarı kaydırıp enseme götürdüğünde

vücuduma ağır ağır bir sıcaklık yayıldı. Derken alt dudağımı hafifçe dişledi ve az önceki sıcaklık bir elektrik akımına dönüştü. Kollarımı dolayıp çekerek onu yarı yarıya kucağıma oturttum. Dudaklarını, çenesiyle köprücük kemiği arasında kalan yeri öpüyordum. Beni yastıklara doğru itti ve bedenini benimkine yapıştırdı. Kutsal cehennemler aşkına, gece beklediğimden *çok daha* iyi geçiyordu.

Tangır tungur bir ses yüzünden ikimiz de donakaldık. Her nasılsa uzaktan kumandayı yerinden etmiş ve odanın diğer köşesine fırlatmıştık. Ellery doğrulurken annemin üst katta olması gereken biri için fazlaca yakından gelen sesi, "Malcolm? Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Siktir. Mutfaktaydı. Ellery'yle birbirimizden ayrılırken, "Yolunda. Yalnızca uzaktan kumandayı düşürdük," diye seslendim. Aramızda iki karış mesafe bırakarak kanepeye oturduk. Kızarmış suratlarımızda mahcup gülümsemelerle annemin yanıtını bekledik.

"Ah, tamam. Sıcak çikolata yapıyordum, siz de ister misiniz?"

"Hayır, sağ ol," dedim Ellery buklelerini kontrol altına almaya çalışırken. Ellerim onları yine darmadağın etmek için yanıp tutuşuyordu.

"Peki ya sen, Ellery?" diye sordu annem.

"Almayayım, teşekkür ederim," dedi Ellery dudağını ısırarak.

"Pekâlâ." Bana sonsuzluk kadar uzun gelen bir dakika boyunca annemin üst kata geri dönmesini bekledim ama süre dolmadan Ellery kanepenin diğer ucuna kaçmıştı bile.

"Bölündüğümüz muhtemelen iyi oldu," dedi iyice kızarıp bozararak. "Başka bir şey... yapmadan önce sana teorimden bahsetmem gerektiğini düşünüyorum."

O esnada kafam pek o kadar iyi çalışmıyordu. "Neyinden bahsetmen gerektiğini?"

"Suç teorimden."

"Suç... Ah. Evet, o mesele." Kendime çekidüzen vermek için derin bir nefes aldım ve daha derli toplu oturdum. "Fakat benimle ilgili değil, değil mi?"

"Kesinlikle değil," dedi. "Ama *Katrin'le* ilgili. Dahası eğer Bay Bowman konusunda haklıysak bunun yalnızca bir, şey, başlangıç olduğunu düşünüyorum." Buklelerinden birini parmağına doladı. Bunun asla hayra alamet olmadığını fark etmeye başlıyordum. Katrin'in Bay Bowman'ı çiğnemiş olma ihtimaline hâlâ aklım ermiyordu. Böyle olunca *daha fazlasını* duymaya hazır olduğumu hiç sanmıyordum. Fakat geçtiğimiz beş yıldır insanlarla Lacey ile Declan hakkında konuşmaktan kaçınmam katiyen hiçbir şeyi çözmemişti.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Bak. Fatura bize Brooke'un kazadan haberdar olduğunu gösteriyor, değil mi? Ya olay esnasında arabadaydı ya da Katrin ona daha sonra anlattı." Ellery buklesini azat edip kolyesini çekiştirmeye başladı. "Katrin insanların öğrenmesinden deli gibi korkmuştur. Kaza yapmak başka bir şey fakat sonrasında yardım etmek için durmamak... Okulda istenmeyen kişi ilan edilirdi. Ayrıca babasının kasabadaki konumu da yerle bir olurdu. Alacağı cezadan bahsetmiyorum bile. Hâl böyle olunca meseleyi örtbas etmeye karar verdi. Brooke yardım etmeyi kabul etmiş olsa gerek ama bana kalırsa sonrasında pişman oldu. Hep çok endişeli ve üzgün görünüyordu. Onunla tanıştığımdan beri ki bu da Bay Bowman'ın ölümünün *hemen* sonrasına denk düşüyor. Tabii eğer eskiden de öyle bir tip değildiyse?"

"Hayır," dedim. Brooke'un KAYIP posterindeki gülümseyen fotoğrafı gözümün önüne gelince midem burkuldu. "Değildi."

"Ve ardından Korku Çiftliği ofisinde, *Öyle yapmamalıydım, onlara söylemeliyim, bu doğru değil*, gibi şeyler söyleyip durdu. Bu da bana vicdan azabı çektiğini düşündürüyor."

Basınç kafatasımı mengene misali sıkmaya başladı. "Bana hiç gerçekten çok kötü bir hata yapıp yapmadığımı sordu."

Ellery'nin gözleri yuvalarından uğradı. "Öyle mi? Ne zaman?"

"Ofiste. Sen Ezra'yı aramaya gittiğinde. Dedi ki..." Hafızamı kurcaladım fakat söylediklerini kelimesi kelimesine hatırlayama-

dım. "Öyle sıradan olmayan bir hata yapmak hakkında bir şeylerdi. Bir de arkadaş çevresinin farklı olmasını dilediğini söyledi."

Ellery ciddiyetle başıyla onayladı. "Bu da uyuyor," dedi.

Bilmek istemediğimden adım gibi emindim ama yine de sordum. "Neye?"

"Pek çok şeye. Başta vandalizm olaylarına," dedi Ellery. Afallamış hâlde gözlerimi kırparak ona baktım. "Mesajlar Katrin arabasını tamir ettirene kadar ortaya çıkmadı. Arabasını eylülün ikisinde teslim aldı ve Lacey'nin adına düzenlenen bağış gecesi de eylülün dördündeydi, değil mi?" Başımla onayladığımı görünce konuşmayı sürdürdü. "Bütün kasaba Bay Bowman'ın yasını tutup cevaplar ararken Katrin'in neler hissettiğini düşünüp duruyorum. Ne yaptığının öğrenilmesinden ya da kendini ele vermekten korktuğundan muhtemelen diken üstündeydi. Böylece, ya vandalizm olaylarını başlatan *Katrin*'se, diye düşünmeye başladım."

"Bunu neden yapsın ki?" Sesimdeki inanmazlık tınısını bastıramadım.

Ellery bana bakmayı reddederek parmağının ucunu kanepenin çiçek desenli döşemesinin üstünde gezdirdi. "Dikkatleri dağıtmak için," dedi usulca. "Bütün kasaba Bay Bowman'ın başına gelenler yerine tehditlere odaklanmaya başladı."

Aniden midem ağzıma geldi çünkü söylediklerinde haklılık payı vardı. Yuvaya Dönüş Balosu Sapığı, Bay Bowman'ın vur kaç olayı sonrası hayatını kaybetmesini böylesine popüler bir öğretmen için olabilecekten çok daha çabuk unutturmuştu. "Fakat *seni* neden bu işin içine çekti?" diye sordum. "Ve elbette kendisini ve Brooke'u da?"

"Aslına bakarsan Katrin'le Brooke'un adının geçmesi çok mantıklı çünkü eğer hedef hâline gelirlerse kimse onların bu işte parmağı olduğunu düşünmezdi. Bana gelince... bilmiyorum." Ellery parmağının ucuyla deseni takip etmeye devam ediyordu. Konsantrasyonunu bir saniyeliğine bile kaybedecek olsa koca kanepe ortadan kaybolacakmış gibi eline odaklanmıştı. "Belki de...

entrikayı dallanıp budaklandırmak içindir çünkü bakıldığında, kraliçe seçilen Sarah değil de Sadie olmasına rağmen ailemin trajik yuvaya dönüş balolarıyla bağlantısı ortada."

"Katrin nasıl yapmış olabilir ki? Tabela tahrip edildiğinde kültür merkezindeydi," dedim. "Korku Çiftliği'ndeki ekranda o görüntüler belirmeye başladığındaysa amigo kızların geri kalanıyla birlikte sahnedeydi."

"Ekran önceden ayarlanmış olabilir. Fakat geri kalanı için... yardıma ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Brooke çoktan işin içine çekilmişti. Viv ile Theo, Katrin ne derse yapar, değil mi? Kültür merkezinde onu gözden kaybettiğin hiç oldu mu?"

"Yani... evet." Bütün gözlerin annemle bana dönmesiyle Katrin'in sıvıştığını hatırladım. *Ah, Theo şuradaymış.* Ne kadar süreyle ortadan kaybolmuştu? Sanki hatırlamama yardımı olacakmış gibi elimle şakağımı ovuşturdum. Yardımı olmadı. Ellery'yle konuştukça huzursuzluğum artıyordu. "Olabilir. Fakat dürüst olmam gerekirse kulağa biraz zorlama geliyor, Ellery. Ayrıca Brooke'a ne olduğunu da açıklamıyor."

"İşte beni kaygılandıran da bu," dedi Ellery yine alçak sesle. "Bana kalırsa Katrin kasabanın dikkatini dağıtırken Brooke olanları insanlara anlatmak için cesaretini topluyordu. Ayrıca kanıtı geri almaya çalışıyordu. Ya Katrin bunu öğrendiyse ve... onu susturmak için bir şey yaptıysa?"

Aniden ürperdim. "Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Ve gerçekten ama gerçekten yanıldığımı umuyorum." Ellery sanki söyleyeceklerinden hoşlanmıyormuş ama yine de dilinin altındaki baklayı çıkarmak zorundaymış gibi telaşla, alelacele konuşuyordu. "Fakat Katrin'in gerekçesi vardı. Fırsatı da vardı. Ve bunlar suç işlemek için gerekli olan üç şeyden ikisidir."

Midem kurşun gibi ağırlaştı. "Üçüncüsü nedir?"

"Bu tür bir şey yapabilecek türden biri olman gerekir." Ellery en nihayetinde yüzünde endişeli bir ifadeyle başını kaldırıp bana baktı.

"Katrin yapmaz." Sözcükler ağzımdan hiç düşünmeden çıkmıştı.

"Her şeyini kaybedeceğini düşünse bile mi?" Bu defa cevap vermekte o kadar aceleci davranmadım. Ellery bastırmayı sürdürdü. "Seninle ve Brooke'la ilgili o gelişigüzel ithamı neden ortaya attığını açıklar, değil mi? Dikkatleri başka tarafa çekmek için yapılmış bir şey."

"Ama Ellery... İsa aşkına, biz nelerden bahsediyoruz böyle?" Sesim alçalarak gergin bir fısıltıya dönüştü. "Adam kaçırma? Daha kötüsü? Teorinin geri kalanına katılabilirim. Vur kaç olayına, hatta kasabanın dört bir yanına bırakılan mesajlara bile. Buna bile aşırıya kaçmak denir fakat baskı altındaki birinin o tür şeyler yapabileceğini hayal edebiliyorum. Öte yandan Brooke'u... *ortadan kaldırmak* tamamen başka bir hikâye."

"Biliyorum," dedi Ellery. "Katrin'in ya doğruyla yanlışı birbirinden ayıramayacak kadar çaresiz kalması ya da soğukkanlı bir katil olması gerekir." Parmağının ucuyla kanepenin döşemesindeki desenleri takip etmeye geri döndü. "Birkaç aydır onunla aynı evde yaşıyorsun. Bu iki ihtimalden hangisi sana daha yakın geliyor?"

"İmkânı yok. Katrin göz kamaştırıcı bir hayat yaşıyor." Fakat bunu söylerken bile dudaklarımdan dökülenlerin tam anlamıyla doğru olmadığını biliyordum. Peter Katrin'in üzerine titriyor olabilirdi ama burada yaşadığım dört ayda ilk Bayan Nilsson hakkında doğru düzgün tek bir kelime duymamıştım. Katrin annesiyle *konuşmamakla* kalmıyor, ondan *bahsetmiyordu* bile. Sanki tek bir ebeveyni varmış gibiydi. Bu da az sayıdaki ortak noktamızdan biriydi. Berbat bir durumdu fakat hayatınızın geri kalanını sapkın bir kişilikle geçireceğiniz anlamına da gelmiyordu. Galiba.

Birkaç dakika sessiz kalıp robotik parçalarla güçlendirilmiş Defender'ın eski can düşmanını kurşun yağmuruna tutmasını izledik. Diziyi böylesine popüler yapan bence buydu: Sürekli dayak yiyen, itilip kakılan alelade bir adam aniden özel ve güçlü

birine dönüşüyordu. Hollywood'da hiçbir olay örgüsü imkânsız değildi. Belki de Ellery o dünyada biraz fazla zaman geçirmişti.

Belki de üvey kardeşimi hiç tanımıyordum.

"Söylediklerinin birazı bile doğruysa meçhul tehditlerin devam etmesi gerekmez miydi?" diye sordum en nihayetinde. "Brooke kaybolduğunda tehditler de kesildi. Eğer insanların dikkatini dağıtmak istiyorsan şimdi en uygun zaman olurdu." Defender şehrin mahallelerinden birindeki tüm ışıkları söndürdüğünde televizyon ekranı titreşti. "*Tam da* şu an, aslında. Yuvaya dönüş balosunda."

Ellery bana ihtiyatlı bir bakış attı. "Aynı şeyi ben de düşündüm ama... o kadarını dile getirmek istemedim. Zaten gereğinden fazlasını söylemiş gibi hissediyorum."

"Bunları duymaktan hoşlanmıyorum," diye itiraf ettim. "Fakat... Katrin son zamanlarda mizacına uygun olmayan pek çok şey yapıyor. Belki de neyin peşinde olduğuna biraz daha dikkat etmeliyiz. Ve nerede olduğuna."

Ellery kaşlarını kaldırdı. "Baloya gitmekten mi bahsediyorsun?"

"Gidebiliriz. Duvardaki saate şöyle bir göz attım. "Başlayalı daha bir saat bile olmadı. Eğer bir hamle yapacaksa harekete geçmesi için hâlâ yeterince zamanı var."

Ellery siyah tişörtüyle kotuna işaret etti. "Baloya uygun giyinmiş sayılmam."

"Evde seni idare edebilecek bir şeyin var mı? Önce oraya uğrayabiliriz."

"Öyle süper resmî bir şeyim yok ama... idare edecek bir şeyler bulurum." Kendinden pek emin görünmüyordu. "Emin misin? Bir kerede üstüne fazla gelmiş gibi hissediyorum. Belki de önce söylediklerim üzerine biraz kafa yorman daha iyi olur."

Yüzümde çarpık bir gülümsemeyle ona baktım. "Baloya benimle gitmekten sıyrılmaya mı çalışıyorsun?"

Kızarıp bozardı. "Hayır! Ben sadece... şey... öf." Daha önce hiç kifayetsiz kaldığına tanık olmamıştım. Çok sevimliydi. Ellery

ayaklı bir *Forensic Files* bölümü olabilirdi fakat aklımdan çıkaramadığım bazı yanları vardı. Pek çok yanı.

Gerçi yalnızca bununla sınırlı değildi. Bugünün erken saatlerinde evde kalmak gözüme daha kolay görünmüştü. Tek yapmak istediğim dikkat çekmemek ve yüzleşmelerden kaçınmaktı. Fakat şimdi sanki utanacak bir şeyim varmış gibi eve kapanmış, 90'lar yapımı kötü bir dizi izliyordum. Oysa araba meselesinde durumu en hafif tabiriyle şaibeli olan Katrin parlak kırmızı bir elbise giyip partiye gitmişti.

Hayatımın Declan Sezon İki'ye dönüşmesine seyirci kalmaktan yılmıştım. Arkadaşlarım başımı benim açmadığım belalardan kurtarmanın yollarını ararlarken hiçbir şey yapmamak artık canıma yetmişti.

"O hâlde hadi gidelim," dedim.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

ELLERY

5 EKİM, CUMARTESİ

Nana olayların gidişatından, en hafif tabiriyle, memnun kalmamıştı.

Ben elbisemi apar topar kafamdan geçirirken, "Film izleyeceğinizi söylemiştin," dedi yatak odamın kapalı kapısının diğer yanından. Elbisem siyah ve kolsuzdu. Evaze gelen kloş eteği dizlerimin hemen üstünde bitiyordu. Kumaşı gündelik bir jarseydi fakat ona şık bir hava vermek için boynuma birkaç uzun, pırıltılı kolye takıp takıştırdım. Yegâne topuklu ayakkabılarımla hiç değilse yarı resmî sayılabilirdim.

"Fikrimizi değiştirdik," dedim bukle şekillendirici şişesine uzanıp avucuma biraz sıkarak. Malcolmlara gitmeden önce saçıma itiraf etmek isteyeceğimden çok daha fazla zaman harcamıştım ama elektriklenmeye karşı verilen savaş asla bitmezdi.

"Bu dansa gitme fikrinden hoşlanmıyorum, Ellery. Hele ki son birkaç haftada olan onca şeyden sonra."

"Ezra'nın gitmesine izin verdin," dedim ayakkabılarımı ayağıma geçirirken.

"Ezra senin gibi hedef alınmadı. Tanrı aşkına, seninle birlikte kraliçe adaylığına seçilen kızlardan biri kayıp. Bu tehlikeli olabilir."

"Ama Nana, artık adaylık filan kalmadı. Balo artık bir bağış toplama etkinliğinden ibaret. Her yerde çocuklar ve öğretmenler olacak. Brooke böyle bir kalabalığın ortasında kaybolmadı. Kaybolduğunda annesi ve babasıyla birlikte evdeydi." Elimi saçlarımdan geçirdim. Kirpiklerime maskara, dudaklarımaysa şeffaf kırmızı bir parlatıcı sürdüm. Artık tamamdım.

Nana'nın buna verecek yanıtı yoktu. Kapımı açtığımda kollarını kavuşturmuş vaziyette öylece dikiliyordu ve kaşlarını çatarak beni tepeden tırnağa süzdü. "Ne zamandan beri makyaj yapıyorsun?" diye sordu.

"Dansa gidiyorum." Kenara çekilmesini bekledim ama kılını bile kıpırdatmadı.

"Bu bir randevu mu?"

Malcolm'la kanepede öpüştüğümüz anı düşününce midemde kelebekler uçuştu fakat sanki bu olasılığı aklıma getiren oymuş gibi gözlerimi kırpıştırarak Nana'ya baktım. "Ne? Hayır! Yalnızca arkadaş olarak gidiyoruz. Mia ve Ezra gibi. Sıkıldık ve onlarla buluşmaya karar verdik. Hepsi bu."

Yanaklarımın alev alev yandığını hissedebiliyordum. Sadie'nin söyleyeceği gibi, sahneyle aramda uygun bir duygusal bağ yoktu. Nana katiyen ikna olmamış gibi görünüyordu. Birkaç saniye boyunca tek kelime etmeden birbirimize baktık. Ardından kapının çerçevesine yaslandı. "Seni o baloya gitmekten menedebilirim sanırım fakat bu annende hiç işe yaramazdı. Arkamdan iş çevirir, yine de giderdi. Oraya vardığında beni aramanı ve çıkar çıkmaz eve gelmeni istiyorum. *Kardeşinle* birlikte. Daisy Kwon baloya refakat ediyor. Ezra'yla Mia'yı o götürdü, seni de onunla birlikte eve bırakabilir."

"Tamam, Nana." Sesimin minnettar çıkmasına çalıştım çünkü bunun, onun için hiç kolay olmadığını biliyordum. Ayrıca eğer illa birine kızgın olacaksam, Malcolm'la ilk öpüşmemizi her nasıl-

sa gizli bir göreve çevirmeyi başardığım için kendime kızmalıydım. Belki de Ezra'yla, gecemi mahvetme dürtüsüne kapıldığım bir sonraki seferde bana *Kimse cinayet teorilerini dinlemek istemiyor* mesajı atabileceği bir sistem üzerine çalışmalıydık.

Nana'nın peşinden, yakışıklılığıyla başımı döndüren *arkadaşımın* beklediği alt kata indim. İkimizi de kanepeden kalkmaya zorlamış olmamın işime gelen tek tarafı, Malcolm'u yine takım elbise içinde görme şansını elde etmekti. "Merhaba Bayan Corcoran," dedi ve ardından beni fark etmesiyle gözleri tatmin edici seviyede irileşti. "Vay canına. Harika görünüyorsun."

"Teşekkürler. Sen de öyle," dedim. Gerçi bunu ona daha önce evlerindeyken de söylemiştim. Birbirimize gülümsedik. Şu hâlimiz *yalnızca arkadaşız* şeklindeki savımızı baltalamaktan başka hiçbir şeye yaramıyordu.

Nana, "Ellery'nin on buçukta evde olması gerekiyor," diye araya girerek üst katta aramızda konuşup anlaşmadığımız rasgele bir saat ortaya attı. "Eve Ezra'yla dönecek."

"Sorun değil, Bayan Corcoran," dedi Malcolm ben daha yanıt veremeden. "Benimle çıkmasına izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

Pek emin değilim ama bizim için kapıyı açarken sarırım Nana'nın suratındaki ifade az biraz yumuşadı. "İyi eğlenceler. Ve kendinize *dikkat* edin."

Çimenliği aşarak Volvo'nun yanına gittik ve Malcolm yolcu kapısını benim için açtı. Ona bakmak için başımı geriye attım. Aslında amacım anneannemin asap bozukluğundan kaynaklanan gerilimi biraz azaltmak için bir espri patlatmaktı ama bakışlarım dudaklarına ve beyaz gömleğinin kolalı yakasının boynunun kıvrımıyla buluştuğu yere takılınca ne diyeceğimi unuttum.

Parmak eklemleriyle kolumu okşayarak tüylerimi diken diken etti. "Montunu almak ister misin? Dışarısı soğuk."

"Hayır, iyiyim." Gözlerimi garip bir şekilde kışkırtıcı bulduğum yakasından zorla ayırdım ve koltuğa kıvrıldım. Araba yolculuğumuz esnasında gecenin ağır konularına değinmeyip iki-

mizin de sevdiği bir çizgi roman serisinden ve ikimizin de henüz izlemediği bir film uyarlamasından bahsettik.

Okulun otoparkı tıka basa doluydu. Malcolm otoparkın ucundaki son park yerlerinden birini kapıverdi. Çok geçmeden montumu almadığım için pişman oldum fakat titremeye başladığımda Malcolm takım elbisesinin ceketini çıkarıp omuzlarıma koydu. Ceket onun gibi kokuyordu – şampuanla çamaşır deterjanının tertemiz bir karışımı. Yürürken kokusunu içime çektiğimi çaktırmamak için elimden geleni yaptım.

"Hadi hayırlısı," dedi çift kanatlı kapıyı açarken.

Telefonumu çıkarıp sağ salim vardığımızı haber vermek için Nana'yı aradım ve oditoryuma açılan köşeyi dönerken de telefonu kapattım. Gözümüze ilk çarpan şey, çiçekli bir elbise giymiş sarışın bir kadının başında oturduğu mor örtülü masa oldu. Kâkülleri yaşadığımız çağın ortalamasına nazaran epey fazla kabartılmıştı. "Ah, hayır," diye mırıldandı Malcolm duraksayarak.

"Ne oldu?" diye sordum telefonumu elbisemin cebine koyarken. Malcolm'un omuzlarındaki ceketini çıkarıp ona geri verdim.

Malcolm tekrar yürümeye başlamadan önce ceketini giyme işini epey ağırdan aldı. "Şuradaki Liz McNulty. Kyle'ın ablası. Benden *nefret* eder. Görünüşe bakılırsa refakatçilerden biri de oymuş."

"Şu kadın mı?" Ona dikkatle baktım. "Declan'ın Lacey uğruna ayrıldığı kız mı?" Malcolm başıyla onayladı. "Abinle aynı yaşta olduğunu sanıyordum."

"Öyle."

"Kırk yaşında gibi gösteriyor!"

Fısıldıyordum fakat masaya yaklaşırken Malcolm yine de beni susturdu. "Selam Liz," dedi yılgın bir sesle.

Başını telefonundan kaldırır kaldırmaz kadının suratındaki ifade derin bir tiksintiye dönüştü. "Biletler," diye homurdandı Malcolm'un selamına karşılık vermeden.

"Henüz bilet almadık," dedi Malcolm. "İki bilet alabilir miyiz lütfen?"

"Kapıda bilet satmıyoruz," derken Liz sanki büyük bir zafer kazanmış gibi görünüyordu.

Malcolm cüzdanına uzanırken duraksadı. "Bu yanlış bir uygulama olmuş."

"Biletlerinizi önceden almanız gerekiyordu," dedi Liz dudağını bükerek.

Tam o esnada melodik bir ses arkamızdan, "Selam çocuklar," diye seslendi. Arkama dönüp baktığımda vücuduna oturan mavi elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla çok hoş görünen Daisy'nin spor salonundan çıkmakta olduğunu gördüm. Kapıyı arkasından kapatana kadar bangır bangır bir müzik ona eşlik etti.

"Selam," dedim dostane bir suratla karşılaşmanın verdiği rahatlamayla. "Çok hoş görünüyorsun."

"Refakatçilik yapacaksan ona göre giyinmelisin, değil mi Liz?" dedi Daisy. Liz demode elbisesinin önünü düzeltirken onun için içim cız etti. Daisy'nin bakışları Malcolm'la ikimizin arasında gidip geldi. "Sizi burada gördüğüme şaşırdım. Mia gelmeyeceğinizi söylemişti."

"Fikrimizi değiştirdik. Fakat biletleri önceden almak gerektiğini bilmiyorduk," diye ekledim Liz'e dönüp en yalaka gülümsememi takınarak.

Liz kollarını göğsünde kavuşturdu. Daisy onu yatıştırmak için elini koluna koyana kadar tartışmaya hazır görünüyordu. "Ah, dansın yarısı geçtiğinden sorun çıkacağını hiç sanmıyorum. Değil mi, Liz?" Yanıt gelmeyince Daisy bastırmayı sürdürdü. "Müdür Slate kimsenin geri çevrilmesini istemez. Bilhassa da okulun insanları birlik ve beraberliğe teşvik ettiği böylesi bir gecede. Ayrıca ödül parasını toplamak için her kuruşa ihtiyacımız var." Yüzünde, muhtemelen ona Echo Ridge Lisesi'nde okuduğu dört yılın dördünde de öğrenci konseyi seçimlerini kazandıran tatlı ve içten bir gülümseme belirdi. Liz meydan okuyan bakışlar atmaya devam ediyordu fakat artık kendinden pek o kadar emin

görünmüyordu. Görünen o ki Daisy'yle Declan arasındaki gizli ilişki hâlâ ayyuka çıkmamıştı. Eğer çıkmış olsaydı Liz çok daha az yardımsever olurdu.

"Gerçekten çok minnettar oluruz," dedim. Malcolm akıllılık edip çenesini kapalı tutuyordu.

Liz gıcık gıcık homurdanarak bir avucunu açtı. "İyi. Beş dolar. *Kişi başı.*"

Malcolm ona on dolar uzattı ve Daisy'yle birlikte spor salonuna girdik. Bangır bangır çalınan müzik sillesini indirirken loş aydınlatmaya alışmaları için gözlerimi kırpıştırdım. Ortalık mor flamalardan ve gümüş rengi balonlardan geçilmiyordu ve sahne dans eden öğrencilerle tıklım tıkış doluydu. "Mia'yla Ezra'yı aramalı mıyız?" diye sordu Malcolm müziği ve gürültüyü bastırmak için sesini yükselterek. Başımla onayladım. Bunun üzerine Malcolm salonun ortasına doğru seğirtti ama Daisy kolumdan tutunca peşinden gidemedim.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye bağırdı Daisy.

İkilemde kaldım çünkü Malcolm arkasında olmadığını fark etmeden kalabalığın içinde gözden kayboluyordu. "Şey, tamam," dedim ne beklemem gerektiğini kestiremeden.

Daisy bağırmak zorunda kalmamak için kafasını benimkine yaklaştırdı. "O günden beri söylediğini düşünüyorum. Ryan Rodriguez ve bileklik hakkında olanı." Başımla onayladım. Mia ve Daisy'nin annesiyle babası eve dönüp Mia'nın kafasındaki yara yüzünden ortalığı ayağa kaldırdığından perşembe günü bunu enine boyuna tartışamamıştık. Mia ayağının takıldığını ve kafasını şöminenin üstündeki rafın kenarına çarptığını söylemişti. "Kafamı kurcalayıp duruyor. Neden bilekliği Lacey'ye verenin o olabileceğini düşünüyorsun? Bildiğin bir şey mi var?"

"Hayır," diye itiraf ettim. Daisy'ye muğlak şüphelerimi teker teker sayıp dökmek istemiyordum. Bilhassa da o gün söylediği şeyden sonra: *Ayrıca kasabanın yegâne azınlık ailesinden olmanın bambaşka bir boyutu daha vardır.* Bazen Echo Ridge'in... *çeşitlilikten* nasibini almadığını unutuyordum. Fakat kalabalık spor salonun-

da etrafıma baktığımda hatırladım. Ve aniden soyadı Rodriguez olan biri hakkında atıp tutmak gözüme o kadar da sakıncalı gelmedi.

Kaldı ki tanışmamızın ardından Daisy'yi şüpheliler listemden çıkarmış olsam da hâlâ Declan'ın şüpheli olduğunu düşünüyordum. Malcolm onunla pek sık konuşmuyor olabilirdi fakat Daisy'nin konuştuğundan emindim.

"Onu tanıdığı için," dedim aklımdan geçenleri söylemek yerine.

Daisy kaşlarını çattı. "Fakat... arkadaş filan değillerdi ki."

"Ama Lacey öldüğünde harap olmuş."

Güzel gözlerini fal taşı misali açarak şaşkınlıkla doğruldu. "Kim demiş?"

"Annem." Daisy şaşkınlığını üstünden atamayınca, "Onu cenazede görmüş. Tam da kendini kaybedip arkadaşları tarafından dışarı çıkarılmak zorunda kaldığı esnada?" diye ekledim.

"*Ryan Rodriguez* kendinden mi geçmiş?" Duyduklarına inanamadığı Daisy'nin sesinden belliydi. Kararlı bir şekilde başını iki yana salladı. "Öyle bir şey olmadı."

"Gözden kaçırmış olamaz mısın?" diye sordum.

"Hayır. Küçük bir sınıfımız vardı ve hepimiz kilisenin yan tarafındaydık. Öyle bir şey yaşanmış olsa fark ederdim." Daisy'nin dudakları anlayışlı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Muhtemelen annen abartmıştır. Hollywood'da işler hep öyle yürümez mi zaten?"

Duraksadım. Daisy'nin yanıtı aynı konuyu birkaç hafta önce Nana'ya açtığımda ondan aldığım cevapla hemen hemen aynıydı. *Öyle bir şey olmadı.* O zaman Nana'nın beni başından savmaya çalıştığını düşünmüştüm. Fakat bu, Sadie'nin Echo Ridge'den bahsederken ne kadar tuhaflaştığını enikonu tecrübe etmemden önceydi. "Evet, sanırım abartmış," dedim ağır ağır.

Lacey'nin cenazesinde Ryan'ın takındığı tutum hakkında Daisy'nin yalan söylemek için herhangi bir gerekçesi olduğunu zannetmiyordum. Peki ya Sadie'nin var mıydı?

"Kusura bakma. Benim yüzümden kavalyenden ayrı düştün,

değil mi?" dedi Daisy ikimizin de gözü salonun ortasındaki kalabalıktan çıkan Malcolm'a ilişti̇ğinde. "Dolaşıp bir işe yarasam iyi olur. İyi eğlenceler." El salladı ve müziğin yavaşlamasıyla coşkulu bir valse geçiş yapan birkaç tiyatrocu çocuktan sakınmak için tek ayak üstünde dönerek kenara doğru seğirtti.

"Sana ne oldu?" diye sordu Malcolm yanıma geldiğinde. Buraya geldiğimizdeki hâline kıyasla üstü başı dağılmıştı. Kendini sahne önündeki curcunanın içinde bulmuş fakat son anda paçayı sıyırmış biri gibi görünüyordu: Ceketinin düğmesi açılmış, kravatı gevşetilmiş, saçı darmadağın olmuştu.

"Üzgünüm. Daisy bana bir şey sormak istedi. Onları bulabildin mi?"

"Hayır. Viv yolumu kesti." Tiksinti yüklü bir irkilmeyle omuzları seğirdi. "Kyle'ın izini kaybetmiş ve hâlinden hiç memnun değil. Ayrıca yanında cep boy bir içki şişesi getirdiği için Theo'ya epey kızgın ve Katrin de sarhoşluğun sınırlarında geziyor."

Parlak kırmızı elbiseyi görene dek spor salonunu gözlerimle taradım. "Hazır adını anmışken," dedim başımla dans pistine işaret ederek. Katrin ve Theo salonun orta yerinde ağır ağır dans ediyorlardı. Katrin, Theo'nun boynuna can simidi misali sarılmıştı. "İşte orada."

Malcolm bakışlarını takip etti. "Evet. Pek katile benzemiyor, değil mi?"

Moralim bozuldu. "Saçmaladığımı düşünüyorsun, değil mi?"

"Ne? Hayır," dedi Malcolm çarçabuk. "Ben sadece... Her ne olacaksa şu anda olmayacak, yani... belki biz de dans edebiliriz?" Bir parmağını kravatının altına sokup çekerek iyiden iyiye gevşetti. "Madem artık buradayız."

Midemde yine şu kelebekler uçuşmaya başladı. "Pekâlâ. Sonuçta göze çarpmamamız lazım," dedim ve uzattığı elini tuttum.

Kollarım onun boynuna dolanırken elleri belimi sıyırdı. Şu klasik ve biçimsiz dans pozisyonundaydık fakat acemice salınarak kaçırdığımız birkaç ritmin ardından beni kendine doğru çekti ve aniden müziğe ayak uydurduk. Başını göğsüne yaslayarak

gevşedim. Birkaç dakika boyunca yanağımın altındaki kalbinin düzenli atışlarının ve gerçekliğinin keyfini sürdüm.

Malcolm kulağıma doğru eğildi. "Sana bir şey sorabilir miyim?" Beni tekrar öpmek için izin isteyeceğini umarak başımı kaldırdım ve az kalsın ondan önce davranıp evet deyiverecektim fakat, "Palyaçolardan korkar mısın?" diye ekledi.

Hah. İşte bu bir hayal kırıklığıydı.

Geriye doğru yaslanıp loş ışıkta yeşil değil de çelik grisi görünen gözlerine baktım. "Pardon. Ne?"

Sanki gayet normal bir girizgâhmış gibi, "Palyaçolardan korkar mısın?" diye sordu sabırla.

Kendimi olayların akışına bıraktım. "Hayır. Dürüst olmam gerekirse milletin şu palyaço fobisini zaten hiç anlamamışımdır." Başımı iki yana salladım ve başıbozuk buklelerimden biri dudaklarımı sıyırıp parlatıcıma yapıştı. Bir kez daha neden makyaj yapmadığımı hatırlamamı sağladı. Ben saçımı dudaklarımdan zarifçe çekmenin yolunu bulamadan Malcolm o işi benim yerime yaptı, bukleyi kulağımın arkasına kıstırdı ve elini belime götürmeden evvel kısacık bir anlığına boynumda oyalandı.

Omuriliğime elektrik verilmişe döndüm. *Ah.* Pekâlâ. Görünüşe bakılırsa dudak parlatıcılarının da işe yaradığı anlar vardı.

"Ben de öyle," dedi. "Palyaçoların haksız yere suçlandığını düşünüyorum. Oysa tek istedikleri insanları eğlendirmek."

"Sen de onların... sözcüsü müsün?" diye sorduğumda sırıttı.

"Hayır. Fakat Solsbury'de bir palyaço müzesi var. Aslında oraya müze demek fazla olur. Yaşlı bir kadının antika palyaço eşyalarıyla tıklım tıkış doldurduğu bir evden ibaret. Koca bir patlamış mısır kutusuyla kapısına dayanan herkese evini gezdiriyor ve tonla palyaço hatıratının arasında altı tane falan da köpeği var. Bazen duvarlardan birine film de yansıtıyor fakat filmler illa palyaçolarla ilgili olmuyor. Daha doğrusu palyaçoların oynadığı tek tük film oluyor. Oraya son gidişimde denk geldiğim film *Bu Nasıl Sarışın*'dı."

Güldüm. "Kulağa enfes geliyor."

"Biraz garip bir yerdir," diye itirafta bulundu Malcolm. "Ama orayı severim. Komik ve enteresan yanları vardır. Tabii palyaçolardan korkmuyorsan." Belimdeki eli azıcık gerildi. "Belki orayı görmek istersin diye düşündüm."

Aklıma tonla soru geliyordu. Bunlardan bazıları şunlardı: *Yalnızca ben mi? Yoksa ben, kardeşim ve Mia da dahil mi? Bu bir randevu mu? Yoksa yapmaktan hoşlandığın fakat yanına kimseyi bulamadığın bir şey mi? Önce seni itham edildiğin suçlardan yüzde yüz aklasak daha iyi olmaz mı?* Fakat dilimi ısırarak kendimi tuttum ve "Çok hoşuma gider," diye yanıtladım.

Çünkü gerçekten hoşuma giderdi.

"Tamam. Güzel," dedi Malcolm çarpık bir gülümsemeyle. Derken az önce ayak uydurduğumuz ritim artık her neyse hepten yok oldu; Malcolm ayağıma bastı, dirseğimle ona vurdum ve aklımın almadığı nedenlerden ötürü saçlarım yüzüme yapıştı. Göz açıp kapayıncaya kadar her şeyi berbat ettik. Ne var ki o anda Malcolm kaskatı kesilip, "Katrin'i görüyor musun?" diye sordu.

Spor salonunun ortasına, onu en son gördüğüm yere baktım ama yoktu. "Theo hâlâ orada," dedim çenemle onun olduğu tarafa işaret ederek. Cep şişesinin içindekileri Solo bardağına dökerken sıradan görünmek konusunda berbat bir iş çıkarıyordu. "Ama Katrin'i görmüyorum."

Müzik hızlandı ve Malcolm peşinden gitmem için bana el etti. Kalabalığın içine dala çıka dans pistini aştık ve oditoryumun çevresinden dolandık. Malcolm'a dik dik bakan birkaç kişi gözüme takılınca fazla düşünmeden elini tuttum. Ezra'yla Mia'yı büyükçe bir grubun içinde çılgınca dans ederken gördüm. Daisy diğer refakatçilerle birlikte kenara çekilmişti fakat onlardan biraz ayrı duruyordu. Yüzünde dalgın bir ifade vardı. Bu hâli, sevdiği oğlanla en yakın arkadaşının kral ve kraliçe olarak taç giyişini izlediği beş yıl önceki yuvaya dönüş balosunun onun nazarında neye benzediğini merak etmeme neden oldu. Acaba kıskanmış mıydı? Yoksa sıranın er ya da geç kendisine geleceğini düşünerek kayıtsız mı kalmıştı?

Yirmi yıldan uzun zaman önceki yuvaya dönüş balosunun Sadie için neye benzediğini de merak ettim. O az biraz da olsa hoşlandığı bir oğlanla dans ederken kız kardeşi yanında değildi ve muhteşem bir gece insafsız bir anıya dönüşmüştü.

"Burada değil," dedi Malcolm fakat tam o esnada parlak kırmızıyı en ummadığım yerde gördüm.

Spor salonunun uzak köşesinde tuvaletlere açılan ve hizmet dışı gibi gösterme çabasıyla balonlarla ve flamalarla kamufle edilmiş bir kapı vardı. Katrin kürsülerin arasından geçti ve etrafta refakatçi olup olmadığına bakmadan kapıyı iterek açıp dışarı süzüldü.

Malcolm'la birbirimize baktık. Kapıya giden en kısa yol dans eden sınıf arkadaşlarımız ve refakatçiler tarafından istila edilmişti. Hâliyle spor salonunun duvarını takip ederek diğer tarafa geçtik. Flamaların altından süzüldük ve oynaşan tek bir çift dışında kimseyle karşılaşmadan duvarın dibinden kapıya doğru seğirttik. Diğer tarafa vardığımızda Katrin'in peşi sıra kapıdan çıkmadan önce ondan daha dikkatli davranıp etrafı kolaçan ettik.

Dışarısı soğuk ve sessizdi. Dolunay tepemizde parlıyordu fakat Katrin ortalıkta görünmüyordu. Futbol sahası solumuzda, binanın ön cephesi ise sağımızdaydı. Tek kelime etmeye gerek görmeden ikimiz de sağa döndük.

Okulun kapısına en yakın köşeyi döndüğümüz zaman Katrin'i Echo Ridge Lisesi tabelasının yanında buz kesmiş vaziyette dikilirken bulduk. Katrin hafifçe bizden yana dönünce Malcolm beni gölgelerin arasına çekti. O anda Katrin'in elindeki çanta gözüme ilişti. Çantanın tokasıyla boğuşmasını izlerken gözlerimi kısıp nefesimi tuttum. Aklı başında olan yarım Katrin'in o çantanın içine anahtarından ve rujundan başka ne sığdırmış olabileceğini merak ederken telefonumu çıkarıp video çekmeye başladım.

Fakat Katrin içinden hiçbir şey çıkarmaya fırsat bulamadan çantasını elinden düşürdü. Telefonum onu âdeta sinematik bir ay ışığının altında filme alırken önce donakaldı, sonra öne eğildi ve öğürerek çimenlere kustu.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

ELLERY

6 EKİM, PAZAR

Yuvaya dönüş balosundan sonraki pazar günü Echo Ridge sanki bütün kasaba akşamdan kalmaymış gibi yorgun görünüyordu. Kilise her zamankinden daha boştu ve sonrasında Nana'yla birlikte evin işlerini görürken neredeyse kimseyle karşılaşmadık. Biz bahçe işlerini yaparken genellikle koşarak yanımızdan geçen Melanie Kilduff bile, Ezra'yla yan bahçenin otlarını yolduğumuz esnada hâlâ ortalıkta görünmüyordu.

"Peki Malcolm'la geceyi nasıl noktaladınız?" diye sordu Ezra.

Bir karahindibaya asıldım ama kökünden çekemeyip yanlışlıkla çiçeğini kopardım. "Ne diyeyim ki? Sen de gördün," dedim sinirle. Dün geceki dans tam onda bitmişti ve yat borusunu duymuş sığırlar gibi oditoryumdan dışarı sürülmüştük. Daisy, Nana'nın verdiği saati on beş dakika aşmıştı. Nana hiç huyu olmamasına karşın geç saate kadar uyumayıp Ezra'ya da bana da nefes aldırmamıştı. Ben de gecemin nasıl geçtiğini ona yüz yüze anlatmak yerine mesajla anlatmak zorunda kalmıştım. "Birbirimize iyi geceler diledik."

"Evet ama plan yapmış olmalısınız, değil mi?"

Karahindibanın geri kalanını da söküp aramızdaki plastik kovaya attım. "Galiba palyaço müzesine gideceğiz."

Ezra kaşlarını çattı. "Pardon. Nereye?"

"Bir palyaço müzesine. Biraz alakasız, değil mi?" Hüsranla yere çömeldim. "Dün gece cidden başka şeylerin olacağını ummuştum. Katrin'le ilgili meseleyi kastediyorum. Fakat yapabildiğimiz tek suçüstü, onu kusarken basmak oldu."

Ezra omuzlarını silkti. "Kötü bir fikir değil. Buralarda olup biten her şeyin epey merkezinde bulunuyor ama..." Sesi gücünü yitirdi ve elinin tersiyle kaşlarını silerken alnında belli belirsiz bir çamur lekesi bıraktı. "Ama belki de işi uzmanlara bıraksan daha iyi edersin. Faturayı polise ver. Onlara onu nereden bulduğunu açıklamak zorunda değilsin. Malcolm onu kendisinin bulduğunu söyleyebilir."

"Fakat o zaman hiçbir anlamı olmaz ki! Faturanın önem kazanmasının tek nedeni Brooke'un onu tekrar ele geçirmeye çalışmasıydı."

"Ah. Doğru."

Bir araba motorunun belli belirsiz homurtusu yaklaştı ve dönüp baktığımda Memur Rodriguez'in polis aracının evimizin önünden geçip birkaç kapı aşağıdaki kendi garaj yoluna döndüğünü gördüm. "Mahallemizin polisinin şüphelilerimizden biri olması ne kötü," diye mırıldandım.

"Bu konuda hâlâ diretiyor musun?" diye sordu Ezra. "Dün gece Daisy sana Memur Rodriguez'in Lacey'nin cenazesinde olay yaratmadığını söyledi. Nana da aynı şeyi söylemişti. Sadie'nin neden böyle dediğini bilmiyorum ama ikimiz de Sadie'nin gördüğünü düşündüğü şeyin yoruma açık olduğunu biliyoruz. Bunun dışında adamın suçu ne? Kötü bir yıllık fotoğrafı çekilmek mi? Bence ona bir şans vermelisin."

Ayağa kalkıp kotumun tozunu silkeledim. "Belki de haklısındır. Hadi, gel."

"Efendim?" Ezra gözlerini kısarak bana baktı. "*Şimdi* demedim."

"Neden ki? Nana şu kutuları götürelim diye başımızın etini yemiyor muydu? Hani Memur Rodriguez evini satmayı denemeden önce eşyalarını toplayabilsin diye? Hadi, o işi şimdi yapalım. Belki de soruşturmanın ne durumda olduğuna dair ağzından laf alabiliriz."

Bahçe aletlerimizi oldukları yerde bırakıp içeri girdik. Biz düzleştirilmiş birkaç düzine koliyi bodrumda yüklenirken Nana üst katta toz alıyordu. Ona seslenerek ne yapacağımızı söylediğimizde sesini çıkarmadı.

Ezra kutuların aslan payını yüklenirken ben de geri kalanını kucakladım ve onun peşinden önce dışarı, sonra da Rodriguezlerin evine açılan geniş toprak yola çıktım. Rodriguez ailesinin evi Güney Afrika mimarisini yansıtan, yoldan geri çekilmiş, mahalledeki diğer evlerden biraz daha küçük bir evdi. Evi hiç bu kadar yakından görmemiştim. Pencerelerin önüne parlak mavi saksılar yerleştirilmişti fakat içlerindeki her şey aylardır ölü gibi görünüyordu.

Ezra zile bastıktan birkaç saniye sonra Memur Rodriguez kapıyı açtı. Üniformasını çıkarıp üzerine mavi bir tişört ve eşofman altı geçirmişti. Saçlarının tıraş zamanı gelmiş de geçiyormuş gibi görünüyordu. "Ah, selam," dedi kapıyı ardına kadar açarken. "Nora koli göndereceğini söylemişti. Müthiş zamanlama. Ben de şimdi oturma odasından bazı eşyalar çıkarıyordum."

Aslında bizi içeri davet etmedi ama yine de koridora adımımı attım. "Taşınıyor musunuz?" diye sordum sohbeti sürdürme umuduyla. Evini de görünce onunla ilgili merakım hiç olmadığı kadar kabarmıştı.

Memur Rodriguez kolileri bizden aldı ve duvara yasladı. "Er ya da geç. Artık babam da olmadığı için bu ev tek bir kişi için fazla büyük. Gerçi acelem yok. Önce nereye gideceğime kadar vermeliyim." Kolunu kaldırarak kafasının arkasını kaşıdı. "İçecek bir şey ister misiniz? Mesela su?"

"Kahveniz var mı?" diye sordu Ezra.

Memur Rodriguez tereddütlü göründü. "Onu içmenize izin var mı?"

"Sizden yalnızca beş yaş filan küçüğüz," dedi Ezra. "Kaldı ki *kahveden* bahsediyoruz. Sizden met istemiş değilim." Kıkırdadım. Memur Rodriguez'e kök söktürdüğüne bakılırsa Ezra onun yanında kendini gayet rahat hissediyordu. Zira şaka yollu bile olsa genellikle resmî yetkililere meydan okumazdı.

Memur Rodriguez süklüm püklüm gülümsedi. "Anneanneniz bazı konularda epey sıkı. Ama evet, az önce biraz yapmıştım." Döndü ve onun peşinden hardal rengi aletlerle ve eski moda çiçekli duvar kâğıtlarıyla dekore edilmiş mutfağa girdik. Memur Rodriguez bir dolaptan her biri ayrı telden çalan bir çift fincan çıkardı ve kaşık bulmak için çekmecenin altını üstüne getirdi.

Tezgâha yaslandım. "Biz... şey... Brooke'la ilgili soruşturmanın nasıl gittiğini merak ediyorduk," dedim göğsümde artık aşina olduğum bir sıkışmayla. Tıpkı önceki gün gibi bazı günler her geçen saatte Brooke'un eve sağ salim dönmesi ihtimalinin azaldığını unutacak kadar meşgul oluyordum. "Hiç haber var mı?"

"Size söyleyebileceğim bir şey yok," dedi Memur Rodriguez ciddi bir ses tonuyla. "Üzgünüm. Onu kaybolmadan az evvel görmenin sizin için zor olduğunu biliyorum."

Söylediğinde samimi görünüyordu. Ve o anda, dumanı tüten kahveyle doldurduğu kardan adam şeklindeki fincanı elime tutuştururken gözüme o kadar iyi, o kadar normal ve o kadar karıncayı bile incitemezmiş gibi göründü ki tamir faturasını yanımda getirmiş olmayı diledim.

Oysa hâlâ onu tanımıyordum. Hem de hiç.

"Ailesi ne durumda?" diye sordu Ezra mutfak sandalyelerinden birine yerleşerek. Önünde yolunu kaybetmiş bir bozukluk duruyordu ve onu masanın üzerinde döndürmeye başladı.

"Tahmin edebileceğiniz gibi. Meraktan ölüyorlar. Fakat kasabanın çabalarını da takdir ediyorlar," dedi Memur Rodriguez.

Buzdolabının yanına gitti ve kapağını açıp içindekileri sağa sola itmeye koyuldu. "Süt alır mısınız? Yoksa yarı yarıya mı olsun?"

"Fark etmez," dedi Ezra bozukluğu dönüşünün ortasında iki parmağının arasına kıstırarak.

Mutfağın bitişiğindeki oturma odasına, üç küçük çocuğun şöminenin üzerindeki duvara asılmış devasa fotoğrafına şöyle bir göz attım. "Bu sizin çocukluğunuz mu?" diye sordum. Bendekilerin sayısı üçü beşi geçmediğinden aile fotoğrafları benim için kedi nanesinden farksızdı. Hep ait oldukları kişi hakkında pek çok şeyi ele verdiklerini düşünmüştüm ki Sadie'nin onlardan nefret etmesinin nedeni de muhtemelen buydu. Hiçbir şeyi açık etmekten hoşlanmazdı.

Memur Rodriguez hâlâ arkası bana dönük vaziyette buzdolabının içini karıştırıyordu. "Ne?"

"Şöminenizin üstünde asılı olan fotoğraftan bahsediyorum." Fincanımı tezgâha bırakıp fotoğrafa daha yakından bakmak için oturma odasına geçtim. Şöminenin üstündeki raf fotoğraflarla doluydu. Her nedense, mezuniyet fotoğraflarına benzeyen fotoğrafların yerleştirilmiş olduğu üçlü bir çerçeveye yöneldim.

Memur Rodriguez, "Oraya girmemelisin..." diye seslenirken arkamda bir gümbürtü koptu. O yana döndüğümde Memur Rodriguez'in bir pufa takılıp düştüğünü gördüm fakat dönerken gözüm Ezra'nın bir fotoğrafına takıldı.

Bir dakika. Hayır. Bu doğru olamazdı.

Bakışlarım arkasındaki helikoptere yaslanıp fotoğraf makinesine gülümsemiş asker üniformalı, genç bir adamın çerçeveli fotoğrafına kilitlendi. Her şeyiyle –koyu renk saçları ve gözleriyle, yüzünün keskin hatlarıyla, hatta çarpık gülümsemesiyle bile– tıpatıp kardeşime benziyordu.

Ve bana.

Keskin bir nefes aldım. Memur Rodriguez'in fotoğrafı şöminenin üzerindeki raftan kapmasına saniyeler kala parmaklarım çerçevenin etrafına kapandı. Fena halde paniğe benzer bir his hızlıca damarlarıma yayılırken çerçeveyi iki elimle kavrayıp geriye doğru

sendeledim. Tenim alev alev yanıyordu ve görüşüm bulutlanmaya başlamıştı. Fakat yine de fotoğraftaki çehreyi tüm berraklığıyla zihnimde canlandırabiliyordum. Bu, kardeşimin Cadılar Bayramı için asker kılığına girmiş hali olabilirdi fakat değildi.

"Bu kim?" diye sordum. Dilim sanki Novocain zerk edilmiş gibi ağırlaşmıştı.

Memur Rodriguez'in suratı pancar gibi kızardı. Bana cevap vermek yerine ne olursa yapmayı yeğlermiş gibi görünüyordu ama en nihayetinde sorumu yanıtladı.

"Babam, Çöl Fırtınası'nda görev yaptıktan hemen sonra."

"*Baban* mı?" Kelime ağzımdan çığlık gibi çıkmıştı.

"Ellery? Neler oluyor?" Ezra'nın akıl karışıklığı yüklü sesi kilometrelerce öteden geliyor gibiydi.

"Lanet olsun." Memur Rodriguez iki elini de saçlarından geçirdi. "Sorun... yok. İşlerin böyle yürümesini istememiştim. Ben... bilmiyorum... anneannenizle filan konuşacaktım. Tabii ne diyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Hal böyle olunca erteledikçe erteledim... yani, emin bile değilim." Gözlerine baktım. Sertçe yutkundu. "Bir tesadüf olabilir."

Bacaklarım lastik bantlara döndü. Çerçeveyi elimden bırakmadan kanepeye yığıldım. "Bu bir tesadüf değil."

Sabırsızlık Ezra'nın sesini yavaş yavaş istila ediyordu. "Siz neyden bahsediyorsunuz?"

Memur Rodriguez hiç babasına benzemiyordu. Benziyor olsaydı ilk karşılaşmamızda o ne denli afalladıysa ben de o kadar afallardım. Aniden taşlar yerlerine oturmaya başladı – Nana'nın mutfağında elinden düşürdüğü kahve fincanı, bizi her gördüğünde sakarlaşıp kekelemeye başlaması. Başlangıçta bu hâllerini acemiliğine, sonrasında da Lacey yüzünden çektiği vicdan azabına yormuştum. Ryan Rodriguez'in gözüne fener tutulmuş tavşan gibi görünmesinin nedeninin, akraba olma ihtimalimizi hazmetmeye çalışması olabileceği aklımın ucuna bile gelmemişti.

İhtimal mi? Ellerimdeki fotoğrafa baktım. Saçlarımdan ve gamzemden başka Sadie'yle aramızda en ufak bir benzerlik yok-

tu. Fakat şu rengi siyaha çalan çekik gözler, sivri çene, gülümseme... Her aynaya baktığımda gördüğüm buydu.

Memur Rodriguez sanki dua etmeye hazırlanır gibi ellerini önünde kenetledi. "Belki de anneannenizi buraya çağırmalıyız."

Başımı sertçe iki yana salladım. Şu anda bilmediğim pek çok şey olabilirdi fakat Nana'nın varlığının, mevcut durumun acayiplik katsayını bin misline çıkarmaktan başka işe yaramayacağını *biliyordum*. Anneannemizi çağırmak yerine çerçeveyi Ezra'ya uzatmakla yetindim. "Bunu görmelisin."

Kardeşim odayı boydan boya kat ederken on yedi yıllık yaşamım gözlerimin önünden film şeridi gibi geçti. Beynim artık gözüme yalan gibi görünen tüm karelere bir açıklama bulabilmek umuduyla hızla çalışıyordu. Mesela Sadie gece kulübünün tekinde hakikaten Jorge ya da José adında biriyle tanışmış olabilirdi. Bize babamızla ilgili anlattığı her şeye yürekten inanıyor olabilirdi. Belki de şimdi gayet bariz görünen o olayı, yani babasının cenazesi için kasabaya döndüğü sırada evli bir adamla ilişkiye girdiğini hatırlamıyor bile olabilirdi.

Tabii eğer... Memur Rodriguez'in adını ilk andığımda Sadie'nin suratında beliren ifadeyi anımsadım. Nasıl da aniden huzursuzlanmış ve ne diyeceğini bilememişti. Ona bu konuyu sorduğumda Ryan Rodriguez'in Lacey'nin cenazesinde dağıldığıyla ilgili bir hikâye anlatmıştı. Bense iki kişinin aksini söylemesine rağmen cinayet teorimi bu hikâyenin üzerine kurgulamıştım.

Ezra kesik bir nefes aldı. "Yok artık."

Onun suratına bakmaya cesaret edemediğimden Memur Rodriguez'e bir bakış attım. Yanağında bir kas seğirdi. "Üzgünüm," dedi. "Bunu daha önce... Aslına bakarsanız ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Eğer isterseniz... test filan yaptırabiliriz... yani... emin olmak için..." Sesi gücünü yitirince kollarını göğsünde kavuşturdu. "Babamın bildiğini sanmıyorum. Belki yanılıyorumdur ama eğer haberi olsaydı en azından bana bahsederdi."

Bahsederdi. Geçmiş zaman. Çünkü babası –ve muhtemelen bizim de babamız– üç ay önce ölmüştü.

Bu kadarı çok fazlaydı. Sesler etrafımda uğuldadı. Ryan Rodriguez ile Ezra'nın önemli ve anlamlı şeyler konuştuklarından emin olduğumdan onlara kulak vermem en iyisi olurdu ama sözcükleri birbirinden ayırt edemiyordum. Her şey parazitten ibaretti. Avuçlarım terliyor, dizlerim titriyordu. Akciğerlerimdeki tüm hava boşalmış gibiydi ve sanki her defasında ancak birkaç kaşık havayı içime çekebiliyordum. Başım o kadar dönüyordu ki Rodriguezlerin oturma odasında bayılacağımdan korktum.

Ve galiba tüm bunların en kötü yanı yine de annemi çocukça, çaresizce ve fena hâlde yanımda istiyor oluşumdu.

KAKTÜS TEAM

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

MALCOLM

6 EKİM, PAZAR

Gerçekte bir anı olan şu rüyalardandı.

Mia'yla birlikte onların kanepesinde oturmuş, gözlerimizi Lacey'nin önceki günkü cenaze törenini gösteren televizyona dikmiştik. Elbette biz de oradaydık fakat o anları ekranda sil baştan yaşamaktan kendimizi alıkoyamıyorduk.

Biri bu hikâye için onu kameraların önüne çıkarmayı akıl edene dek yerel haber istasyonunda debelenip duran ve eski bir Echo Ridge Lisesi mezunu olan Meli Dinglasa elinde mikrofonla kilisenin basamaklarında dikiliyordu. "Dün, New England'ın acıyla sarsılmış bu küçük kasabası Lacey Kilduff'un cenazesinde bir araya geldi ve gelecek vaat eden genç bir kadının kaybının yasını tuttu. Ne var ki acılarına rağmen, genç kurbanı yakından tanıyanların kafalarında soru işaretleri dönüp durmaya devam ediyor."

Kamera, üzerine doğru düzgün oturmayan takım elbisesi içindeki Declan'ın dudaklarını birbirine bastırmış ve kaşlarını çatmış hâlde kiliseden çıkışına odaklandı. Şayet Declan "Öfkesi

Burnunda, Adı Kötüye Çıkmış Eski Sevgili" rolünü canlandırmaya çalışıyorduysa muhteşem bir iş çıkarıyordu.

Mia boğazını temizledi ve öne doğru uzanıp yastıklardan birini kaptı. "Sence bunu yapan kişi dün cenazede miydi?" Yüzümün hâlini görünce telaşla, "Arkadaşlarını kastetmiyorum. Tabii ki. Ben yalnızca... tanıdığımız biri olup olmadığını merak ediyorum. O kalabalığın içinde bizimle olup olmadığını," diye ekledi.

"Bence orada boy göstermemişlerdir," dedim hissettiğimden daha büyük bir kesinlikle.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Mia alt dudağını ısırıp bakışlarını ekranda gezdirdi. "Oradaki herkese katil testi yapmalılar."

"Ne testi?"

"Okulda duydum," dedi Mia. "Kızın tekiyle ilgili bir bilmece. Kız annesinin cenazesine gidiyor ve orada tanımadığı bir adamla karşılaşıyor. Ona âşık oluyor ve hayallerindeki erkeğin o olduğuna karar veriyor. Birkaç gün sonraysa gidip kız kardeşini öldürüyor. Sence kız neden böyle bir şey yapmış?"

"Kimse o tür bir şey yapmaz," diyerek dudak büktüm.

"Bu bir bilmece. Yanıt vermek zorundasın. Katillerin hep aynı yanıtı verdiğini söylerler."

"Çünkü kız..." Olabilecek en sapkın yanıtı tasarlamaya çalışarak duraksadım. Bunu o esnada başka kimseyle yapmak istemeyecekken söz konusu Mia olunca içim rahat ediyordu. Echo Ridge'de Declan'a –ve kan bağıyla kötü tohum olduğuma karar verilmiş olacak ki bana– suçlayıcı bakışlar atmayan az sayıdaki insandan biriydi. "Çünkü kız kardeşi adamın sevgilisiymiş ve bizimki adamı kendine istiyormuş?"

"Hayır. Çünkü adamın, kız kardeşinin cenazesine de gelebileceğini düşünmüş."

Burnumdan güldüm. "Bu hiç mantıklı değil."

"Kimin soğukkanlı bir katil olduğunu anlayacak daha iyi bir yöntemin var mı?"

Ekrandaki kalabalığı gözlerimle tarayarak birilerinde bir terslik görme umuduyla bariz bir emare aradım. Hüzünlü çeh-

relerin arasında kol gezen sapkın birini. "Ortamdaki en kaçkın tiplerdir."

Mia yastığı göğsüne bastırarak kanepenin ucunda iyiden iyiye büzüştü. "Sorun da bu, değil mi? Öyleler ama bunu bir türlü anlayamıyoruz."

Öyle büyük bir dehşetle uyandım ki az kalsın yataktan düşecektim. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu ve ağzım pamuk gibi kupkuruydu. Yıllardır o günü düşünmemiştim – evimiz öfkeli bir gerilimle fokur fokur kaynadığından Miaların evine saklandığım ve Mia'yla birlikte Lacey'nin cenazesinin haberini gizlice izlediğimiz o günü. Neden o gün yaşananları şimdi rüyamda gördüğümü bilmiyordum, tabii eğer...

Katrin'in ya doğruyla yanlışı birbirinden ayıramayacak kadar çaresiz kalması ya da soğukkanlı bir katil olması gerekir. Her ne kadar Katrin'i kusabileceği sessiz sakin bir yer aramaktan daha kötü bir şey yaparken yakalamamış olsak da Ellery'nin sözlerini kafamdan atamıyordum.

Bir elimi terden ıslanmış saçlarımdan geçirdim ve gerisin geriye uykuya dalmak umuduyla diğer tarafa döndüm. İşe yaramadı. Gözlerim açılıp duruyordu. Saate bakmak için telefonuma uzandım. Üçü biraz geçiyordu. Hâliyle Ellery'den on dakika önce gelen mesajı görünce şaşırdım.

Daha önce yanıt veremediğim için üzgünüm. Bazı şeyler oldu.

Dün gece çok eğlendim mesajıma yanıt vermesi yalnızca on beş saat kadar sürmüştü. Bu da farklı bir nedenden ötürü paranoyaklaşmama neden olmuştu.

Endişeden mideme sancılar saplanmaya başlayınca bir dirseğimin üzerinde doğruldum. *Bazı şeyler* ifadesinden ya da Ellery'nin sabahın üçünde uyanık olduğu gerçeğinden hoşlanmamıştım. Tam mesajına cevap verecektim ki odamın kapısının öte yanından gelen bir ses beni duraksattı. Kulağıma çalınan ayak sesleri odamın önündeki gevşek döşeme tahtasının hafifçe gıcır-

daması olmasa fark edilmeyecek kadar hafifti. Fakat şimdi kulak kesildiğimden birinin alt kata inip sokak kapısını açtığını duyabiliyordum.

Üzerimdeki örtüleri kenara ittim, yatağımdan kalktım ve pencerenin yanına gittim. Ay ışığı ancak sırt çantalı bir karaltının garaj yolumuzdan hızla aşağı seğirttiğini görebileceğim kadar parlaktı. Karaltı Peter'ın cüssesinde değildi ve özgüvenli adımları da anneminkilere hiç benzemiyordu. Böylece geriye yalnızca Katrin kalıyordu.

Katrin'in ya doğruyla yanlışı birbirinden ayıramayacak kadar çaresiz kalması ya da soğukkanlı bir katil olması gerekir. Tanrım. Ellery'nin sözleri beynimin şahsına münhasır Korku Çiftliği İblis Ekspresi gibiydi ve sonsuz, dehşet verici bir hat üzerinde dönüp duruyordu. Fakat şu anda, aşağıdaki karaltının karanlığın içinde gözden kayboluşunu izlerken tek düşünebildiğim Brooke hâlâ kayıpken, üstüne üstlük sabahın üçünde Echo Ridge'de gezintiye çıkmanın epey pervasızca olduğuydu.

Tabii eğer korkulacak bir şey olmadığını biliyorsanız durum değişirdi.

İnsanların korkması gereken *sizseniz* de öyle.

Spor ayakkabılarımı ararken odamın altını üstüne getirdim. Bir elimde onları tutarken diğeriyle telefonumu aldım ve odamdan, karanlık koridora süzüldüm. Elimden geldiğince çıt çıkarmadan alt kata indim fakat Peter yeri göğü inletircesine horlarken o kadar zahmete girmesem de olurdu. Antreye ulaştığımda ayakkabılarımı telaşla ayağıma geçirip yavaşça kapıyı açtım. Katrin'i hiçbir yerde göremiyordum ve tek duyabildiğim cırcır böcekleriyle hışırdayan yaprakların sesiydi.

Garaj yolunun diğer ucuna vardığımda sağıma soluma baktım. Yolun bizim evin önünden geçen kısmında sokak lambası olmadığından ağaçların endamlı gölgelerinden başka hiçbir şey göremiyordum. Okul solumuzda, kasaba merkezi ise sağımızda kalıyordu. *Okul,* diye düşündüm. Önceki gece yuvaya dönüş balosunun düzenlendiği okul. Sola döndüm ve yolun kenarından

ayrılmadan, yan komşumuzun gayrimenkulünün etrafını çevreleyen yüksek çalıların dibinden yürümeye koyuldum. Sokağımızın daha iyi aydınlatmalı, daha geniş bir yola açıldığı kavşağa geldiğimde Katrin'in birkaç blok ötede olduğunu gördüm.

Telefonumu suratıma yaklaştırdım ve Ellery'ye mesaj attım. *Katrin'i takip ediyorum.*

Yanıt beklemiyordum fakat birkaç saniye içinde cevabı geldi. *NE???*

Neden hâlâ uyanıksın?

Uzun hikâye. Neden Katrin'i takip ediyorsun?

Çünkü sabahın üçünde evden çıktı & nedenini öğrenmek istiyorum.

Sağlam gerekçe. Nereye gidiyor?

Bilmiyorum. Okula?

Katrin de, ben de hızlı bir ritim tutturmuş olsak da evimizle Echo Ridge Lisesi arası yürüyerek yirmi dakika sürdü. Ben yürürken telefonum elimde birkaç defa titreşti ama gözlerimi Katrin'den ayırmadım. Puslu ay ışığında, sanki ona dikkat etmeyi kesersem gözden kaybolacakmış gibi gerçek dışı bir hâli vardı. Ebeveynlerimizin geçtiğimiz ilkbahardaki düğünü sürekli aklıma gelip duruyordu. Çiçeği burnunda üvey kız kardeşim gevrek bir gülümseme takınmış ve stajyer bir gelin misali kısa, beyaz bir elbise giymişti. Peter ve annem sahnede ilk danslarını yaparlarken yanından geçen garsonun tepsisinden iki kadeh şampanya kapıp kadehlerden birini elime tutuşturmuştu.

"Kala kala birbirimize kaldık, değil mi Mal?" diye sormuştu kadehinin yarısını kafaya dikmeden önce. Sonra kadehini benimkiyle tokuşturmuştu. "Sanırım buna alışabilirim. Şerefine."

O gece onu sandığımdan daha çok sevmiştim. O günden beri de hâl böyleydi. Kısacası, eğer Ellery haklı çıkarsa çok fena bozulacaktım.

Katrin, Echo Ridge Lisesi'ne gelmeden birkaç yüz metre önce, komşu binayı okuldan ayıran taş duvarın önünde durdu. Okulun önündeki sokak lambalarından yayılan sarımsı parıltı Katrin'in sırt çantasını yere koyup yanına çömeldiğini görmeme yetti. Ra-

hatsızlık duyacağım kadar hızlı atan kalbime rağmen bir çalının arkasına çömeldim. Katrin'in tekrar ayağa kalkmasını beklerken Ellery'den gelen son mesajı okudum: *Neyin peşinde?*

Öğrenmek üzereyim. Bekle.

Telefonumun kamerasını açtım, video moduna getirdim, görüntüyü yakınlaştırdım ve çantasından kare şeklinde beyaz bir şey çıkaran Katrin'e odakladım. Haritaymış gibi elindekinin katlarını açtı ve taş duvara doğru bir adım attı. Ben hayretle onu izlerken o beyaz şeyin bir köşesini bantla duvarın tepesine tutturdu ve kırmızı yazılı pankart dikkat çekici bir şekilde gözler önüne serilene dek aynı işlemi tekrarladı.

ŞİMDİ SİNEMALARDA
CİNAYET KASABASI 2
SÖYLEMİŞTİM

Kalbim tekledi. Öyle ki az kalsın telefonumu elimden düşürecektim. Katrin bandı çantasına koydu, fermuarını çekerek ağzını kapattı, çantasını sırtına attı, döndü ve uzun adımlarla gerisin geriye yürümeye koyuldu. Bir eşofman üstü giymiş, saçlarını toplamış ve kapüşonunu da kafasına geçirmişti fakat birkaç metre ötemden geçtiği esnada suratının net bir görüntüsünü yakalamayı başardım.

Ayak sesleri artık duyulmaz olduğunda pankartı yakından çekebilmek için saklandığım yerden çıktım. Yazı beyaz arka planın üstüne parlak kırmızı harflerle yazılmıştı fakat başka hiçbir şey yoktu. Ne oyuncak bebeklerden, ne resimlerden ne de önceki eserlerindeki tüyler ürpertici neşeden eser vardı. Videoyu Ellery'ye gönderdim ve, *Peşinde olduğu şey işte buydu*, diye yazdım. Sonra bekledim fakat fazla beklemem gerekmedi.

Aman Tanrım.

Yazarken parmaklarımın uyuştuğunu hissettim. *Haklı çıktın.*

Bunu polise vermeliyiz, diye yanıtladı Ellery. *Faturayı da. Bunca zaman onu saklamamalıydım.*

Midem kasıldı. Yüce İsa, annem ne düşünecekti? Şüpheler Declan'la ikimizin üzerinden kalktığı için derin bir oh mu çekecekti? Yoksa aynı rezalet, farklı kanal mı olacaktı? Ve Peter – böyle bir şeye bulaştığı için Katrin'e nasıl tepki göstereceğini kestirmeye çalışırken başıma sancılar girdi. Bilhassa da eylemlerine ışık tutan ben olduğumda.

Fakat bunu yapmak zorundaydım. Çok fazla şey birikiyor ve hepsi üvey kardeşime işaret ediyordu.

Bir yandan yürüyüp diğer yandan mesaj yazmaya koyuldum. *Biliyorum. Başka bir yere değil de eve gittiğinden emin olacağım. Yarın sabah karakolda buluşmaya ne dersin?*

Bulduklarımızı önce Memur Rodriguez'e göstermeyi yeğlerim. Altı civarında bize gelebilir misin? Birlikte gideriz?

Gözlerimi kırpıştırarak ekrana baktım. Ellery haftalardır onu dinleyen herkese –ki bunlar ekseriyetle Ezra, Mia ve bendik– Memur Rodriguez'den şüphelendiğini anlatıp duruyordu. Şimdi günün ilk ışıklarında onun evine gitmeyi ve aslında elimizde olmaması gereken şeyleri ona teslim etmeyi mi istiyordu? Başımı telefondan kaldırdığımda Katrin'le aramızdaki mesafeyi kapatmaya başladığımı fark ettim; eğer aynı hızda devam edersem yürüyerek yanından geçip gidecektim. Yavaşladım ve Ellery'ye bir mesaj daha yazdım. *Neden o?*

Ellery'nin mesajının ekranda belirmesi birkaç dakika aldı. Ya destan yazıyordu ya da oyalanarak ne diyeceğine karar vermeye çalışıyordu. Gerçi mesajı en nihayetinde geldiğinde beklediğim gibi bir şey çıkmadı.

Bana bir iyilik borçlu olduğunu söyleyelim.

"Bu faturayı nasıl bulduğunuzu tekrar anlatın."

Memur Rodriguez evinin mutfağında elime bir fincan kahve tutuşturdu. Seher vakti güneşi evyenin üzerindeki pencereden süzülüyor, masaya altın rengi şeritler düşürüyordu. O kadar yorgundum ki bu manzara bana yastığımı anımsattı ve tek istedi-

ğim başımı o yastığa koyup gözlerimi kapatmak oldu. Annemle Peter'a spor salonuna gittiğimi söyleyen bir not bırakmıştım ki bu da gerçekte yaptığımdan ancak bir nebze daha inandırıcıydı.

"Geri dönüşüm kutusunun kapağı kilitli değildi," dedi Ellery buklelerinden birini parmağına dolarken.

"Kilitli değil miydi?" Memur Rodriguez'in gözlerinin altında koyu renkli halkalar belirmişti. Buraya gelirken Ellery'nin bana Memur Rodriguez'in babasının fotoğrafıyla ilgili anlattıklarını düşününce gece onun da gözüne uyku girmediğinden şüphem kalmadı.

"Evet."

"Fakat her şey hâlâ içindeydi?"

Ellery gözlerini kırpmadan Memur Rodriguez'in bakışlarına karşılık verdi. "Evet."

"Pekâlâ." Rodriguez bir eliyle yüzünü ovuşturdu. "Buradan devam edelim. Geri dönüşüm kutusunun kapağı kilitli olsa da olmasa da içindekiler sana ait olmadığından onları öyle kafana göre alamazsın."

"Oradaki çöplerin birine ait olduğunu düşünmedim," dedi Ellery. Sesi haklı çıkmayı çok ama çok istiyormuş gibi geliyordu.

Memur Rodriguez sandalyesinde arkasına yaslandı ve birkaç saniye boyunca sessizce ona baktı. O ve Ellery birbirlerine pek benzemiyorlardı. Fakat akraba çıkma ihtimallerinin olduğunu bilince çenelerinin inatçı havası birbirine tıpatıp benziyormuş gibi görünüyordu. "Buna meçhul bir ihbar muamelesi yapacağım," dedi Memur Rodriguez en nihayetinde ve Ellery ciğerlerindeki bütün havayı boşalttı. "Araba meselesine bakacağım. Brooke'un onu Korku Çiftliği'nde gördüğünüz zamanki haletiruhiyesine dayanarak ipin ucunun ilginç bir yere çıkabileceği kanısındayım."

Ellery bacak bacak üstüne atıp ayaklarından birini sallamaya başladı. Buraya geldiğimizden beri gerginliğinin getirdiği enerji yüzünden kıpır kıpırdı, asla yerinde duramıyordu. Memur Rodriguez'in ve benim aksime tamamen uyanık görünüyordu. "Katrin'i tutuklayacak mısın?"

Memur Rodriguez bir avucunu onu durdurmak istercesine açtı. "Hop hop. O kadar çabuk değil. Suç işlediğine dair herhangi bir kanıt yok."

Ellery irkilerek gözlerini kırpıştırdı. "Peki ya video?"

"Kesinlikle ilgi çekici. Fakat mülke zarar verdiğini iddia edemeyiz. Hoş, belki mülke tecavüzle suçlanabilir. Tabii bu da duvarın kime ait olduğuna bağlı."

"Peki ya önceki tehditler ne olacak?" diye sordum.

Omuzlarını silkti. "O tehditlerde parmağı olup olmadığını bilmiyoruz. Tek bildiğimiz bu sabah gördüklerinden ibaret."

Fincarımı iki avucumun arasına aldım. Kahve soğumuştu ama yine de içtim. "Yani size verdiklerimizin hepsi işe yaramaz çıktı."

"Biri kayıpken *hiçbir* şey işe yaramaz değildir," dedi Memur Rodriguez. "Benimle paylaştığınız şeylere dayanarak sonuca varmak için henüz erken olduğunu söylüyorum yalnızca. Bu benim işim, tamam mı? Sizin değil." Öne doğru eğildi ve sözlerini vurgulamak için parmak eklemleriyle masaya vurdu. "Beni dinleyin. Bana gelmenizi takdir ediyorum, gerçekten takdir ediyorum. Fakat şu andan sonra bu meseleden uzak durmalısınız. Bunu sırf sizin güvenliğiniz için istemiyorum. Brooke'un kayboluşunda rol oynayan birinin etrafında daireler çizerken onu uyandırmak istemezsiniz. Anlaştık mı?" İkimiz de başımızla onaylayınca Memur Rodriguez kollarını kavuşturdu. "Sözlü bir teyit duymak istiyorum."

"Bu işte sandığımdan daha iyisin," dedi Ellery alçak sesle.

Memur Rodriguez kaşlarını çattı. "Ne?"

Ellery sesini yükseltti. "Anlaştık, dedim."

Memur Rodriguez çenesini bana doğru uzattı. Başımla onayladım. "Evet, anlaştık."

"Ve lütfen bu anlattıklarınız aramızda kalsın." Memur Rodriguez bakışlarını Ellery'ye çevirdi. "Kardeşinle çok yakın olduğunuzu biliyorum fakat konuştuklarımızın bu odadan çıkmamasını yeğlerim."

Ellery'nin bu ricaya itibar edeceğinden şüpheliydim ama yine de başıyla onayladı. "Tamam."

Memur Rodriguez mikrodalgasının saatine baktı. Saat neredeyse altı buçuk olmuştu. "Anneannen burada olduğunu biliyor mu?"

"Hayır," dedi Ellery. "*Hiçbir şey* bilmiyor." Bu vurgu üzerine Memur Rodriguez gözlerini bana çevirdi. Renk vermemek için elimden geleni yaptım. Echo Ridge'deki kimsenin babasıyla ikizler arasında daha önce bağlantı kurmamış olması biraz şaşırtıcıydı. Fakat Bay Rodriguez kimsenin pek görmediği, mahremiyete önem veren şu aile babalarından biriydi. Onu gördüğünüz zaman bile Ellery'nin telefonuyla gösterdiği fotoğraftaki hâline benzetemezdiniz. Kendimi bildim bileli o kalın gözlükleri takardı ve epey kiloluydu. Ve keldi. Ezra saçları hâlâ yerli yerindeyken hayatın tadını çıkarsa iyi olurdu.

"O hâlde eve dönmelisin. Eğer uyandığında seni evde bulamazsa ortalığı ayağa kaldırır. Sen de, Malcolm."

"Tamam," dedi Ellery fakat yerinden kıpırdamadı. Bir kez daha ayağını salladı ve "Merak ettiğim bir şey var. Sen ve Lacey'yle ilgili," diye ekledi.

Memur Rodriguez başını yana yatırdı. "Ben ve Lacey'yle mi ilgili?"

"Bir keresinde sana arkadaş olup olmadığınızı sormuştum ama senden hiçbir yanıt alamamıştım."

"Alamamış mıydın?" Dudakları buruk bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Muhtemelen seni ilgilendirmediğindendir."

"Hiç ona..." Ellery duraksadı. "Hiç ona... bilirsin işte... çıkma teklif etmeyi istedin mi?"

Memur Rodriguez hafifçe güldü. "Elbette. Ben ve sınıfımızdaki pek çok oğlan. Lacey çok güzeldi fakat... yalnızca bundan ibaret değildi. İnsanları önemserdi. Okulda görünmez olsanız bile size önemli olduğunuzu hissettirirdi." Suratındaki ifade kararırdı. "Onun başına gelenler hâlâ yüreğimi paramparça ediyor. Sanırım polis olmayı biraz da o yüzden istedim."

Ellery'nin gözleri onunkileri tarttı ve orada her ne gördüyse omuzlarındaki gerginlik yok oluverdi. "Onun cinayetini hâlâ araştırıyor musun?"

Memur Rodriguez ona gülümseyerek bakarken telefonu titreşti. "Bu işin peşini bırak, Ellery. Ve evine git." Ekrana baktı ve o anda beti benzi attı. Gürültülü bir şekilde sandalyesini geriye itip ayağa kalktı.

"Ne oldu?" diye sorduk Ellery'yle aynı anda.

Memur Rodriguez tezgâhın üstünde duran anahtarlarına uzandı. "Eve gidin," dedi fakat bu defa şaka yapar gibi görünmüyordu. "Ve orada kalın."

KAKTÜS TEAM

BÖLÜM OTUZ

ELLERY

7 EKİM, PAZARTESİ

Elimde telefonumla Nana'nın verandasına çıkan basamaklarda oturuyordum. Malcolm birkaç dakika önce gitmişti. Memur Rodriguez gideli ise epey olmuştu. Belki de artık ona Ryan diye hitap etmeliydim. Kısa süre öncesine kadar eski bir cinayet davasının az sayıdaki şüphelisinden biri olarak gördüğünüz olası üvey abinize hitap ederken izlemeniz gereken protokolden bihaberdim.

Neyse. Yalnızdım. *Ryan* cephesinde bir şeyler döndüğünden emindim ama ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim, dünyanın en büyük Jenga oyunuymuş gibi yalanların üst üste yığılmasından ölesiye bıktığımdı. Bay Rodriguez'in orduda yken çekilmiş fotoğrafını telefonumdan açıp suratının tanıdık hatlarını inceledim. Ezra zaman çizelgemde Ağustos 2001 tarihini fark edene kadar Vance Puckett'in babamız çıkma ihtimalinden – *ihtimalinden*– korkuyordum. Bu ise aklımın ucundan geçmemişti.

Sadie'yi arayamazdım. Kimin telefonunu kullandığını bilmiyordum. Kaldı ki zaten şu anda California'da gecenin bir yarısıydı. Ben de onu aramak yerine Gmail hesabımla fotoğrafı gönde-

rip konu satırına *Konuşmamız gerek* yazdım. Belki de hizmetlinin telefonunu tekrar ödünç aldığında e-postalarını okurdu.

Saate baktım; altı buçuk sularıydı. Nana yarım saat daha uyanmayacaktı. Yerimde duramıyordum ve içeri girmek de istemiyordum. Böylece evin arkasındaki ormanlık alana yöneldim. Taşlar yerine oturmaya başlayıp Brooke'un kayboluşunda Katrin'in parmağı olduğu anlaşıldığından artık tek başıma ormanda yürümekten korkmuyordum. Kafamı boşaltıp gevrek sonbahar havasının keyfini sürmeye çalışarak Korku Çiftliği'ne uzanan o tanıdık patikaya girdim.

Korku Çiftliği'nin karşısında ormanlık araziden çıktım ve duraksadım. Açık bir ağız şeklindeki girişin park kapalıyken ne kadar farklı göründüğünü hiç fark etmemiştim: daha az zevksiz ve daha çok tehditkâr. Derin bir nefes alıp bıraktım ve gözlerimi solgun mavi gökyüzünü ortadan ikiye bölermiş gibi görünen hareketsiz, sessiz dönme dolaptan ayırmadan ıssız sokağın karşısına geçtim.

Girişe ulaştığımda elimi ahşap ağzın alacalı boyasında gezdirip beş yıl önce, parkın kapanış saatinden sonra gizlice içeri girerken Lacey'nin nasıl hissettiğini hayal etmeye çalıştım. Heyecanlı mıydı? Sinirli miydi? Korkuyor muydu? Yanında kim vardı ya da kiminle buluşacaktı? Daisy ve Ryan'ın şüpheliler listemden çıkmasıyla yine dönüp dolaşıp aynı isme gelmiştim – Declan Kelly. Tabii eğer gözden kaçırdığım başka biri yoksa.

"Burada olmanın bir nedeni var mı?"

Bu ses yüreğimi ağzıma getirdi. Çarçabuk kendi etrafımda döndüğümde ellerinden birini kalçasındaki telsize koymuş, polis üniformalı yaşlıca bir adamla karşılaştım. Onu tanımam birkaç saniyemi aldı – Memur McNulty. Bir haftadır Malcolm'u sorgulayıp duran adam. Liz'le Kyle'ın babası. O ve Kyle birbirlerine benziyorlardı. İkisi de uzun boylu, açık renk saçlı, cüsseli tiplerdi; çeneleri köşeliydi ve gözleri bir parça birbirine yakındı. "Ben... şey... yürüyüşe çıkmıştım." Bu beklenmedik asap bozukluğu sesimin titremesine yol açtı.

Orta yaşlı bir polis memurundan neden aniden korktuğumu bilmiyordum. Belki de bana dallama oğlununkileri hatırlatan ruhsuz, mavimsi gri gözleri yüzündendi. Kyle'ın Malcolm'a karşı beslediği nefretin soğuk, hatta sistemli bir yanı vardı. Önceki gece yuvaya dönüş balosunda onunla karşılaşmadığımız için şanslıydık.

Memur McNulty beni dikkatle süzdü. "Şimdilik çocukların kasabada yalnız yürümelerini önermiyoruz." Çenesini ovuşturup gözlerini kıstı. "Anneannen burada olduğunu biliyor mu?"

"Evet," diye yalan söyledim ıslak avuçlarımı pantolonuma silerken. Telsizi statikle çatırdadı ve Ryan'ın bu sabah evinden nasıl da koşarcasına çıktığını düşünmeme neden oldu. Elimle telsize işaret ettim. "Şey... acaba... bir şeyler mi oluyor? Brooke'la ya da bir başkasıyla..."

Memur McNulty'nin suratındaki ifade sertleşince sesim gücünü kaybetti. "Pardon?" dedi gerginlikle.

"Affedersiniz." Ryan'ın beş haftadır bize karşı takındığı insan üstü sabır, polislerin çoğunun yeniyetmeler tarafından sorgulanmaktan hoşlanmadığını bana unutturmuştu. "Yalnızca endişeleniyorum."

"Endişelenmeye evinde devam et," dedi hayatım boyunca duyduğum en *sohbet sonlandırıcı* ses tonuyla.

Mesajı aldım ve mırıldanarak ona veda ettikten sonra sokağın karşısına geçip ormanlık araziye daldım. Şimdiye dek Ryan'ın kıymetini hiç bu kadar anladığım –ya da dürüst olmam gerekirse *anladığım*– olmamıştı. Ayrıca günlerdir Memur McNulty'nin sorularına yanıt vermek zorunda kaldığı için Malcolm'a üzülmüştüm.

Seher vakti çiyi yerdeki yaprak katmanı kalınlaştıkça spor ayakkabılarımdan içeri girdi. Bu yüzden keyfim iyiden iyiye kaçınca Memur McNulty'ye sinirim de arttı. Çocuklarının kötü bir ayrılığın ardından beş yıl boyunca kin güdecek kadar huysuz tipler olmasına şaşmamalıydı. O anda hikâyenin tamamını bilmediğimi fark ettim. Belki de Declan, Liz'e pislik gibi davranmıştı. Fakat Liz'in Malcolm'u bu meselenin dışında tutması gerekirdi.

Kyle ise hepten kendi işine bakmalıydı. Boş vermeyi bilen tiplerden biri olmadığı apaçık ortadaydı. Şayet hâlâ hayatta olsaydı, Declan onu ablasına yeğlediği için Lacey'den bile nefret edeceğine emindim. Ve onu terk ettiği için Brooke'tan da...

Bu kafama dank ederken yavaşladım ve kan beynime öyle hızlı akın etti ki destek almak için yakınımdaki bir dala tutunmak zorunda kaldım. Şu âna dek Echo Ridge'de Lacey'nin ölümüne ve Brooke'un kayboluşuna karışmış herkese garezi olan yegâne insanın Kyle McNulty olduğu hiç aklıma gelmemişti.

Fakat hiç mantıklı değildi. Lacey öldüğünde Kyle yalnızca on iki yaşındaydı. Ayrıca Brooke'un kaybolduğu gece için mazereti vardı: Liz'le birlikte kasaba dışındaydı.

Declan'ın Lacey uğruna terk ettiği ablasıyla.

Noktaları birleştirmeye başladığım esnada kalbim göğsümde sıkıştı. En başından beri Lacey'nin *birinin* tutkulu kıskançlığı yüzünden öldüğünü düşünmüştüm. Bu kişinin Liz McNulty olabileceğiyse aklımın ucundan bile geçmemişti. Declan, Liz'den ayrılmış ve Lacey ölmüştü. Beş yıl sonra Brooke, aynı zamanda Katrin'in de arkadaşı olan Kyle'dan ayrılmıştı ve... *Tanrım.* Ya müşterek sorunlarını ortadan kaldırmak için birlik oldularsa?

Titreyen ellerle telefonumu cebimden çıkardığımda Nana'nın bahçesine vardığımı hayal meyal fark ettim. Ryan, evindeki fotoğraf fiyaskosunun ardından bana telefon numarasını vermişti. Onu aramam gerekiyordu. Hem de hemen. Derken gözüme bir hareketlilik takıldı ve Nana'nın ekoseli sabahlığı, terlikleri ve darmadağın olmuş kır saçlarıyla bana doğru koşmakta olduğunu gördüm. "Selam Nana..." diye konuşmaya başladım ama lafımı bitirmeme izin vermedi.

"Tanrı aşkına, dışarıda ne yapıyordun?" diye bağırdı. Yüzü panikten çarpılmıştı. "Dün gece yatağına el sürmemişsin! Nerede olduğuna dair kardeşinin en ufak bir fikri yoktu! *Kaybolduğunu* sandım." Son iki sözcükte çatlayan sesi vicdan azabında boğulmama neden oldu. Erkenden uyanıp beni evde bulamayacağını ve... bulamayınca da ne hâle geleceğini hiç düşünmemiştim.

Hâlâ bana doğru koşturuyordu ve ansızın, hayatımda ilk kez bana sarıldı. Hem de sımsıkı. Biraz da canımı yakarak.

"Özür dilerim," demeyi becerdim. O esnada nefes almak biraz güçtü.

"Aklından ne geçiyordu? Bunu nasıl yapabildin? Polisi aramama ramak kalmıştı!"

"Nana, nefes... sanırım kaburgalarımı kırıyorsun."

Kollarını indirmesiyle yalpaladım. "*Sakın* bunu bir daha yapma. Meraktan ölecektim. Bilhassa da..." Gözle görülür bir şekilde yutkundu. "Bilhassa da şimdi."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Neden şimdi?"

"İçeri gel de anlatayım." Döndü ve peşinden gelmemi bekledi fakat olduğum yere kök salmıştım. Sabahın köründen beri dışarıda olmama rağmen ilk defa ellerimin soğuktan uyuştuğunu hissettim. Hırkamın yenlerini ellerimin üzerine çekiştirdim ve kollarını vücuduma doladım.

"Şimdi söyle. Lütfen."

Nana'nın gözlerinin etrafı kızarmıştı. "Polisin Kanada sınırı yakınlarındaki ormanlık alanda bir ceset bulduğuna dair dedikodular dolaşıyor. Ve onun Brooke olduğunu söylüyorlar."

BÖLÜM OTUZ BİR

MALCOLM

7 EKİM, PAZARTESİ

Her nedense hâlâ okula gitmek zorundaydık.

Annem pazartesi sabahı, "Yapabileceğin hiçbir şey yok," diye tekrarlayıp durdu. Mutfak tezgâhında önüme tepeleme Cheerios dolu bir kâse koydu. Oysa asla ağzıma mısır gevreği sürmezdim. "Brooke'la ilgili teyit edilmiş hiçbir şey yok. Olumlu düşünmeli ve normal davranmalıyız."

Bunu söylerken kahveyi fincanıma değil de Cheerios kâseme koymasaydı vermek istediği mesaj daha etkili olabilirdi. Yaptığını fark etmedi. Arkasını döndüğünde mutfak adasından sütü kaptığım gibi kâseyi ağzına kadar doldurdum. Hayatımda yediğim en kötü şey değildi. Ayrıca Memur Rodriguez'in yanından döneli en fazla bir saat olmuştu ve uyumaya zahmet etmemiştim. Kafein işime yarardı.

"Ben gitmeyeceğim," dedi Katrin tekdüze bir sesle.

Annem gergin gergin ona baktı. Peter işe gittiğinden evde yoktu ve annem Katrin'e karşı çıkmakta hiçbir zaman iyi olmamıştı. "Ama baban..."

"Anlayacaktır," dedi Katrin aynı tekdüze sesle. Önceki gece giydiği kapüşonlu üstle eşofman altı hâlâ üzerindeydi ve saçlarını arkasında toplayarak aşağıdan salkım saçak bir atkuyruğu yapmıştı. Önünde bir tabak dolusu çilek duruyordu fakat hiçbirini ağzına atmadan çilekleri keserek daha küçük parçalara ayırıyordu. "Zaten hastayım. Bu sabah kustum."

"Ah, pekâlâ, eğer *hastaysan*." Annem bu bahane karşısında âdeta rahatlamıştı ve daha kendinden emin bir tavırla bana döndü. "Öte yandan, senin gitmen gerekiyor."

"Benim için hava hoş." Katrin gelmediği sürece nereye olsa giderdim. Eğer o hasta numarası yapmasaydı ben yapardım. Bu sabah onunla aynı arabaya binmemin imkânı yoktu. Bilhassa da *onun* arabasına. Katrin düşündüğümüz şeylerin yarısını bile yapmış olsa Bay Bowman'a çarpıp onu yolun ortasında ölüme terk etmiş olma ihtimali oldukça yüksek demekti. Ve bu yalnızca başlangıçtı. İkinci çileği sistemli bir şekilde kesişini izlerken kaşığımı sıktım. Tek yapabildiğim, uzanıp tabağındaki her şeyi tek bir yumrukta püre hâline getirmemek için kendimi tutmaktı.

Tüm bu bekleyiş kâbustan farksızdı. Özellikle de alacağınız yanıtın hiç hoşunuza gitmeyeceğini bildiğinizde.

Annem eliyle sabahlığını düzeltti. "Eğer bir şeye ihtiyacınız yoksa duşa gireceğim?"

"Arabanı alabilir miyim?" diye sordum.

Basamaklara doğru yürürken aklı başında değilmiş gibi gülümsedi. "Evet, elbette." Bunun ardından Katrin'le beni mutfakta yalnız bırakarak gitti. Kâseye çarpan kaşığımın tıngırtısıyla duvardaki saatin tik takları dışında çıt çıkmıyordu.

Buna beş dakika bile dayanamadım. "Erken çıkacağım," dedim ayağa kalkıp ancak yarısını yiyebildiğim kahveli yulafımın geri kalanını çöpe dökerken. Döndüğümde Katrin doğrudan bana bakıyordu. Gözlerindeki soğuk boşluğu görünce şaşkınlıktan nutkum tutuldu.

"Neden okula yürüyerek gitmiyorsun?" diye sordu. "Yürümeyi seviyorsun, öyle değil mi?"

Siktir. Dün gece onu takip ettiğimi biliyordu. Eve dönüş yolunda ona gereğinden fazla yaklaşmıştım.

"Kim sevmez ki," dedim lafı uzatmadan. Annemin mutfak tezgâhının üzerinde duran anahtarlarına uzandım ama Katrin benden önce davranıp bir elini anahtarların üstüne koydu. Aynı soğuk bakışla beni tepeden tırnağa süzdü.

"Sandığın kadar zeki değilsin."

"Ve sen de hasta değilsin." *En azından midende bir sorun yok.* Anahtarları elinin altından aldım ve yerdeki sırt çantamı kaptım. Ne kadar sarsıldığımı görmesini istemiyordum. Bu yüzden suratındaki ifadeyi okumak için son şansımı heba ederek bakışlarımı kaçırdım.

Ne biliyorsun? Ne yaptın?

Arabayı okula sürerken kafam o kadar yerinde değildi ki az kalsın girişi kaçıracaktım. Saat çok erken olduğundan otoparkta istediğim yere park edebildim. Motoru durdurdum fakat radyoyu kapatmayıp haber istasyonlarını aramaya koyuldum. NPR politikadan bahsediyordu. Yerel haber kanallarıysa dünkü maçta geriden gelmesine rağmen kazanan Patriots takımını analiz ediyordu. Ben de telefonumu çıkarıp *Burlington Free Press*'in sayfasını açtım. Yerel Haberler başlığının altında bir tanıtım yazısı vardı: *Polis yukarı Huntsburg'daki terk edilmiş bir mülkte bulunan insan kalıntılarını soruşturmaya devam ediyor.*

İnsan kalıntıları. Midem altüst oldu ve bir an için sabah yeme salaklığını gösterdiğim her bir kahveli gevreği kusacağımı sandım. Fakat bulantım geçti ve koltuğumu geriye yatırıp gözlerimi kapattım. Yalnızca birkaç dakika dinlenmek istiyordum ama uykusuzluğum paçamı bırakmadı. Tam sızıyordum ki pencereme güm güm vurulmasıyla sıçrayarak uyandım. O sersemlikle arabanın saatine baktım – son zili iki dakika geçmişti. Sonra da cama döndüm.

Kyle ve Theo arabanın başında dikiliyorlardı ve geç kaldığım için beni dostça uyaracağa da hiç benzemiyorlardı. Viv kollarını kavuşturmuş vaziyette birkaç adım arkalarında dikiliyordu.

Suratındaki ifadeye bakılırsa hâlinden memnun bir beklenti içindeydi. Tıpkı uzun zamandır istediği midilliye kavuşmak üzere olan bir doğum günü çocuğuna benziyordu.

Sanırım gaza basıp oradan uzaklaşabilirdim fakat onlara beni kovalama tatminini yaşatmak istemiyordum. Böylelikle arabadan indim.

Kyle yumruğunu mideme geçirmeden evvel tek söyleyebildiğim, "Geç kalacaksı–" oldu. İki büklüm oldum ve acıdan gözlerimin önünde şimşekler çaktı. Bunu çeneme indirdiği ve beni gerisin geriye arabaya doğru savuran ikinci bir yumruk takip etti. Kyle öne eğilip burnumun dibine girerken ağzım kanın paslı tadıyla doldu.

"Bu yaptığının bedelini ödeyeceksin, Kelly," dedi tükürürcesine ve bir yumruk daha atmak için gerindi.

Her nasılsa yumruğunu savuşturup Kyle'ın suratına bir darbe indirmeyi başardım ama o anda Theo araya girdi ve ellerimi arkamdan tuttu. Var gücümle Theo'nun ayağına bastım ama dengemi kaybedince ondan tek koparabildiğim hafif bir homurtu oldu ve ardından kollarıma uyguladığı baskıyı artırdı. Kaburgalarıma keskin bir acı saplanırken suratımın sol tarafı alev almış gibi yanıyordu. Kyle yüzünde zalimce bir gülümsemeyle ağzının kenarından akan bir damla kanı sildi. "Bunu yıllar önce yapmalıydım," dedi ve suratımı tarumar edecek bir yumruk indirmek için gerindi.

Fakat o yumruk bir türlü inmedi. Daha büyük bir yumruk onunkini kavradı ve onu geriye doğru çekti. Birkaç saniye boyunca neler döndüğünü anlayamadım. Derken Declan öne çıktı ve Theo'nun tepesinde tüm heybetiyle dikildi. "Bırak onu," dedi alçak, tehditkâr bir sesle. Theo dediğini yapmayınca Declan oğlanın kollarından birini öyle fena çevirdi ki Theo acıyla ciyaklayıp ellerini kaldırarak geriledi. Serbest kaldığımda Kyle'ın birkaç adım ötede hareketsizce yerde yattığını gördüm.

"Ayağa kalkabilecek mi?" diye sordum ağrıyan çenemi ovuştururken.

"Er ya da geç," dedi Declan. Theo, Kyle'a bakmadı bile. Onun yanından geçerek arka kapıya doğru bir koşu tutturdu. Viv ortalıkta görünmüyordu. "Siktiğimin ödlekleri, ikiye bir giriyorlar." Declan Volvo'nun kapısını açtı. "Hadi, seni buradan çıkaralım. Bugün okula gitmenin hiçbir anlamı yok. Ben sürerim."

Kendimi yolcu koltuğuna bıraktım. Başım dönüyor, midem bulanıyordu. Dokuzuncu sınıftan beri kimseden yumruk yememiştim ve o yumruğun da az öncekilerin yanında esamisi okunmazdı. "Neden buradasın?" diye sordum.

Declan kontakta bıraktığım anahtarları çevirdi. "Seni bekliyordum."

"Neden?"

Çenesi gerildi. "Bunun gibi... haberler yayıldıktan sonra okula gittiğim ilk günü hatırlıyorum."

Kesik bir nefes alıp yüzümü buruşturdum. Kaburgalarımın çatlayıp çatlamadığını merak ediyordum. "Ne? Başıma böyle bir şeyin geleceğini biliyor muydun?"

"Benim başıma gelmişti," dedi.

"Bundan haberim yoktu." Sanırım o dönem yaşananların pek çoğundan haberdar değildim çünkü hiçbir şey olmamış gibi davranmakla fazlasıyla meşguldüm.

Bir dakika kadar sessizce yolumuza devam ettik. Derken Declan direksiyonu kırarak önünden geçtiğimiz marketin park yerine girdi. "Burada bekle," dedikten sonra el frenini çekti ve içeride gözden kayboldu. Birkaç dakika sonra marketten çıktığında elinde kare şeklinde, beyaz bir şey vardı. Kapıyı açarken elindekini kucağıma attı. "Bunu suratına bastır."

Donmuş bezelyeler. Dediğini yaptım. Soğuğun alev alev yanan tenime nüfuz etmesiyle acım dinince az kalsın inleyiverecektim. "Teşekkürler. Hem bunlar için hem de... biliyorsun işte. Kıçımı kurtardığın için."

Göz ucuyla kafasını iki yana salladığını gördüm. "Arabadan indiğine inanamıyorum. Amatör."

Gülerdim ama canım çok yanıyordu. Geçtiğimiz hafta izledi-

ğim yolu takip ederek Echo Ridge'den çıkıp Solsbury'ye giderken donmuş bezelye paketini suratıma bastırıp kımıldamadan oturdum. Declan da aynı şeyi düşünmüş olacaktı ki, "Daisy'yi takip ettiğin için başına gelenleri hak etmiştin," dedi. Arabayı döndürüp beni otoparkta Kyle'la baş başa bırakmayı ciddi ciddi düşünüyor gibi görünüyordu.

"Sana kasabada ne işin olduğunu sormaya çalıştım," diye anımsattım ona. "İşe yaramadı." Yanıt vermeyip yalnızca homurdanmakla yetindi ki bunun *mesele anlaşılmıştır* anlamına geldiğine karar verdim. "Ne zaman taşındın?"

"Geçtiğimiz ay," dedi. "Daisy'nin ailesinin yanında olmaya ihtiyacı vardı. Bana da öyle. Hâliyle... işte buradayım."

"Bana ondan bahsedebilirdin."

Declan burnundan güldü. "Gerçekten mi, küçük kardeşim?" Çamlı Tepe Konakları'na döndü ve arabayı 9 numaranın önündeki park yerine çekti. "Echo Ridge'den gideyim diye yapmadığınızı bırakmadınız. Duymak isteyeceğiniz son şey komşu kasabaya taşındığımdı. Hayır, bir dakika, bu sondan bir öncekiydi. *Son* şey Lacey'nin en yakın arkadaşıyla birlikte olduğumdu. Düşünsene, kim bilir Nilssonlar ne derdi, değil mi?"

"Nilssonlardan nefret ediyorum." Bu hiç düşünmeden ağzımdan kaçıvermişti.

Declan kapıyı açarken kaşlarını havaya kaldırdı. "Cennette sorun mu var?"

Tereddüt ederek nasıl açıklayacağımı düşündüm. Fakat tam o anda midem kasıldı. Kendimi arabadan güç bela attım ve ardından iki büklüm olup kahvaltımı asfalta kustum. Tanrı'ya şükürler olsun ki kısa sürdü çünkü hareket ettikçe kaburgalarım yerlerinden sökülür gibi oluyordu. Nefes nefese destek almak için arabanın yan tarafına tutunduğumda gözlerim yaşardı.

"Gecikmiş tepki," dedi Declan, arabada bıraktığım bezelyeleri almak için içeri uzanırken. "Arada sırada olur." Dairesine kadar tek başıma topallamama izin verdi, kapının kilidini açtı ve kanepeye işaret etti. "Uzan. Ben de elin için bir buz torbası bulayım."

Declan'ın dairesi hayatım boyunca gördüğüm en klişe bekâr eviydi. İçeride kanepeden, iki koltuktan, geniş ekranlı devasa bir televizyondan ve raf niyetine kullandığı birkaç süt kasasından başka hiçbir şey yoktu. Gerçi kanepe rahattı. Declan dondurucusunun altını üstüne getirirken kanepeye gömüldüm. Sırtıma plastik bir şey batınca elimi arkama attım ve böylece uzaktan kumandayı da bulmuş oldum. Kumandayı televizyona doğrultup güç düğmesine bastım. Köşede ESPN logosu olan bir golf sahası ekranı doldurdu. Ekrana boş boş bakarak kanal değiştirmeye koyuldum. Ta ki *Huntsburg* kelimesi gözüme takılana dek. Kürsünün başında dikilen polis üniformalı bir adamın, "...kimlik tespitini yapmayı başardık," dediğini duyunca zaplamayı kestim.

"Declan." Boğazım acıyor, sesim çatlıyordu fakat Declan yanıt vermeyince sesimi yükselttim. "*Declan.*"

Mutfaktan kafasını uzattı. "Ne? Buz torbasını bulamı–" Suratındaki ifadeyi görünce sustu ve ekrandaki polis memuru derin bir nefes alırken oturma odasına girdi.

"Ceset geçtiğimiz cumartesi gününden beri kayıp olan Echo Ridgeli genç bir kadına, on yedi yaşındaki Brooke Bennett'e ait. Huntsburg polis teşkilatı Bayan Bennett'in ailesine ve arkadaşlarına baş sağlığı diler. Echo Ridge polis teşkilatına gereken desteği vereceğiz. Ölüm nedeni şu anda hâlâ araştırılmakta olduğundan şimdilik başka ayrıntı paylaşılmayacaktır."

BÖLÜM OTUZ İKİ

ELLERY

7 EKİM, PAZARTESİ

Bu hikâyeyi biliyordum. Sayısız kitapta okumuş, düzinelerce kez televizyonda izlemiştim. Olay patlak verdiğinden beri nasıl biteceğini de muhtemelen içten içe biliyordum.

Fakat idrak edemediğim, zihnim uyuşacak kadar berbat hissetmeme neden olacağıydı.

Neyse ki yalnız değildim. Ezra'yla Malcolm benimle birlikte oturma odasındaydı. Pazartesi öğleden sonraydı ve Huntsburg polisinin Brooke'u bulmasının üstünden altı saat geçmişti. Bugün hiçbirimiz okula gitmemiştik. Gerçi Malcolm'un günü bizimkinden daha olaylı geçmişti. Bir saat önce her yanı morluk içinde ve haşatı çıkmış vaziyette çıkagelmişti ve o zamandan beri Nana her on beş dakikada bir eline yeni bir buz torbası tutuşturuyordu.

Nana'nın rahatsız kanepelerine baston yutmuş gibi oturmuş, Channel 5 haberlerinin ekrandan akıp gitmesini izliyorduk. Echo Ridge Meydanı'nda dikilen Meli Dinglasa'nın koyu renk saçları suratını kamçılarken arkasındaki yapraklı dallar rüzgârda salınıyordu.

Kadın televizyonu açtığımızdan beri nefes almadan konuşuyordu ama söylediklerinden yalnızca bir kısmı insanın kafasında yer ediyordu: *...bir haftayı aşkın süredir ölü... cinayetten şüpheleniliyor ama henüz teyit edilmedi... Echo Ridge Lisesi yakınlarında alaycı bir mesaj daha bulundu...*

"Harika zamanlama, Katrin," diye mırıldandı Ezra.

Malcolm kanepede yanımda oturuyordu. Çenesinin bir tarafı mosmor ve şişmişti, sağ elinin parmaklarının eklem yerleri soyulmuştu ve en ufak bir harekette suratını buruşturuyordu. "Bu defa biri yaptıklarının bedelini ödemeli," dedi alçak, öfke dolu bir sesle. Zarar görmemiş eline uzandım. Teni sıcacıktı ve hiç tereddüt etmeden parmakları benimkilere kenetlendi. Birkaç saniyeliğine kendimi daha iyi hissettim ama sonra Brooke'un öldüğünü hatırladım ve her şey yine korkunç bir hâl aldı.

Gözlerimi her kapattığımda onu görüyordum. Korku Çiftliği'ndeki poligonda çalışırken Vance'e göğüs germe çabası. Yüzünde hüzünlü ve endişeli bir ifadeyle Echo Ridge Lisesi'nin koridorlarında dolanması. Kaybolduğu gece düşe kalka Korku Çiftliği'nin ofisinden çıkışı. Sorunun ne olduğunu bize anlatması için onu daha fazla sıkıştırmalıydım. O gecenin gidişatını değiştirme şansım vardı fakat o şansı heba etmiştim.

Telefonum çalıp da ekranda artık aşina olduğum o California numarasını gördüğümde az kalsın çağrıya cevap vermeyecektim. Sonra her şeyin canı cehenneme diye düşündüm. Günümün daha kötüye gitmesi mümkün değildi.

"Selam Sadie," dedim tekdüze bir sesle.

"Ah, Ellery. Haberleri gördüm. Arkadaşın için çok ama çok üzgünüm. Şeyi de..." Duraksadı. Sesi tereddütlüydü. "E-postanı da gördüm. Üniformayı yakınlaştırıp... adını görene kadar neye baktığımdan emin olamadım."

"Sen de ilk bakışta onu Ezra sandın mı? Çünkü ben Ezra olduğunu sandım." Brooke'un ölüm haberini aldıktan sonra üzerimize çöken ağır kederin altında bunu bulabildiğime şaşırdım. Görünüşe bakılırsa annemden dipten gelen bir öfke dalgasını esir-

gemeyecektim. "Nasıl bize söylemezsin? On yedi yıldır bir yalanı yaşamamıza, babamızın *José* adında *kahrolası bir dublör* olduğuna inanmamıza nasıl gönlün razı geldi?" Sesimi alçaltmaya zahmet etmiyordum. Ne de olsa odada mevzuyu bilmeyen kimse yoktu.

"Aslında yalan sayılmazdı," dedi Sadie. "*Emin* değildim, Ellery. Dublör oldu. Kısa süre sonra... Gabriel Rodriguez de oldu." Sesi alçaldı. "Evli bir adamla yatmak korkunç bir hataydı. O kadar ileri gitmemeliydim."

"Evet ama o da o kadar ileri gitmemeliydi." O fotoğraftaki adama anlayış gösterecek hâlim yoktu. Babammış gibi gelmiyordu. Hiçbir şeyimmiş gibi gelmiyordu. Ayrıca evlilik yeminine bağlı kalması gereken *oydu*. "Yine de neden yaptın?"

"Doğru düşünemiyordum. Babam ölmüştü ve dört bir yanım Sarah'nın anılarıyla doluydu. Yalnızca... yalnızca kötü bir seçim yaptım. Sonra hamileliğin zamanlaması... şeye... şu diğer meseleye daha iyi uyuyordu. Bunun doğru olmasını o kadar istedim ki... kendimi bile buna inandırdım."

"Nasıl?" Konuştuklarımızı işittiğine dair hiçbir emare göstermeden gözlerini öylece yere diken Ezra'ya baktım. "Şu şey... Neydi adı? Hah, *Gabriel*... tıpatıp Ezra'ya benzerken kendini buna nasıl ikna ettin?"

"Neye benzediğini hatırlamıyordum," dedi Sadie. Kulaklarıma inanamayıp bir kahkaha koyuverdim. "Dalga geçmiyorum. Sana daha önce de söyledim. Cenaze boyunca kör kütük sarhoştum."

"Pekâlâ. Fakat onun ihtimal dahilinde olduğunu bilmene yetecek kadarını hatırlıyordun, öyle değil mi? Memur Rodriguez'den ilk bahsettiğimde ne diyeceğini bilememenin nedeni buydu."

"Ben... eh, evet. Sarsılmıştım," diye itiraf etti.

"Yani olayı örtbas etmek için bana yalan söyledin. Memur Rodriguez'in Lacey'nin cenazesinde dağıldığıyla ilgili bir hikâye uydurdun ve ondan şüphelenmeme neden oldun."

"Ne?" Sadie dehşete düşmüş gibiydi. "Neden ondan şüphelenmeni isteyeyim ki? Hem neden şüphelenecekmişsin?"

"Konumuz bu değil!" diye çıkıştım. "Mesele şu ki *işe yaradı* ve ondan yardım isteyebilecekken istemedim. Şimdiyse Brooke öldü ve belki de..." Korku Çiftliği'ndeki geri dönüşüm kutusunda bulduğumuz şeyden koca bir hafta boyunca kimseye bahsetmediğimi anımsayınca içimdeki öfkenin akıp gitmesiyle sustum. Saklamamam gereken sırlar saklamıştım. Armut dibine düşermiş. "Belki de her şeyi berbat etmişimdir."

"Neyi berbat ettin? Ellery, yanlış bir şey yapmadığına eminim. Olanlar için kendini suçlayamazsın..."

"Ellery." Nana kafasını oturma odasına uzattı. "Memur Rodriguez geldi. Onu aradığını söylüyor?" Gözleri kulağımdaki telefona takıldı. "Kiminle konuşuyorsun?"

"Okuldan bir arkadaşla," diye yanıtladım Nana'yı, ardından telefona döndüm. "Kapatmak zorundayım," dedim fakat ben daha telefonu kapatamadan Ezra elini uzattı.

"Biraz da ben konuşayım," dedi. Sesi benimkiyle aynı donuk öfkeyle yüklüydü. İkimizin birden tepesini attırmak büyük çaba gerektirirdi. Aynı anda Sadie'ye kızdığımız nadirdi ama Sadie zoru başarmıştı.

Telefonu Ezra'ya uzattım ve Malcolm'u çekerek ayağa kaldırdım. Nana mutfağa dönerken biz koridora yöneldik. Yüzünden ne kadar üzgün ve yorgun olduğu anlaşılan Ryan, sokak kapısının önünde dikiliyordu. Yaşına kıyasla genç göründüğünü nereden çıkardığımı hiç bilmiyordum. "Selam çocuklar," dedi. "Mesajını aldığımda eve gidiyordum. O kadar acil olan nedir?" Malcolm'un şişmiş çenesini görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sana ne oldu?"

"Kyle McNulty," dedi Malcolm lafı dolandırmadan.

"Şikâyette bulunmak ister misin?" diye sordu Ryan.

Malcolm suratını buruşturdu. "Hayır."

"Belki de onu fikrini değiştirmeye ikna edebilirsin," dedim. "Bu arada Kyle hakkında... yeni bir teorim var. Bu yüzden seni aradım." Düşüncelerimi düzene koymaya çalışarak dudaklarımı yaladım. "Bu sabah Memur McNulty'ye rastladım ve..."

Ryan kaşlarını çattı. "Memur McNulty'ye nerede rastladın?"

Konuyu geçiştirmek istercesine elimi salladım. "Orası önemli değil." Bana eve dönmemi tembihlemişken başka bir yere gittiğimi öğrenirse atacağı nutkun bizi konumuzdan saptırmasını istemiyordum. "Fakat Kyle hakkında düşünmeme neden oldu. Buralarda olup biten her şeyle bağı var. Declan onun ablasından, yani Liz'den ayrıldı. Bu yüzden siz lisedeyken büyük olay çıkmıştı, değil mi?" Ryan konuşmanın nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yokmuş ve öğrenmek de istemiyormuş gibi yılgınlıkla başıyla onayladı. Malcolm da aynı görünüyordu. Bu düşüncelerimi henüz onunla paylaşmamıştım. Enerjimin aynı şeyi birden fazla kez anlatmaya yeteceğinden emin değildim.

"Sonra Lacey öldü ve Declan resmen kasabadan kaçtı," diyerek konuşmayı sürdürdüm. "Ve şimdi, aradan beş yıl geçtikten sonra Brooke, Kyle'dan ayrıldı. Ve Brooke kayboldu. Ayrıca Kyle ve Katrin arkadaş. Üstelik yuvaya dönüş balosuyla ilgili tehditlerde Katrin'in parmağı olduğunu da biliyoruz, yani..." Söylediklerimi nasıl karşıladığını görmek için Ryan'a kaçamak bir bakış attım. Umduğum kadar etkilenmemişti. "Uzun lafın kısası, hepsinin bu işe bulaştığını düşünüyorum. Liz'in, Kyle'ın ve Katrin'in."

"Yeni teorin bu mu?" diye sordu Ryan. *Yeni* kelimesine verdiği alaycı vurgu hoşuma gitmemişti. Malcolm sanki şu anda kafasını hiçbir şeye veremeyecek kadar yorgunmuş gibi duvara yaslandı.

"Evet," dedim.

Ryan kollarını kavuşturdu. "Liz'in ve Kyle'ın mazeretlerinin olması seni kaygılandırmıyor mu?"

"Birbirlerinin şahitliğini yapıyorlar!" dedim. Bu doğru iz üzerinde olduğum hissini pekiştirmekten başka işe yaramıyordu.

"Sen... ne sanıyorsun? Onların sözlerine güvenmekle yetindiğimizi mi?"

"Şey. Hayır." İçime bir şüphe kırıntısı düştü. "Onları başka gören olmuş mu?"

Ryan elini saçlarından geçirdi. "Bunu sana anlatmamalıyım. Seni ilgilendirmez. Fakat belki de benim işimi yapmaya çalışmayı

kesip bana güvenmeni sağlar. Bir kez olsun." Sesini alçalttı. "Koca bir *kardeşlik cemiyeti* onları görmüş. Fotoğraflar ve videolar da var. Zaman damgalı. Ayrıca sosyal medyada da yayınlanmışlar."

"Ah," dedim cılız bir sesle. Utançtan yanaklarıma ateş basmaya başlamıştı.

Gırtlağıyla hüsran dolu bir ses çıkardı. "Artık pes edecek misin? Lütfen? Bu sabah bana gelmeni takdir ediyorum fakat o zaman da söylediğim gibi bu konuda gevezelik etmeye devam edersen soruşturmaya faydadan çok zararın dokunacak. Hatta..." Ellerini ceplerine sokup bakışlarını Malcolm'a çevirdi. "Az önce annene birkaç günlüğüne arkadaşlarının yanında kalmanın hiç de kötü bir fikir olmadığını söyledim, Malcolm."

Malcolm kaskatı kesildi. "Neden? Katrin'le ilgili bir durum mu var? Video yüzünden mi, yoksa..."

"Kesin bir şey yok. Fakat gerilim yüksek ve ben..." Ryan doğru sözcükleri arıyormuş gibi duraksadı. "Yanlışlıkla ağzından soruşturmaya... etki edebilecek bir şey kaçırmanı istemiyorum."

"Nasıl etki edebilecek?" diye sordu Malcolm.

"Bu yalnızca bir öneri. Annene bunu düşünmesini söyle, tamam mı?"

"Katrin için endişelenmeli miyim?" diye sordu Malcolm. "Yani bir şeylere kalkışacağından?" Ryan yanıt vermeyince Malcolm ona diklendi. "Hiçbir şey olmamış gibi elini kolunu sallayarak ortalıkta dolaşması saçmalığın daniskası. Şüpheli olduğuna dair kanıtınız var ve hiçbir şey yapmıyorsunuz."

"Ne yaptığımıza dair ikinizin de hiçbir fikri yok." Ryan'ın suratındaki ifade değişmedi fakat sesi çelik gibi sertleşti. "Sizden göze batmamanızı istiyorum. Hepsi bu. Tamam mı?" Başımızla onayladık ve Ryan boğazını temizledi. "Diğer mesele... ne durumda, Ellery? Annenle ve... şeyle ilgili olan. Biliyorsun işte."

"Korkunç," dedim. "Fakat kimin umurunda ki?"

Benim de hissettiğim, insanın kemiklerine işleyen o yorgunluğun ayrısını hissettiğini ele veren derin bir iç çekti. "Haklısın."

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

MALCOLM

10 EKİM, PERŞEMBE

Evden ayrılmama gerek kalmadığı ortaya çıktı çünkü giden Katrin oldu.

Brooke'un cesedi bulunduktan iki gün sonra halası onu aldı. Asıl niyeti Katrin'i New York'a götürmekti fakat Echo Ridge polisi soruşturma devam ederken eyaletten ayrılmasına izin vermedi. Böyle olunca da Topnotch'taki beş yıldızlı bir otele yerleştiler. Bu da her aklıma geldiğinde tepemi attırıyordu. Videosunu polise teslim ettikten sonra gerçekleşebileceğini düşündüğüm olası senaryolardan biri kesinlikle Katrin'in tatile çıkıp kaplıcalarda fink atması değildi.

Bunu Declan'a söylediğimde, "En önemli tanıkların uzaklaşmasına izin vermemek de buraya kadarmış," dedi burnundan gülerek. "Lacey öldükten sonra bize Echo Ridge'den ayrılmamamızı söylemişlerdi. Demek ki para tüm kapıları açıyormuş."

Onun dairesindeydim. Ben, abim ve Daisy hep beraber akşam yemeği yiyorduk. Bu durumu garipsememin birkaç nedeni vardı. Bir, daha önce abimin yemek yaptığına hiç tanık olmamıştım. İki,

mutfakta şaşırtıcı derecede iyiydi. Ve üç, onu Daisy'yle birlikte görmeye hâlâ alışabilmiş değildim. Beynim onu çıkarıp yerine Lacey'yi koymaya meylediyordu ki bu da sinir bozucuydu.

Declan'ın ne tamir faturasından ne de Katrin'in bizzat çektiğim videosundan haberi vardı. Sessiz kalmak konusunda Memur Rodriguez'e verdiğim sözü tutuyordum ve Declan'la konuşurken sözümde durmakta hiç zorlanmıyordum. Her zamankinden daha iyi anlaşıyor olabilirdik ama hâlâ dinlediğinden çok konuşan biriydi.

"Peter gitmesini istemedi," dedim sandalyede kıpırdanıp kaburgalarıma saplanan acı yüzünden suratımı ekşiterek. Meğer yalnızca morarmış, çatlamamışlardı fakat yine de acayip canım yanıyordu. "Katrin'in halası epey üsteledi."

"Gerçi uzaklaşmak kötü bir fikir değil," dedi Daisy. Ben mutfak masasının başında otururken o ve Declan bulaşıkları yıkıyorlardı ve çift gözlü evyenin önünde iki kişiye yetecek kadar yer olmasına rağmen Declan'a sürtünüp duruyordu. "Olaydan sonraki ilk birkaç gün korkunçtur. Tek yapabildiğin, neyi farklı yapabileceğini düşünmektir. Yolculuğa çıkmak en azından kafasını dağıtır." İç geçirdi ve Declan'a yaslanıp omzuna astığı havluya ellerini sildi. "Doğrusunu söylemek gerekirse, Katrin'i çok iyi anlıyorum. Bu bana Lacey'nin ölümünü ve sonrasında yaşadıklarımızı hatırlatıyor."

Declan kafasının tepesine bir öpücük kondurdu. Derken fısıldaşıp burunlarını birbirlerine sürtmeye başladılar. İşi pişirmelerine ramak kalmış gibi görünüyorlardı. Bu rahatsız ediciydi. Az önce konuştuğumuz konuyu düşünürsek zamanlamalarının son derece boktan olduğundan bahsetmiyorum bile. O anda, destansı yasak aşklarını yıllardır bastırdıklarını fark ettim fakat kendilerini *en azından* yarım saat daha tutmalarının kimseye zararı dokunmazdı.

Kapı zili çaldığında rahatladım. "Ben açarım," diyerek gönüllü oldum ve berelenmiş kaburgalarımın izin verdiği hızla yerimden fırladım.

Anlaşılan fazla aceleci davranmıştım. Declan'ın sokak kapısıyla mutfak arasında en fazla birkaç adım mesafe olmasına rağmen kapıyı açarken yüzümü acıyla ekşittim. Memur Ryan Rodriguez tepeden tırnağa polis üniformasına bürünmüş hâlde Declan'ın kapısının eşiğinde dikiliyordu. Beni gördüğünde gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırdı. "Ah, selam Malcolm. Seni burada görmeyi beklemiyordum."

"Şey. Al benden de o kadar," dedim. "Buraya..." Burada olması için mantıklı bir neden bulmaya çalıştım ama aklıma hiçbir şey gelmedi. "Neler oluyor?"

"Abin evde mi?"

"Evet, içeri gelin," dedim. Kapıdan içeri adımını attı.

Biz mutfağa girene kadar Declan ve Daisy birbirlerinden ayrılmayı başarmışlardı. "Selam Declan," dedi Memur Rodriguez kollarını önünde kalkan misali kavuştururken. Bu duruşu biliyordum; Kyle McNulty'nin etrafındayken takındığım duruşun aynısıydı. Ryan'ın lisedeki hâlini pek hatırlamıyordum fakat o ve Declan birlikte takılmadıklarına göre şu kadarını tahmin edebiliyordum: Şayet Declan'ın tayfasından değilseniz size bir noktada bok parçası muamelesi yapardı. Alıp da kimseyi dolaplara çarpmazdı ama sanki varlığınız onu rahatsız ediyormuş gibi davranırdı... ya da yokmuşsunuz gibi.

"Ve... Daisy," diye ekledi Memur Rodriguez.

Lanet olsun. Gergince yutkunup Declan'a baktım. İkisinin birlikte olduğunu kimsenin öğrenmemesi gerektiğini unutmuştum. Abim bana aldırmadı fakat hafifçe Daisy'nin önüne geçerken çenesindeki kasların gerildiğini görebiliyordum.

En azından artık dillerini birbirlerinin gırtlağına sokmaya çalışmıyorlardı.

"Ryan, selam!" dedi Daisy ne zaman strese girse büründüğünü fark ettiğim zoraki neşeyle. Bakışlarını iyiden iyiye sertleştiren Mia'nın aksine o cıvıldıyordu. "Seni yeniden görmek güzel."

Öte yandan Declan lafı dolandırmadan sadede geldi. "Burada ne yapıyorsun?"

Memur Rodriguez boğazını temizledi. "Sana birkaç sorum var."

Herkes kalakaldı. Bunu daha önce de duymuştuk.

"Elbette," dedi Declan biraz fazla lakayt bir tavırla. Hâlâ sıkış tıkış mutfağında dikiliyorduk. Başıyla masaya işaret etti. "Çek bir sandalye."

Memur Rodriguez bocalayıp bakışlarını benden yana çevirdi. "Oturabilirim ya da... dışarıda konuşmak mı istersin? Biz konuşurken Daisy'yle kardeşinin yanımızda olmasını istemeyebilirsin ya da..." Topuklarının üzerinde ileri geri sallandı ve o anda, Ellery'nin bahsettiği o asabi sakarlığı açık seçik gördüm. Herif sanki Declan'la Daisy'nin karşısında anbean geriliyor gibiydi.

"Hayır," dedi Declan kısaca. "Sorun yok."

Memur Rodriguez omuzlarını silkti ve en yakınındaki sandalyeye oturup ellerini masanın üstünde kavuşturarak Declan'ın karşısına oturmasını bekledi. Daisy de Declan'ın yanına ilişti. Aklıma yapacak başka bir şey gelmediğinden ve kimse odadan çıkmamı da istemediğinden son sandalyeye de ben kuruldum. Hepimiz oturduktan sonra Memur Rodriguez gözlerini Declan'a dikti ve "İki hafta önceki cumartesi gecesi nerede olduğunu söyler misin? Eylülün yirmi sekizinde?" diye sordu.

Tam da Brooke'un kaybolduğu sabah, onu son gören kişi olduğumu Memur McNulty'ye itiraf etmek zorunda kalacağımı fark ettiğim anda hissettiğim şeyin aynısını hissettim. *Bu yaşanıyor olamaz.*

Siktir. Siktir. Siktir.

Declan hemen yanıt vermeyince Memur Rodriguez, "Brooke Bennett'in kaybolduğu gece," diyerek duruma açıklık getirdi.

Panik göğüs kafesimi solucan misali kıvrıla kıvrıla ele geçirirken Declan'ın sesi yükseldi. "Sen benimle taşak mı geçiyorsun?" diye sordu. Daisy bir elini Declan'ın koluna koydu.

Memur Rodriguez'in sesi sakin fakat sertti. "Hayır. Seninle dalga geçmiyorum."

"Bir kızın kaybolduğu gece nerede olduğumu öğrenmek istiyorsun. Neden?"

"Sorumu yanıtlamayı ret mi ediyorsun?"

"*Etmeli miyim?*"

"Benimle birlikteydi," dedi Daisy çarçabuk.

Doğruyu söyleyip söylemediğini kestirmeye çalışarak onu inceledim. Güzel suratında aniden sert çizgiler ve kırışıklıklar belirmişti. Yani yalan söylüyor olabilirdi. Belki de yalnızca korkuyordu.

Memur Rodriguez'in yüzünde bir duygu belirdi fakat daha ben ne olduğunu çözemeden kayboldu. "Pekâlâ. O hâlde nerede olduğunuzu öğrenebilir miyim?"

Declan, "Hayır," derken aynı anda Daisy, "Burada," diye cevapladı.

Yalan söyleyip söylemediğini hâlâ kestiremiyordum.

Aynı terane birkaç dakika daha devam etti. Tüm bu zaman boyunca Daisy dişi ağrıyormuş gibi sırıtırken Declan'ın boynu aşağıdan yukarıya azar azar kızardı ama Memur Rodriguez gittikçe rahatlıyormuş gibi görünüyordu.

"Pekâlâ," dedi en nihayetinde. "Şimdi eğer sakıncası yoksa konuyu değiştireceğim. Hiç Huntsburg'da bulundun mu?"

Daisy'nin gözleri fal taşı misali açılırken Declan kaskatı kesildi. "Huntsburg," diye tekrarladı. Bu defa bariz olanı tekrara lüzum görmedi: *Brooke'un cesedinin bulunduğu kasabaya gidip gitmediğimi mi soruyorsun?*

"Evet," dedi Memur Rodriguez.

"Hayır," diye kükredi Declan.

"Hiç mi?"

"Hiç."

"Tamam. Son bir şey." Memur Rodriguez elini cebine daldırdı ve Declan'ın mutfağındaki ucuz aydınlatmanın altında ışıldayan, ağzı kapalı plastik bir torbaya koyulmuş bir şey çıkardı. "Bu Huntsburg'da, Brooke'un cesedini çevreleyen arazide bulundu. Sana tanıdık geliyor mu?"

Karım buz kesti. Bana tanıdık geliyordu.

Bu irice, altın bir yüzüktü ve kare şeklindeki mor taşın etrafına "Echo Ridge Lisesi" sözcükleri kazınmıştı. Bir yanına 13 sayısı, diğer yanınaysa "DK" harfleri işlenmişti. Declan'ın asla takmadığı sınıf yüzüğü. Declan üçüncü sınıftayken yüzüğü Lacey'ye vermişti ve Lacey de onu bir zincire geçirip boynuna takmıştı. Bu yüzüğü yıllardır görmemiştim. Yani Lacey öldüğünden beri.

Yüzüğün nereye kaybolduğunu merak etmek şimdiye dek hiç aklıma gelmemişti.

Daisy'nin beti benzi attı. Declan ifadeden yoksun bir suratla sandalyesini iterek ayağa kalktı. "Sanırım buradaki işimiz bitti," dedi.

Galiba bu tutuklama yapmaya yeterli değildi çünkü Declan sorularını yanıtlamayı kestikten sonra Memur Rodriguez çıkıp gitti. Ardından hayatımın en uzun dakikası boyunca mutfakta Declan ve Daisy'yle çıt çıkarmadan oturdum. Düşüncelerim bulanıklaşarak iç içe geçti. İkisinin de yüzüne bakamıyordum.

Declan en nihayetinde konuştuğunda sesi doğallıktan yoksundu. "Lacey öldüğünden beri o yüzüğü görmedim. Bu yüzden tartışmıştık. Bütün haftayı kavga dönüş geçirmiştik. Tek istediğim ilişkimizi sonlandırmaktı fakat... sanırım bunu suratına söylemeyi götüm yemedi. Ben de yüzüğümü ondan geri istedim. Vermedi. Bu onu son görüşümdü. Lacey'yi de öyle." İki elini de sımsıkı birer yumruk yapmıştı. "Huntsburg'a nasıl gittiğine dair en ufak bir fikrim yok."

Daisy'nin sandalyesi onunkine dönüktü. Elini tekrar Declan'ın koluna koydu. "Biliyorum," diye mırıldandı.

Her şeyin canı cehennemeydi. Yalan söyleyip söylemediğini hâlâ anlayamıyordum. Yalan söyleyeni doğruyu söyleyenden ayırt edemiyordum.

Declan'ın bu hikâyeyi ilk anlatışıydı. Şimdiye dek yüzüğün varlığını bile unutmuş olabilirdi ya da belki de ölmeden önce

Lacey'yle aralarının ne kadar kötü olduğunu kimseye anımsatmak istememişti.

Belki de anlattığı hikâye hiç yaşanmamıştı.

Abim hakkında ne kadar az şey bildiğim gerçeği birkaç haftadır içimi kemiriyordu. Küçücük bir çocukken gözümde süper kahramandan farksızdı. Daha sonra bir kabadayı oldu. Lacey öldükten sonraysa hayalete dönüştü. Brooke'un cesedi bulunduğundan beri bana yardım ediyordu ama o zamana dek tek yaptığı yalan söyleyip sinsice etrafta dolaşmak olmuştu.

Ve beynimin o soruyu sorup duran köşesini artık susturamıyordum. *Ya yaptıysa?*

"Siktir git, Mal." Declan'ın sesi beni yerimden sıçrattı. Boynu hâlâ tuğla kırmızısı, suratındaki ifade ise fırtınadan farksızdı. "Şu anda kafandan neler geçtiğini anlamadığımı mı sanıyorsun? Her şey suratından okunuyor. Benim yaptığımı düşünüyorsun, değil mi? Hep böyle düşündün." Karşı çıkmak için dudaklarımı araladım ama ağzımdan tek kelime çıkmadı. Bunun üzerine suratındaki ifade iyice karardı. "Defol git. Yalnızca git."

Ben de öyle yaptım. Zira sorusuna ne *evet* diyebilirdim ne de *hayır*.

BÖLÜM OTUZ DÖRT

ELLERY

10 EKİM, PERŞEMBE

"Fakat bunların hiçbiri mantıklı gelmiyor."

Malcolm'un evindeydim ve yuvaya dönüş balosu gecesi olduğu gibi oturma odasındaki kanepeye kıvrılmıştık. Yine *Defender*'ın ilk bölümünü açmıştı fakat ikimiz de izlemiyorduk. Yarım saat önce bana mesaj atmıştı: *Beyninin gerçek suç uzmanı yanına ihtiyacım var.*

Kyle-Liz teorim nefes kesici bir şekilde patladıktan sonra bana neden hâlâ güvendiğinden emin değildim. Ama işte buradaydım. Ne var ki yardımım dokunduğunu hiç sanmıyordum. Lacey'nin katilinin Declan olması en başından beri gözüme en mantıklı görünen seçenekti. Fakat Brooke'un katilinin de o olması? Bu aklımın ucundan dahi geçmemişti.

"Declan'la Brooke'un arasında ne tür bir bağlantı var?" diye sordum.

Malcolm'un gözlerinde bir şimşek çaktı. "Bildiğim kadarıyla hiçbir bağlantı yok. Brooke'un kaybolduğu gece Declan'ın kasabada olması dışında. Eğer polisler telefonuma bakmış olsalardı

mesajını görürlerdi." Telefonunu çıkarıp kilidini açtı, sonra ekranı kaydırmaya başladı. Ardından telefonun ekranını bana çevirdi ve kendimi bahsettiği mesaja bakarken buldum. *Birkaç saatliğine kasabadayım. Sakın kafayı sıyırma.*

Mesajı iki kere okudum. Malcolm'a tekrar baktığımda suratı ıstırabın betimlendiği bir tablodan farksızdı. "Bunu... bilirsin işte... polisten gizleyerek... Declan'a yardım edebileceğimi sanıyordum," dedi duraksayarak. "Bunun yalnızca kötü bir zamanlama olduğunu düşündüm. Peki ya gerçekten... İsa aşkına, Ellery." Kanepede kendini arkaya bıraktı ve bereli suratını eliyle öyle bir ovuşturdu ki canının yanmaması imkânsızdı. "Ya bundan fazlası varsa?"

Declan'ın mesajını neden rahatsız edici bulmadığımı merak ederek bir kere daha okudum. Ne de olsa haftalardır şüpheliler listemin en tepesindeydi ve bu mesaj suç mahallinde olduğunu kanıtlıyordu. Fakat bir sorun vardı. Suç, *doğru* suç değildi. "Tamam ama... Declan o aralar taşınma arifesinde değil miydi? Yoksa çoktan taşınmış mıydı? Öyle ya da böyle kasabada bulunmak için gayet iyi bir nedeni var," dedim telefonu Malcolm'a uzatırken. "Ayrıca bir işler karıştırmayı planlıyor olsaydı sana mesaj gönderir miydi? Bence dikkat çekmeyip kimseye çaktırmamaya bakardı."

"Declan'ın lügatinde dikkat çekmemek diye bir kelime yoktur ama ne demek istediğini anlıyorum." Malcolm'un suratı biraz aydınlandı, ardından telefonunu tartar gibi elinde salladı. "Annemi son gelişmelerden haberdar etmeliyim. Fakat bir arkadaşıyla akşam yemeğine çıktı ve Peter'la evlendiklerinden beri ilk defa böyle bir şey yapıyor. Kızılca kıyamet kopmadan evvel birkaç saatini huzur içinde geçirmesine izin vermem gerektiğini hissediyorum."

Echo Ridge Lisesi'nde Brooke'la yediğim tek öğle yemeğini düşündüm. O gün Malcolm'un sevimli olduğunu fakat Declan'la kıyaslanamayacağını söylemişti. "Sence... Declan ve Brooke gizli saklı çıkıyor falan olabilirler miydi?"

"Ne? Aynı anda Daisy'yle *de* gizli saklı çıkarken mi?"

"Yalnızca yüzüğün orada ne işi olduğunu çözmeye çalışıyorum. Sence onu Brooke'a verir miydi?"

Malcolm'un sesi hırıltılıydı. "Neden olmasın? Yani liseli bir kızla gizlice takıldığını fark eden biri muhakkak çıkardı... ya da çıkmazdı. Of. Bilmiyorum." Elini saçlarından geçirdi. "Declan'ın evinden öylece çıkıp gitmemeliydim. Ben ve o... Nasıl desem... İlişkimiz hep karmaşık olmuştur. Öyle sıkı fıkı da değiliz. Hatta ondan nefret etmenin eşiğine geldiğim günler bile oldu. Ama o bir... seri katil değil." Son sözcükleri âdeta öksürürcesine telaffuz etti.

"Sence Daisy söylediğinden daha fazlasını biliyor olabilir mi?"

"Peki ya *sence*?" diye sordu Malcolm.

Şamdanı Mia'nın kafasına indirdiği ve ardından eteğindeki taşları döktüğü güne kadar Daisy'yi olası bir suç ortağı olarak görmüştüm. Fakat o gün kalbi o kadar kırık ve o kadar içtendi ki kafamda onu artık oraya koyamıyordum. "Hayır," dedim yavaşça. "Yani demek istiyorum ki... eğer dediğin gibi olsaydı Lacey'nin bilekliğinin peşine düşme zahmetine girer miydi? Ne de olsa kimsenin o davayla ilgilendiği yoktu. Eğer cinayette parmağı olsaydı son isteyeceği şey polise o davayı hatırlatmak olurdu. Kaldı ki Declan da ona yardım etti, değil mi? Her ne kadar... neyse, galiba bilekliği Lacey'ye veren o değildi, değil mi? Daisy o kadarını söylemişti. Belki de Declan önemi olmadığına karar verdi."

Malcolm şakağını ovuşturdu ve artık usanmış gibi derin bir iç geçirdi. "Ona inanmak istiyorum. Hem de çok."

Aynısını hissettiğimi fark edince biraz afalladım. "Şunu söylemeliyim ki... bak, abin hakkında kafamda soru işaretleri olduğunu bildiğini sanıyorum." Çenemi elime yaslayarak düşündüm. "Fakat cinayet mahallinde düşürülmüş bir yüzük sence de biraz kör göze parmak sokmak gibi değil mi? Ayrıca hiçbiri Katrin'in kasabanın sağına soluna bıraktığı meçhul mesajlara, şu araba meselesine ya da Brooke'la yaşadığını düşündüğümüz soruna uymuyor."

"Çok fazla yapboz parçası var," dedi Malcolm karamsarlıkla.

Birkaç dakika sessiz kalıp *Defender*'ı izlemeye daldık. Derken birinin kapının çerçevesine hafifçe vurmasıyla ikimiz de yerlerimizden sıçradık. Gelen polo gömleği ve keten pantolonuyla her zamanki kadar yakışıklı görünen Peter Nilsson'du. Elinde tuttuğu kristal kadehin için buzla ve kehribar rengi bir sıvıyla doluydu. "Keyfiniz yerinde mi? Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Malcolm sessiz kalınca ben cevap verdim. "Hayır, teşekkürler. İyiyiz." Fakat Bay Nilsson hemen gitmeyince biraz daha konuşmam gerekiyormuş gibi hissettim. Ayrıca merak ediyordum. "Katrin nasıl, Bay Nilsson? Okulda eksikliğini hissediyoruz."

"Ah. Şey." İç geçirerek eşiğe yaslandı. "Şüphesiz o da kahroldu. Halasıyla uzakta biraz vakit geçirmesi ona iyi gelecektir."

"Halası ablanız mı, kardeşiniz mi?" diye sordum.

"Kardeşim," dedi Peter. "Eleanor ve kocası Brooklyn'de yaşıyorlar. Onlarla istediğimiz kadar sık görüşemiyoruz fakat o ve Katrin geçen ay güzel bir seyahate çıktılar."

Malcolm kanepede kımıldandı. "Seyahate mi çıktılar?"

"Elbette. Katrin New York'a gitti. Birlikte alışverişe falan çıktılar." Peter'ın kaşları hafifçe çatıldı. "Yani eve getirdiği torbaların sayısını görünce yorumum bu oldu."

"Ben hiç hatırlamıyorum," dedi Malcolm.

"Sen annenle birlikte tatildeydin," dedi Peter. "Son dakikada karar verdiler. Eleanor'un kocası iş için şehir dışına çıkmıştı. Bunu duyunca Katrin hafta sonunu onunla geçirmek için New York'a uçtu. Gerçi az kalsın gidemeyecekti. O gece çok fena bir dolu fırtınası vardı, hatırladınız mı? Uçağı saatlerce rötar yaptı." Kıkırdadı ve içkisinden bir yudum aldı. "Katrin pistten bana şikâyet dolu tonla mesaj attı. Sabır nedir hiç bilmez."

Malcolm'a yakın oturduğumdan kollarımız birbirine sürtünüyordu. Benimle aynı anda onun da gerildiğini hissettim. Bütün vücudum hissizleşti ve nabzım hızlandı fakat konuşmayı başardım. "Ah, çok kötü olmuş. Fakat geç de olsa gitmeyi başardığına sevindim."

Bay Nilsson'ın gözleri ekrana odaklandı. "*Defender*, ha? Bu annenin oynadığı dizi değil miydi?"

"Evet. Gerçi sadece tek bir repliği vardı." Kafamın içinde milyonlarca düşünce vızır vızır dönüp dururken gayet normal konuşmayı nasıl başardığımı bilmiyordum. "*Hesaplanamıyor.*"

"En azından akılda kalan bir replik. Neyse, sizi daha fazla tutmayayım. Bir şeye ihtiyacınız olmadığından emin misiniz?"

Malcolm küçük dilini yutmuş gibi başını iki yana sallayınca Bay Nilsson dönüp gerisin geriye karanlık koridora çekildi. Sessizce oturduk. Kalbim öyle gümbür gümbür atıyordu ki sesini kulaklarımda duyabiliyordum. Malcolm'un da aynı durumda olduğundan emindim. Artık dayanamaz hâle gelince, "Siktir," dedi alçak sesle.

Sesimi olabildiğince alçaltarak fısıldadım. "Katrin İşçi Bayramı'nın olduğu hafta sonu burada değilmiş. Annen ve sen de burada değildiniz. Evinizde, o gece Katrin'in arabasını kullanmış olabilecek tek bir kişi kalıyor."

"Siktir," dedi Malcolm tekrar. "Ama o... o da burada değildi. Burlington'daydı."

"Emin misin?"

Malcolm tek kelime etmeden ayağa kalktı ve onu takip etmem için bana el etti. Beni üst kattaki yatak odasına götürdü, kapıyı arkamızdan kapattı ve sonra cebinden telefonunu çıkardı. "O gece, eskiden burada yaşayan biriyle akşam yemeği yediğini söylemişti. Bay Coates'la. Eskiden oymak beyimdi. Buralarda bir yerde telefonunun olması lazım." Birkaç dakika boyunca telefonunu kurcaladıktan sonra ekrana bastı. Telefondan gelen çalma sesini duyabileceğim kadar yakınında duruyordum. Derken kulağıma bir erkek sesi çalındı. "Merhaba Bay Coates. Ben, şey, Malcolm Kelly." Kasıtlı olarak güldü. "Aniden maziden çıkageldiğim için özür dilerim ama size sormak istediğim bir şey var."

Bay Coates'ın ne dediğini duyamıyordum fakat ses tonu gayet samimiydi. "Evet, şey," diyerek konuşmayı sürdürdü Malcolm. Sertçe yutkundu. "Abimle konuşuyorduk da... Declan'ı tanıyor

muydunuz? Ah, elbette tanıyorsunuz. Şu anda siyasi bilimler alanında yüksek yapıyor ve stajyerlik gibi bir şeylere merak salmış. Muhtemelen sizi rahatsız etmemeliydim fakat Peter geçen ay birlikte akşam yemeği yediğinizden ve yeni şirketinizde ona uygun bir pozisyon açılması ihtimali olduğundan bahsetmişti." Malcolm duraksadı ve Bay Coates'ın konuşmasını beklerken yanakları kıpkırmızı kesildi. "Ah, yemeğe çıkmadınız mı? İşçi Bayramı'nın olduğu hafta sonu?" Bir duraksama daha. "Of, özür dilerim. Yanlış duymuş olmalıyım. Yalnızca... bilirsiniz işte... abime yardımcı olmaya çalışıyordum."

Bay Coates yaklaşık bir dakika konuştu. Malcolm sanki Bay Coates onu görebiliyormuş gibi bir robot edasıyla başını aşağı yukarı salladı. "Evet, tamam. Çok teşekkür ederim. Ona sizi aratacağım. Bu gerçekten... Gerçekten çok faydası olur. Tekrar teşekkürler." Telefonu indirip gözlerini benimkilere dikti. "Duydun, değil mi?"

"Yeteri kadarını."

"Peter orada değilmiş," dedi Malcolm. "Yalan söylemiş."

İkimiz de bir anlığına tek kelime etmedik. Kolyemi çekiştirmek için kaldırdığım elim öyle fena titriyordu ki parmaklarım göğsüme çarptı.

"Bu meseleyi bir düşünelim," dedim sesimin titrememesi için mücadele vererek. "Görünüşe bakılırsa dolu fırtınasının patlak verdiği gece Peter buradaymış ve Katrin'in arabasını sürüyormuş. Fakat araba bir şeye –ya da birine– çarptığında Katrin arabada değilse, Brooke neden işin içine karışsın ki? Neden arabanın tamir edilmesine yardım etsin ki? Tabii eğer... *Ay*." Malcolm'un koluna yapıştım. Parçalar yerlerine oturuyordu ve bu defa gerçekten haklı çıkabilirdim. "Aman Tanrım, Mal. Katrin bir keresinde Brooke'un buraya kalmaya geldiğinden bahsetmişti, hatırlıyor musun? Brooke'un seninle takılmak için odadan sıvıştığını sanmıştı. Ama takıldığı kişi ya *Peter*'sa?"

"Bu imkânsız," dedi Malcolm sıfır inançla. Gözleri cam gibiydi.

"Bir düşünsene. Eğer Brooke'la üvey babanın arasında gizli bir ilişki varsa –ki mide bulandırıcı olmasına rağmen şu anda önümüzdeki sorunların en önemsizi bu olur– en başından beri her şeye yanlış tarafından bakmışız demektir. Mesele yalnızca bir vur kaç olayıyla sınırlı değil. Meselenin dile düşmesini önlemekle alakalı." Telefonumu cebimden çıkardım. "Bu konudan Ryan'a bahsetmeliyiz. O ne yapılması gerektiğini bilecektir."

Tam yeni mesaj ekranını açmıştım ki kapı savrularak ardına kadar açıldı. Peter'ı elinde bize nişan alınmış bir tabancayla dikilirken görmek, hayatımın alternatif bir versiyonunu izlemek gibiydi. "Poker suratın üzerinde biraz daha çalışmalısın, Malcolm," dedi Peter sakince. Solgun saçları loş ışıkta gümüşi bir altın renginde parıldıyordu ve öyle normal gülümsüyordu ki az kalsın ben de ona gülümseyecektim. "Bunu daha önce sana kimse söylemedi mi?"

BÖLÜM OTUZ BEŞ

MALCOLM

10 EKİM, PERŞEMBE

Kasabada ne haltlar döndüğüne kafa yorduğum haftalar boyunca, herkesten az güvendiğim adamın işin içine karışmış olabileceği asla aklıma gelmemişti.

Geri zekâlının tekiydim. Ve Ellery de gerçek suçları çözmekte felaketti. Fakat bunların hiçbirinin şu anda önemi yoktu.

"Telefonlarınızı rica edeyim," dedi Peter. Üzerinde hâlâ polo gömleği ve keten pantolonu vardı fakat şimdi ellerine bir çift eldiven geçirmişti. Her nedense bu beni tabancadan daha çok ürkütüyordu. "Bu bir tatbikat değil, çocuklar. Telefonlarınızı yatağın başucundaki sehpanın üzerine bırakın. Teker teker lütfen. Önce sen, Ellery." İkimiz de dediğini yaptıktan sonra Peter silahını koridora doğru salladı. "Teşekkürler. Şimdi benimle gelin."

"Nereye?" diye sordum Ellery'ye bir bakış atarken. Gözlerini Peter'ın sağ elindeki tabancaya dikmiş, olduğu yerde donakalmıştı.

Peter'ın burun delikleri genişledi. "Şu anda pek soru soracak durumda değilsin, Malcolm."

Yüce İsa. Bu kötüydü, hatta öyle böyle değildi. Boka ne fena battığımızı yeni yeni idrak etmeye başlıyordum ama şu kadarının farkındaydım: Peter bizi sağ bırakmayı planladıysa bile yaptıklarının ayyuka çıkmasına asla izin vermeyecekti. "Bekle," dedim. "Bunu yapamazsın... Bak, artık çok geç, tamam mı? Dailey'nin Tamirhanesi tarafından kesilmiş faturayı bulduk ve polise verdik. Katrin'in arabasıyla ilgili şüpheli bir durumun olduğunu biliyorlar ve çok geçmeden bu işte senin de parmağın olduğunu anlayacaklar."

Peter'ın suratındaki ifade kısacık bir anlığına şüpheyle titreşti ama sonra yine gevşedi. "O faturada bana işaret eden hiçbir şey yok."

"O gece evde, arabayı sürebilecek senden başka kimsenin olmadığı gerçeği var," dedim.

Peter omuzlarını umursamazca yukarı kaldırdı. "Brooke arabayı ödünç aldı ve kaza yaptı. Bence gayet makul."

Konuşmaya devam ettim. "Az önce Bay Coates'la konuştum. O hafta sonu buluşup buluşmadığınızı sordum. Meğer hiç görüşmemişsiniz. Artık o da yalan söylediğini biliyor."

"Ağzından çıkan her kelimeyi dinledim, Malcolm. Ona yanlış duyduğunu söyledin."

"O konuda konuştuğumuzda annem yanımızdaydı," dedim sesimi istila eden çaresizlikten tiksinerek. "O hatırlayacaktır. İşin içinde bir bit yeniği olduğunu anlayacaktır."

"Annen ona ne söylersem onu hatırlar. Sözümden hiç çıkmaz. En iyi özelliği de bu zaten."

O anda onu öldürmek istedim. Sanırım bunu anladı. Geriye doğru bir adım atıp silahını kaldırarak doğrudan göğsüme nişan aldı. Beynim Peter'ın bir başka cinayetten daha paçayı sıyırması için neden çok geç olduğuna dair senaryolar üretmeye çalışırken renk vermemeye çalıştım. "Katrin Brooke'un burada kaldığı gece evdekilerden biriyle gizlice buluşmak için odasından tüydüğünü söylediğinde Memur McNulty de yanımızdaydı. Eğer bana gelmediyse sana gelmiş olmalı."

"Eğer aniden sırra kadem basarsan insanların o kişinin sen olduğunu düşünmemesi için hiçbir neden kalmaz," dedi Peter.

Siktir. Ellery'nin, ne tür bir transa girdiyse artık çıkmasını diledim. "Bir ya da birkaç cinayet daha işlenirse insanlar sorgulamaya başlayacaktır. Bilhassa da cinayete kurban gidenlerden biri üvey oğlun olursa. Önce kızının en yakın arkadaşı ve şimdi de ben mi? Yaptıkların dönüp dolaşıp yine seni bulacak, Peter ve o gün geldiğinde on misli daha kötü olacak."

"Katılıyorum," dedi Peter. O kadar rahat görünüyordu ki sanki işlediği cinayetlerden değil de beyzbol maçlarının sonuçlarından ya da son Netflix dizilerinden bahsediyorduk. Gerçi ikisini de hiç yapmamıştık. "Şu sıralar uzaktan yakından cinayete benzeyen hiçbir şey için doğru zaman değil. Ne var ki benimle gelmeniz konusunda ısrar etmek zorundayım. Alt kata. Sen önden, Ellery."

Peter'ın gözlerindeki soğukluk aksini söylemesine rağmen içimde bir umut filizleniverdi. Üzerine atılmayı düşündüm fakat Ellery çoktan koridora doğru seğirtmişti ve Peter da tabancasını onun sırtına doğrultmuştu. Onu takip etmek dışında başka bir seçenek göremediğimden peşinden gittim.

"Dosdoğru bodruma," dedi Peter.

İki kat merdiveni indiğimiz esnada mesafesini korudu. Nilssonların bodrum katı devasaydı. Peter bizi doğrudan çamaşır odasına ve annemin spor yapmak için kullandığı tarafa yönlendirdi. Yürürken son birkaç haftada yaşadıklarımız gözlerimin önünden film şeridi gibi geçti. Gözden kaçırdığımız her şey bana işkence ediyordu. Pişmanlık duyduğum o kadar çok şey vardı ki tüm zamanların en büyük aydınlanmasını yaşayana dek nereye gitmekte olduğumuzu fark edemedim bile. Fakat jetonum en nihayetinde düştüğünde olduğum yerde donakaldım.

"Durmanı söylemedim, Malcolm," dedi Peter. Yanımdaki Ellery de duraksadı. Yavaşça birbirimize döndük.

Yüzümü soğuk terler bastı. "Declan'ın sınıf yüzüğü," dedim. "Sendeydi. Onu Huntsburg'da Brooke'un cesedinin yanında düşürdün."

"Ve?" diye sordu Peter.

"Declan yüzüğü Lacey'den geri almamıştı. Lacey öldüğünde yüzük hâlâ ondaydı. Onu hiç çıkarmamıştı. Yüzüğü ondan aldın çünkü sen..." Söylemek üzere olduğum şeyden etkilendiğine dair en ufak bir emare göstermesini bekleyerek duraksadım. Fakat yüzünde kibar bir teyakkuz hâlinden başka hiçbir şey yoktu. "Lacey'yi de sen öldürdün."

Ellery beyninden vurulmuşa dönüp keskin bir nefes aldı fakat Peter yalnızca omuzlarını silkmekle yetindi. "Abin çok işe yarar bir günah keçisiydi, Malcolm. En başından beri öyle olmuştu."

"Sen..." Ellery gözlerini Peter'ın suratına dikti. Boynundaki gümüş kolyeye asıldı. Öyle ki onu koparacağını sandım. "Teyzeme de mi bir şey yaptın?"

Peter'ın soğukkanlı ifadesi değişmedi. Öne doğru eğildi ve Ellery'nin kulağına bir şey fısıldadı fakat sesi o kadar alçaktı ki söylediklerini anlayamadım. Ellery ona bakmak için başını kaldırdığında saçları suratına döküldü ve tek görebildiğim bukleleri oldu. Ardından Peter tabancasını tekrar kaldırdı. Bu defa doğrudan Ellery'nin kalbine nişan almıştı.

"Senin olayın bu mu, Peter?" Dikkatini Ellery'den uzaklaştırmak için o kadar çaresizce çabaladım ki sesim bodrumun duvarlarından sekip yankılandı. "Kızın yaşında kızlarla takılıp seni ele verme ihtimalleri doğunca onları öldürüyor musun? Lacey ne yaptı peki? Ne anlatacaktı?" Aniden aklıma bir fikir geldi. "Yoksa hamile mi kaldı?"

Peter alaycı alaycı güldü. "Bu bir pembe dizi değil, Malcolm. Lacey'yle aramda olanlar seni ilgilendirmez. Haddini aşmıştı. Bu kadarını bilsen yeter." Silahını bana doğru savurdu. "Geriye doğru birkaç adım atın lütfen. İkiniz de."

Dediğini istemsizce yaptım. O esnada kafamda onlarca tilki cirit attığından bir odada dikilmekte olduğumuzu güç bela fark ettim. Bu oda Nilssonların bodrumunun en uç köşesindeydi ve ağzına kadar karton kutularla doluydu.

"Bu evin dışarıdan kilitlenen tek kapısı," dedi Peter bir eliy-

le kapının kasasına tutunarak. "Gayet işe yarar." Ben daha tepki veremeden kapıyı çarparak kapattı ve oda karanlığa gömüldü.

Birkaç saniye içinde kapının yanına vardım. Önce kapının topuzunu çevirmeye çalıştım ama sonra kapıya öyle sert yumruklar indirdim ki berelenmiş kaburgalarıma şiddetli bir acı saplandı. "Bizi burada öylece bırakamazsın!" diye bağırdım kalın ahşabın ardından. "İnsanlar Ellery'nin burada olduğunu biliyorlar. Onu buraya anneannesi bıraktı!"

"Farkındayım," dedi Peter. Ağır bir şeyin yerde sürüklenme sesini duydum ve daha iyi duyabilmek için kapıyı yumruklamayı kestim. "Taşınabilir elektrik jeneratörlerinin çalışma prensibine aşina mısın, Malcolm?" Ben yanıt vermeyince konuşmayı sürdürdü. "Etrafa yaydığı karbon monoksitten ötürü asla kapalı alanlarda çalıştırılmamalıdır. Hele ki bunun gibi küçük alanlarda çarçabuk ölüme neden olur. Bunun nasıl açıldığına dair hiçbir fikrim yok ama ne yapalım? Belki de siz ikiniz artık burada her ne yapıyorduysanız o esnada yanlışlıkla çarparak açmışsınızdır. Ellery'yle burada ne haltlar karıştırdığınızı asla öğrenemeyeceğiz."

Kalbim yere çakılırken kapının kolunu bir kez daha döndürmeye çalıştım. "Bizi buraya kilitledin, Peter! Bunu yapanın sen olduğunu anlayacaklar!"

"Biraz sonra kapıyı açmak için geri dönerim," dedi Peter lakayıt bir tavırla. "Gerçi korkarım fazla kalamayacağım. Kaderimin sizinkiyle aynı olmasını istemem. Ayrıca markete gitmeliyim. Patlamış mısırımız bitmiş." Kapının diğer tarafında bir uğultu başladı ve Peter sesini yükseltti. "Seni tanımanın güzel olduğunu söylemek isterdim, Malcolm fakat dürüst olmam gerekirse en başından beri püsküllü belanın tekiydin. Her şey göz önünde bulundurulduğunda hayli iyi idare ettiğimizi söyleyebilirim. Elveda."

Ayak sesleri hızla uzaklaşırken kapıda öylece dikildim. Kafamın içindeki çarklar fıldır fıldır dönüyor, kalbim gümbür gümbür atıyordu. İşlerin bu noktaya gelmesine nasıl izin vermiştim? Nasıl olmuştu da yatak odasında Peter'ın icabına bakmamıştım? Ya da...

Işık gözlerimi kamaştırdı. Arkama döndüğümde Ellery'yi bir eli elektrik düğmesinde olacak vaziyette duvarın dibinde dikilirken gördüm. Yeni uyanmış gibi gözlerini kırpıştırıyordu. Odanın ortasına döndü ve kutulardan birinin önüne diz çökerek üstündeki kalın bandı söktü. Kutuyu tepetaklak edip içindekileri yere boşaltı. "Buralarda kilidi açabileceğim bir şey olmalı."

"Doğru," dedim bedenime yayılan rahatlamayla. Kutuları alelacele açma işinde ona katıldım. İlk birkaç tanesi kitaplarla, pelüş hayvanlarla ve ambalaj kâğıtlarıyla doluydu. "Üzgünüm, Ellery," dedim yırtarak kutuların kapaklarını açarken. "Seni buraya davet ettiğim için, bunların olmasına izin verdiğim için üzgünüm. Yeterince çabuk davranamadım."

"Konuşma," dedi lafı dolandırmadan. "Nefesini sakla."

"Haklısın." Kafam zonklamaya, midem bulanmaya başlamıştı ama bunun stresten mi yoksa ölümcül gazdan mı kaynaklandığını kestiremiyordum. Peter gideli ne kadar olmuştu? Ne kadar zamanımız kalmıştı?

"A-ha!" dedi Ellery zafer kazanmışçasına. İki elinin arasında, yılbaşı süsleriyle dolu bir kutu tutuyordu. "Kancalar." Birkaç tanesini koparıp aldı ve kapıya doğru seğirtti. "Yalnızca onları düzleştirmem lazım ve..." Birkaç saniye çıtı çıkmadı ama sonra hüsranla homurdandı. "Bunlar yeterince dayanıklı değil. Hemencecik kıvrılıveriyorlar. Bize başka bir şey gerek. Etrafta hiç ataş görüyor musun?"

"Henüz değil." Birkaç kutu daha açıp içlerindekileri talan ettim ama kafamdaki zonklama artık dayanılmaz bir hâl almıştı ve başım o kadar fena dönüyordu ki görüş alanımın kenarları bulanıklaşmaya başlıyordu. Baş dönmesiyle pençeleşerek ayağa kalktım ve odada etrafıma bakındım. Ne kırabileceğim bir pencere ne de koçbaşı niyetine kullanabileceğim ağır bir şey vardı. Daha fazla kutuyu baş aşağı edip içindekileri etrafa saçtım. En azından ortalığı dağıtabiliriz, diye düşündüm hayal meyal. Bizi buradan kurtarmasa bile en azından insanların burada ne haltlar döndüğünü sorgulamasını sağlayabilirdi.

Fakat sümüklüböcek gibi hareket ediyordum ve hareketlerim anbean ağırlaşıyordu. Tek istediğim uzanıp derin bir uykuya dalmaktı.

Şimdiden bunu düşünmeye başladığıma inanamıyordum.

Lacey'yle Brooke'un başına gelenleri en sonunda öğrendiğime fakat ailelerinin acılarını arkalarında bırakmalarına yardımcı olamayacak kadar geç kaldığıma inanamıyordum.

Abimden özür dileme şansını elde edemeyeceğime inanamıyordum.

Gözlerim ağırlaşıyordu. Öyle ki yerde ışıldayan şeyi az kalsın gözden kaçıracaktım. Yolunu kaybetmiş küçücük bir ataş. Boğuk bir zafer çığlığıyla üstüne atladım ama onu yerden almak neredeyse imkânsızdı. Ellerim kösele gibi olmuş ve hantallaşmış gibiydi. Sanki devasa Mickey Mouse eldivenleri takmışım gibi. En nihayetinde ataşı yerden almayı başardığımda Ellery'ye ve kapıya doğru döndüm.

Ellery kapının önüne yığılmıştı. Kıpırdamıyordu.

"Ellery!" Onu omuzlarından yakalayıp oturttum ve yanaklarını avuçlarımın arasına alıp nefes aldığını görene kadar bekledim. Onu cesaret edebildiğimce sert sarstım. Saçları suratına döküldü. "Ellery, hadi. Uyan. Lütfen." Yanıt vermiyordu. Onu dikkatle yere yatırıp dikkatimi ataşa verdim.

Bunu onsuz yapabilirdim. Yalnızca ataşı düzleştirmem ve işe koyulmam gerekiyordu. Tabii eğer ellerim şişme eldivenlere dönmüş olmasaydı işim çok daha kolay olurdu.

Eğer beynim kafamdan çıkacakmış gibi zonklamasaydı.

Eğer durup kusmak zorunda kalmasaydım.

Eğer görebilseydim.

Eğer.

BÖLÜM OTUZ ALTI

ELLERY

11 EKİM, CUMA

Gözlerimi açmak istiyordum fakat ışıklar fazla parlak ve acı vericiydi. Etrafım kulağıma çalınan hafif bipleme sesi dışında sessizdi ve havada belli belirsiz bir çamaşır suyu kokusu vardı. Elimi kaldırıp acıyla zonklayan kafama götürmek istedim ama yerinden kımıldamadı. Bir yere sıkışmış ya da bir şeye bağlanmış gibiydi.

"Beni duyabiliyor musun?" diye sordu alçak bir ses. Soğuk, kuru bir el yanağıma dokundu. "Ellery? Beni duyabiliyor musun?"

Evet demeye çalıştım ama kulağa daha ziyade bir inilti gibi geldi. Boğazım en az kafam kadar acıyordu.

"Özür dilerim. Konuşma." El yüzümü terk edip benimkini tuttu. "Eğer beni anlıyorsan elimi sık." Halsizce denileni yaptım ve koluma ıslak bir şey damladı. "Tanrı'ya şükürler olsun. İyi olacaksın. Sana hiperbarik oksijen verdiler ve... Şey, sanırım şu anda ayrıntıların pek bir önemi yok ama iyi gidiyorsun. İyi görünüyorsun. Ah, zavallı kızım."

Kolum ıslandıkça ıslanıyordu. Gözlerimi azıcık araladım ve bir odanın genel hatlarını gördüm: floresan lambanın solgun mavi ışığıyla aydınlanan ve bembeyaz çizgilerle birbirlerine karışan duvarlar ve bir tavan. Sarsılan omuzların çerçevelediği gri bir kafa üzerime eğilmişti. "Nasıl?" diye sordum fakat kulağa bir sözcük gibi gelmedi. Boğazım kuruyup zımpara gibi olmuştu. Yutkunmaya çalıştım fakat tükürüğüm olmadan imkânsızdı. "Nasıl?" diye sordum kulak tırmalayıcı bir sesle. Bu benim kulağıma bile hâlâ anlaşılmaz geliyordu fakat görünüşe bakılırsa anneannem ne demek istediğimi anlamıştı.

"Kardeşin seni kurtardı," dedi.

Sadie'nin *Defender*'daki robot karakteri gibi hissediyordum. *Hesaplanamıyor.* Ezra nasıl olmuştu da kendini Nilssonların bodrum katında bulmuştu? Fakat başka bir soru soramadan her şey yavaşça karanlığa gömüldü.

Bir sonraki uyanışımda odaya solgun gün ışığı huzmeleri düşüyordu. Doğrulmaya çalıştım ancak yelkenli desenli hastane kıyafetleri içindeki biri beni göğsümden iterek uzanmaya zorladı. "Henüz değil," dedi tanıdık bir ses.

Melanie Kilduff'un suratı netleşene kadar gözlerimi kırpıştırdım. Onunla konuşmak istiyordum fakat boğazım alev alev yanıyordu. "Susadım," dedim kurbağalarınkini andıran bir sesle.

"Eminim öyledir," dedi anlayışla. "Ama şimdilik yalnızca birkaç yudum, tamam mı?" Başımı kaldırıp dudaklarıma plastik bir bardak dayadı. "Daha fazla içmeden evvel o kadarıyla nasıl baş ettiğini görelim, olur mu?"

Karşı çıkacaktım fakat midem çoktan bulanmaya başlamıştı. En azından artık konuşmakta eskisi kadar zorlanmıyordum. "Malcolm?" demeyi becerdim.

Beni sakinleştirmek istercesine elini koluma koydu. "Koridorun ilerisindeki odalardan birinde. İyi olacak. Ve annen de şu anda yolda."

"Sadie mi? Ama Hamilton House'tan çıkmaması gerekiyordu."

"Ah, tatlım. Şu anda kimse o meseleyi umursayacak durumda değil."

Her yanım kurak bir çöle dönmüştü sanki. Hâliyle yanaklarımdan yaşlar süzülmeye başlamasına şaşırmadan edemedim. Melanie yatağımın kenarına tünedi ve kollarını etrafıma dolayıp beni bağrına bastı. Hastane önlüğüne kenetlenen parmaklarımla onu biraz daha kendime çektim. "Üzgünüm," dedim kulak tırmalayıcı bir sesle. "Her şey için üzgünüm. Peki ya Bay Nilsson..." O arada susmak zorunda kaldım çünkü midemin ağzıma gelmesiyle öğürmeye başladım.

Melanie beni biraz daha doğrultarak oturttu. "Eğer miden bulanıyorsa kusabilirsin," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Tam buraya." Fakat o an geçerek beni kan ter içinde ve bitkin bir hâlde bıraktı. Uzunca bir süre soluklarımı düzene koymaya odaklanarak hiçbir şey söylemedim.

En nihayetinde konuştuğumda az önce yarım kalan sorumu tamamladım. "O nerede?"

Melanie'nin sesi buz kesti. "Peter hapishanede, ait olduğu yerde."

Bu öyle uçsuz bucaksız bir rahatlamaydı ki yine ağır ağır bilinçsizliğe kayışımı bile sorun etmedim.

Ryan ziyarete geldiğinde neredeyse tamamen toparlanmıştım. En azından otuz dakikayı aşkın süredir uyanıktım ve koca bir bardak suyu midemde tutmayı başarmıştım.

"Ezra'yı kıl payıyla kaçırdın," dedim ona. "Nana onu göndermişti. Sekiz saattir aralıksız buradaydı."

Ryan kendini yatağımın yanındaki sandalyeye bıraktı. "İnanırım," dedi. Üniformalı değildi. Onun yerine rengi solmuş bir kot pantolonla pazen bir gömlek giymişti. Bana Ezra'nınkini anımsatan çarpık ama gergin bir gülümsemeyle baktı ve saçma sapan bir anlığına bana Melanie'nin sarıldığı gibi sarılmasını diledim.

Kardeşin seni kurtardı, demişti Nana.

Haklıydı da. Fakat beni kurtaranın hangisi olduğunu o anda anlayamamıştım.

"Teşekkür ederim," dedim. "Nana bizi aramak için Nilssonların evine geldiğini söyledi. Fakat kimse bana nedeninden bahsetmedi." Karanlık sırlar barındırdığını nasıl akla hayale sığdırabildiğimi merak ederek açık, dost canlısı suratına baktım. Örümcek hislerimin zırvalıktan ibaret olduğu resmen ortaya çıkmıştı ve onu görmeme izin verilir verilmez Malcolm'un da aynı şeyi söyleyeceğinden emindim.

"Seni yormak istemiyorum," diye lafa girdi Ryan çekinerek ama sözünü kestim.

"Hayır, lütfen. Yormazsın, söz veriyorum. Neler olduğunu öğrenmem gerek."

"Pekâlâ." Omuzlarını sarkıtıp öne eğildi. "Ayrıntılara giremem ama anlatabildiğim kadarını anlatacağım. Her şeyin nereden başladığını kestirmek zor ama muhtemelen ilk kıvılcımı yakan Daisy'nin bana verdiği bileklik oldu. Sana o bileklikten bahsettiğini söyledi."

"Bileklik mi? Gerçekten mi?" O kadar hızlı doğruldum ki aniden kafama saplanan ağrıyla suratımı ekşittim ve Ryan bana endişeli bir bakış attı. Hiçbir şey olmamış numarası yaparak kendimi gerisin geriye yastıklara bıraktım. "Yani, evet. Elbette. Sonra?"

Birkaç saniye boyunca tek kelime etmeden bana öylece baktı. Yanlışlıkla kusmayayım diye dudaklarımı birbirine bastırdım. "O zaman o bilekliğe pek kafa yormamıştım," dedi en nihayetinde. "Kuyumcuya gittim ancak elinde yazılı belge yoktu. Aynı dönemde o bileklikler den birkaç tane satmıştı ve doğru düzgün kayıt da tutmamıştı. Açmaza girdiğimi düşündüm. Ne var ki benzer bir satış olursa benimle irtibat kurmasını istedim ve geçtiğimiz ay beni aradı. Bir adam o bilekliğin ayrısından satın almış ve ödemeyi nakit yapmıştı. Ondan adamı tarif etmesini istediğimde çizdiği eşkâl Peter'a cuk oturuyordu. Tabii bunu o zaman fark etmemiştim. Siz çocuklar bana o tamir faturasını getirene kadar noktaları birleş-

tirmeye başlamamıştım. O fatura bütün Nilsson ailesini mercek altına almama neden oldu. Sonra Brooke'un ailesine kızlarının mücevher kutusuna bakıp bakamayacağımı sordum."

Nefes almam gerektiğini kendime hatırlatmak zorunda kaldım. "Sonra?"

"Lacey'ninkinin tıpatıp aynısı bir bilekliği vardı. Annesi o bilekliği nereden ya da kimden aldığını bilmiyordu. Fakat bizim de kendimizce bazı teorilerimiz vardı. Açıkça görüldüğü üzere."

"Evet, evet," dedim ağırbaşlı bir şekilde. Sanki bu ihtimal bir kez olsun aklıma gelmiş gibi.

"Aynı dönemde ipucu bulmak için Brooke'un evinin altını üstüne getiriyorduk. Telefonu onunla birlikte kaybolmuştu fakat bilgisayarını ele geçirmeyi başardık. Bilgisayarında okulla ilgili tonla dosyanın arasına gömülmüş, şifre korumalı bir günlük vardı. Onu açmamız biraz zamanımızı aldı ama açtığımızda hikâyenin büyük kısmı açıklığa kavuştu. En azından Brooke'un bakış açısından. İsimlerle ayrıntılar konusunda epey ketum davranmıştı ancak yazdıklarından yaşça ondan büyük biriyle ilişkisi olduğunu, ikisi birlikteyken korkunç bir olay yaşandığını ve işleri yoluna koymak istediğini çıkarmayı başardık. Tamir faturası da elimizdeydi. Böylece parçaları birleştirmeye başladık. Fakat kanıtların hepsi ikinci derecedendi. Derken Huntsburg polisi cinayet mahallinde Declan'ın yüzüğünü buldu."

Ryan suratını ekşiterek omuzlarını kaldırdı. "O aşamada Declan'ı sorgularken her şeyi yüzüme gözüme bulaştırdım. Yüzüğün ona ait olduğunu doğrulayıp onu şüpheliler listesinden çıkarma niyetindeydim çünkü artık bir komploya kurban gittiğinden adım gibi emindim. Fakat... bilmiyorum. Declan'la hiçbir zaman harika bir dinamiğimiz olmadı. Onu fazla zorladım ve Malcolm'un kafasına gereksiz şüphe tohumları ektim. Şansım olsa o anı geri alırdım."

Makine usul usul bipliyordu. "Pekâlâ," dedim. "Ama... nasıl oldu da saniyesi saniyesine yetiştin? *Neden* oraya geldin?"

"Mesajın yüzünden," dedi Ryan. Ona boş boş baktığımı gö-

rünce kaşlarını kaldırdı. "Bilmiyor muydun? Peter telefonunu almadan önce bana tek bir harflik bir mesaj göndermeyi başardın. Mesajda tek yazan 'P' harfiydi. Mesajına döndüm ama senden cevap alamadım. Son zamanlarda olanları düşününce endişelendim ve anneannenle temas kurdum. Malcolm'la Nilssonların evinde takıldığınızı öğrenince çılgına döndüm. Biz soruşturmamızı yürütürken Bayan Nilsson'ın Malcolm'u da yanına alarak evden ayrılmasını sağlamak için elimden geleni ardıma koymadım ama evden çıkmak bilmedi. Bu yetmezmiş gibi şimdi *sen* de oradaydın. Nasıl biri olduğunu biliyorum – insanların yanıt vermek istemediği sorular sorup durursun. Seni Nora'ya geri götürmek için kafamda senaryolar yazarak Nilssonların evine doğru yola çıktım. Ve seni..." Sesi gücünü yitirirken gözle görülür bir şekilde yutkundu. "Ve seni buldum."

"Peter neredeydi?"

Ryan'ın suratındaki ifade kararttı. "Ben içeri girerken o da evden çıkıyordu. Sanırım o odaya kilitlendiğinizi anlamayalım diye sizi koridora sürüklemek için bodrum katına geri dönmüştü. Beni gördüğünde tek kelime etmedi. Sadece arabasına binip gazı kökledi. Bu hâli evin altını üstüne getirmem için yeterliydi. Tanrı'ya şükürler olsun ki mutfağa girdiğimde jeneratörün uğultusunu duydum çünkü zamanımız tükenmek üzereydi." Dudakları kasvetli bir çizgi hâlini aldı. "Peter yakalanmadan evvel az kalsın Kanada sınırını geçmeyi başaracaktı. Arabasında bulduklarımız hakkında konuşamam ama onu Brooke'un cinayetiyle ilişkilendirmemiz için yeterli olduğunu bilmende sakınca yok."

"Yani onun olayı... *bu* muymuş? Genç kızlarla yatmak ve yoluna çıktıklarında onları öldürmek?" Bunu Nilssonların evinde, ben yanında nutkum tutulmuş vaziyette öylece dikilirken Malcolm söylemişti. Sanki hayatımın neredeyse yarısını pusuya düşürülüp soluğu bir katilin bodrum katında alacağım âna hazırlanarak geçirmemişim gibi donakalmış ve işe yaramaz hâle gelmiştim.

"Görünüşe bakılırsa öyle. Gerçi hiçbir şey itiraf etmedi ve elimizde, onu Lacey'nin cinayetine bağlayacak hiçbir somut kanıt

yok. Henüz yok. Lacey'nin ölümüyle sonuçlanan kritik eşiğin ne olduğunu bilmiyoruz. Şu anda profil uzmanları Peter'ı analiz ediyorlar ve Lacey'nin ilişkilerini açıklamak istediğinden şüpheleniyorlar. Karısına söylemekle falan tehdit ettiğinden."

"İkinci karısına, değil mi?"

"Evet. Kendisi artık Echo Ridge'de yaşamıyor fakat Peter'la evlenmeden önce kocasıyla oğlunu bir trafik kazasında kaybetmiş. Peter'ın tarzının bu olduğunu düşünüyorum – savunmasız kadınlara karşı kahraman rolleri keserken o kadınların arkasından iş çevirerek genç kızları ağına düşürmek." Ryan'ın suratı tiksintiyle çarpıldı. "Lacey'nin erkek arkadaşının annesiyle evlenmesi için başka gerekçe bulamıyorum. Sanki Lacey'yle arasındaki bağı koparmak istememiş gibi."

Malcolmların evine ilk gidişimde mutfakta Peter'la Malcolm'un annesini gördüğüm anı anımsayarak ürperdim. Ne kadar da gözalıcı görünüyordu! Ama geriye dönüp baktığımda bir o kadar da kontrolcüydü. Karısının konuşmasına izin vermeyip onu odadan çıkarmış ama o esnada gülümsemesini de eksik etmemişti. Beni de diğer herkesi kandırdığı gibi kandırmıştı. "Sapık ucubenin tekiymiş. Bundan kötüsü, Melanie'nin kocasının ortalıkta olmaması ve Peter'ın esas *onun*la takılmaya çalışması olurdu."

"Katılıyorum," dedi Ryan. "Gerçi Melanie onun numaralarını yutmazdı. Güçlü kadındır. Alicia ise... pek o kadar güçlü sayılmaz."

Bunun ailesi için ne anlama geleceğini düşününce kalbim Malcolm için sızladı. En azından Declan'ın adı artık temize çıkmıştı ve insanlar Lacey'nin Peter'ın etkisi altında olduğunu öğrendiklerinde belki de Declan'la Daisy'yi o kadar sert yargılamazlardı. Diğer yandan... *annesi*. Kadıncağızın neler hissettiğini, Peter gibi biriyle evlendikten sonra kırılan parçalarını nasıl toparlayacağını hayal dahi edemiyordum.

Ryan sandalyesinde hafifçe öne kaydı ve dirseklerini dizlerine dayayıp ellerini kenetledi. "Sana sormak istediğim bir şey var.

Malcolm'la konuştuğumda o herife Sarah'yı öldürüp öldürmediğini sorduğunu ve onun da kulağına bir şeyler fısıldadığını söyledi. Malcolm dediklerini duyamamış. Peter sana ne dedi?"

Parmaklarım yatak örtüsünün aşınmış kenarını bulup sökük iplikleri çekiştirdi. "Bilmiyorum. Ben de duyamadım."

Ryan'ın suratı asıldı. "Ah, tamam. Sarah hakkındakiler de dahil olmak üzere hiçbir sorumuza cevap vermiyor ama kaygılanma. O işin peşini bırakmayacağız."

"Katrin'den ne haber?" diye sordum aniden. "Neden o meçhul tehditleri savurup duruyormuş? İnsanların dikkatini babasından uzaklaştırmak için filan mı?"

"Hayır. O hepten ayrı bir hikâye," dedi Ryan. Kaşlarımı kaldırdığımı görünce, "Başlangıçta Katrin'in tehditlerle hiçbir ilgisi yokmuş. Onları başlatan Vivian Cantrell'miş," diye ekledi.

"*Viv* mi? Neden? Peter'la ne alakası varmış ki? Yoksa onunla da mı ilişkisi varmış?" Bu düşünce karşısında az kalsın öğürecektim.

Ryan neşeden yoksun bir kahkaha koyuverdi. "Hayır. İki olayın birbiriyle en ufak ilgisi yok. Güz döneminde gazetecilik fakültelerine başvuracakmış ve sanırım sansasyonel mezunlardan biri ona portföyünün diğerlerinin arasında göze çarpacak kadar güçlü olmadığını söylemiş. Böylece Vivian da haber yapabileceği bir hikâye uydurmaya karar vermiş."

Onu doğru duyduğumdan emin değildim. Bay Nilsson'ın çarpık zihniyetini *az çok* anlayabiliyordum fakat Viv'in entrikası beni şok etti. "Şaka yapıyor *olmalısın*. Tüm o saçmalıkları haber *yazabilsin* diye mi yapmış? İnsanları bunun için mi korkutmuş? Bunun için mi korkunç anıları deşmiş? Lacey'nin ailesinin sarsılmasına bu yüzden mi neden olmuş?"

"Evet," dedi Ryan asık bir suratla. "Seni de olayın içine çekmesinin nedeni buymuş. Viv balonun kral ve kraliçe adaylarının belirlendiği oylamaya kendince ayar çekmiş. Sarah Corcoran'ın yeğeninin tehdit edilmesinin daha çok haber niteliği taşıyacağını düşünmüş."

"*Haber niteliği taşımak mı*?" Bu sözcükler ağzımda acı bir tat bıraktı. "Vay canına. Kız resmen kötülüğe yeni bir tarz getirmiş, değil mi?"

Ryan bana tamamen katılıyormuş gibi görünüyordu ama bunu dile getirmedi. "Moral gecesindeki olayın izini ona kadar sürdük ve Brooke kaybolduğunda ailesiyle konuşmaya hazırlanıyorduk. Brooke'un kayboluşundan sonra meselenin üstüne yeterince eğilemedik ama ona ipliğinin pazara çıktığını hissettirdik. Ödü öyle bir koptu ki yaptıklarına derhal son vereceğine dair yeminler etti. Hâliyle Malcolm o videoyla çıkageldiğinde ne kadar şaşırdığını tahmin edersin."

"Peki Katrin o işe neden bulaşmış?"

Ryan ikilemde kaldı. "Üzgünüm ama sana o kadarını anlatamam. Şu anda soruşturmada ne tür bir rol oynayacağına dair Katrin'in avukatıyla görüşme hâlindeyiz. Bu işe bulaşma nedeni de o görüşmelerde ele alınan konulardan biri. Hâliyle gizliler."

"Babasının yaptıklarından haberi var mıymış?" diye bastırdım. Ryan cevap vermeden kollarını göğsünde kavuşturdu. "Evet demek yerine gözlerini bir kere kırpman yeter."

Burnundan güldü ama kızgınlıktan ziyade sevecenlikle. Düşündüm. "Yeni konu."

Yatak örtüsünü ellerimle büktüm. "Yani aslında sen davayı çözmüştün ve ben tüm bu zaman boyunca yoluna çıkıp durdum. Bu, durumu yeterince iyi özetliyor mu?"

"Tam olarak değil. Tamir faturası kesinlikle çok işimize yaradı. Bilhassa da Brooke'un onu bulmak için yanıp tutuştuğunu öğrendikten sonra. Onu bileklikle ve günlükle birleştirdiğimizde karşımızdakinin kim olduğunu anladık." Yarım bir gülümsemeyle bana baktı. "Ayrıca ölümün eşiğinden dönmeniz bize Peter'ın arabasını aramak için geçerli bir neden verdi, yani... teşekkürler."

"Lafı bile olmaz." Gözkapaklarım ağırlaşıyordu ve kapanmamaları için sık sık gözlerimi kırpıştırmak zorunda kalıyordum. Bunu gözünden kaçırmayan Ryan ayağa kalktı.

"Ben artık gideyim. Sen de biraz dinlen."

"Tekrar uğrar mısın?"

Sesimdeki umutlu tını gururunu okşamış gibiydi. "Evet, elbette. Eğer istersen."

"İsterim." Gözlerimin bir anlığına kapanmasına izin verdim ama sonra zorla tekrar açtım. "Tekrar teşekkürler. Her şey için."

"Rica ederim," dedi ellerini biçimsizce ceplerine sokarak. Bu hâli bana eski Memur Rodriguez'i anımsattı. Dönüştüğü cevval polis memurundansa vasatın altındaki şu utangaç polisi. "Ee, şey, bunu söylemek için doğru yer ya da doğru zaman olmayabilir," diye ekledi kem küm ederek, "ama... eğer kendini yeterince iyi hissedersen birkaç hafta içinde ablam evinde herkese açık bir sonbahar partisi verecek. Bunu her yıl yapar. Seninle ve Ezra'yla tanışmak istiyor. Tabii eğer siz de isterseniz."

"Bizimle tanışmak mı istiyor?" diye sordum şaşkınlıkla. Ryan'ın kardeşleri olduğu resmen aklımdan çıkmıştı.

"Evet ama ısrar yok. Lütfen bunu düşünün. Eğer ilgilenirseniz daha sonra bana haber verebilirsiniz." Sıcacık bir gülümseme takınıp el salladı. Ardından döndü ve koridorda gözden kayboldu.

Yorgunluğun beraberinde getirdiği pus perdesi kapanmak için beni beklerken kafamın ince yastığa gömülmesine izin verdim. Ryan'a az çok alışmıştım fakat akrabası olduğum diğer yabancılar hakkında nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Üç kişilik bir aileden –Nana'yı da sayarsak dört– çıkıp üvey kardeşlerin, onların eşlerinin ve çocuklarının ani akınına uğramak o an için kaldıramayacağım bir şey gibi görünüyordu.

Gerçi bir ablaya sahip olma fikri hoşuma gitmişti. Belki de üvey bir ablamın olması o kadar fena olmazdı.

Kapıdan bir hışırtı ve yasemin kokusu geldi. Yatağımda hafifçe o yana döndüm ve gözüme, kapının kasasının çerçevelediği koyu renk buklelerden ibaret bir bulut çarptı.

"*Ellery*," dedi mavi gözleri yaşlarla ışıldayan Sadie soluk soluğa. Ona kızgın olduğumu hatırlamama fırsat kalmadan sahip olduğum gücün her zerresiyle sarılmasına karşılık verdim.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

MALCOLM

26 EKİM, CUMARTESİ

"Bu velet benden nefret ediyor," dedi Declan.

Yanıldığını sanmıyordum. Kucağındaki altı aylık bebek kazık gibi dizinde oturuyor ve kıpkırmızı bir suratla avaz avaz bağırıyordu. Daisy hariç partideki herkes çocuğun hâline acıyordu. Daisy ise sanki hayatı boyunca gördüğü en tapılası şeymiş gibi ona gülümsüyordu.

"Yumurtalıklarının patlamak üzere olduğunu görüyor gibiyim," diye mırıldandı Mia yanımda.

"Onu yanlış tutuyorsun," dedi Ezra. El çabukluğuyla bebeği kucaklayıp kolunun içine yatırdı. "Sadece rahat ol. Gerginliğini hissedebilirler." Bebek ağlamayı kesti ve dişsiz ağzıyla Ezra'ya kocaman gülümsedi. Ezra onu gerisin geriye Declan'a vermeden önce karnını gıdıkladı. "Tekrar dene."

"Sağ ol, almayayım," diye homurdandı Declan ayağa kalkarken. "Bir içkiye ihtiyacım var."

Koyu renk saçlı güzel bir kadın verandanın basamaklarını tırmandı ve yanımızdan geçerken hafifçe Ezra'nın kolunu sıktı.

"Onunla ne de güzel anlaşıyorsun!" Bu kadın bebeğin annesi, yani Ryan Rodriguez'in ablasıydı. Peter Nilsson'ın hayatımıza kastedişinin üzerinden geçen iki haftanın ardından sanki her şey normale dönmüş gibi onun evinde partiliyorduk.

Aslında hiçbir fikrim yoktu. Belki her şey gerçekten normale dönmüştü. Belki de yıllardır normal olmadığımızı en nihayetinde fark etmiştik ve o kelimeyi yeniden tanımlamanın zamanı gelmişti.

Declan arka bahçedeki soğutucuya doğru seğirtirken Mia kolumu dürtükledi. "Bugünün işini yarına bırakma," dedi.

Ters ters abimin sırtına baktım. "Neden illa ben peşinden gidecekmişim ki? Büyük olan o. Zeytin dalını ilk o uzatmalı."

Mia kedi gözü şeklindeki güneş gözlüğünü düzeltti. "Cinayetten suçlu olduğunu düşündün."

"Evet ama bir ara Ellery benden bile şüphelendi. Ben bunun üstesinden gelmeyi başardım."

"Fakat o esnada Ellery seni bir aydan kısa zamandır tanıyordu. *Kardeşin* değildi."

"Hastanede ziyaretime bile gelmedi!"

Her kelimeyi dikkatle telaffuz etti. "*Cinayetten*. Suçlu. Olduğunu. Düşündün."

"Bense az kalsın bir cinayete *kurban* gidiyordum."

"Tüm gün bunu yapabilirsin ya da büyüklük sende kalabilir." Mia göz açıp kapayıncaya kadar bekleyip ardından koluma bir yumruk indirdi. "En azından geldi."

"Öf, tamam," diye homurdandım ve Declan'ın peşine takıldım.

Buraya geleceğini hiç sanmıyordum. Hastaneden taburcu edildiğimden beri yalnızca birkaç kez konuşmuştuk. Onda da çoğunlukla annemle ilgili işleri yoluna koymaktan bahsetmiştik. Tam bir keşmekeşti. Peter'ın bütün varlıkları dondurulduğundan annemin payına birkaç aylık giderinden fazlasını karşılamayacak bir banka hesabından başka hiçbir şey düşmemişti. Yakında Solsbury'ye taşınacaktık ve Nilssonların evinden ayrılmak için sabırsızlansam da sonrasında neler olacağını kestiremiyordum.

Annem bir yıldan uzun süredir çalışmamıştı ve babama ulaşmak her zamankinden daha zordu.

Yüklü sayılabilecek bir meblağ karşılığında hikâyeyi kendi tarafımızdan anlatmamız için boyalı basından teklif almıştık fakat böyle bir teklifi kabul edecek kadar gözü kararmamıştık. Henüz.

Declan bahçenin karşı köşesinde, mavi renkli bir soğutucudan buzlu kahverengi bir şişe çıkarıyordu. Şişenin kapağını çevirerek açtı ve uzun bir yudum aldı. Ardından beni görüp şişeyi indirdi. Eklemlerinin nasıl da bembeyaz kesildiğini fark ettiğimde yalnızca birkaç adım uzaklıktaydım. "N'aber, küçük kardeşim?"

"Ben de bir tane alabilir miyim?" diye sordum.

Burnundan güldü. "Sen içmezsin ki."

"Başlasam iyi olabilir."

Declan soğutucuyu tekrar açıp elini dolabın derinliklerine daldırdı ve elindekinin tıpatıp aynısı bir şişe çıkardı. İfadeden yoksun bir suratla şişeyi bana uzattı. Kapağın keskin kenarları avucuma battığında suratımı ekşitmeden şişenin ağzını açmayı başardım. Ürkekçe bir yudum alarak ağzıma acı bir tadın yayılmasını bekledim ama sandığımın yarısı kadar bile kötü değildi. Pürüzsüz ve âdeta bal aromalıydı. Gergindim ve susamıştım. Hâliyle Declan koluma yapışana kadar şişenin dörtte birini çoktan kafama dikmiştim.

"Ağır ol."

Gözlerimi onunkilere diktim ve iki haftadır provasını yaptığım sözcükleri ağzımdan çıkmaya zorladım. "Özür dilerim."

Akıp geçen saniyeler bana dakikalar gibi geldi. Kendimi her tür tepkiye hazırlamıştım; bana bağırmasına, tek kelime etmeden çekip gitmesine, hatta çeneme bir yumruk indirmesine bile. Kyle'ın saldırısından kalan morluklar neredeyse geçmişti. Yani yenileri için bolca yerim vardı.

Fakat Declan bunların hiçbirini yapmadı. Birasını yudumladı, şişesini hafifçe benimkine vurup, "Ben de," dedi.

Az kalsın şişe elimden kayıp düşecekti. "Ne?"

"Beni duydun."

"Yani kızgın..." Sesim gücünü yitirdi. *Kızgın değilsin* demeye hâlâ dilim varmıyordu.

Declan parlak güneş yüzünden gözlerini kısarak az önce ayrıldığımız verandaya baktı. Bu Vermont'ta nadiren yaşadığımız, ekim ayının sonlarına has o inanılmaz günlerden biriydi: Sıcaklık yirmi derecenin üzerindeydi, masmavi gökyüzü tek tük bulut dışında berraktı ve çevremizdeki ağaçlar bizi renk bombardımanına tutuyordu. Şimdi bebek, Ryan'ın ablasıyla derin bir sohbete dalmış olan Daisy'nin kucağındaydı. Mia ve Ezra ahşap tırabzana yan yana tüneyip bacaklarını aşağı sallamışlar ve kafa kafaya vermişlerdi. Evin sürgülü kapısı açıldı ve koyu renkli bukleleri omuzlarının etrafında zıp zıp zıplayan bir kız dışarı çıktı.

Dört gözle onu bekliyordum ama sanırım biraz daha sabredip abimle konuşmaya devam edebilirdim.

"Sana hiç abilik yapmadım, Mal," dedi Declan en nihayetinde. "Yıllardır. Ben sadece... Yalan söylemeyeceğim. Çocukken hiç umurumda olmadın. Aklım fikrim kendimdeydi. Ve sen de... bilmiyorum... umursayacağım kadar bana benzemiyordun." Yanağında bir kas seğirdi. Gözleri hâlâ verandadaydı. "Sonra her şey boka sardı ve çekip gittim. O zaman da seni umursamadım. Yıllarca seninle alakadar olmadım. Hâliyle bir cinayet mahallinde sınıf yüzüğüm bulunduğunda neden benim tarafımı tutmanı beklediğimden emin değilim."

Boğazım kupkuru oldu fakat daha fazla bira içmek istemiyordum. "O meseleyle hiçbir ilgin olmadığını anlamalıydım."

Declan omuzlarını silkti. "Neden? Birbirimizi doğru düzgün tanımıyoruz bile. Hem yetişkin olan da benim ya da en azından öyle diyorlar. Yani suçlu olan benim." Soğutucuyu tekrar açtı ve zencefilli gazoz çıkarıp bana uzattı. Tereddüt ettiğimi görünce birayı elimden alıp yanımızdaki masaya bıraktı. "Hadi ama, Mal. Bu sen değilsin."

Zencefilli gazozu aldım. "Annemi ne yapacağımızı hiç bilmiyorum."

"Ben de öyle. O tarafta işler iyi gitmiyor. Gerçi bir yolunu bu-

luruz. Daisy'yle bana yakın bir ev tutabilirsiniz. Solsbury fena bir yer değil." Sırıttı ve birasını yudumladı. "Tanımaya başladığında Bukowski'nin Tavernası'nın müdavimlerinin o kadar da kötü tipler olmadığını görüyorsun."

Göğsümdeki sıkıntı hafifledi. "Bunu duyduğuma sevindim."

Güneşin önünden geçen bir tutam bulut kısacık bir anlığına Declan'ın suratına gölgeler düşürdü. "Katrin'le konuştun mu?" diye sordu.

"Hayır," dedim. Savcılıkla işbirliğine girişmiş ve son karut parçasını da onlara teslim etmişti: Brooke'un cep telefonu kılıfını. Katrin onu Peter'ın arama çalışmasını düzenlediği gün, babasının ofisinde şarj aleti ararken bulmuştu. Görünüşe bakılırsa Peter, Brooke'un telefonunu yok etmiş fakat hastalıklı bir yadigârmış gibi kılıfını saklamıştı. Tıpkı Lacey'nin yüzüğünü sakladığı gibi.

Bu öyle mağazalarda bulabileceğiniz türden bir kılıf değildi – Brooke onu şeffaf bir kılıfı kurutulmuş çiçeklerle ve renkli ojelerle süsleyerek yapmıştı. Eşi benzeri yoktu ve Katrin onu öylece gizlenmiş hâlde bulunca Brooke'un kayboluşunda babasının parmağı olduğunu anlamıştı. Ne var ki onu ihbar etmek yerine dikkatleri başka tarafa çekmek için Viv'in meçhul tehditlerine bir yenisini eklemişti.

Katrin'in avukatı onu olabildiğince sempatik göstermeye çalışmıştı. Peter'ın Katrin'i kontrol edebilmek ve istediğince yönlendirebilmek için kasten yıllardır annesiyle görüştürmediğini iddia etmiş ve en nihayetinde Katrin'in ona körü körüne bağlanıp doğruyla yanlışı ayıramayacak hâle geldiğini savunmuştu. Lacey ve Brooke'la kıyaslandığında başka bir tür kurbandı ama yine de kurbandı.

Belki de gerçekten öyleydi. Belki hâlâ öyleydi. Bu konuda hiçbir fikrim yoktu çünkü salıverilip halasının gözetimine verildiğinden beri bana gönderdiği tek mesajı cevaplamamıştım. Katrin'in ülkeden ayrılmasına izin yoktu ve annesi de gerisin geriye taşınmaya istekli değildi.

Babamdan başka kimsem yok.

Yanıt vermemiştim. Yanıt vermememin tek nedeni yanılıyor olması değildi – çünkü hiç kimse yoksa bile ben vardım, annem vardı, halası vardı, hatta Theo ve Viv vardı. Daha ziyade Brooke'u evlerinin garaj yolunda son gördüğüm ânı, içeri girmeden evvel omzunun üzerinden bana son kez baktığı ânı hatırlamadan üvey kardeşimi düşünemiyor olmamdandı. Polisin dediğine göre ben oradan ayrıldıktan kısa süre sonra Brooke, Peter'la görüşmek için evden gizlice kaçmıştı.

Katrin'in en yakın arkadaşının kayboluşunda babasının parmağı olduğunu bildiği ve yine de onun tarafını tuttuğu gerçeğini hazmedebileceğimi hiç sanmıyordum. Belki de günün birinde, yaralar biraz daha kabuk bağladığında baba niyetine etrafına zehir saçan bir lağım çukuruyla büyümenin nasıl bir şey olduğunu anlamayı deneyebilirdim. Fakat beni öldürmeye çalışmasının üzerinden geçen iki hafta bunun için yeterli bir süre değildi.

"Muhtemelen böylesi daha iyi olmuştur. O ailenin mayası bozuk," dedi Declan şişesinden uzunca bir yudum daha alarak. "Neyse, annemle ikiniz bu hafta bize akşam yemeğine gelin. Daisy'yle kendimize bir mangal aldık."

Gülmeye başladım. "Bak şu işe! *Mangal* aldın. *Bebekleri* kucağına alıyorsun. Sırada ne var, banliyö babası? Bahçen hakkında nutuk çekmeye mi başlayacaksın?"

Declan gözlerini kıstı. Bir anlığına fazla ileri gittiğimi düşündüm. Ama sonra sırıttı. "Bundan daha kötü kaderler de var, küçük kardeşim. Çok daha kötü kaderler." Güneşe karşı elini gözlerine siper ederek tekrar verandaya döndü. Ellery, Ryan'ın ablasıyla konuşurken ellerini önüne sımsıkı kenetlemişti. "Neden hâlâ başımda dırdır edip duruyorsun? Git de sevgilini al."

"O benim..." diye başlayacak oldum ama Declan beni itekledi. Gereğinden biraz daha sertçe.

"Ödleklik etme, Mal," diye tembihledi zencefilli gazozu elimden alırken. Ama bunu gülümseyerek söylemişti.

Onu orada bırakıp bahçeyi boydan boya arşınlayarak verandaya doğru seğirttim. Yolu henüz yarılamıştım ki Ellery beni gö-

rüp el salladı. Çiçeği burnunda ablasına bir şey söyledikten sonra yüreğimi hoplatan bir enerjiyle merdivenlerden indi. Hastaneden taburcu olduğumuzdan beri onu yalnızca birkaç defa görmüştüm. O görüşmelerimizde de Ezra, Mia ya da anneannesi hep yanımızdaydı. Hatta rehabilitasyon merkezine dönmeden evvel kısa bir süreliğine Sadie'yi bile görmüştüm. Burada da Ellery'yle yalnız değildik fakat arka bahçenin ortasında baş başa kaldığımız birkaç saniyede diğer herkes âdeta yok oldu ve ikimize de sanki yalnızmışız gibi geldi.

"Hey," dedi en fazla bir adım ötemde durarak. "Burada olacağını ummuştum." Gözleri omzumun üzerinden Declan'a odaklandı. "Nasıl geçti?"

"Beklediğimden daha iyi. Yeni kardeşlerinle nasıl gidiyor?"

"Aynı," dedi. "Beklediğimden daha iyi. İyi insanlar. Ne var ki diğer ikisinin yanında, Ryan'ın yanındaki kadar rahat edemiyorum. Ezra benden daha iyi uyum sağlıyor. Her zamanki gibi." Şakağına düşen yolunu kaybetmiş bir bukleyi geriye attı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Baş ağrılarından başka mı? Fena değil. Kalıcı bir hasar yok. En azından doktorlar öyle diyor."

"Benim için de." Tereddüt etti. "Yani... neticede kâbusların da geçeceğini sanıyorum."

"Umarım öyle olur." Bir an duraksadım ama sonra nefes almadan konuşmaya başladım. "Dinle, teyzenle ilgili meselenin aslını öğrenemediğin için gerçekten çok üzgünüm. Bunun ailen için çok fazla anlam ifade ettiğini biliyorum. Eğer teselli olacaksa... onun ne söylediğini duyamamış olsan da gerçeği *bildiğimizden* adım gibi eminim."

"Biliyorum. Ben sadece isterdim ki..." Gözlerinin yaşlarla ışıldadığını görünce ne yaptığıma pek kafa yormadan onu kollarımın arasına çektim. Başını göğsüme yasladı ve ben de yüzümü saçlarına gömdüm. Birkaç saniyeliğine çocukluğumdan beri tecrübe etmediğim bir şey hissettim. Bunu en son hissettiğimde annemle babamın kavgaları henüz başlamamış, abim beni gör-

mezden gelmeyi ya da benimle alay etmeyi huy edinmemişti. Hissettiğim şey umuttu.

"Her şey yoluna girecek," dedim saçlarına doğru.

Suratını tişörtüme gömdüğünden sesi boğuk çıktı. "Nasıl? Böyle bir şeyi nasıl atlatacağız?"

Başının üstünden Declan'ın Daisy'ye katıldığı ve hep beraber Ryan'la ve Bayan Corcoran'la sohbet etmekte oldukları verandaya baktım. Ezra verandanın tırabzanından inip yine bebeği kucağına almıştı ve Mia suratını şekilden şekle sokuyordu. Bir ara Kilduffl ar da gelmişlerdi ve annemin burada olmamasına rağmen günün birinde böyle bir fotoğrafın parçası olacağından adım gibi emindim. Bir canavarın yalanlarına inandığı için kendini affettikten sonra. Hepimiz kendimizi bağışlamanın bir yolunu bulacaktık. "Yalnızca hayatımızı yaşayarak, sanırım," dedim en nihayetinde.

Ellery avucuyla ıslak yanaklarını silerek ve yüzünde hafif bir gülümsemeyle benden uzaklaştı. Koyu renkli kirpikleri yaşlar yüzünden diken diken olmuştu. "Ciddi misin? O kadar mı? Bitti mi?"

"Hayır. Seni neşelendirmek için sakladığım son bir kozum var." Kaşlarını kaldırdı. Dramatik bir etki yaratmak için duraksadım. "Benimle palyaço müzesine gelmek ister misin?"

Gülmeye başladı. "Ne? Şimdi mi? Partinin ortasında mı?"

"Aklına daha iyi bir zaman geliyor mu?"

"Partiden *sonrasına* ne dersin?" diye önerdi Ellery.

"Sokağın hemen aşağısında. Yarım saate döneriz. En fazla kırk beş dakika sürer. Beleş patlamış mısır ve köpekler de var. Ve tabii bir de palyaçolar."

"Kulağa çok cazip geliyor."

"O hâlde hadi gidelim." Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim ve garaj yoluna doğru yürümeye koyulduk. "Yürüyüş mesafesinde olması iyi oldu. Neredeyse yarım şişe bira içtim."

"Seni asi." Bana gülümsedi. "Demek hayatını *böyle* yaşıyorsun."

Elini sıktım ve kafamı onunkine doğru eğdim. "Üzerinde çalışıyorum."

BÖLÜM OTUZ SEKİZ

ELLERY

26 EKİM, CUMARTESİ

Malcolm'un benimkini tutan eli sıcak ve güven vericiydi. Çevremizdeki yapraklar iri konfetiler gibi döne döne yere düşüyorlardı ve gökyüzü mavinin parlak, muhteşem bir tonuna bürünmüştü. İnsana neticede her şeyin yoluna gireceğini düşündüren türden güzel bir gündü.

Geçtiğimiz iki haftanın travmalarına rağmen güzel şeyler de olmuştu. Sadie kasabadayken o ve Nana konuşmuşlardı – *gerçekten* konuşmuşlardı. Hâlâ birbirlerini pek anladıkları söylenemezdi fakat en nihayetinde artık ikisi de anlaşılmayı denemeye istekliydi. Hamilton House'a döndüğünden beri Sadie bizi durduk yere bir kere bile aramamıştı.

Tabii gideli sadece sekiz gün olmuştu ama sekiz gün, sekiz gündür. Küçük adımlar.

Sadie ocak ayında sağlam raporu alsa bile son sınıfı Echo Ridge Lisesi'nde bitirmemiz konusunda Nana ve Sadie hemfikirdiler. Bu da bana uyardı. Odamı biraz daha yuvaya benzetmiştim; geçtiğimiz hafta sonu düzenlenen el işi fuarından birkaç çerçeveli

poster almış ve Ezra'yla benim Mia ve Malcolm'la çekildiğimiz fotoğraflarımızı asmıştım. Ayrıca girmem gereken bir Akademik Yetenek Sınavım, ziyaret etmem gereken üniversiteler, yakından tanımam gereken yeni kardeşler ve Malcolm'la çıkacağım pek çok randevum vardı.

Neredeyse ona söyleyecektim. Söylemeyi istiyordum.

Ama söyledikten sonra geri alamazdım. Ve her ne kadar neredeyse altı haftamı Echo Ridge'deki yalanları ayyuka çıkarmaya çalışarak geçirmiş olsam da Nilssonların bodrum katında ölüme terk edildiğimiz o günden beri tek düşünebildiğim bazı sırların dile getirilmemesi gerektiğiydi.

Sarah'nın sırra kadem bastığı gece ikizini terk ettiğine inanmak neredeyse Sadie'nin canına mal oluyordu. Bununla başa çıkmasının imkânı yoktu. Pişmanlıkların ya da vicdan azabının ağırlığı altında ezilmiyor olmama rağmen duyduklarımı hazmetmek ve partinin tekinde gülümseyip espriler patlatan kardeşimi izlemek benim için bile çok güçtü.

Aslında burada olmamamız gerekiyordu.

Peter'ın tıslayan sesini kafamın içinde her duyduğumda sırtımdaki tüyleri diken diken eden ürpertiyi defetmek için Malcolm'un elini daha sıkı tuttum. Kulağıma fısıldarken sesi o kadar alçaktı ki az kalsın ne dediğini anlayamayacaktım. Gerçi keşke anlamamış olsaydım çünkü hayatımın geri kalanını, mezara götüreceğimi sandığı sözcükleri bir daha asla tekrar etmeyeceğini umarak geçirecektim.

Annen olduğunu sanmıştım.